NHẠC DŨNG

Tú Phương dịch

ÁM DẠ HÀNH

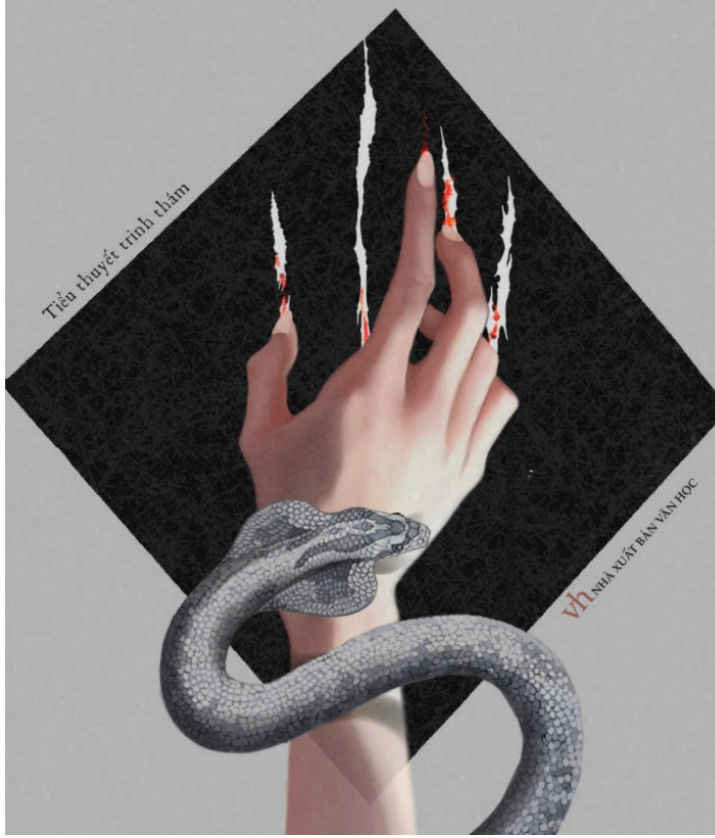

Tiểu thuyết trinh thám

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Nhạc Dũng

Tú Phương *dịch*

—★—

Ám Dạ Hành

Phúc Minh Books
& NXB Văn Học

ebook©vctvegroup |
24-07-2020

Chương một

1

Màn đêm, tựa như một tấm lưới khổng lồ, từ từ bao phủ mặt đất.

Thành phố Thanh Dương vào tháng Ba, trời chuyển sang mùa ấm nhưng vẫn còn se lạnh, gió đêm thanh mát thổi khắp phố lớn, trang phục mùa xuân của các cửa hàng thời trang đang rất đắt hàng.

Hơn tám giờ tối, hai khách hàng bước vào shop thời trang Y Yến, một trai một gái, người con gái trông khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một chiếc quần đồng phục màu xanh, chắc là học sinh cấp ba từ trường học nào đó trốn tiết tự học ban đêm; người nam tóc nhuộm vàng, đeo một chiếc khuyên tai, phần cổ bên phải xăm hình chiếc đầu lâu, trên miệng đầu lâu ngậm một cành hoa hồng, vừa nhìn đã biết là *Thanh niên hư hỏng* mà giáo viên trong trường thường nói.

Bà chủ Diêu Y Yến đóng ứng dụng *QQ** trên di động, từ sau quầy thu ngân đứng dậy tươi cười tiếp đón, “Hai vị muốn xem quần áo gì ạ?”

QQ: Tên viết tắt của Tencent QQ, một ứng dụng nhắn tin trên điện thoại phổ biến ở Trung Quốc.

Thanh niên hư hỏng ôm nữ sinh vào lòng rồi nói, “Hôm nay là sinh nhật bạn gái tôi, tôi muốn chọn một bộ trang phục đẹp tặng cô ấy làm quà sinh nhật.”

Bà chủ cười hì hì nhìn cô gái kia, xoay người lấy một chiếc váy liền

dài tay màu trắng và nói, “Chiếc váy này mang phong cách Hàn Quốc, chất vải khá dày, hoa văn cũng rất đẹp, là kiểu thịnh hành nhất năm nay, vừa ngọt ngào vừa có chút tươi mới, rất hợp với khí chất của cô ấy.”

Thanh niên hư hỏng cầm chiếc váy hỏi cô gái, “Tiểu Lộ, em thấy đẹp không?”

Cô gái không lên tiếng, hơi thẹn thùng gật đầu một cái.

“Vậy thì mua cái này đi. Tối nay đám anh em của anh tổ chức tiệc sinh nhật cho em, em mặc chiếc váy này đến đó, chắc chắn sẽ làm bọn nó lóa mắt cho xem.” *Thanh niên hư hỏng* lại hỏi bà chủ, “Bao nhiêu tiền?”

Diêu Y Yến báo một cái giá cao hơn giá bán ban đầu một phần ba. Chị ta biết thời điểm này là lúc đàn ông hào phóng nhất.

Người thanh niên không nói lời nào, lấy ví ra thanh toán, đưa chiếc váy đã được đóng gói cho cô gái và nói, “Tặng quà sinh nhật cho em, có thích không?”

“Thích ạ!” Cô gái nói, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc của cô gái vừa biết yêu.

Nhìn bóng lưng đôi tình nhân trẻ nắm tay nhau rời đi, Diêu Y Yến bất giác có chút ngưỡng mộ cô bé.

Chị ta cất mấy tờ tiền vừa thu được vào ví, mở ứng dụng *QQ* lên, thấy ảnh đại diện của một người đàn ông sáng đèn, hiển thị đang online *QQ* trên điện thoại, bèn mở khung đối thoại lên, đánh một hàng chữ, “Anh yêu, anh về đến nhà chưa?”

Đợi vài phút, không thấy đối phương trả lời, chị ta thấy có chút mất mát, nghĩ bụng, đàn ông là vậy đấy, trên giường đối với bạn tốt biết mấy, kéo quần lên là quên bạn ngay.

Ngõ Thanh Vân ở trước cửa tiệm, đèn đường mờ mịt, từ lâu vắng

tanh không một bóng người.

Diêu Y Yến biết không thể đợi được thêm vị khách nào nữa, bèn đứng dậy hạ cửa cuốn xuống, thu dọn sơ qua cửa tiệm, sau đó đi lên lầu. Cơ thể đầy đặn bước lên cầu thang cũ kĩ phát ra tiếng kêu ọp ẹp.

Căn nhà hai tầng của Diêu Y Yến được xây vào những năm 80 của thế kỷ trước, dưới tầng trệt mở cửa hàng, tầng hai là nơi ba người nhà chị sinh sống.

Diêu Y Yến thấy phòng con trai mình vẫn sáng đèn, biết Tiểu Lượng đang làm bài tập.

Tiểu Lượng năm nay mười bốn tuổi, là học sinh lớp tám.

Đứa trẻ này rất chăm học, thành tích cũng tốt, chỉ có một cái tật là không thích nói chuyện, suốt ngày cúi đầu, giống hệt ông cụ non.

Chồng Diêu Y Yến tên là Hà Khánh Quốc, lớn hơn chị ta mười tuổi chẵn.

Năm xưa, Diêu Y Yến là một cô gái trẻ từ quê lên thành phố, sở dĩ gả cho Hà Khánh Quốc chủ yếu vì nhìn trúng anh ta có một phiếu cơm dài hạn. Bấy giờ Hà Khánh Quốc làm việc ở nhà máy Giang Nam, đó là doanh nghiệp nhà nước vang danh gần xa. Không ngờ sau khi kết hôn được vài năm, gặp phải đợt tái cơ cấu doanh nghiệp, anh ta bị giảm biên chế, trở thành kẻ thất nghiệp. Sau này được một người bà con sắp xếp đến Đông Quan, Quảng Đông làm công, đến nơi mới biết người bà con kia lừa anh ta đi bán hàng đa cấp, lừa sạch mấy chục vạn tệ tiền bồi thường giảm biên chế mới thả anh ta về nhà. Hà Khánh Quốc thất nghiệp ngồi không hai năm, cuối cùng xin được một chân chạy vặt trong nhà ăn của trường Kỹ thuật thành phố, hàng ngày cưỡi chiếc xe đạp cũ kỹ đi sớm về khuya, nhưng chẳng thấy đem được bao nhiêu tiền về nhà.

Diêu Y Yến cởi giày cao gót, biếng nhác ngả người trên sofa, tay cầm điều khiển tivi bấm liên tục.

Bỗng cảm thấy dưới mông có vật gì đó cấn vào người, đưa tay mò xuống thì phát hiện dưới đệm sofa có một chiếc túi đeo chéo. Vừa nhìn chị ta biết ngay là của Chu Chính để lại.

Chu Chính là người tình của chị ta.

Hà Khánh Quốc là người trầm tính, không có chút thú vui cuộc sống gì, chẳng làm được việc gì ra hồn, trên người lại có mùi hôi. Ba năm trước, Diêu Y Yến và anh ta đã chia phòng ngủ. Có lúc nửa đêm Hà Khánh Quốc mò lên giường chị ta, chị ta đạp anh ta xuống giường hoặc cãi nhau một trận ầm ĩ. Khi cãi nhau chị ta không như những người phụ nữ khác, mà sẽ vừa động khẩu vừa động thủ, vừa mắng đến nước bọt bay tung tóe vừa nhe răng múa vuốt, móng tay bén nhọn như vuốt mèo không ngừng cào lên người Hà Khánh Quốc, thường xuyên cào cho anh ta mặt đầy thương tích.

Sở dĩ Diêu Y Yến càng lúc càng không ưa chồng mình, càng lúc càng chán ghét chồng mình, còn có một nguyên nhân khác, đó là chị ta có tình nhân ở bên ngoài.

Ban ngày Diêu Y Yến trông cửa hàng quần áo, lúc không có khách thì lên *QQ* trò chuyện với người khác.

Hơn hai năm trước, chị ta quen biết Chu Chính qua mạng.

Chu Chính làm việc cho một công ty kinh doanh dược liệu ở trung tâm thành phố, nhỏ hơn Diêu Y Yến sáu, bảy tuổi, vẫn chưa kết hôn.

Hai người biết nhau qua *QQ,* trò chuyện vô cùng ăn ý, thỉnh thoảng Chu Chính nhắn vài mẩu chuyện sắc dục để trêu chọc Diêu Y Yến, chị ta không những không giận mà còn cười khúc khích. Sau này hai người trao đổi địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Có một hôm, Diêu Y Yến đang trông cửa hàng, có một chàng trai trẻ bước vào, mặc áo vest, gương mặt trắng trẻo rất đẹp trai, trông có nét giống minh tinh Hồng Kông - Lê Minh.

Diêu Y Yến tiến đến hỏi anh ta muốn mua trang phục gì?

“Lê Minh” nói, “Tôi có một chị gái xinh đẹp, muốn mua bộ váy tặng chị ấy, khiến chị ấy vui vẻ một chút.”

Diêu Y Yến hỏi, “Chị gái cậu bao nhiêu tuổi?”

Lê Minh dùng ánh mắt táo bạo nhìn chị ta, cười hì hì nói, “Chị ấy xấp xỉ chị, dáng người cũng tương đương. Chị cứ chọn một bộ thật đẹp theo sở thích của chị đi.”

Diêu Y Yến bèn chọn chiếc váy ren dài đắt nhất trong cửa hàng đưa cho anh ta.

“Lê Minh” trả tiền, sau đó cầm túi quần áo lên, hai tay đưa đến trước mặt chị ta, nói, “Tiểu Yến Tử, đây là quà gặp mặt của Chu Chính tặng chị.”

“Tiểu Yến Tử” là tên tài khoản QQ của Diêu Y Yến.

Chị ta ngẩn ra, lúc sau mới có phản ứng lại, thì ra “Lê Minh” này chính là người bạn Chu Chính trên QQ.

Diêu Y Yến chưa bao giờ được đàn ông tặng quà, cảm động suýt rơi nước mắt, trong lúc xuân tình nhộn nhạo, bất giác ôm lấy cổ anh ta, bạo dạn dâng lên một nụ hôn cháy bỏng.

Chu Chính cũng hàm hồ, thuận thế đè chị ta lên chiếc sofa phía sau quầy thu ngân…

Bắt đầu từ đó, hai người từ bạn trên mạng, phát triển thành một đôi tình nhân.

Diêu Y Yến thường đợi sau khi con trai đi học, chồng đi làm, gọi Chu Chính đến cửa hàng quần áo để hẹn hò.

Thời gian lâu dần, Hà Khánh Quốc tuy là người có đầu óc chậm chạp, cũng thầm hiểu ra chút ít nội tình, nhưng anh ta chỉ mắt nhắm mắt mở, vờ như không hay biết gì.

Anh ta sợ một khi vạch trần sự việc, Diêu Y Yến sẽ ly hôn với mình.

Dầu sao anh ta cũng đã 45 tuổi, với điều kiện của bản thân, muốn tìm một người vợ khác e là hơi khó khăn.

Diêu Y Yến hiểu rõ tính cách anh ta, lại càng không kiềm chế, mỗi lần sau khi hẹn hò với tình nhân xong liền quay lại đánh phủ đầu, bắt bẻ những chuyện vụn vặt để cãi nhau với chồng, lần nào cũng mắng cho chồng mình không ngóc đầu lên được, cào cho rách đầu chảy máu, như thể người có lỗi là Hà Khánh Quốc vậy.

Cả Chu Chính cũng thấy có chút khó coi, nói chị ta ở trước mặt mình giống như một con mèo nhỏ, trước mặt Hà Khánh Quốc lại như một con cọp cái.

Chiều nay, Hà Khánh Quốc gọi điện thoại về nói có người đồng nghiệp mời uống rượu, không về ăn tối.

Hà Khánh Quốc thích uống rượu, lần nào uống cũng phải say bí tỉ mới về. Có một tối, anh ta uống rượu xong đạp xe về nhà, đi dọc đường thì ngã gãy một bên tay, treo tay suốt một tháng mới hồi phục. Từ đó, anh ta uống rượu xong thì không dám đạp xe nữa.

Diêu Y Yến lập tức gọi điện thoại cho Chu Chính, nói rằng buổi tối mình nấu mấy món ngon, gọi anh ta đến ăn cơm.

Con trai Tiểu Lượng một ngày ba bữa đều ăn ở trường, buổi tối cũng học xong tiết tự học ban đêm mới về nhà, nên Chu Chính vừa đến Diêu Y Yến liền hạ cửa cuốn của cửa hàng xuống, dẫn anh ta lên lầu, tận hưởng thế giới của hai người.

Ăn cơm tối xong, hai người lăn lộn trên giường, tất nhiên tránh không khỏi quấn quýt một phen.

Xong việc, Diêu Y Yến gối đầu trước ngực người tình, bất tri bất giác chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Trong lúc chị ta mơ màng ngủ còn nghe thấy Chu Chính vừa vuốt ve ngón tay mình vừa khen ngợi, “Tiểu Yến Tử này, mười đầu ngón tay

của em trắng trẻo nuột nà, đẹp thật đấy!”

Trời tối hẳn, Chu Chính mới ngồi dậy ra về.

Diêu Y Yến mở cửa cuốn lên, tiếp tục buôn bán.

Tám giờ tối, Hà Tiểu Lượng đeo ba lô về nhà.

Đến khi cửa tiệm đóng cửa, Diêu Y Yến đi lên lầu mới phát hiện Chu Chính bỏ quên túi xách ở nhà chị ta.

“Cái tên này, lúc nào cũng quên trước quên sau.”

Chị ta lấy điện thoại, lên QQ hỏi Chu Chính, “Anh về đến nhà chưa? Anh để quên túi xách ở chỗ em này, khi nào thì sang lấy?”

Đợi khoảng 10 phút, Chu Chính vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Diêu Y Yến ngẫm nghĩ một lúc, gọi vào số di động của anh ta.

Sói yêu phải cừu yêu đến điên cuồng, ai để họ thật sự yêu một lần; sói yêu phải cừu không hề hoang đường, họ nói có tình yêu thì sẽ có phương hướng…

Điện thoại vang lên bài hát *Sói yêu phải cừu,* nhưng không ai nghe máy.

Diêu Y Yến tức giận ngắt máy.

Đúng lúc này, dưới lầu có tiếng sột soạt của cửa cuốn bị kéo mở, chị ta biết chồng mình đã về.

Nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười giờ đêm rồi.

Tiếng bước chân của Hà Khánh Quốc hơi rối loạn.

Anh ta giẫm lên cầu thang đi lên lầu, vừa bước vào nhà, toàn thân nồng nặc mùi rượu khiến Diêu Y Yến nhíu chặt chân mày.

Thắt lưng ở eo anh ta lỏng lẻo, dây khóa quần vẫn đang mở, chiếc quần trông như có thể tuột xuống ngay bất cứ lúc nào.

Diêu Y Yến biết chắc anh ta uống nhiều mắc tiểu, không nhịn được liền kéo quần tiểu ngay ven đường, lửa giận lập tức dâng lên, hai tay

chống hông, mắt trừng lớn, giận dữ nói, “Anh còn biết về nhà cơ đấy? Không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi!”

Hà Khánh Quốc ợ một cái rồi nói, “Tối… tối nay có đồng nghiệp mời uống rượu, anh… anh để xe đạp lại trường, không dám đi, đến khuya về thì hết xe buýt rồi, phải đi bộ, nên mới về muộn…”

Miệng anh ta nói chuyện, mắt lại dáo dác nhìn khắp căn nhà, ánh mắt nghi ngờ như chiếc máy quét, quét một lượt khắp mọi ngóc ngách trong nhà.

“Trong nhà sao lại có cái này?” Ánh mắt anh ta dừng lại trên chiếc túi đeo chéo xa lạ nằm ở góc sofa, “Cái này là của ai?”

Thôi chết, vừa nãy chỉ lo giận Chu Chính, lại quên mất giấu chiếc túi xách này đi. Diêu Y Yến giật thót, nghĩ bụng.

Nhưng chị ta phản ứng lại rất nhanh, “Túi xách này là của một khách nam đến tiệm hôm nay bỏ quên, em đoán ngày mai anh ta sẽ quay lại lấy nên cất tạm ở đây.”

Diêu Y Yến bắt đầu phản công phòng thủ, “Thế nào, anh đang hồ nghi vợ mình đấy à? Anh là đồ thối tha vô lương tâm…”

Hai tay chị ta vỗ đùi, bắt đầu khóc nức nở.

Để đối phó với chồng, chị ta có ba tuyệt chiêu, một khóc, hai mắng, ba cào.

Vỗ ngực giậm chân đau lòng gào khóc như thế này chỉ là chiêu đầu tiên dùng để hù dọa, quấy nhiễu tinh thần đối phương, chuẩn bị tìm cách tiến công kế tiếp.

Không biết là hôm nay Hà Khánh Quốc uống nhiều, có men rượu trợ gan, hay tự mình cảm thấy đã nắm được thóp của vợ, nên không có gì phải sợ, anh ta không những không bị tiếng khóc của vợ mình dọa sợ, ngược lại gân cổ lên gặng hỏi, “Có thật là khách hàng để quên không? Nếu khách mua quần áo bỏ quên, sao không quay lại lấy ngay? Sao lại

để cho cô giữ qua đêm?"

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây rồi sao? Tên khốn này lại dám cãi lại mình! Tiếng khóc của Diêu Y Yến nghẹn lại trong giây lát, nghĩ bụng.

Chị ta đành phải dùng chiêu thứ hai, xắn tay áo làm sư tử Hà Đông, "Tên đàn ông nhu nhược nhà anh, tiền làm ra còn không đủ cho mình uống rượu, một nhà ba miệng ăn đều nhờ vợ anh vất vả mở cửa hàng nuôi sống, anh không những không hiểu cho sự vất vả của vợ mình, ngược lại còn ở đây nghi thần nghi quỷ, nói bóng nói gió. Cuộc sống thế này, bà đây sống không nổi nữa rồi!"

Hà Khánh Quốc "hừ" một tiếng, nói, "Tôi phải xem thử cái túi xách này rốt cuộc là của ai mới được?" Anh ta giật lấy túi xách, muốn lục xem đồ đạc bên trong.

Diêu Y Yến biết trong chiếc túi xách này có thẻ căn cước và bằng lái xe gắn máy của Chu Chính, nếu để chồng mình thấy được, vậy thì chứng cứ sẽ rõ ràng rành rồi.

"Cái đồ thối tha vô lương tâm, hôm nay bà đây liều mạng với anh!"

Để cứu vãn cục diện, chị ta lập tức sử dụng chiêu thứ ba, hung hăng nhào đến, vừa giàn giụa nước mắt, không ngừng khóc mắng, vừa giơ mười ngón tay, giống như vuốt ưng, nhắm thẳng mặt Hà Khánh Quốc mà cào.

Hà Khánh Quốc muốn lui về sau để tránh, nhưng uống rượu làm cả người không có sức, bước chân loạng choạng, cuối cùng chậm mất nửa nhịp, chỉ trong chốc lát, móng vuốt bén nhọn của Diêu Y Yến đã rơi xuống người anh ta, lập tức để lại từng vệt máu xước trên mặt, trên cổ anh ta.

Hà Khánh Quốc chỉ cảm thấy chỗ bị cào trúng đau rát, đưa tay sờ lên mặt, đầy tay đều dính dính máu, hơi rượu lập tức xông lên, ập thẳng vào khiến gan lớn hơn, nhấc tay lên, "chát" một tiếng, tát cho vợ mình một bạt tai thật mạnh.

Diêu Y Yến bị đánh đến mắt nổ đom đóm.

Không chỉ có chị ta sững sờ, cả bản thân Hà Khánh Quốc cũng ngẩn ra.

Phải biết rằng đối mặt với chiêu "một khóc, hai mắng, ba cào" của vợ mình, từ trước đến nay anh ta chỉ có thể cắn răng chịu đựng, có bao giờ ra tay phản kháng?

Diêu Y Yến lấy lại tinh thần, mở miệng lớn tiếng mắng, "Hà Khánh Quốc, anh giỏi lắm, lại dám ra tay đánh bà? Bà đây làm ma cũng không bỏ qua cho anh!" Chị ta nhe răng múa vuốt, lại nhào về phía anh ta như phát điên…

Đang lúc tranh cãi không hồi kết, đột nhiên có một quyển sách từ phòng con trai bay ra, đập trúng vào người Diêu Y Yến.

Hà Tiểu Lượng không biết đã đứng trước cửa phòng từ lúc nào, sắc mặt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn họ, "Hai người ồn ào đủ chưa? Có phải muốn ồn đến chết người thì hai người mới vui không?"

Diêu Y Yến và Hà Khánh Quốc như bị trúng phải phép định thân, sững sờ cùng một lúc.

Diêu Y Yến lau nước mắt nói, "Tiểu Lượng, đều tại bố con, ông ấy…"

Hà Tiểu Lượng vốn không có kiên nhẫn nghe chị ta nói thêm, "hừ" một tiếng, xoay người trở vào phòng mình.

Một lúc sau, bỗng nhiên có một tiếng "đùng" từ trong phòng Tiểu Lượng truyền ra.

Diêu Y Yến vội chạy vào, cửa sổ bên trong mở toang, trong phòng không thấy bóng dáng con trai đâu nữa.

Chị ta lao đến trước cửa sổ, bên dưới cửa sổ vừa khéo là bức tường thấp của nhà bên cạnh.

Tiểu Lượng trèo từ cửa sổ ra ngoài, đạp lên bức tường thấp, khẽ

nhún một cái đã nhảy xuống đất.

“Tiểu Lượng, con định đi đâu đấy?”

“Con ra ngoài hít thở không khí, đợi hai người cãi nhau xong con sẽ về.”

Diêu Y Yến xoay người đuổi theo xuống lầu, con ngõ đã vắng tanh, đâu còn bóng dáng của con trai nữa?

Trước đây khi chị ta cãi nhau với chồng, Tiểu Lượng cũng từng lén chạy ra ngoài, nhưng trở về rất nhanh. Dù sao đêm cũng khuya rồi, nơi trẻ con có thể đến không nhiều, nên chị ta cũng không lo lắng lắm.

Chị ta trở vào nhà, phát hiện Hà Khánh Quốc toàn thân đầy mùi rượu đã ngã xuống, nằm ngủ trước cửa phòng của con trai.

Một ngọn lửa giận không tên xông lên, muốn đá cho anh ta tỉnh lại, nhưng chần chừ một lúc, cảm thấy hôm nay anh ta có chút khác thường, ngẫm nghĩ một chút, có chuyện gì đợi anh ta tỉnh rượu rồi hãy nói vậy.

Thế là chị ta đi vòng qua người anh ta, vào phòng tắm.

Bình nóng lạnh trong nhà được mua từ mười mấy năm trước, cũ đến thảm thương từ lâu, khởi động mười mấy phút vẫn phun ra nước man mát chứ không được nóng.

Diêu Y Yến hết cách, đành cầm lấy vòi hoa sen, xối lung tung rửa sạch bọt sữa tắm trên người, vừa mặc áo ngực và quần lót xong thì ngửi thấy một mùi khét nồng nặc.

Chị ta nghĩ bình nước nóng hỏng rồi, vội vàng khóa chặt van khí gas, nhưng mùi khét kia càng lúc càng nồng, càng lúc càng gắt.

Chị ta đưa mũi đến gần khe cửa ngửi thử, đột nhiên hiểu ra, mùi khét này truyền từ bên ngoài phòng tắm vào.

Vội mở cửa phòng tắm, một luồng khói dày đặc kèm tia lửa từ phía trước ùa đến.

Lúc này chị ta mới phát hiện, phòng của Tiểu Lượng đang bốc cháy, không biết đã cháy bao lâu, ngọn lửa rất lớn, sofa và vật dụng trong phòng khách đều đã bén lửa, cả căn nhà nghi ngút khói, lửa lan ra khắp nơi, không bao lâu nữa sẽ thiêu cháy tất cả.

Chị ta sợ đến xanh mặt, vội xỏ dép chạy xuống dưới lầu thoát thân.

Vừa xuống đến tầng trệt thì thấy cửa cuốn đã đóng, trên người lại không mang chìa khóa, quay đầu nhìn lại, lửa lớn đã lan ra đến cầu thang, muốn chạy trở lên lấy chìa khóa là chuyện không thể.

May mà bình thường chị ta có để chìa khóa dự phòng ở quầy thu ngân của cửa hàng thời trang, vội lấy nó ra, tay chân run rẩy kéo mở cửa cuốn, nhanh chóng lao ra ngoài.

Chạy ra khỏi nhà khoảng mười mấy mét, quay đầu nhìn lại lần nữa, mấy cửa sổ trên lầu một đã nhấp nháy ánh lửa.

Đêm đã rất khuya, xung quanh không một bóng người, trong con ngõ nhỏ đèn đường mờ mịt bị ánh lửa chiếu rọi thành mảng đỏ rực.

“Cháy rồi, có ai không, dập lửa với!”

Chị ta gân cổ hét lớn.

Một lát sau, hai, ba nhà bên cạnh mới lục tục mở cửa, vài hàng xóm còn đang ngái ngủ chạy ra.

Các hàng xóm nam đều nhìn chị ta bằng ánh mắt kỳ quái.

Diêu Y Yến cúi đầu nhìn lại mình, lúc này mới nhớ ra vừa nãy mình chạy ra gấp quá, trên người chỉ mặc mỗi bộ đồ lót. May mà lúc này, một hàng xóm nữ tốt bụng vào nhà lấy một chiếc áo khoác dài ra cho chị ta, chị ta hoảng loạn khoác lên người.

Có một hộ hàng xóm, vách tường cách nhà họ rất gần, sợ lửa sẽ lan đến nhà mình, vội lấy di động ra, gọi cứu hỏa 119.

Vài phút sau, hai chiếc xe cứu hỏa chạy vào ngõ Thanh Vân, vài nhân viên cứu hỏa nhảy xuống xe, kéo hai vòi nước không ngừng xối

nước về phía lầu một. Ước chừng khoảng 10 phút sau, ngọn lửa dần dần yếu đi.

Một nhân viên cứu hỏa hỏi Diêu Y Yến, “Trong nhà còn có người khác không?”

Lúc này Diêu Y Yến mới nhớ ra chồng mình say rượu, đang nằm ngủ trong nhà, vội nói, “Chồng tôi… anh ấy vẫn còn ở trên lầu.”

Nhân viên cứu hỏa hỏi rõ Hà Khánh Quốc ở vị trí nào, sau đó vẫy tay với một đồng nghiệp khác, hai người đeo mặt nạ chống độc, chui qua cửa cuốn vào nhà, lên lầu tiến hành tìm kiếm.

Một lúc lâu sau, hai người khiêng Hà Khánh Quốc xuống cầu thang.

Một vị bác sĩ nhảy xuống từ chiếc xe cứu thương 120 đang đợi sẵn, tiến đến kiểm tra, lắc đầu nói, “Không cứu được, anh ta đã chết rồi.”

Diêu Y Yến ngồi phịch xuống đất.

2

10 giờ 30 phút tối, suất phim chiếu đêm cuối cùng cũng kết thúc, Văn Lệ đứng dậy bước ra khỏi rạp.

Bộ phim Văn Lệ xem là phim tình cảm Hồng Kông mới ra rạp, khi ngồi vào ghế cô thấy trong rạp vắng tanh, hình như không có nhiều người xem cho lắm, nhưng đến khi hết phim, mọi người tập trung trước lối ra, cô mới phát hiện ban đêm có rất nhiều người buồn chán, ra ngoài xem phim.

Cô đi theo dòng người ra bên ngoài, Kim Nhất Điền cũng theo sát phía sau, sợ lạc nhau.

Khó khăn lắm hai người mới chen được ra khỏi lối đi chật hẹp, trên con phố rộng lớn, cơn gió mát lạnh quét qua mọi nơi, Văn Lệ buông một tiếng thở dài, "Cậu thế này đâu phải mời tôi xem phim chứ, rõ ràng là đang lãng phí thời gian nghỉ ngơi của tôi mà."

Kim Nhất Điền mỉm cười nói, "Chị à, chị thật sự tụt hậu quá đấy, thanh niên trẻ thời nay hẹn hò yêu đương gì đó đều chuộng đến rạp chiếu phim kia kìa."

Văn Lệ bật cười.

"Chị cậu năm nay đã 27 tuổi, không còn là thanh niên trẻ rất nhiều năm rồi."

Kim Nhất Điền cười hì hì nói, "Dù chị có sống đến trăm tuổi, trong mắt em chị vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp."

"Bớt dẻo miệng đi cho tôi nhờ."

"Em nói toàn là lời thật lòng. Chị ở trong mắt em đấy à, mãi là vị sư tỷ em nhìn thấy đầu tiên ở sân trường đại học, trẻ trung xinh đẹp đầy

năng lượng, dũng cảm hào phóng lại nóng tính…”

“Được rồi, cậu đừng có dát vàng lên mặt tôi nữa, đại tác gia tiểu thuyết trinh thám, thám tử tư nổi tiếng của thành phố Thanh Dương, mau nói đi, lần này đến tìm tôi, lại muốn thăm dò tin tức gì ở chỗ tôi đây?”

“Không phải.”

“Vậy nhất định là muốn nhờ tôi vào phòng lưu trữ của cảnh sát tìm giúp tài liệu gì đó chứ gì?”

“Cũng không phải.”

“Vậy thì vì chuyện gì?”

“Đúng là em có vài lời muốn nói với chị, song không liên quan đến những việc chị vừa nói.” Kim Nhất Điền trước giờ luôn thích cười đùa, lúc này bỗng trở nên có chút dè dặt, nhìn quanh tứ phía rồi nói, “Bên kia có một quán bar, chúng ta vào đó uống một ly, vừa uống vừa nói.”

Văn Lệ nói, “Cảnh sát không được tùy tiện đến những nơi ăn chơi, càng không được uống rượu, cậu viết truyện cảnh sát phá án từ sáng đến tối, chẳng lẽ lại không biết ‘Năm điều lệnh cấm’ và ‘Ba mục kỷ luật’ của Cảnh sát nhân dân sao?”

Kim Nhất Điền nói, “Mấy cái lệnh cấm đó, hình như đều là quy tắc ứng xử trong thời gian làm việc, không nói ngoài giờ làm việc không được đến những nơi ăn chơi, hơn nữa bây giờ chị đâu có mặc cảnh phục.”

Văn Lệ nghiêm mặt nói, “Theo tôi thấy, trong hay ngoài giờ làm việc cũng như nhau.”

Kim Nhất Điền nói không lại cô, chỉ tay về phía ven đường,

“Bên kia có một công viên, chúng ta qua đó ngồi một lúc, vậy được rồi chứ, Madam?”

Văn Lệ bật cười.

“Cái này thì được.”

Hai người băng qua đường, đi về phía công viên.

Công viên không lớn, ở giữa có một hồ nước, bên trong thả vài con cá vàng, cạnh đó là một luống hoa lớn, bên dưới những gốc cây long não đặt một số ghế đá dài.

Vài ngọn đèn đường đang chiếu ánh sáng màu vàng nhạt.

Bên trong công viên rất yên ắng, không thấy có người nào khác.

Văn Lệ kéo cổ áo khoác lên một chút, ngồi xuống ghế đá rồi nói, “Cậu vừa mời tôi xem phim, lại kéo tôi dạo công viên, thần thần bí bí, rốt cuộc có chuyện gì vậy hả?”

“Sư tỷ, thật ra em..

Kim Nhất Điền đứng trước mặt cô, sắc mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng, đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt cô, lấy chiếc hộp nhỏ từ trong túi áo ra, sau khi mở ra, đưa hai tay đến trước mặt cô.

Không ngờ bên trong hộp là một chiếc nhẫn vàng sáng lấp lánh.

Văn Lệ giật mình, đứng bật dậy, “Cầu hôn hả? Cậu… cậu đang bày trò gì thế này?”

“Chị, mắt chị nhìn thế này là sao chứ? Đây là nhẫn tỏ tình, không phải nhẫn cầu hôn, được chưa? Em, em mong chị sẽ làm bạn gái của em!”

Văn Lệ “ồ” một tiếng, sau đó nói, “Thì ra là vậy, lúc nãy thật sự làm tôi giật nảy mình.”

Kim Nhất Điền nói, “Sư tỷ, thật ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy chị trong sân trường đại học, em đã thích chị rồi. Sau khi tốt nghiệp, chúng ta lại gặp nhau tại thành phố này, em tin đây chắc chắn là duyên phận mà ông trời ban cho chúng ta. Sư tỷ, làm bạn gái của em, có được không?”

Anh giơ hai tay về phía trước, đưa chiếc nhẫn tỏ tình đến gần hơn

một chút.

Văn Lệ và anh là bạn đại học. Cô học trên Kim Nhất Điền hai khóa.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Văn Lệ trở về quê nhà là thành phố Thanh Dương, tham gia thi tuyển cảnh sát, trở thành một cảnh sát hình sự.

Hai năm sau, Kim Nhất Điền tốt nghiệp đại học, chạy đến vài nơi khác nhau, cuối cùng ứng tuyển vào làm nhà báo cho một tòa soạn của thành phố Thanh Dương. Trong lúc chạy tin tức chính trị - pháp luật, nhận ra nữ cảnh sát hình sự phá được không ít vụ án này chính là sư tỷ mình yêu thầm năm xưa. Sau này Kim Nhất Điền đăng tải một bộ tiểu thuyết trinh thám dài tập trên mạng được đánh giá cao, anh dứt khoát từ bỏ nhiệm sở, ở nhà làm nhà văn toàn thời gian, bây giờ anh đã là một tiểu thuyết gia trinh thám có chút tiếng tăm.

Càng giỏi hơn nữa là, năm ngoái anh chàng này một mình một ngựa đăng ký thành lập một công ty điều tra tin tức, nói trắng ra chính là văn phòng thám tử tư nhân. Thế là Kim Nhất Điền ngoài viết tiểu thuyết ra, còn kiêm thêm công việc thám tử tư.

Anh thường xuyên mời Văn Lệ ăn cơm, nghe cô kể lại những chuyện li kì thú vị trong quá trình điều tra, mục đích chính là thu thập tài liệu để viết tiểu thuyết. Thỉnh thoảng anh cũng nhờ Văn Lệ sao chép một số tài liệu cơ mật chỉ có cảnh sát mới được nắm giữ. Ngày qua tháng lại, dần dà trở nên thân thiết với vị sư tỷ đại học ngày xưa.

Tuy quan hệ của hai người khá tốt, nhưng thấy Kim Nhất Điền đột nhiên lấy nhẫn ra tỏ tình với mình một cách trịnh trọng như thế này, Văn Lệ vẫn có chút bất ngờ.

Tuy xưa nay Văn Lệ đều phản ứng nhanh nhạy, làm việc quyết đoán, đùng một cái gặp phải chuyện kiểu này, vẫn có chút bối rối, không kịp phản ứng ngay. Mặt cô ửng đỏ, nhìn chiếc nhẫn tỏ tình trước mặt mình, nhất thời không biết nên nhận hay không nên nhận.

“Đứng im, không được nhúc nhích!”

Ngay lúc này, một tiếng hét lớn vang lên, bốn thanh niên trẻ từ trong bóng tối nhảy ra, mỗi người cầm một thanh mã tấu bóng loáng, bao vây hai người ở giữa.

Kim Nhất Điền nghiêng đầu nhìn một cái rồi nói, “Người anh em, nể mặt chút đi, tôi đang tỏ tình với bạn gái mà, vui lòng đợi vài phút, sắp có kết quả rồi.”

“Mẹ kiếp!” Tên cướp cầm đầu đạp anh một cái thật mạnh, “Có người nói chuyện với cướp kiểu như mày hả? Mày tưởng bọn này đang giỡn chơi chắc?”

Kim Nhất Điền bị đạp ngã lăn ra đất, chiếc nhẫn trên tay cũng rơi xuống.

Mắt tên cướp lóe sáng, tham lam cười nói, “Chiếc nhẫn này hình như làm bằng vàng đấy, chắc đáng ít tiền.” Hắn giơ tay ra định nhặt chiếc nhẫn.

Kim Nhất Điền vội lao lên, siết chặt chiếc nhẫn trong tay.

Tên cướp quay đầu lại nhìn Văn Lệ, liếm liếm môi, trên mặt lộ ra nụ cười hạ lưu, “Chà, người anh em, bạn gái của mày trông khá nhỉ, anh nói cho mày biết, hôm nay anh không chỉ muốn cướp của, mà còn muốn cướp sắc. Mau đưa chiếc nhẫn cho tao, lấy hết đồ đáng tiền trên người ra, anh sẽ không làm khó mày, thả mày đi ngay.”

Kim Nhất Điền bật cười nói, “Các anh em đừng làm vậy. Tôi tên Kim Nhất Điền, là một thám tử tư, các anh em kiếm ăn ở khu này đều biết đến tên tôi, không tin anh ra ngoài đường nghe ngóng thử.”

“Nghe ngóng cái đầu mày, bớt nhận bà con với ông đây đi, tao mặc kệ mày là thám tử tư hay là thám tử công, móc tiền ra cho ông nhanh.”

Tên cướp giáng một cú đấm xuống mặt Kim Nhất Điền, anh lập tức chảy máu mũi, mắt kính cũng văng sang một bên.

Hắn ngồi xổm xuống giật lấy chiếc nhẫn trong tay anh. Kim Nhất Điền siết chặt nhẫn vào lòng bàn tay, chết cũng không chịu buông.

Sức của tên cướp mạnh hơn anh, từng ngón tay bị hắn tách ra khỏi lòng bàn tay, thấy chiếc nhẫn sắp bị cướp mất, Kim Nhất Điền đột nhiên tóm lấy cổ tay đối phương, liều mạng cắn xuống.

Tên cướp đau đến thét lên, vội rút tay về, cổ tay đã bị cắn ra một hàng dấu răng thật sâu từ lâu.

"Mẹ kiếp, mày muốn chết hả?" Tên cướp giận dữ, bắt đầu gầm lên, vung mã tấu lên nhắm ngay đầu Kim Nhất Điền mà chém xuống.

Văn Lệ rít lên một tiếng, bỗng lao lên một bước, tóm lấy tay cầm mã tấu của tên cướp một cách nhanh như chớp, vặn ngược về phía sau, chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc" giòn giã, cánh tay của tên cướp đã bị bẻ gãy, thanh mã tấu trong tay rơi xuống đất phát ra tiếng "leng keng".

Tên cướp ngã lăn ra đất, ôm cánh tay bị thương, lăn lộn trên mặt đất rên rỉ.

"Đồ bà tám, dám đánh đại ca của bọn tao, chán sống rồi đúng không?"

Ba tên cướp còn lại thấy vậy, đồng loạt vung mã tấu, hùng hổ lao đến.

Ba thanh mã tấu bóng loáng đồng loạt hướng lên người Văn Lệ.

Kim Nhất Điền hô lớn, "Sư tỷ cẩn thận!"

Văn Lệ không hề sợ hãi, nghiêng mình tránh thoát, tóm lấy cánh tay của tên cướp nhỏ con nhất, thuận thế hất một cái, dùng thanh mã tấu trên tay hắn cản hai thanh còn lại, liên hoàn cước dưới chân nhanh như chớp, chỉ nghe hai tiếng "bịch bịch", mũi chân đã lần lượt đá trúng đầu gối của hai tên cướp.

Hai tên cướp đứng không vững, lập tức ngã xuống, đang vùng vẫy

muốn đứng dậy, lúc này mới nhận ra một bên đầu gối đã bị trật khớp, hoàn toàn không nghe theo sự sai khiến.

Tên cướp còn lại, thật ra vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, chắc là vừa từ trường trung học nào đó trốn học ra ngoài, thấy tình hình không ổn, lập tức vứt bỏ hung khí trên tay, quay đầu bỏ chạy.

Tên cướp bị bẻ gãy cánh tay chật vật đứng dậy, cố ý để lộ ra hình xăm trên cổ bên phải, đó là hình một chiếc đầu lâu, một nhánh hoa hồng đang cắm trên khóe miệng của chiếc đầu lâu đó.

Hắn nhìn chằm chằm Văn Lệ nói, "Chị hai, có bản lĩnh giỏi thế, chị kiếm ăn trên đường nào vậy? Có giỏi thì để lại tên, ngày sau Phi Thiên Bưu bang Đầu Lâu tôi đây nhất định sẽ trả 'nhân tình' này lại cho chị."

"Kiếm ăn cái đầu mày, cô ấy là cảnh sát, cảnh sát hình sự đấy." Kim Nhất Điền bật cười.

"Đệch, thì ra là cớm, xem như tao xúi quẩy."

Ba tên cướp không dám nhiều lời, dìu đỡ lẫn nhau, cà nhắc đi vào trong bóng tối.

Văn Lệ đỡ Kim Nhất Điền dậy, "Cậu không sao chứ?"

Kim Nhất Điền chỉnh lại mắt kính, nói, "Không sao, chút vết thương ngoài da thôi."

Văn Lệ nói, "Từ lâu tôi đã bảo cậu học chút thuật phòng thân rồi, cậu không nghe, cậu nhìn xem, lúc nãy nguy hiểm biết mấy."

Kim Nhất Điền nói, "Không được, quân tử động khẩu không động thủ, thám tử tư chúng em, hơn nhau ở cái đầu, phải dựa vào trí thông minh, dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, đó là hành động của côn đồ."

"Ồ, thảo nào…" Văn Lệ bỗng bật cười.

"Chị cười gì vậy?"

"Lúc nãy cậu cắn tên nhóc kia như chó vậy, quả nhiên là quân tử

động khẩu không động thủ mà.”

Kim Nhất Điền đỏ mặt, lúng túng cười cười.

Anh lấy chiếc nhẫn kia ra, cẩn thận lau sạch sẽ, một lần nữa quỳ một gối xuống trước mặt Văn Lệ, “Sư tỷ, chị vẫn chưa nhận lời tỏ tình lúc nãy của em.”

Văn Lệ thấy anh đầy vẻ chân thành, trong lòng cũng có chút cảm động.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách của cô đột ngột reo lên.

“Là ai gọi vậy? Thật không biết chọn thời gian.” Kim Nhất Điền bực bội ra mặt. “Không được, chị nhận lời em trước rồi hãy nhận điện thoại.”

Văn Lệ lấy điện thoại ra xem qua, “Đừng có phá, là thầy tôi gọi.”

Văn Lệ là điều tra viên của Tổ Trọng án số 2 thuộc Đội Cảnh sát Hình sự, thầy của cô là Tổ trưởng Tổ Trọng án số 2 -Tần Hán Xuyên - có gần 20 năm tuổi nghề.

Cô đi sang một bên nhận điện thoại.

Một phút sau, cô vội vàng quay lại nói, “Lúc nãy phòng trực ban của Đội Hình sự vừa nhận được điện thoại của Đội Cứu hỏa, nói một cửa hàng thời trang ở ngõ Thanh Vân xảy ra hỏa hoạn, một người đàn ông đã chôn thân trong biển lửa. Người của Đội Cứu hỏa cảm thấy vụ cháy này hơi bất thường, nghi ngờ đây là vụ án có người phóng hỏa. Thầy đang trên đường đến hiện trường rồi, ông ấy bảo tôi lập tức qua đó.”

Kim Nhất Điền lầm bầm, “Thầy, thầy, trong mắt chị chỉ có mỗi người thầy này thôi.”

Văn Lệ nói, “Năm 22 tuổi, tôi tốt nghiệp đại học thi vào làm cảnh sát, là thầy đã dẫn dắt tôi vào nghề, vì bảo vệ tôi mà thầy đỡ đạn cho tôi, trong mắt tôi có thầy ấy thì đã sao?”

Kim Nhất Điền biết cô nổi giận rồi, không dám nhắc đến chuyện khi

nãy nữa, cất nhẫn đi rồi nói, “Được rồi, chị đến hiện trường, dẫn theo em nữa, gần đây em đang thiếu tư liệu để sáng tác.”

“Cậu đâu phải nhân viên điều tra, đến đó làm gì?”

“Em làm tài xế lái xe đưa chị đến hiện trường mà!”

Văn Lệ biết chiếc Peugeot của anh đang đậu ngay bên cạnh rạp chiếu phim. Bản thân cô không có xe, đã khuya như vậy, muốn gọi taxi trên đường lớn cũng tương đối khó. Cô đành gật đầu nói, “Vậy cũng được.”

Hai người lên xe, phóng đến ngõ Thanh Vân.

3

1 giờ đêm, Văn Lệ đến cửa hàng thời trang Y Yến ở ngõ Thanh Vân.

Một chiếc xe cảnh sát đang đậu ven đường, Tần Hán Xuyên dẫn theo vài trợ thủ đã có mặt từ lâu.

Quanh cửa hàng thời trang đã giăng đầy dây cách ly, xung quanh có một vài người dân tụ tập.

Người phụ nữ khoác chiếc áo khoác dài không vừa người, tóc tai tán loạn ngồi run rẩy trên bậc thềm của cửa hàng bên cạnh.

Vài nhân viên cứu hỏa đang vội vàng ra ra vào vào bên dưới cánh cửa cuốn được kéo mở.

Kim Nhất Điền vội lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Văn Lệ bảo anh đứng bên ngoài còn mình thì khom lưng, chui qua sợi dây cách ly vào trong, gọi Tần Hán Xuyên một tiếng "Thầy ơi!".

Tần Hán Xuyên vẫy tay với cô, nói, "Em đến đúng lúc lắm, chúng ta đi xem qua hiện trường trước."

Đây là một căn nhà nhỏ hai tầng, có tuổi thọ ít nhất đã hơn ba mươi năm.

Cửa hàng thời trang ở tầng trệt có hai mặt tiền, bên trong bày đủ kiểu quần áo của nam và nữ, vì vừa rồi bị khói hun, lại bị nước phun ướt trong lúc chữa cháy, giá treo đồ đổ đầy sàn, ướt đến thảm thương.

Văn Lệ đi theo thầy mình lên tầng hai.

Trong căn phòng nhỏ bên phải tầng hai, giường đơn, bàn và tủ sách đã bị thiêu rụi, khắp sàn đâu đâu cũng là sách và vở bài tập bị cháy. Đây có lẽ là phòng của đứa trẻ.

Lửa lan ra phòng khách bên ngoài, sofa, tủ ti vi, bàn… đều bị cháy tan tành.

Vách tường bị hun đến đen kịt, sàn nhà chỗ nào cũng là vũng nước từ vòi cứu hỏa phun vào.

Góc tường vẫn đang bốc lên làn khói đen, khắp nhà đầy mùi cháy khét gay mũi.

Sau khi xuống lầu, Văn Lệ hỏi, “Người chết là ai vậy ạ?”

Tần Hán Xuyên nói, “Nạn nhân tên Hà Khánh Quốc, là chồng của bà chủ cửa hàng thời trang này, Diêu Y Yến. Khi vụ cháy xảy ra, Hà Khánh Quốc do uống say nên đang nằm ngủ trong phòng khách. Diêu Y Yến lúc đó đang tắm, đợi đến khi cô ta nhận ra tình hình không ổn, lửa đã lan ra phòng khách rồi. Cô ta cả quần áo cũng chưa kịp mặc đã lao xuống lầu thoát thân. Khi đội cứu hỏa đến, cô ta mới nhớ ra chồng mình vẫn còn ở trên lầu, chưa xuống.”

“Người phụ nữ kia chính là Diêu Y Yến.” Ông chỉ người phụ nữ đang ngồi run rẩy trên bậc thềm kia.

Văn Lệ nhìn theo hướng ông chỉ, nói, “Chị ta đúng là nhanh nhẹn thật, nhà bị cháy, bản thân lập tức bỏ chạy, nhưng lại bỏ người chồng đang say rượu trong nhà.”

Tần Hán Xuyên nói, “Con người gặp phải tình huống bất ngờ, có phản ứng như vậy cũng bình thường. Chẳng phải cô ta quần áo cũng không kịp mặc đã chạy xuống lầu đó sao?”

Văn Lệ hỏi, “Tình trạng ban đầu của nạn nhân như thế nào ạ?”

“Bác sĩ của Trung tâm Cấp cứu 120 đã kiểm tra lúc đó, phát hiện trong khoang miệng và mũi có bồ hóng và bột than, bước đầu phán đoán là do hít vào quá nhiều khói dẫn đến ngạt khí mà chết. Thi thể đã được chuyển đến Trung tâm Pháp y để tiến hành khám nghiệm, nếu có tin tức mới, họ sẽ lập tức báo cho chúng ta.”

“Vì sao Đội Cứu hỏa lại cảm thấy hiện trường vụ cháy này đáng nghi hả thầy?”

“Tạm thời vẫn chưa biết. Phó đội trưởng của họ nói phải dọn dẹp qua hiện trường trước rồi mới thông báo tình hình cho chúng ta được.”

Hai người đang nói chuyện, Phó đội trưởng Trương của Đội Cứu hỏa đi đến, tháo bao tay ra bắt tay Tần Hán Xuyên rồi nói, “Theo tình hình thu thập được ở hiện trường, điểm bén lửa là căn phòng nhỏ bên phải, đó là phòng ngủ của con trai Hà Khánh Quốc - Hà Tiểu Lượng, bên trong có rất nhiều sách vở, nên một khi bắt lửa sẽ cháy rất nhanh. May mà khi cháy, cậu bé không có trong phòng, cũng xem như trong cái rủi có cái may. Tất nhiên, đây không phải lý do mà chúng tôi thông báo cho Đội Hình sự cử người đến.”

Tần Hán Xuyên “ừm” một tiếng, không chen lời, chỉ im lặng đợi nghe tiếp.

Phó đội trưởng Trương nói, “Trong lúc kiểm tra hiện trường, chúng tôi phát hiện điểm bén lửa có dấu vết chất cồn bị cháy.”

“Hả?” Văn Lệ và Tần Hán Xuyên đều kinh ngạc, “Chẳng lẽ có người tưới cồn ở hiện trường để phóng hỏa?”

“Đúng vậy, chúng tôi có lý do để tin rằng, có người từ cửa sổ đổ cồn vào phòng của cậu con trai, rồi nhóm lửa, gây nên vụ hỏa hoạn này.”

Văn Lệ ngẩng đầu lên nhìn, bên dưới cửa sổ phòng của đứa trẻ chính là bức tường nhà hàng xóm, muốn từ bức tường này trèo vào cửa sổ không khó khăn gì.

Tần Hán Xuyên bảo nhân viên điều tra dấu vết kiểm tra bức tường và khung cửa sổ.

Hai nhân viên điều tra dấu vết tỉ mỉ kiểm tra một lượt, cuối cùng lắc đầu nói, “Không tìm được dấu chân, cũng không thấy dấu vết nào khác, bên trên toàn là nước, cho dù hung thủ thật sự có để lại chút dấu vết

gì, cũng bị vòi nước cao áp gột sạch từ lâu rồi."

Tần Hán Xuyên ngẫm nghĩ một lúc, ngoảnh đầu đi về phía Diêu Y Yến đang ngồi ở bậc thềm gần đó.

Diêu Y Yến thấy ông mặc đồng phục cảnh sát, vội vàng đứng dậy.

Tần Hán Xuyên nói, "Cô Diêu, xin chớ đau buồn!"

Diêu Y Yến mở to đôi mắt đẫm lệ nhìn ông, "Ông là…"

Văn Lệ nói, "Chúng tôi là người của Đội Hình sự Cục Cảnh sát thành phố, vị này là Tổ trưởng Tổ Trọng án, cảnh sát Tần."

Tần Hán Xuyên nói, "Cô Diêu, theo tình hình điều tra trước mắt, chúng tôi có lý do nghi ngờ, đây là một vụ có người cố ý phóng hỏa, để nhanh chóng tìm ra chân tướng, chúng tôi có vài vấn đề muốn hỏi, mong cô thành thật hợp tác."

Diêu Y Yến nhìn ông, rồi lại nhìn Văn Lệ, nắn nắn bàn tay, có vẻ hơi căng thẳng.

Tần Hán Xuyên hỏi, "Ngọn lửa này, đại khái bốc cháy vào lúc nào?"

Diêu Y Yến nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Chắc là khoảng 10 giờ tối."

Tần Hán Xuyên hỏi, "Trước khi bốc cháy, có phát hiện tình huống khác thường nào không?"

"Không có, lúc tôi đi tắm vẫn còn bình thường, chưa tắm xong thì đã ngửi thấy mùi khét, mở cửa phòng tắm ra mới biết nhà đang cháy."

"Hiện tại, điều tra sơ bộ cho biết, nơi bén lửa là phòng ngủ của con trai cô, có người tưới chất cồn có nồng độ cao từ cửa sổ vào phòng, sau đó châm lửa, gây ra hỏa hoạn."

Diêu Y Yến kinh ngạc, "Sao có thể như vậy? Kẻ phóng hỏa là ai? Là kẻ nào muốn hại chết chúng tôi?"

Tần Hán Xuyên nói, "Đây chính là việc trước mắt chúng tôi cần điều tra. Cô hãy nghĩ kỹ lại xem, bình thường mình có từng đắc tội với ai, hay có kết thù với người nào không?"

Diêu Y Yến lắc đầu nói, “Không có, chúng tôi mở cửa làm ăn, quan trọng nhất là hòa khí sinh tài, tuyệt đối không tùy tiện đắc tội với người khác.”

“Vậy chồng cô thì sao?”

Mắt Diêu Y Yến đỏ lên, nói, “Anh ấy là người an phận thật thà, ngoài thích uống rượu ra, không có thói quen xấu nào khác, cả đời anh ấy chưa từng nổi nóng với người khác.”

Tần Hán Xuyên thấy không hỏi được gì, đành nói, “Cảm ơn, nếu cần thiết, chúng tôi sẽ lại tìm đến cô. Cô nghỉ ngơi một lúc trước đã, lát nữa sẽ có đồng nghiệp của chúng tôi đến lấy khẩu cung của cô, mong cô phối hợp một chút.”

Hai thầy trò rời khỏi chỗ Diêu Y Yến, Văn Lệ nhìn xung quanh, trong con ngõ này, ngoài cửa hàng của Diêu Y Yến, vẫn còn vài cửa hàng khác bán quần áo.

Cô nói, “Thầy nói vụ phóng hỏa lần này, có khi nào do người cùng nghề cạnh tranh không lành mạnh gây ra không?”

Tần Hán Xuyên vuốt hàm râu dưới cằm nói, “Khả năng này không lớn, Nếu là cạnh tranh không lành mạnh, đối thủ muốn phá cửa hàng thời trang này, nhất định sẽ tưới chất cồn vào trong cửa hàng dưới tầng trệt, một mồi lửa thiêu sạch hết quần áo, chứ không cần tốn công phí sức trèo lên cửa sổ tầng hai để phóng hỏa.”

Văn Lệ nhìn thầy mình bằng ánh mắt khâm phục, nói,

“Có lý.”

Tần Hán Xuyên chắp tay ra sau lưng, đi qua đi lại dưới bức tường bên phải cửa hàng, bức tường đó cách vách tường cửa hàng thời trang rất gần, một lối đi nhỏ hẹp khoảng mười phân được kẹp giữa hai vách tường.

Một đầu lối đi nối với con ngõ, đầu còn lại dẫn đến khu dân cư nhỏ

phía sau nhà.

Nhìn mặt đất ướt sũng nước dưới chân, Tần Hán Xuyên từ bỏ ý định tìm kiếm manh mối trong lối đi hẹp đến mức lách người cũng khó qua được này.

Ông ra khỏi lối đi, chỉ về phía bức tường kia hỏi đám đông đang vây xem náo nhiệt bên ngoài, "Bên kia tường là nhà của ai?"

Một người đàn ông đeo kính mập mạp vội giơ tay lên nói, "Bên… bên đó là nhà của tôi."

"Khoảng 10 giờ tối, anh có nghe thấy âm thanh có người trèo tường không? Hoặc là động tĩnh nào khác?"

"Không có, trên thực tế, hôm nay tôi đưa vợ con về quê, sau 10 giờ rưỡi mới về đến đây, chưa vào nhà đã thấy nhà bên cạnh cháy rồi, người phụ nữ kia tồng ngồng ở đó la hét, còn có mấy hàng xóm khác vây quanh…" Khi người đàn ông mập nói đến "người phụ nữ kia", nhìn về phía Diêu Y Yến hơi nhếch môi, vẻ mặt đầy mờ ám.

"Ai đó? Đứng lại!"

Khi người đàn ông mập đang liếc mắt đưa tình về phía "người phụ nữ kia", Văn Lệ bỗng nhiên liếc qua lối đi giữa hai bức tường, có một bóng người lướt qua trong góc tối nơi đèn đường không chiếu tới.

Cô lập tức thấy khả nghi, hét lớn một tiếng, nhấc chân đuổi theo.

Đuổi ra khỏi lối đi nhỏ hẹp giữa hai bức tường, phía sau là hàng loạt những căn nhà cũ sắp xếp lộn xộn, do không có đèn đường, không bao lâu sau cô đã lạc mất mục tiêu.

Tần Hán Xuyên sợ cô gặp nguy hiểm, vội đuổi theo, hỏi cô đã nhìn thấy gì?

Văn Lệ nói, "Em thấy trong lối đi có một người lén la lén lút, đang nhìn về phía chúng ta."

"Em có thấy rõ tướng mạo của kẻ đó không?"

Văn Lệ lắc đầu, “Trời tối quá, nhìn không rõ, nhìn bóng lưng có vẻ không giống người lớn, hình như là một đứa trẻ, đúng, là thằng bé khoảng mười mấy tuổi.”

“Đứa trẻ?”

Tần Hán Xuyên nhíu mày, ngước đầu nhìn lên cửa sổ căn phòng bén lửa của đứa trẻ trên tầng hai, lại quay đầu nhìn Diêu Y Yến.Người phụ nữ vừa mất chồng này, sau khi ngừng nức nở, trên mặt không có bao nhiêu vẻ đau buồn. Một cảnh sát đang lấy khẩu cung của chị ta.

Văn Lệ thấy được ánh mắt của thầy mình đầy suy tư, bỗng hiểu ra, “Lẽ nào vụ phóng hỏa này, có liên quan đến con trai của gia đình họ?”

Tần Hán Xuyên không lên tiếng, vẻ mặt trầm ngâm, đi đến chỗ Diêu Y Yến.

“Con trai cô, tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Ông hỏi Diêu Y Yến.

Diêu Y Yến đang đối mặt với một cảnh sát trẻ để cung cấp lời khai, quay lại, nhìn vị cảnh sát Tần này, sửng sốt nói, “Con trai tôi… tên Hà Tiểu Lượng, năm nay 14 tuổi.”

“Bây giờ thằng bé đang ở đâu?”

“Nó ở đâu… Tôi… tôi cũng không biết.”

“Nhảm nhí, con cô ở đâu, sao cô có thể không biết?”

“Tôi thật sự không biết. Hơn 10 giờ tối nay, nó giận dỗi chạy ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về.”

“Vì sao lúc đầu cô không nói?”

“Trong nhà xảy ra chuyện lớn như thế, tôi vô cùng hoảng loạn, đâu có để ý đến chuyện này? Hơn nữa, ông cũng đâu có hỏi.”

Văn Lệ nhìn thầy mình, nghĩ bụng người phụ nữ này nói cũng phải, cô và thầy thấy tuổi tác của chị ta, đoán chừng con trai chị ta có thể đang học cấp hai. Nghe Phó đội trưởng Trương của Đội Cứu hỏa nói,

khi xảy ra vụ cháy đứa trẻ không ở nhà, liền cho rằng đứa trẻ đã ở lại trường, không hề nghĩ theo hướng khác.

Cô hỏi Diêu Y Yến, "Hơn 10 giờ tối, đã muộn như vậy, vì sao con trai chị lại tức giận chạy ra khỏi nhà?"

"Chuyện này…"

Diêu Y Yến nhìn cô và Tần Hán Xuyên, muốn nói lại thôi.

Tần Hán Xuyên trừng mắt, cất cao giọng nói, "Nếu che giấu manh mối, làm chậm trễ việc điều tra, cô sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy!"

Diêu Y Yến nghe vậy liền cúi đầu nói, "Do tôi và bố của nó cãi nhau, nên nó mới tức giận bỏ ra ngoài."

"Cô và chồng mình vì sao lại cãi nhau?"

"Hôm nay anh ấy lại uống rượu, lại còn uống say bí tỉ, đến 10 giờ đêm mới về nhà. Tôi nói anh ấy vài câu, kết quả hai chúng tôi liền cãi nhau. Lúc đó Tiểu Lượng đang làm bài tập, chắc là cảm thấy bị quấy rầy nên nó ném một quyển sách vào chúng tôi, sau đó thì…" Nói đến đây, Diêu Y Yến ngước đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, không biết có nên nói tiếp hay không.

Văn Lệ gặng hỏi, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó nó từ cửa sổ phòng mình nhảy xuống bức tường bên ngoài, rồi chạy đi."

"Bình thường từng có tình trạng này không?"

"Trước đây khi tôi và chồng cãi nhau, nó kêu phiền, cũng tức giận bỏ chạy ra ngoài vài lần, nhưng không bao lâu sau sẽ về ngay."

Tần Hán Xuyên gật đầu, hỏi, "Khi thằng bé ra ngoài, có đem theo vật gì trong tay không? Chẳng hạn như bật lửa hay gì đó tương tự?"

Diêu Y Yến lắc đầu nói, "Không có, khi ra ngoài nó không mang theo gì cả."

“Trên người thằng bé có tiền không?”

“Chắc là có, hôm qua tôi vừa cho nó tiền tiêu vặt.”

Tần Hán Xuyên hỏi, “Cô có ảnh chụp của thằng bé không?”

Diêu Y Yến nói, “Trong quầy thu ngân của cửa hàng có ảnh chân dung của nó.”

Tần Hán Xuyên nói với Văn Lệ, “Em theo cô ta vào lấy ảnh, sau đó dùng điện thoại chụp lại, gửi cho các đồng nghiệp có mặt ở hiện trường, bảo họ mang ảnh chụp đến các cửa hàng kim khí và cửa hàng hóa chất xung quanh hỏi thử xem trong khoảng từ 10 giờ đến 10 giờ rưỡi tối nay, đứa trẻ này có đến chỗ họ mua cồn công nghiệp và bật lửa hay không.”

Diêu Y Yến mơ hồ hiểu được ý của ông, run rẩy nói, “Các người đang nghi ngờ Tiểu Lượng, nó…”

“Người làm cha mẹ, vĩnh viễn không hiểu được hết suy nghĩ thật sự trong lòng con mình!”

Tần Hán Xuyên để lại câu nói này rồi chắp tay sau lưng, cất bước bỏ đi.

Vài nhân viên điều tra nhận được ảnh chụp của Hà Tiểu Lượng, lập tức làm theo sự sắp xếp của cảnh sát Tần, chia nhau đi điều tra.

Không bao lâu sau đã thu thập được tin tức trở về.

Ở cuối ngõ Thanh Vân có cửa hàng kim khí bán cồn công nghiệp.

Khoảng hơn 10 giờ tối, có một thiếu niên khoảng mười mấy tuổi gõ cửa vào cửa hàng mua 1,5 lít cồn và một chiếc bật lửa, nói trong nhà cần dùng bếp cồn để nấu lẩu.

Khi cảnh sát tìm đến, cửa hàng kim khí vốn đã đóng cửa rồi, ông chủ bị cảnh sát gõ cửa đánh thức, dụi dụi mắt ngái ngủ nhìn ảnh Hà Tiểu Lượng trong điện thoại, khẳng định, “Không sai, chính là thằng bé này.” Sau đó tra lại thời gian mua hàng trong máy thu ngân, là 10 giờ

16 phút tối.

Tần Hán Xuyên nghe báo cáo tình hình xong, nói, “Bây giờ, vụ án đã rất rõ ràng rồi, người đổ cồn từ cửa sổ tầng hai rồi phóng hỏa, chính là Hà Tiểu Lượng. Lúc nãy Văn Lệ còn nhìn thấy ai đó xuất hiện ở góc tường, ước chừng hình dáng như thằng bé, có lẽ nó đang trốn ở gần đây, tất cả nhanh chóng chia nhau ra tìm.”

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cảnh sát đã tìm thấy Hà Tiểu Lượng bên cạnh một thùng rác ở con phố bên cạnh.

Đứa trẻ này đang tựa bên thùng rác ngủ say sưa.

Hà Tiểu Lượng nói, bố mẹ nó suốt ngày cãi nhau, nó đã chán cảnh này từ lâu rồi.

Đêm qua, nó vốn chỉ muốn phóng hỏa để hù dọa họ một chút, cũng định cho họ chút cảnh cáo và trừng phạt.

Nhưng nằm mơ thằng bé cũng không ngờ rằng sau khi cồn gặp lửa lại cháy nhanh như vậy, càng không ngờ khi nhà bị cháy, bố mình đang say ngủ, mẹ lại đang ở trong phòng tắm, nên trong nhà không có ai dập lửa.

Đến khi Diêu Y Yến phát giác ra, đám hỏa hoạn đã hình thành.

Sau đó đứa trẻ biết mình phóng hỏa đã hại chết bố mình, lại càng thêm sợ hãi, không dám về nhà, cũng không dám đi quá xa, đành trốn trong bóng tối, lén lút quan sát xem sự việc phát triển thế nào, không ngờ lại bị Văn Lệ nhìn thấy, suýt chút nữa đã bị bắt ngay tại trận…

4

Cửa hàng thời trang Y Yến xảy ra hỏa hoạn vào ngày 11 tháng 3, nên cảnh sát theo thói quen mà gọi vụ án này là "Án phóng hỏa 3.11".

Ngày thứ hai sau khi phá xong vụ "Án phóng hỏa 3.11", Văn Lệ đang ngồi trong phòng làm việc của Tổ Trọng án số 2, so sánh tư liệu của kẻ tình nghi trong một vụ án khác trên máy tính, đột nhiên nghe thấy có người ở ngoài cửa gọi mình, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Kim Nhất Điền đang đứng trước cửa cười hì hì.

Văn Lệ giật mình, bật dậy hỏi, "Cậu chạy đến đây làm gì? Có việc gì không gọi điện thoại cho tôi được sao?"

Kim Nhất Điền vừa xoa tay vừa cười cười bước đến, "Em đến thăm chị thôi."

Mặt Văn Lệ ửng đỏ, nhìn bóng lưng bận rộn của các đồng nghiệp khác trong phòng, nói nhỏ, "Đừng có nói bậy nói bạ, tôi đang làm việc, bận lắm, mau về đi."

Kim Nhất Điền lại không hề có ý ra về, dáo dác nhìn quanh, "Ơ, sao không thấy Tổ trưởng Tần của các chị đâu nhỉ?"

"Thầy ấy đang ở trong phòng làm việc." Văn Lệ đưa tay chỉ rồi hỏi, "Cậu tìm thầy ấy làm gì?"

Kim Nhất Điền nói, Án phóng hỏa 3.11, ai cũng không thể ngờ hung thủ phóng hỏa thiêu chết Hà Khánh Quốc lại là cậu con trai còn đang vị thành niên của anh ta, người gieo xuống mầm ác này, lại chính là vợ chồng Hà Khánh Quốc và Diêu Y Yến. Đây là vụ án sinh động về sự thất bại của việc giáo dục gia đình ở Trung Quốc. Vụ án này không phải do Tổ trưởng Tần của chị phụ trách sao? Em muốn phỏng vấn ông

ấy một chút, viết thành tiểu thuyết, chắc chắn rất chấn động."

Anh vừa nói vừa đi vào trong.

"Này, này, đứng lại!" Văn Lệ muốn cản anh lại, nhưng không kịp, đành chạy theo anh vào phòng làm việc của Tần Hán Xuyên.

Tần Hán Xuyên đang ngồi sau bàn làm việc lau súng, thấy có người vào, đầu tiên cất súng vào hộc tủ trước, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn Kim Nhất Điền hỏi, "Anh là…"

Thật ra trước đây ông đã từng gặp Kim Nhất Điền, có chút ấn tượng nhưng không nhớ rõ.

"Cảnh sát Tần, chào ngài, chào ngài!" Kim Nhất Điền là người nhiệt tình, tiến lên bắt tay ông rồi nói, "Tôi là Kim Nhất Điền. Nhật Bản có một thám tử lừng danh tên là Kindaichi, Trung Quốc có một tác giả tiểu thuyết trinh thám tên là Kim Nhất Điền, đó chính là tôi. Tôi cũng là bạn trai của Văn Lệ."

"Ai là bạn gái của cậu hả?" Văn Lệ đỏ bừng mặt, quở trách, "Ở trước mặt thầy, đừng có nói lung tung."

Tần Hán Xuyên có gương mặt chữ điền, góc cạnh rõ ràng như được tạc, tạo cho người khác cảm giác điềm tĩnh, lạnh lùng. Lúc này ông lại không nhịn được mà bật cười, nói, "Thì ra là đại tác gia Kim, tôi từng thấy sách của anh ở nhà sách, hình như rất được độc giả yêu thích." Ông chỉ sofa ở bên cạnh, "Mời ngồi! Không biết anh Kim tìm tôi có việc gì?"

Ông nhìn qua Văn Lệ, "Nếu anh muốn hẹn Văn Lệ ra ngoài, vậy thì không cần phải xin phép tôi, nhưng tốt nhất là hẹn sau giờ làm việc."

Kim Nhất Điền đi đến trước mặt ông, "Thật ra lần này tôi đến là muốn phỏng vấn ngài một chút, chủ yếu liên quan đến 'Án phóng hỏa 3.11' và vấn đề giáo dục con cái."

"Ồ, ra là vậy." sắc mặt Tần Hán Xuyên bỗng trầm xuống, "Nếu anh

muốn phỏng vấn chuyện liên quan đến vụ án, có thể trực tiếp đến phòng tuyên truyền tìm cán sự Trương của Cục chúng tôi, cậu ta phụ trách mảng công tác này của Cục."

"Nhưng mà tôi…"

"Tôi còn có việc, mời ra ngoài."

Kim Nhất Điền không ngờ ông lại đột ngột ra lệnh tiễn khách, còn định nói gì đó, nhưng đã bị Văn Lệ kéo ra ngoài.

Ra đến hành lang, Văn Lệ mới buông anh ra.

Kim Nhất Điền chỉnh lại cổ áo bị cô kéo lệch rồi nói, "Thầy của chị sao lại làm cao vậy chứ?"

Văn Lệ nhìn cửa phòng làm việc đang đóng chặt của Tần Hán Xuyên, nói, "Thầy vốn có một cô con gái, sau này đã qua đời trong một biến cố, thầy vẫn luôn tự trách, cho rằng mình là một người cha thất bại. Cậu đến phỏng vấn thầy ấy, nói chuyện liên quan đến việc giáo dục con cái gì đó, còn không phải kiếm chuyện sao?"

"À, thì ra là vậy, thảo nào em vừa nhắc đến chuyện này thì ông ấy liền trở mặt ngay." Kim Nhất Điền gật đầu như đã hiểu.

Văn Lệ lườm anh, "Cậu tưởng cảnh sát nào cũng dễ nói chuyện như tôi chắc."

"Cái này thì đúng, cảnh sát trên khắp thế giới đều không dễ gần như sư tỷ của em." Kim Nhất Điền bật cười, "Đi thôi, để cảm ơn sư tỷ dễ nói chuyện, em mời chị ăn tối."

"Không thấy tôi đang làm việc hả?"

"Còn 10 phút nữa là tan tầm rồi còn gì? Hay là chị tiếp tục làm việc, em đứng ngoài cửa đợi 10 phút nữa."

"Cậu tha cho tôi đi." Văn Lệ nhìn đồng hồ, "Thôi, để tôi tan tầm sớm 10 phút là được."

Cô thay quần áo thường phục, cùng Kim Nhất Điền đi xuống lầu.

Khi ra đến cổng, cảnh sát gác cổng làm động tác chào Kim Nhất Điền, nói, “Chào tác gia Kim!”

Văn Lệ sững sờ, ra khỏi cổng liền hỏi, “Cậu thân với nhân viên gác cổng ở đơn vị chúng tôi lắm hả?”

Kim Nhất Điền lắc đầu, “Đâu có thân, trước đây em đến tìm chị lấy tài liệu đều gặp ở bên ngoài, hôm nay là lần đầu tiên em đến đơn vị của chị, cũng là lần đầu tiên gặp nhân viên gác cổng này.”

“Nhảm nhí, lần đầu gặp mà lại lễ phép với cậu như thế? Nói cho cậu biết, cơ quan chúng tôi người bình thường không thể tùy tiện ra vào được đâu.”

“Em biết mà. Nhưng em đã làm hai việc, anh ta liền rất khách khí mà cho em vào. Thứ nhất, em nói với anh ta, em là Kim Nhất Điền, là bạn trai của nữ cảnh sát xinh đẹp nhất của Đội Hình sự.”

“Anh ta nói thế nào?”

“Anh ta nói, Anh nói Văn Lệ đúng không?”

“Dở hơi.”

“Thứ hai, em lấy một quyển tiểu thuyết mới nhất của mình ra, ký tên tại chỗ tặng anh ta.”

“Sao cậu biết nhân viên gác cổng của chúng tôi thích đọc tiểu thuyết trinh thám?”

“Chuyện này chẳng lẽ lại làm khó được thám tử tư có chút tiếng tăm như em đây sao? Em thấy trên bàn của phòng bảo vệ có hai quyển tạp chí trinh thám bị lật đến cong hết cả mép, một trong số đó có đăng tiểu thuyết dài kỳ của em. Đồng chí gác cổng có vẻ rất vui mừng đấy!”

Văn Lệ bất giác bật cười khúc khích, nghiêng đầu nhìn người đàn em cao xấp xỉ mình, có một khoảnh khắc, cô nghĩ thầm trong lòng, nếu có một bạn trai như vậy, có lẽ cũng không tệ!

Địa điểm dùng cơm, Kim Nhất Điền chọn một tiệm cá tam vị trên

đường Y Phố. Quán ăn này phía trước là đường lớn, phía sau gần sông Trường Giang, chuyên dùng cá dưới sông làm nguyên liệu, làm ra đủ loại món ăn ngon.

Văn Lệ gọi một phần cá chép Phù Dung, còn có canh đầu cá giá đỗ, đang ăn, bỗng nhiên Kim Nhất Điền lại lấy chiếc nhẫn tỏ tình ra, vẻ mặt nghiêm túc đưa đến trước mặt cô, "Cái này, chị vẫn chưa nhận đấy."

"Tôi đã bảo sao hôm nay lại mời tôi ăn cơm, thì ra là có âm mưu cả."

"Em đây là có âm mưu, thế được chưa?"

Văn Lệ đỏ mặt cúi đầu, lông mi chớp động, đang định đưa tay ra nhận, di động bất ngờ đổ chuông.

Kim Nhất Điền tái mặt, "Không phải lại là thầy của chị đấy chứ?"

Văn Lệ lấy điện thoại ra xem, đúng là Tần Hán Xuyên gọi đến.

Tần Hán Xuyên nói, "Vụ án mạng của Hà Khánh Quốc có thay đổi, nghi ngờ Diêu Y Yến giết chết chồng cô ta. Bây giờ tôi dẫn người đi bắt Diêu Y Yến, em lập tức đến ngõ Thanh Vân, chúng ta gặp nhau ở đầu ngõ, sau đó bàn luận rồi cùng hành động."

Văn Lệ nghi hoặc, đang muốn hỏi thì Tần Hán Xuyên đã cúp máy.

Cô không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy nói, "Tôi có nhiệm vụ khẩn cấp, đi trước đây, cậu từ từ ăn đi."

Kim Nhất Điền ngơ ngác nhìn cô, "Chị nhận chiếc nhẫn này trước rồi hãy đi?"

Văn Lệ quay lại cười.

"Nếu cậu cưới một cảnh sát hình sự làm vợ, có thể cả một bữa cơm cũng không ăn được yên ổn, tốt nhất cậu suy nghĩ cho kĩ đi rồi hãy quyết định!"

5

Ngõ Thanh Vân nằm ở khu phố cổ, phía Nam nối với đường Kiến Thiết Tây, đi về phía Bắc sẽ đến ngôi làng trong khu phố cổ.

Văn Lệ vừa đến ngõ Thanh Vân đã thấy một chiếc xe cảnh sát từ đường Kiến Thiết Tây rẽ vào, cửa xe mở ra, Tần Hán Xuyên ngồi trên xe gọi cô, "Lên xe nhanh!"

Văn Lệ nhảy lên xe, tài xế liền đạp chân ga, chiếc xe tiến vào ngõ Thanh Vân. Trong xe, ngoài Tần Hán Xuyên, còn có bốn cảnh sát hình sự, đều là đồng nghiệp trong tổ của họ.

Văn Lệ hỏi, "Chuyện gì vậy thầy?"

Tần Hàn Xuyên không lên tiếng, ném cho cô một chiếc áo chống đạn. Văn Lệ giật mình, "Phải mặc cả cái này sao?"

Tần Hán Xuyên nói, "Lúc tan tầm, tôi nhận được điện thoại từ Trung tâm Pháp y, theo báo cáo khám nghiệm tử thi của Hà Khánh Quốc thì bồ hóng và bột than chỉ dừng lại ở trong miệng và mũi của nạn nhân, đường hô hấp không hề có dấu hiệu tác động của nhiệt cao."

Văn Lệ sửng sốt.

Cô biết, nếu người bị khói hun chết trong hỏa hoạn, hoặc bị thiêu chết, trong đường hô hấp phải có bồ hóng và bột than đọng lại, thậm chí có khả năng tìm ra bồ hóng trong thực quản và dạ dày. Nếu bồ hóng chỉ đọng lại trong khoang mũi miệng hoặc cổ họng, cho thấy nạn nhân đã chết trước khi hỏa hoạn, khả năng thiêu xác sau khi chết rất lớn.

Quả nhiên, Tần Hán Xuyên nói tiếp, "Theo tin tức mà Trung tâm Pháp y truyền đến, trước khi cháy Hà Khánh Quốc đã tử vong."

Văn Lệ hỏi, “Nguyên nhân tử vong là gì ạ?”

“Báo cáo khám nghiệm nói, trên mặt và cổ nạn nhân đều có vết cào. Hà Tiểu Lượng vẫn đang bị giam giữ, chúng ta đã hỏi thằng bé, vết cào trên người Hà Khánh Quốc là do Diêu Y Yến để lại trong lúc hai người cãi nhau.”

“Một người đàn ông, bị vợ cào vài cái đã chết rồi?” Văn Lệ cảm thấy khó mà tin được.

“Pháp y nói, trên móng tay cào Hà Khánh Quốc bị thương, có bôi nọc rắn hổ mang. Đây là một chất cực độc, sau khi đi từ miệng vết thương vào hệ thống tuần hoàn máu của cơ thể người, trong vòng từ 10 phút đến một tiếng đồng hồ sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, gồm có nhiệt độ cơ thể tăng cao, tim đập nhanh, khó thở, toàn thân co giật, cuối cùng chết vì ngạt thở hoặc suy tim.”

Văn Lệ nhìn thầy mình, “Thầy nghi ngờ anh ta bị vợ mình dùng độc hạ sát?”

“Từ chứng cứ chúng ta có được trước mắt, đây là suy luận đáng tin cậy nhất.”

“Chúng ta đã nắm được những chứng cứ gì ạ?”

“Hà Tiểu Lượng nói với cảnh sát, mẹ thằng bé có một tình nhân ở bên ngoài, tuy nó chưa từng thấy, nhưng nó biết chắc chắn có người này tồn tại.”

Văn Lệ gật đầu, nếu Diêu Y Yến thật sự là hung thủ giết người, một người phụ nữ có thể nghĩ ra cách dùng nọc rắn để giết người, hiển nhiên là một đối tượng cực kỳ nguy hiểm.

Cô cảm kích nhìn thầy mình, lúc này mới hiểu nguyên nhân thầy bảo cô mặc áo chống đạn.

Ngõ Thanh Vân là một con phố cũ, đường phố rất nhỏ hẹp.

Hai bên đường đi là những ngôi nhà thấp bé cũ kĩ u ám không chút

sức sống.

Bên ngoài nhà vệ sinh công cộng cũ chất đầy rác, người nhặt rác ăn mặc rách rưới đang lục lọi đống rác, nước bẩn chảy ra khắp mặt đường.

Xe cảnh sát suýt đâm phải một người phụ nữ chạy ẩu qua đường, Tần Hán Xuyên dặn tài xế, "Không phải vội, đừng chạy nhanh quá!"

Vài phút sau, xe cảnh sát đã dừng lại trước cửa hàng thời trang Y Yến.

Cửa cuốn của cửa hàng đóng chặt, dấu vết tầng hai từng bị cháy vẫn thấy rất rõ, bảng hiệu cửa hàng bị khói hun không nhìn rõ được nữa.

Văn Lệ tiến lên gõ cửa, không có người mở cửa.

Cô quay đầu hỏi, "Hay là phá cửa vào lục soát hả thầy?"

Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, "Có thể cô ta không ở nhà, chúng ta ở ngoài này đợi một lúc."

Đang nói, cửa nhà hàng xóm bị đẩy mở, một người đàn ông xách túi rác bước ra.

Tần Hán Xuyên nhận ra đó là người đàn ông mập từng nói chuyện với mình vào đêm xảy ra hỏa hoạn, bèn tiến lên gọi anh ta.

Người đàn ông mập cũng nhận ra ông, lập tức đặt túi rác xuống rồi nói, "Chào đồng chí cảnh sát, các vị vất vả rồi."

Tần Hán Xuyên hỏi, "Chúng tôi muốn tìm cô Diêu Y Yến, hàng xóm của anh, anh có biết cô ta đi đâu rồi không?"

Người đàn ông mập lắc đầu, "Cái này thì tôi không rõ. Kể từ khi nhà cô ta bị cháy, tôi rất ít khi thấy cô ta ở nhà, sáng sớm đã ăn diện đẹp đẽ, đeo túi xách ra ngoài, rất khuya mới về, trông có vẻ bận rộn lắm."

Tần Hán Xuyên "ồ" một tiếng.

Lúc này, vợ của người đàn ông mập đi ra nói, "Người phụ nữ đó hai

hôm nay hình như đang tìm người. Sáng hôm nay, tôi đến một công ty bán dược phẩm trên đại lộ Đông Phương để ghi số điện…"

"Bà xã tôi làm việc ở Cục Điện lực." Người đàn ông mập nói chen vào.

Người phụ nữ kia nói tiếp, "Lúc đó đúng lúc tôi nhìn thấy chị ta ở chỗ công ty này. Chị ta đang đứng ở sảnh lớn nói chuyện với ông chủ. Cụ thể nói những gì thì tôi nghe không rõ, hình như là tìm một nhân viên nào đó của công ty này. Ông chủ cứ lắc đầu suốt. Sau khi chị ta đi khỏi, ông chủ còn chửi thề nữa, nên tôi nghĩ chắc đây không phải lần đầu chị ta đến tìm, nếu không ông ta đâu có khó chịu như vậy."

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nổi lên nghi vấn, chồng vừa mới qua đời, con trai đang bị giam giữ vì bị tình nghi phạm tội, người phụ nữ này không hề quan tâm đến, ngày ngày ăn diện đẹp đẽ ra ngoài tìm người? Chị ta đang tìm ai? Có liên quan đến vụ án này không?

Tần Hán Xuyên hỏi người đàn ông mập, "Hai ngày nay, cô ta về nhà lúc mấy giờ tối?"

Người đàn ông mập nói, "Sớm nhất chắc cũng phải sau 9 giờ."

Tần Hán Xuyên nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn 7 giờ.

Đợi vợ chồng người đàn ông mập vào nhà rồi, Tần Hán Xuyên bảo tài xế lái chiếc xe cảnh sát đến nơi kín đáo gần đó đậu, còn mình dẫn theo Văn Lệ và những người khác nấp vào lối đi đèn đường không soi đến được bên cạnh cửa hàng thời trang, để tránh khi Diêu Y Yến về đến nhà nhìn ra manh mối, đánh rắn động cỏ.

Vừa ngồi xổm xuống trong bóng tối, điện thoại di động nằm trong túi áo của Văn Lệ rung lên, lấy ra xem, là Kim Nhất Điền gửi ảnh chiếc nhẫn tỏ tình kia cho cô.

Trong tin nhắn Kim Nhất Điền hỏi rốt cuộc cô có nhận hay không?

Bây giờ đang chấp hành nhiệm vụ, lại có thầy ở bên cạnh nhìn chằm chằm, Văn Lệ sao dám trả lời tin nhắn? Vội vàng cất điện thoại vào túi.

Từng phút từng giây trôi qua, vài cơn gió đêm thổi qua khiến người ta cảm thấy da đầu căng cứng, người đi đường càng lúc càng ít.

Đến 9 giờ tối, vẫn chưa thấy Diêu Y Yến trở về.

Lẽ nào chị ta biết cảnh sát đã nhắm đến mình, nên sợ tội bỏ trốn rồi?

Văn Lệ nhỏ giọng hỏi, "Thầy ơi, làm sao bây giờ?"

Tần Hán Xuyên lại rất nhẫn nại, "Đợi thêm lát nữa."

Lại ngồi trong bóng tối thêm khoảng nửa tiếng, đang lúc Văn Lệ cảm thấy mí mắt nặng dần, bỗng nghe thấy tiếng động cơ xe hơi vang lên, một chiếc taxi màu đỏ chạy vào con ngõ nhỏ, dừng lại trước cửa hàng thời trang Y Yến, cửa xe mở ra, một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, chiếc quần soóc jeans màu denim phối với đôi tất da màu đen, trên vai khoác túi đeo chéo bằng da bóng màu đỏ, đế giày cao gót giẫm xuống mặt đường nhựa phát ra tiếng lốc cốc, chính là Diêu Y Yến vừa mất chồng.

Ngay sau khi chị ta đuổi xe taxi đi, đang lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa cuốn, đám người Tần Hán Xuyên từ trong bóng tối bước ra, tiến nhanh về phía chị ta.

Diêu Y Yến nghe tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy vài cảnh sát đứng phía sau, bất giác giật nảy mình.

Chị ta nhận ra Tần Hán Xuyên, bèn hỏi, "Cảnh sát Tần, có việc gì sao?"

Tần Hán Xuyên nói, "Diêu Y Yến, mời đi theo chúng tôi một chuyến."

Diêu Y Yến như nghĩ ra gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, "Có phải Tiểu Lượng nó, nó xảy ra chuyện rồi không?"

“Không có.” Văn Lệ nói, “Vụ án của con trai chị, chúng tôi vẫn đang xử lý theo trình tự pháp luật, thằng bé sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu.”

Diêu Y Yến đầy nghi hoặc nhìn các cảnh sát trước mặt, “Vậy các người tìm tôi…”

“Theo kết quả khám nghiệm tử thi, chồng cô - Hà Khánh Quốc không phải chết do hỏa hoạn, mà do trúng độc, anh ta bị người khác dùng độc giết chết.” Tần Hán Xuyên giơ “Lệnh bắt giữ” về phía đối phương, “Chúng tôi có lý do nghi ngờ cô có liên quan đến cái chết của chồng mình. Bây giờ, cô chính thức bị cảnh sát giam giữ hình sự!”

“Cái gì, chồng tôi, anh ấy…”

“Có chuyện gì, đến Cục Cảnh sát hãy nói.” Văn Lệ tiến lên, nhanh chóng còng tay chị ta lại.

Tần Hán Xuyên vẫy tay, chiếc xe cảnh sát đậu cách đó không xa nhanh chóng chạy đến. Văn Lệ đưa Diêu Y Yến lên xe.

Người đàn ông mập nhà bên cạnh nhìn qua khe cửa thấy cảnh này, không nhịn được mà lắc đầu nói, “Nhìn cảnh sát làm thế này, lẽ nào Hà Khánh Quốc thật sự bị người đàn bà này hại chết? Đáng tiếc thật…”

Vợ anh ta từ phía sau nhéo tai anh ta, tức giận nói, “Anh còn biết thương tiếc người đàn bà này cơ đấy?”

Người đàn ông mập vội nói, “Ối, không dám, không dám, tôi tiếc thay cho tên Hà Khánh Quốc đã chết mà.”

Chương hai

1

Diêu Y Yến, cô biết vì sao chúng tôi lại mời cô đến Cục Cảnh sát không?”

Sau khi Diêu Y Yến bị bắt, công việc thẩm vấn thâu đêm liền được triển khai. Tần Hán Xuyên đích thân thẩm vấn, Văn Lệ ở bên cạnh ghi chép, còn một cảnh sát khác tiến hành ghi hình.

Tần Hán Xuyên dùng cách đặt câu hỏi vào thẳng vấn đề.

Diêu Y Yến còn chưa hết hoảng hốt khi đột nhiên bị bắt vì tội hình sự, sắc mặt trắng bệch, nhìn trái ngó phải, run rẩy nói, “Tôi, tôi không biết… Tôi không phạm tội…”

“Căn cứ theo kết luận khám nghiệm tử thi của bác sĩ pháp y, chồng cô không phải chết do hỏa hoạn, mà do trúng độc. Trước khi vụ cháy xảy ra, hoặc có thể nói trước khi bị ngọn lửa thiêu trúng người, anh ta đã chết rồi.”

Diêu Y Yến sững sờ, nhớ đến cảnh tượng nhìn thấy đêm hôm đó, sau khi cãi nhau xong, chồng mình say bí tỉ nằm ngã xuống trước cửa phòng con trai. Chẳng lẽ, lúc đó anh ta không phải ngủ thiếp đi vì say, mà là đã chết rồi?

“Chuyện này, chuyện này không thể nào, đêm đó, khi anh ấy về nhà, vẫn còn bình thường mà, còn cãi nhau với tôi nữa, sao có thể…”

Tần Hán Xuyên bắt lấy hai chữ “cãi nhau” trong lời chị ta nói, tiếp tục đặt câu hỏi, “Trong lúc cãi nhau, hai người có động tay động chân

không?”

Diêu Y Yến cúi đầu xuống, “Có động tay, tôi dùng móng tay cào anh ấy, hình như anh ấy cũng có đẩy tôi vài cái. Đúng rồi, anh ấy còn tát tôi một bạt tai nữa.”

Chị ta vô thức sờ sờ gò má, dường như cảm giác đau rát khi bị chồng giáng một bạt tai thật mạnh xuống vẫn còn lưu lại trên mặt.

“Móng tay của cô đã cào trúng chỗ nào trên người anh ta?”

“Trên mặt.”

“Ngoài mặt ra, còn chỗ nào khác không?”

“Còn có trên cổ, chắc là cả cánh tay nữa, tôi, tôi thật sự không nhớ rõ, lúc đó đang tức giận mà, tóm lại là nhắm vào mặt mà cào loạn một hồi.”

Diêu Y Yến đâm mười đầu ngón tay vào tóc, ra sức kéo tóc mình, bắt đầu nức nở.

Tần Hán Xuyên đưa mắt ra hiệu cho Văn Lệ, cô đứng dậy đưa chị ta một tờ khăn giấy.

Đợi Diêu Y Yến dần bình tĩnh lại, Tần Hán Xuyên mới tiếp tục thẩm vấn.

“Trong báo cáo khám nghiệm tử thi của chồng cô nói, anh ta bị trúng nọc rắn hổ mang.”

“Anh ấy bị rắn cắn sao?” Diêu Y Yến bỗng trừng to mắt.

“Không, nọc rắn này, đi từ miệng vết thương mà cô cào ra, vào trong hệ tuần hoàn máu của anh ta, khiến anh ta trúng độc, cuối cùng suy tim mà chết.” Tần Hán Xuyên nhìn thẳng vào đối phương, không bỏ qua chút biến hóa cảm xúc nào trên mặt chị ta, “Hiện chúng tôi đang hoài nghi, cô đã bôi nọc rắn lên móng tay, đợi chồng mình uống rượu về, cô liền mượn cớ cãi nhau đồng thời cào bị thương anh ta, để độc rắn đi vào cơ thể, cuối cùng trơ mắt nhìn anh ta trúng độc mà chết.”

“Chuyện này, sao có thể chứ?” Diêu Y Yến tái mặt, ngồi trên ghế thẩm vấn chật vật nói, “Tôi… tôi không giết người, tôi không có…”

Tần Hán Xuyên gõ gõ mặt bàn, ra hiệu cho chị ta im lặng.

“Trùng hợp là, khi chất độc bộc phát, đúng lúc con trai cô vì chán ghét cha mẹ suốt ngày cãi nhau đã tưới cồn phóng hỏa đốt nhà, trong mũi và miệng của chồng cô có một ít bụi than, do đó bị nhầm lẫn cho rằng anh ta hít phải lượng khói lớn từ hỏa hoạn nên ngạt khí mà chết.”

“Tôi thật sự không có, thật không có…” Diêu Y Yến nước mắt lã chã, toàn thân mềm nhũn, rũ rượi trên ghế thẩm vấn.

“Cô tự mình nghĩ cho kĩ, đừng để con trai cô từ nhỏ đã phải thay cô gánh tội danh phóng hỏa giết cha.”

Tần Hán Xuyên thấy trạng thái tinh thần của nghi phạm như vậy, biết không thích hợp thẩm vấn tiếp nữa, thế là kết thúc cuộc thẩm vấn đầu tiên.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Văn Lệ hỏi thầy mình, “Bây giờ chị ta không thừa nhận mình hạ độc giết chồng thì phải làm sao ạ?”

Tần Hán Xuyên ngẫm nghĩ rồi nói, “Thứ nhất, ngày mai tiếp tục tăng cường thẩm vấn; thứ hai, tích cực tìm ra bằng chứng, chỉ cần chúng ta tìm được bằng chứng hữu hiệu, dù không nhận tội, chúng ta cũng có thể trị tội cô ta.”

Sáng sớm hôm sau, Văn Lệ và Tần Hán Xuyên chia ra hành động.

Tần Hán Xuyên lấy mẫu sơn móng trên tay Diêu Y Yến, đưa đến Khoa Kỹ thuật hóa nghiệm, xem có thể tìm ra dấu vết móng tay chị ta từng bôi nọc rắn hổ mang hay không.

Văn Lệ dẫn theo hai người, đến nhà Diêu Y Yến lục xét.

Cửa hàng thời trang Y Yến vẫn giữ nguyên trạng đêm xảy ra hỏa hoạn, xem ra Diêu Y Yến không hề có tâm trạng để dọn dẹp nó, chỉ đặt tạm một chiếc sofa phía sau quầy thu ngân để làm giường ngủ ban

đêm.

Ba người lục soát dưới tầng trệt một lượt, không phát hiện vật gì như nọc rắn.

Sau đó họ lên tầng hai. Tuy hỏa hoạn đã xảy ra từ mấy ngày trước, mùi khét trong nhà vẫn chưa tản đi hết. Đồ đạc trong nhà đã bị cháy thành một mớ hỗn độn, mọi người đeo khẩu trang vào, bắt đầu lục lọi trong đống tro tàn, hoàn toàn không phát hiện được gì.

Văn Lệ gọi điện thoại cho thầy.

Tần Hán Xuyên nói, ông đã hỏi người của Trung tâm Pháp y, nọc rắn hổ mang ở trong nhiệt độ thường chỉ có thể giữ được 24 tiếng, quá thời gian này sẽ bị biến chất, mất đi độc tính. Nhưng nếu đặt nọc độc vào trong tủ đông lạnh, có thể bảo quản được từ nửa tháng đến trên dưới một tháng. Vì vậy nên xem tủ lạnh là trọng điểm lục soát.

Văn Lệ gật đầu nói đã hiểu.

Cô tìm thấy tủ lạnh nhà Diêu Y Yến trong góc tường.

Bên ngoài chiếc tủ lạnh một cửa kiểu cũ đó đã bị thiêu hỏng, nhưng bên trong lại không bị ngọn lửa phá hoại.

Vừa mở tủ, vài quả táo đã hỏng lăn từ bên trong ra.

Cô nhìn kĩ bên trong, không thấy vật gì có vẻ giống đựng nọc rắn độc.

Trong hai cảnh sát đi cùng, có một người là nhân viên điều tra dấu vết của Khoa Kỹ thuật, anh ta dùng phương pháp kỹ thuật cũng không lấy được nọc rắn độc sót lại bên trong tủ lạnh.

Về đến Đội Hình sự, đúng lúc gặp Tần Hán Xuyên vừa từ Khoa Kỹ thuật trở về. Văn Lệ chạy đến hỏi xem có tìm được manh mối gì từ sơn móng tay không?

Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, “Không kiểm tra ra nọc độc còn sót lại.”

Ông thấy Văn Lệ hơi nản lòng, bèn cười nói, “Kết quả này, thật ra

không nằm ngoài dự liệu của thầy. Từ khi xảy ra vụ án đến nay đã qua bốn, năm ngày, thời gian tương đối dài, vả lại sau khi hung thủ gây án chắc chắn sẽ dùng chất tẩy rửa để rửa sạch móng tay và nơi cất giữ nọc độc, thế nên chúng ta nhất thời không tìm được dấu vết cũng là chuyện bình thường."

Buổi chiều, Tần Hán Xuyên thẩm vấn Diêu Y Yến lần nữa.

Đêm qua và sáng nay được nghỉ ngơi, Diêu Y Yến đã dần bình tĩnh lại, đầu óc nhanh nhạy hơn đêm qua nhiều, thậm chí chị ta còn hỏi Tần Hán Xuyên, "Các người nói tôi giết chồng mình, xin hỏi các người có chứng cứ gì? Theo cách nói của cảnh sát các người, giết người phải có động cơ phạm tội, xin hỏi động cơ phạm tội của tôi là gì?"

Tần Hán Xuyên nghĩ bụng, bây giờ có quá nhiều phim truyền hình phá án, mấy cách phá án của cảnh sát đã bị phim ảnh phổ cập cho dân chúng hết rồi, ngay cả một người phụ nữ bán quần áo trong ngõ nhỏ cũng biết nói đến "động cơ phạm tội" với cảnh sát.

Ông quơ quơ báo cáo khám nghiệm tử thi trong tay, nói, "Chứng cứ của chúng tôi chính là phần báo cáo khám nghiệm tử thi, trên đây đã viết rất rõ, độc rắn đi qua vết cào vào trong cơ thể chồng cô, mà người để lại dấu cào trên người anh ta, chính là cô. Về động cơ giết người của cô chính là do hai vợ chồng tình cảm bất hòa, cô muốn ly hôn, nhưng anh ta lại không chịu buông tay."

"Nực cười, sao ông biết vợ chồng tôi tình cảm bất hòa?" Diêu Y Yến sắc bén chất vấn.

"Đương nhiên tôi biết, vì tôi đã hỏi con trai Hà Tiểu Lượng của cô, thằng bé nói cô và chồng mình từ ba năm trước đã chia phòng để ngủ, hơn nữa còn thường xuyên cãi vã, quan trọng nhất là, chị hồng hạnh vượt tường, có người đàn ông khác ở bên ngoài."

"Thằng nhóc thối tha này, thế mà dám nói xấu mẹ của nó!" Diêu Y Yến ngẩng cao đầu nói. "Lời nói của một đứa trẻ, chính là chứng cứ

của các người? Các người nói tôi có người đàn ông khác ở bên ngoài, xin hỏi người đàn ông đó là ai?"

Tần Hán Xuyên nhất thời không thể trả lời được.

Văn Lệ chợt nhớ ra vợ người đàn ông mập, hàng xóm của Diêu Y Yến, đã nói, chị ta thấy Diêu Y Yến đến công ty nọ tìm người, bất giác nảy ra chủ ý, "Diêu Y Yến, chúng tôi không nói thẳng sự việc ra là muốn để lại cho chị ít mặt mũi, thật ra chúng tôi đã điều tra rõ ràng cả rồi. Người tình của chị làm việc ở một công ty kinh doanh dược liệu trên đại lộ Đông Phương, tôi nói không sai chứ?"

Sắc mặt Diêu Y Yến lập tức thay đổi, thở hổn hển nhưng không nói được lời nào.

Đánh rắn phải đánh vào đầu, Tần Hán Xuyên vừa thấy vẻ mặt trừng mắt há miệng của chị ta liền biết đầu của chị ta đã bị Văn Lệ tóm được, bất giác nghiêng đầu qua nhìn cô, ánh mắt mang ý khen ngợi.

Ông ngả người tựa lên lưng ghế, cố ý dùng giọng điệu chậm rãi nói, "Diêu Y Yến, còn muốn chúng tôi tiếp tục nói về người đàn ông này không?"

Diêu Y Yến "hừ" một tiếng, không dám tiếp lời ông.

Văn Lệ biết đối phương đang chột dạ, thật ra chính cô cũng rất chột dạ, dù sao thông tin về người đàn ông này, cô cũng chỉ suy đoán được bấy nhiêu, nếu thật sự nói tiếp, cô không biết phải nói gì nữa.

"Cho dù tôi có đàn ông ở bên ngoài, cũng không có nghĩa tôi sẽ giết chồng mình."

Diêu Y Yến nói xong câu này liền cúi đầu nhắm mắt, bất luận Tần Hán Xuyên hỏi gì cũng không hé răng lấy nửa lời.

Văn Lệ đành để chị ta ký tên vào bản ghi chép cuộc thẩm vấn, lần thẩm vấn thứ hai đã kết thúc như thế.

2

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Văn Lệ hỏi thầy mình phương hướng điều tra tiếp theo là gì?

Tần Hán Xuyên gõ đầu cô một cái, cười ha hả nói, “Con nhóc quỷ này, trong lòng rõ ràng đã nghĩ ra rồi, còn chạy đến hỏi thầy.”

Văn Lệ thè lưỡi, cũng bật cười, nghĩ bụng chút khôn vặt này của mình, rốt cuộc vẫn không thể giấu được thầy.

Cô nói, “Bây giờ Diêu Y Yến không chịu mở miệng, chúng ta đành phải nghĩ cách khác, chắc là có thể tìm ra kẽ hở từ chỗ gã tình nhân kia. Tuy chúng ta không biết người đàn ông đó là ai, nhưng đã biết được nơi làm việc của hắn, muốn tìm ra người này đoán chừng không khó.”

Tần Hán Xuyên gật đầu, “Đúng vậy, hơn nữa thầy có một dự cảm, có thể người đàn ông này là đồng phạm của Diêu Y Yến, nam nữ ngoại tình hợp mưu giết chết chồng của người nữ có khả năng rất lớn.”

“Sao thầy lại nói vậy ạ?”

“Rất đơn giản, vì người đàn ông này đang làm việc cho công ty kinh doanh dược liệu, hắn ta dễ dàng có được nọc rắn hơn người bình thường.”

“Em hiểu ý của thầy rồi ạ.” Văn Lệ gật đầu như đã hiểu.

“Hắn bán dược liệu, biết độc tính và cách sử dụng nọc rắn, hắn có thể lấy được nọc rắn, nói không chừng cả phương án giết người cũng do hắn nghĩ ra, còn Diêu Y Yến là người thực hiện sau cùng.”

Tần Hán Xuyên nói, “Em vất vả một chút, nhiệm vụ này giao cho em vậy, phá án xong, thầy sẽ ghi công đầu cho em.”

Văn Lệ ưỡn ngực nói, “Rõ.”

Đại lộ Đông Phương nằm ở phía Bắc thành phố, là một trong ba con đường chủ chốt của thành phố Thanh Dương, từ Đông sang Tây dài khoảng 30km.

Văn Lệ tra cứu qua tài liệu, trên đại lộ Đông Phương có ba công ty kinh doanh dược liệu, hơn nữa quy mô đều không nhỏ.

Đầu tiên phải tra rõ xem người đàn ông đó rốt cuộc làm việc cho công ty nào.

Văn Lệ đến ngõ Thanh Vân trước, đang là hơn năm giờ chiều, vợ của người đàn ông mập kia, hàng xóm của Diêu Y Yến, đúng lúc vừa tan làm về nhà.

Văn Lệ hỏi chị ta, hôm đó Diêu Y Yến đã vào công ty kinh doanh dược liệu nào trên đại lộ Đông Phương để tìm người.

Vợ của người đàn ông mập nói, “Công ty kinh doanh dược liệu Khang Quần, chính là công ty nằm ở chỗ đại lộ Đông Phương giao với đại lộ Thanh Dương, từ xa đã thấy bảng hiệu của họ rồi, dễ tìm lắm.”

Văn Lệ lái xe cảnh sát đến đại lộ Đông Phương, đi cùng cô còn có điều tra viên Lý Minh, hai người đến giao lộ của hai con đường lớn, quả nhiên từ xa đã nhìn thấy mấy bảng hiệu viết lớn “Công ty kinh doanh dược liệu Khang Quần” tỏa ra ánh sáng màu vàng dưới ánh nắng hoàng hôn.

Công ty dược này chiếm bốn, năm gian mặt tiền trên con phố sầm uất, bức tường bên ngoài được trang trí theo màu cổ kính, vô cùng tráng lệ.

Bên trong khách hàng đông đúc, buôn bán trông có vẻ rất khấm khá.

Các cửa hiệu thuốc bây giờ vì muốn giành mối làm ăn, đều tự mình mở rộng phạm vi thanh toán của thẻ bảo hiểm y tế. Người dân dùng tiền trong thẻ bảo hiểm y tế không những có thể mua được thuốc, còn

có thể mua sữa tắm, bột giặt, thậm chí là thức ăn vặt và gạo, hệt như đi siêu thị vậy, nên được rất nhiều người biết tới, đắt như tôm tươi.

Văn Lệ đi vào công ty dược liệu, đưa thẻ cảnh sát ra cho nữ nhân viên bán hàng, nói mình muốn tìm ông chủ của họ.

Nhân viên bán hàng mặc bộ đồng phục màu trắng kia lập tức căng thẳng, lắc đầu nói, "Ông chủ chúng tôi không có ở đây, cách đây một tuần ông ấy đã ra nước ngoài du lịch rồi, đến nay vẫn chưa về."

Văn Lệ thấy buồn cười, cô biết dùng số dư trong thẻ bảo hiểm y tế để mua những thứ khác ngoài dược phẩm là phạm luật, người ta nghĩ cô đến điều tra chuyện này nên mới có tật giật mình, không dám gọi ông chủ ra mặt.

"Cô yên tâm, chúng tôi không quản chuyện kinh doanh của công ty các cô, tôi tìm ông chủ là muốn hỏi thăm một chút thông tin."

Bấy giờ nhân viên bán hàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhấc điện thoại trên quầy lên, gọi vào một số điện thoại.

Không bao lâu sau, một người đàn ông từ trên lầu đi xuống, có vẻ đã ngoài năm mươi tuổi, đầu hói, với cái bụng bia thật to. Nhân viên bán hàng nhỏ giọng nói, "Ông ấy chính là ông chủ của chúng tôi."

Ông chủ bắt tay với Văn Lệ, trên mặt là nụ cười đặc trưng của những người làm ăn, "Chào cô cảnh sát, tôi họ Trần, là ông chủ của công ty này, không biết cô tìm tôi"

Văn Lệ giới thiệu ngắn gọn về bản thân và lý do tìm đến, sau đó lấy điện thoại ra, mở hình Diêu Y Yến lên, đưa cho ông ta xem và hỏi, "Ông chủ Trần, ông có quen người phụ nữ này không?"

Ông chủ Trần híp mắt nhìn một lúc rồi nói, "Không quen, nhưng tôi từng gặp cô ta, hai ngày trước, cô ta có đến công ty của tôi mấy lần."

"Chị ta đến tìm ông làm gì?"

"Lúc đầu cô ta đến tìm Chu Chính, nhưng cậu ta không ở đây. Hôm

sau cô ta lại đến, cậu ta vẫn không đi làm, cũng không liên lạc được với cậu ta, nên cô ta mới tìm tôi để hỏi thăm tình hình."

"Chu Chính là ai?"

"Một nhân viên bán dược phẩm, nhưng từ mấy hôm trước không thấy cậu ta đi làm nữa, di động cũng gọi không được, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng đang tìm cậu ta. Người phụ nữ này chạy đến hỏi tôi, tôi nói mình cũng không biết Chu Chính đã đi đâu. Còn nhắn nếu cô ta tìm được thì bảo cậu ta nhanh chóng quay lại làm việc. Nhắc đến việc cậu ta mất tích, người phụ nữ này có vẻ rất lo lắng, xem ra quan hệ của họ hẳn là không bình thường."

Văn Lệ lấy sổ tay cá nhân ra, ghi lại ngắn gọn những gì ông chủ Trần nói.

"Có thể giới thiệu qua về người tên là Chu Chính này cho chúng tôi biết không?"

Ông chủ Trần nói, "Chu Chính là người ở thị trấn Đông Thăng, năm nay 28 tuổi, chưa kết hôn, ba năm trước đến chỗ tôi làm, doanh số cũng khá tốt, chủ yếu là tên nhóc này khá điển trai, mọi người đều nói cậu ta có nét giống minh tinh Hồng Kông - Lê Minh, mà miệng lưỡi cũng ngọt, rất được các khách hàng nữ yêu thích, nên doanh số bán hàng mỗi tháng đều tốt hơn so với các nhân viên khác."

"Cụ thể là bắt đầu từ ngày nào thì anh ta không đến làm việc nữa?"

Ông chủ Trần nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Chắc là từ ngày 12 tháng này. Trước hôm đó vẫn đi làm bình thường, đến chiều cậu ta nói có việc, tan làm sớm hai tiếng, qua ngày hôm sau thì không đến làm nữa. Tôi có gọi điện thoại cho cậu ta, lúc đầu điện thoại vẫn gọi được, về sau gọi lại thì tắt máy luôn rồi."

"Các ông có biết nguyên nhân vì sao anh ta không đi làm không?"

Ông chủ Trần lắc đầu nói, "Không biết, tôi cũng thấy rất đột ngột."

“Anh ta ở tại ký túc xá của công ty à?”

“Không, cậu ta ăn ở nhà ăn công ty, nhưng vẫn luôn thuê nhà sống một mình ở bên ngoài.”

“Ông có biết chỗ anh ta thuê nhà không?”

Ông chủ Trần bảo người tra trên máy tính, “Trong mục ‘địa chỉ hiện tại’ trên hồ sơ nhận việc của cậu ta viết, phòng 302, số 78, sơn thôn Nam Nhạc, không biết đến hiện tại có từng chuyển nhà hay không.”

“Khi nhận việc chắc anh ta có nộp bản sao thẻ căn cước nhỉ?” “Có, nếu các cô cần, tôi có thể photo một bản cho cô.”

Văn Lệ gật đầu nói, “Vậy thì cảm ơn ông chủ Trần.”

“Cô cảnh sát, xin thứ lỗi cho tôi nhiều lời, có phải cậu ta xảy ra chuyện gì rồi không?”

Văn Lệ không tiện tiết lộ tình tiết vụ án, chỉ có thể nói, “Không có chuyện gì lớn, chẳng qua anh ta có liên quan đến một vụ án chúng tôi đang điều tra, muốn tìm anh ta để dò la chút manh mối thôi.”

Ông chủ Trần nói, “Vậy thì tốt quá, nếu các cô tìm được thì nhắn cậu ta nhanh chóng quay lại làm việc, dù sao nhân viên bán hàng đắc lực như vậy chúng tôi cũng rất khó tìm được.”

Văn Lệ nói, “Được.” Trước khi ra về, cô chợt nhớ ra gì đó, quay lại hỏi ông chủ Trần, “Chỗ các ông, có mua được nọc độc rắn không?”

“Nọc độc rắn?” Ông chủ Trần hơi sửng sốt, “Chỗ chúng tôi có dung dịch nọc rắn, dùng để trị bệnh phong thấp, nếu là loại nọc rắn độc đơn thuần, các hiệu thuốc thường không bán, phải mua từ nơi bán hàng chuyên dụng.”

Văn Lệ gật đầu cảm ơn lần nữa, quay người ra về.

Ngồi trong xe, cô gọi điện thoại cho Tần Hán Xuyên, báo cáo tình hình điều tra của mình.

Tần Hán Xuyên lập tức nghi ngờ, “Hà Khánh Quốc trúng độc tử vong

vào ngày 11 tháng 3, ngày 12 tháng 3 tình nhân Chu Chính của Diêu Y Yến liền mất tích, xem ra tên Chu Chính này đúng là có liên quan đến cái chết của Hà Khánh Quốc."

Văn Lệ nói, "Theo tình hình chúng ta nắm được trước mắt, sau khi Hà Khánh Quốc chết, Diêu Y Yến vẫn không ngừng tìm Chu Chính, xem ra chị ta cũng không biết anh ta đã đi đâu. Nếu hai người là đồng bọn, sau khi hợp mưu sát hại Hà Khánh Quốc, Chu Chính sợ tội bỏ trốn, không lý nào Diêu Y Yến lại không biết anh ta đi đâu, cho dù không biết anh ta đi đâu, ít ra cũng phải biết vì sao anh ta lại đột nhiên chơi trò mất tích chứ, sao chị ta lại nóng lòng chạy khắp nơi tìm anh ta nhỉ?"

"Vụ án này, càng lúc càng phức tạp rồi, có lẽ phải nhanh chóng tìm được Chu Chính mới có thể biết được sự thật,"

Văn Lệ lấy những gì mình ghi lại trong công ty dược khi nãy ra, vừa xem vừa nói, "Chu Chính là người thị trấn Đông Thăng, hiện thuê nhà ở sơn thôn Nam Nhạc, mấy ngày trước Diêu Y Yến đi sớm về khuya, chắc chắn là đến chỗ anh ta thuê nhà, thậm chí là đến quê anh ta để tìm rồi. Nhưng em vẫn muốn đến nhà anh ta thuê xem thử. Còn nữa, em đã dùng di động chụp lại bản sao thẻ căn cước của anh ta gửi cho thầy, thầy gửi đến đồn cảnh sát thị trấn Đông Thăng, nhờ họ hỗ trợ điều tra xem anh ta có về quê hay không ạ."

Tần Hán Xuyên nói, "Được."

3

Sơn thôn Nam Nhạc, nằm dưới chân núi Nam Nhạc.

Văn Lệ lái xe vào đại lộ Thanh Dương, đến vòng xoay giao thông thì đánh vô lăng rẽ trái, chạy vào đường Kiến Thiết Đông, 10 phút sau, chiếc xe cảnh sát ra khỏi đường Kiến Thiết Đông, chạy vài phút trên con đường trải nhựa nhỏ hẹp thì đến chân núi Nam Nhạc.

Sơn thôn Nam Nhạc là một thôn nhỏ nằm ở ngay dưới chân núi, phía trước có một hồ nước lớn.

Hầu hết dân làng kiếm sống nhờ việc trồng trọt cây ăn trái trên núi, nhà ở thường là những căn nhà nhỏ cao ba, bốn tầng, một tầng để mình ở, những tầng còn lại cho người nơi khác đến thuê.

Lúc này trời đã tối, đường đi trong thôn không có đèn đường, vài tia sáng xuyên qua lớp kính cửa sổ đóng chặt của nhà dân chiếu ra ngoài.

Văn Lệ lái xe từ đầu đường vào, đến cuối thôn, cuối cùng cũng tìm thấy nhà số 78.

Đó là một căn nhà nhỏ bốn tầng màu trắng, tìm người hỏi thăm mới biết, chủ nhân của căn nhà này họ Triệu, cả gia đình sống dưới tầng trệt, từ tầng hai đến tầng bốn đều cho thuê.

Văn Lệ gõ cửa tầng trệt, tìm ông Triệu chủ nhà, cả nhà ông đang ngồi dưới ánh đèn ăn cơm tối.

Văn Lệ đưa thẻ căn cước của Chu Chính ra cho ông Triệu xem, hỏi ông có biết người này hay không?

Tuy ảnh trên giấy photo hơi mờ, nhưng ông Triệu vừa nhìn vẫn nhận ra ngay, ông nói, “Đây chẳng phải Chu Chính sao? Khách thuê tầng hai của nhà chúng tôi, đã sống ở đây mấy năm rồi.”

“Mấy hôm nay anh ta có về nhà qua không ạ?”

“Không có, từ ngày 12 tháng này trở đi, tôi không gặp cậu ta nữa. Tiền thuê nhà tháng này cậu ta còn chưa trả, nhưng tôi không sốt ruột, xe gắn máy của cậu ta còn để dưới cầu thang, cậu ta mà dám quỵt tiền thuê nhà, tôi sẽ bán chiếc xe đó đi để gán nợ.” Ông Triệu nói xong liền bật cười ha hả.

Cười xong lại nói thêm một câu, “Mấy hôm trước cũng có một người phụ nữ đến tìm cậu ta, còn để lại số di động cho tôi, nói là thấy Chu Chính về thì gọi báo cho cô ta biết.”

Văn Lệ gật đầu, biết người phụ nữ đó chắc chắn là Diêu Y Yến.

Cô hỏi, “Chú Triệu này, trước khi Chu Chính mất tích, có hành vi gì khác thường không? Hoặc là có người lạ nào đến tìm anh ta hay không?”

Ông Triệu lắc đầu, “Cái này thì tôi không để ý, cầu thang nằm ở bên ngoài, lại không khóa, có người đến tìm cậu ta cũng không cần phải đi qua chỗ tôi, nên tôi cũng không rõ lắm.”

Văn Lệ nói, “Chúng cháu muốn vào phòng anh ta xem qua một chút, được chứ ạ?”

“Được thì được, nhưng ở chỗ tôi, sau khi khách thuê dọn vào đều để họ gắn thêm một ổ khóa khác ngoài cửa phòng, chìa khóa phòng thì tôi có, nhưng chìa của ổ khóa ngoài thì chỉ họ mới có. Nếu các cô muốn vào phòng thì phải phá ổ khóa ngoài cửa. Nếu các cô nhất định muốn vào, tốt nhất viết cho tôi một tờ giấy để làm bằng chứng ổ khóa đó không phải chủ nhà tôi đây phá hỏng, nếu không đến khi cậu ta về lại nhảy dựng lên.”

Văn Lệ nhìn điều tra viên Lý Minh đi cùng với mình, cười cười nói, “Chú yên tâm, chúng cháu không cần phải phá khóa.”

Lên đến tầng hai, ông Triệu lấy một xâu chìa khóa ra mở cửa, ô khóa

ngoài không mở được.

Văn Lệ vỗ vai Lý Minh, “Đến lượt cậu ra tay rồi.”

Lý Minh cười, tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, bẻ thẳng, nhét vào lỗ khóa ngoáy vài cái, ổ khóa “tách” một tiếng đã mở xong.

Ông Triệu ngạc nhiên há hốc miệng, lườm Lý Minh, “Nhóc con, cậu có phải cảnh sát thật không đấy?”

Lý Minh nói, “Chú yên tâm, nếu giả bao đổi trả.” Lấy thẻ cảnh sát ra đưa cho ông xem.

Ông Triệu cầm tấm thẻ nhìn một hồi lâu, nói, “May mà cậu làm cảnh sát đấy, nếu cậu đi làm trộm thì người dân thảm rồi.”

Văn Lệ đẩy cửa đi vào, bên trong là căn nhà nhỏ có nhà vệ sinh riêng, một phòng ngủ một phòng khách, nhìn qua khoảng 30-40m^2, tuy có hơi hẹp, nhưng dọn dẹp rất ngăn nắp, có thể thấy người sống ở đây là người rất kỹ tính.

Cô và Lý Minh lục soát kỹ càng căn phòng một lượt, không phát hiện ra điểm nào khả nghi.

Khi ra khỏi cửa, Văn Lệ nhìn thấy bên cạnh còn một gian phòng nữa, liền hỏi ông Triệu ai sống ở đó?

Ông Triệu nói, “Là một đôi vợ chồng vào thành phố làm thuê, hai ngày trước họ về quê tảo mộ rồi, vẫn chưa quay lại.”

Khi ra về, Văn Lệ đưa cho ông Triệu một tấm danh thiếp, cô nói, “Nếu Chu Chính về nhà, xin hãy gọi điện báo cho chúng cháu, nhưng đừng cho anh ta biết cảnh sát từng đến tìm anh ta.”

“Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ không nói gì đâu.” Ông Triệu ra vẻ đã hiểu, “Cô cứ yên tâm đi, đồng chí cảnh sát.”

4

Sáng hôm sau đi làm, Văn Lệ báo cáo kết quả điều tra đêm qua của mình với Tần Hán Xuyên.

Tần Hán Xuyên thở dài nói, “Sáng sớm hôm nay, đồn cảnh sát Đông Thăng truyền tin đến, nói họ đã đến địa chỉ thường trú đăng ký trên thẻ căn cước của Chu Chính để điều tra, cha mẹ hắn đã qua đời từ mấy năm trước, hắn không có người thân nào ở quê. Sau khi hỏi thăm vài bà con hàng xóm, trên cơ bản có thể xác định, gần đây hắn không hề về quê.”

“Vậy thì lạ thật, một người sống sờ sờ, lẽ nào lại bốc hơi biến mất?”

“Thầy chỉ có thể nói, nếu hắn muốn chơi trò mất tích, vậy thì hắn đã đạt được mục đích rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta có cần tiếp tục thẩm vấn Diêu Y Yến không ạ?”

“Vô ích thôi, chúng ta không tìm được Chu Chính, cũng không tìm được chứng cứ mới nào có thể vạch tội cô ta, cô ta sẽ không dễ dàng nhận tội đâu.”

“Nhưng độc rắn đi từ vết cào của chị ta vào cơ thể Hà Khánh Quốc, khiến anh ta trúng độc mà chết. Điểm này là chắc chắn rồi. Cho dù chị ta không thừa nhận cũng không thể thay đổi được sự thật này.”

Hai người đang nói, Lý Minh đột nhiên chạy đến báo cáo, “Tổ trưởng Tần, Diêu Y Yến ở trong phòng giam la hét muốn gặp sếp, chị ta nói có chuyện muốn nói với sếp.”

Chân mày Văn Lệ nhíu lại, “Chị ta lại muốn giở trò gì nữa đây?”

Hai người theo Lý Minh, đi đến trại giam.

Diêu Y Yến vừa thấy Tần Hán Xuyên lập tức nói lớn, “Cảnh sát Tần, tôi biết ai là hung thủ thật sự giết chết chồng tôi rồi!”

“Ồ, ai vậy?”

“Là Chu Chính, chính là người đang qua lại với tôi.”

Tần Hán Xuyên vẫn bình thản, “Vậy cô nói thử xem, vì sao hung thủ lại là hắn?”

Diêu Y Yến nói, “Chiều ngày 11 tháng 3, cũng chính là ngày chồng tôi bị hại, anh ấy gọi điện về nói có đồng nghiệp mời uống rượu, buổi tối không về nhà ăn cơm, thế nên tôi đã gọi điện thoại cho Chu Chính, hẹn anh ta đến nhà tôi gặp mặt. Hôm đó chúng tôi ở trên giường… ở trên giường…” Nói đến đây mặt chị ta liền đỏ bừng lên.

Văn Lệ trừng mắt nhìn chị ta, “Chị hãy nói vào trọng điểm!”

“Sau đó tôi nằm ngủ bên cạnh anh ta. Tôi nhớ mang máng, trong lúc ngủ có cảm giác anh ta cứ vuốt ve ngón tay tôi suốt, còn khen móng tay tôi đẹp… Tôi nghi ngờ, chính là khi đó, anh ta nhân lúc tôi ngủ, đã lén bôi độc rắn lên móng tay tôi, sau đó tôi hoàn toàn không hay biết gì đã dùng móng tay có độc cào rách da chồng mình, cuối cùng khiến anh ấy trúng độc mà chết.”

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Văn Lệ nói, “Chẳng lẽ hắn là thần tiên, có thể biết trước được chị sẽ cào chồng mình bị thương?”

“Anh ta biết mỗi lần sau khi hẹn hò với anh ta, để chồng mình không nghi ngờ, tôi đều gây chuyện trước, tìm ít chuyện vặt vãnh để cãi nhau với chồng. Mỗi lần cãi nhau, tôi đều sẽ động thủ, không cào cho anh ấy rách đầu chảy máu thì không thôi, nhất là khi chồng tôi ở ngoài uống rượu về, tôi lại càng thêm chán ghét, chắc chắn sẽ cãi một trận lớn với anh ấy ngay.”

“Bình thường khi hắn ở chung với cô, có bao giờ để lộ suy nghĩ muốn giết hại chồng cô hay không?” Tần Hán Xuyên hỏi.

Diêu Y Yến ngẫm nghĩ rồi nói, “Lúc bình thường, tuy anh ta không nói thẳng ra, nhưng tôi có thể cảm thấy được, anh ta thích tôi, anh ta không muốn tiếp tục lén la lén lút suốt thời gian dài như thế nữa, anh ta muốn kết hôn với tôi. Nhưng tôi nói với anh ta là, Hà Khánh Quốc sẽ không ly hôn với tôi đâu. Anh ta từng nói với tôi, ‘Chồng em là hòn đá ngáng chân trên con đường hướng đến hạnh phúc của chúng ta.’ Lúc đó tôi nghĩ anh ta chỉ nói vậy thôi, có nằm mơ cũng không ngờ anh ta lại ra tay tàn độc với chồng tôi thật, hơn nữa còn giấu giếm tôi lén tiến hành.”

Tần Hán Xuyên đi qua đi lại trước cửa phòng giam, bỗng ngẩng đầu lên nói, “Manh mối mà cô cung cấp vô cùng quan trọng với cảnh sát chúng tôi. Nhưng hiện tại, vẫn chưa thể xóa sạch sự nghi ngờ của chúng tôi với cô. Thứ nhất, có khả năng sau khi cô giết chết chồng mình, biết không thể thoát được điều tra của cảnh sát nên tìm Chu Chính làm quỷ chết thay, đổ hết mọi trách nhiệm lên người hắn; thứ hai, có khả năng cao hơn, chính là vụ án này do cô và Chu Chính hợp mưu phạm tội, bây giờ cô biết hắn đã sợ tội bỏ trốn, cảnh sát tạm thời không tìm được hắn, nên cô lấy hắn ra làm bia đỡ đạn, phủi sạch sẽ tội trạng của bản thân.”

“Không, tôi không hại chết chồng mình, càng không hợp mưu với Chu Chính, anh ta hạ độc giết người, tôi hoàn toàn không biết gì hết, thật ra cả tôi cũng bị anh ta gài bẫy. Các người thử nghĩ xem, nếu tôi thật sự muốn mưu hại chồng mình, tuyệt đối có thể dùng cách kín đáo hơn, an toàn hơn để bảo vệ bản thân, chắc chắn không giống như bây giờ, để lại bao nhiêu manh mối như vậy để các người dễ dàng nghi ngờ tôi.”

Văn Lệ nhìn thầy mình, thầm nghĩ người phụ nữ này nói cũng khá

có lý, với trí thông minh của chị ta, chắc hẳn có thể tìm được cách giết người kín đáo hơn để bảo vệ bản thân.

Diêu Y Yến nói tiếp, "Sau khi chồng tôi chết, bỗng nhiên không tìm được Chu Chính nữa, gọi vào di động của anh ta, lúc đầu vẫn gọi được, nhưng anh ta không nghe máy, qua hôm sau, anh ta đã tắt máy, không thể gọi được nữa. Tôi tìm anh ta khắp nơi, cũng không tìm được chút tin tức nào. Tôi cứ nghĩ mãi, sao tự nhiên anh ta lại mất tích chứ? Cho đến tối qua tôi mới hiểu ra, hóa ra tất cả đều là kế hoạch của anh ta, anh ta muốn diệt trừ Hà Khánh Quốc để chung sống lâu dài với tôi, nhưng lại sợ âm mưu bại lộ, bị cảnh sát bắt được, nên sau khi thành công, lập tức trốn đến một nơi không người. Mặc kệ các người có tin hay không, bản thân tôi biết mình không giết chồng, nếu độc rắn thật sự là từ móng tay của tôi đi vào cơ thể anh ấy, vậy tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng này thôi."

Văn Lệ hỏi, "Chị thật sự không biết Chu Chính đã đi đâu sao?" "Thật sự không biết, tôi cũng không ngừng tìm anh ta, cả quê anh ta tôi cũng đến tìm qua nhưng vẫn không có chút tin tức nào, một người sống sờ sờ, cứ như bốc hơi mất vậy. Tôi nghĩ nhất định là anh ta đã trốn rồi, trốn đến nơi không ai tìm được."

"Thầy ơi, thầy thấy những gì chị ta nói là thật, hay là giả?"

Sau khi rời khỏi trại giam, Văn Lệ chạy theo Tần Hán Xuyên hỏi.

Tần Hán Xuyên quay đầu liếc nhìn cô, trầm tư nói, "Theo tình hình trước mắt mà nói, vẫn chưa thể khẳng định những gì cô ta nói có phải là thật hay không, nhưng ít ra có thể giúp chúng ta xác nhận một chuyện."

"Chuyện gì ạ?"

"Đó chính là, Chu Chính chắc chắn có liên quan đến vụ án này. Dù như Diêu Y Yến đã nói, hắn một mình lên kế hoạch rồi trong lúc Diêu Y Yến không hay biết, đã thực thi âm mưu giết người này, hay là hai

người hợp mưu, hắn đều không thể thoát khỏi liên quan đến cái chết của Hà Khánh Quốc."

Văn Lệ đã hiểu ý của ông, "Vậy nên trước mắt, chúng ta chỉ có thể nhanh chóng tìm ra Chu Chính, mới có thể tìm được điểm đột phá của vụ án này."

Tần Hán Xuyên gật đầu, "Đúng vậy, thế nên nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta chính là dốc hết sức truy tìm tung tích của Chu Chính."

Đến chiều, Văn Lệ dẫn theo Lý Minh đến bến xe khách Thanh Dương.

Chỗ làm, nhà thuê và quê của Chu Chính, cảnh sát đều đã điều tra kĩ càng, hoàn toàn không tìm được manh mối nào liên quan đến tung tích của anh ta.

Văn Lệ cảm thấy, nếu Chu Chính thật sự sợ tội bỏ trốn, vậy rất có khả năng anh ta đã không còn ở thành phố Thanh Dương nữa, mà muốn cao chạy xa bay, anh ta cần có phương tiện giao thông nhất định trợ giúp, đón xe khách đường dài rời khỏi thành phố Thanh Dương, không nghi ngờ gì đây chính là cách tiện nhất.

Cô tìm Diêu Y Yến để lấy một tấm ảnh của Chu Chính, đem cho nhân viên bán vé, nhân viên soát vé và các nhân viên khác ở bến xe khách xem, người ở trạm xe đều lắc đầu nói là không có ấn tượng.

Như vậy cũng khó trách, lưu lượng người của trạm xe rất rất lớn, mỗi ngày đều có hàng nghìn hàng vạn du khách ra vào, muốn nhân viên bến xe nhớ được khuôn mặt của từng hành khách là chuyện không thể nào.

Văn Lệ tìm đến phòng bảo vệ của bến xe, xem lại băng ghi hình an ninh các ngày từ đêm 11 trở đi, trong dòng người tấp nập không hề thấy bóng dáng của Chu Chính.

Mình suy đoán sai hay Chu Chính vốn chưa từng đến bến xe khách, mà

chọn một phương tiện giao thông khác chạy khỏi thành phố Thanh Dương? Văn Lệ không khỏi nảy sinh nghi ngờ với suy đoán của mình.

Trong tình huống không chút manh mối nào, muốn tìm một người giữa biển người mênh mông, quả là mò kim đáy bể!

Cô trở lại Tổ Trọng án số 2, đang cùng Lý Minh bàn bạc bước tiếp theo của kế hoạch truy tìm, Tần Hán Xuyên đột nhiên đi ra từ phòng làm việc phía sau, vớ lấy cảnh phục, mặc lên người, rồi đi ra ngoài.

"Lúc nãy 110* nhận được cuộc gọi báo án, có người phát hiện một thi thể trong rừng cây dưới chân núi Nam Nhạc, phụ trách an ninh trong thôn nhận ra hình như nạn nhân là Chu Chính đang thuê nhà ở trong thôn của họ. Chúng ta qua đó xem thử!"

110: Số điện thoại gọi công an, cảnh sát liên quan đến trật tự an ninh ở Trung Quốc.

Tim Văn Lệ nhảy thót lên, vội vàng gọi người trong tổ, theo thầy leo lên xe cảnh sát.

Phía Đông núi Nam Nhạc có một rừng cây rộng gần mười mẫu*, trước khi giải phóng nơi này là một khu nghĩa địa, bên trong có rất nhiều mộ hoang vô chủ, không khí u ám, bình thường rất ít người lui tới.

Một mẫu Trung Quốc bằng khoảng 667m^2.

Sơn thôn Nam Nhạc có hai người săn rắn, hôm nay lên núi bắt rắn thì thấy một người nằm dưới gốc cây đại thụ, ban đầu cho rằng đó là một kẻ lang thang nằm ngủ ở đây, không ngờ vừa đến gần xem thử thì thấy trước ngực người này cắm một con dao, ruồi nhặng bay qua bay lại trên người anh ta, thì ra là một người đã chết.

Hai người giật mình, vội vàng chạy ra khỏi khu rừng, tìm đến báo cho người phụ trách an ninh thôn.

Phụ trách an ninh thôn dẫn theo vài thôn dân cường tráng chạy vào rừng xem, đúng thật là một người chết, thi thể tuy đã phân hủy nhưng vẫn có người nhận ra, người chết chính là khách thuê nhà ông Triệu ở cuối thôn, Chu Chính.

Phụ trách an ninh lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.

Xe cảnh sát chạy đến đầu thôn, phụ trách an ninh đã đứng ven đường đợi sẵn.

Tần Hán Xuyên bảo ông ta lên xe chỉ đường.

Xe cảnh sát đi theo con đường trong thôn, Văn Lệ nhìn thấy nhà ông Triệu mà hôm qua cô ghé.

Phía sau nhà ông Triệu không có hộ gia đình nào khác, chỉ có một con đường đất nhỏ hẹp.

Xe cảnh sát không thể chạy vào đường đất, phụ trách an ninh dẫn mọi người xuống xe đi bộ.

Một bên con đường đất này là ao nước, xung quanh là bức tường xây bằng gạch cao hơn chiều cao một người, đây là một trang trại nuôi ba ba. Bên còn lại chính là rừng cây.

Tần Hán Xuyên đi theo phụ trách an ninh vào khu rừng, quả nhiên nhìn thấy một thi thể đang nằm giữa bãi cỏ dại, bầy ruồi bay qua bay lại vo ve, không khí đầy mùi hôi của xác chết.

Ông ngồi xổm xuống quan sát kỹ càng, một con dao găm cắm trước ngực thi thể, phần mặt tuy bắt đầu trương lên, nhưng diện mạo cơ bản vẫn có thể nhận ra được, so sánh với tấm ảnh mà Văn Lệ đưa ra, đúng thật là Chu Chính.

Bác sĩ pháp y đeo găng tay tiến lên nhẹ nhàng lật thi thể, sau khi kiểm tra xong liền nói, “Nạn nhân giới tính nam, bị vật nhọn đâm xuyên tim, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong. Thi thể đã bắt đầu trương phình, nhãn cầu nhô ra, da có màu xanh đục hình thành hiện

tượng ‘người khổng lồ’*, bước đầu phán đoán đã chết từ bốn đến sáu ngày. Thời gian tử vong cụ thể, phải đợi sau khi tiến hành khám nghiệm tử thi sâu hơn mới xác định được.”

Người khổng lồ: Sau khi tử thi bị phân hủy ở mức độ cao, các vi sinh vật kỵ khí liên tục diễn ra các hoạt động trao đổi chất dẫn đến tích tụ các khí như hiđrô sunft, cacbon điôxit và mêtan trong xác chết, gây phình bụng và dần dần lan khắp cơ thể khiến xác chết trở nên phình to giống như người khổng lồ.

Văn Lệ dùng di động chụp lại một tấm ảnh nạn nhân, gửi về cho đồng nghiệp ở Đội Hình sự, đưa cho Diêu Y Yến xem.

Diêu Y Yến nói, anh ta chính là Chu Chính.

Tần Hán Xuyên vừa quan sát địa hình xung quanh, vừa nói, “Vẫn nên gọi cô ta đến hiện trường xác nhận thì tốt hơn.”

Sau khi kiểm tra, cỏ dại quanh thi thể đã bị giập, có dấu vết bị giẫm đạp, trên mặt đất có vũng máu nhỏ, về cơ bản có thể xác định, đây là hiện trường đầu tiên của vụ án.

Nhưng hung thủ hành sự rất cẩn thận, trên mặt cỏ không Iấy được dấu chân, cán dao cũng không tìm thấy dấu vân tay, có khả năng sau khi gây án hung thủ đã lau chùi.

Không bao lâu sau, Diêu Y Yến được đưa đến hiện trường, vừa nhìn thấy thi thể, chị ta liền ngồi xổm xuống, ra sức nôn mửa.

“Là anh ta… là anh ta, anh ta chính là Chu Chính… Trời ạ, ai đã giết anh ta vậy?”

Chị ta bỗng siết chặt tóc mình, lớn tiếng bật khóc.

5

Cái chết của Chu Chính gần như đảo lộn toàn bộ kế hoạch điều tra mà Tần Hán Xuyên đã vạch ra, đồng thời cũng khiến cho án tình trở nên phức tạp hơn.

Ông vốn cho rằng, chỉ cần tìm được Chu Chính, mọi bí ẩn sẽ được giải đáp, ai ngờ được cuối cùng cái tìm được lại là thi thể đã bắt đầu phân hủy của anh ta.

“Từ tình trạng hiện trường cho thấy, đương nhiên Chu Chính không thể là sợ tội mà tự sát, rõ ràng anh ta bị người khác sát hại.

Là ai đã giết anh ta?

Nếu xét theo quan hệ lợi hại, cái chết của Chu Chính, người được lợi nhất là Diêu Y Yến, vì Diêu Y Yến muốn đổ hết toàn bộ tội danh hạ độc giết chồng mình lên người Chu Chính. Nếu chị ta nói dối, một khi Chu Chính bị cảnh sát tìm thấy, lời nói dối của chị ta sẽ bị vạch trần. Chu Chính mà chết, không có đối chứng, với chị ta mà nói vô cùng có lợi. Thế nên chị ta đã sắp xếp xong mọi thứ, sau khi hạ độc giết chết chồng, sẽ giết tình nhân, sau đó giả vờ đi khắp nơi nghe ngóng tung tích của anh ta.

Nếu thật sự là như vậy thì, người đàn bà Diêu Y Yến này, thật sự quá đáng sợ rồi!”

Lý Minh thốt lên trong cuộc họp phân tích tình tiết vụ án.

“Tôi không đồng ý với quan điểm này.” Văn Lệ lớn tiếng phản bác, “Thứ nhất, giả sử Hà Khánh Quốc thật sự chết dưới tay Diêu Y Yến, vậy xin hỏi chị ta giết chồng với mục đích gì? Chẳng phải vì muốn đến với tình nhân trẻ tuổi, đẹp trai Chu Chính sao? Thử hỏi trong tình

huống này, sao chị ta có thể quay lại hạ độc thủ với tình nhân mà mình yêu sâu đậm hòng thoát tội giết chồng chứ? Xin hãy nhớ, Diêu Y Yến chỉ là một người phụ nữ bình thường, không phải ác ma giết người không chớp mắt. Thứ hai, con dao găm giết chết Chu Chính, gần như đâm cả vào ngực anh ta, tôi rất hoài nghi một người phụ nữ chân yếu tay mềm như Diêu Y Yến, lại có sức lực lớn đến vậy. Tôi cảm thấy, kẻ giết chết Chu Chính, không phải Diêu Y Yến, mà là người khác, vả lại, hung thủ hiển nhiên là một nam giới."

Tần Hán Xuyên nói, "Tôi đồng ý với quan điểm của Văn Lệ. Thứ nhất, hiện tại theo suy đoán bước đầu, hung thủ giết chết Chu Chính hẳn là một người đàn ông; thứ hai, cái chết của Chu Chính, có chắc chắn liên quan đến vụ án mạng của Hà Khánh Quốc hay không, trước mắt vẫn chưa thể kết luận được. Có thể vì nguyên nhân khác mà anh ta bị một kẻ không hề liên quan đến vụ án Hà Khánh Quốc giết chết cũng không chừng."

Văn Lệ hỏi, "Vậy tiếp theo đây, phương hướng điều tra của chúng ta là gì ạ?"

"Vụ án của Hà Khánh Quốc, trước mắt vẫn chưa tìm được điểm đột phá, trọng điểm bây giờ là điều tra rõ cái chết của Chu Chính, nếu giải được bí ẩn này, nói không chừng có thể tìm ra manh mối mới cho vụ án Hà Khánh Quốc."

Khi kết thúc cuộc họp phân tích tình tiết vụ án, có tin từ Trung tâm Pháp y truyền đến, theo kết quả khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong của Chu Chính được rút gọn trong khoảng từ tối ngày 11 tháng 3 đến rạng sáng ngày 12.

Lý Minh nhìn báo cáo khám nghiệm tử thi nói, "Nếu Chu Chính tử vong trước rạng sáng ngày 12, sao sáng ngày 12 di động của anh ta vẫn còn gọi được, mà đến ngày 13 lại báo đã tắt máy?"

Tần Hán Xuyên nói, "Chuyện này không có mâu thuẫn. Di động của

anh ta luôn nhét trong túi, lúc bị sát hại, di động vẫn đang mở máy, nên khi Diêu Y Yến nhắn tin qua *QQ* cho anh ta, *QQ* vẫn trong trạng thái trực tuyến, khi gọi điện thoại cho anh ta cũng gọi được, chỉ là không trả lời thôi. Đến ngày 13, nguồn điện đã cạn, di động tự động tắt máy, thế nên không gọi được nữa."

Tần Hán Xuyên bố trí nhiệm vụ công việc xong, Văn Lệ liền tập trung vào công tác điều tra.

Cô đến phòng tạm giam, muốn tìm Diêu Y Yến để tìm hiểu tình hình cuộc hẹn cuối cùng của chị ta và Chu Chính vào chiều ngày 11 tháng 3.

Diêu Y Yến vẫn chưa lấy lại tinh thần từ cơn kích động sau khi Chu Chính bị giết hại, ánh mắt ngây dại, ngơ ngác nhìn cửa sổ nhỏ của phòng tạm giam.

Văn Lệ đến gần, gọi tên hai lần chị ta mới phản ứng.

Diêu Y Yến nói, "Ngày 11 tháng 3, lúc Chu Chính rời khỏi cửa hàng thời trang đã là 7 giờ tối."

Sau khi hỏi tỉ mỉ, trên cơ bản Văn Lệ đã nắm được hành tung của Chu Chính vào chiều ngày 11 tháng 3.

Chiều 11 tháng 3, Chu Chính tan làm sớm hai tiếng đồng hồ, đến cửa hàng thời trang hẹn hò với Diêu Y Yến. Sau đó, Chu Chính rời khỏi cửa hàng lúc 7 giờ.

Sở dĩ Diêu Y Yến nhớ chính xác thời gian như vậy, là do lúc đó chị ta tựa lên ngực Chu Chính ngủ, sau khi tỉnh lại chị ta có nhìn qua di động, đúng lúc 7 giờ tối.

Chị ta mặc quần áo xuống giường, chuẩn bị xuống lầu mở cửa bán hàng.

Chu Chính lại nói hơi mệt muốn về nhà trọ ngủ một giấc.

Lúc này anh ta chạy chiếc xe gắn máy của mình rời đi.

Văn Lệ chạy chiếc xe gắn máy dành cho nữ giới, đi đi về về hai lượt

trên đoạn đường từ cửa hàng thời trang Y Yến đến sơn thôn Nam Nhạc, sau khi tính toán kỹ càng, cuối cùng đưa ra kết luận, trong tình huống bình thường, chạy xe gắn máy đi đoạn đường này mất khoảng 20 đến 30 phút. Nói cách khác, khoảng 7 giờ 30 tối hôm đó Chu Chính đã về đến phòng trọ.

Sau khi điều tra lịch sử trò chuyện trên *QQ* của Diêu Y Yến, phát hiện 9 giờ 10 phút và 9 giờ 50 phút chị ta lần lượt nhắn tin cho Chu Chính hai lần, tin nhắn đầu tiên có nội dung, "Anh yêu, anh về đến nhà chưa?" Tin nhắn thứ hai có nội dung, "Anh về đến nhà chưa? Anh để quên túi xách ở chỗ em này, khi nào thì sang lấy?" Lúc đó *QQ* của Chu Chính hiển thị đang trực tuyến, nhưng không trả lời. 10 giờ tối, Diêu Y Yến gọi vào di động của anh ta, vẫn gọi được, nhưng không có người nghe.

Diêu Y Yến nói, lúc đó hai người đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, tình trạng nhắn *QQ* không trả lời, gọi điện không bắt máy thế này, trước giờ rất ít khi xảy ra.

Văn Lệ nghĩ, phải chăng có thể xác định, khi Diêu Y Yến nhắn tin QQ, Chu Chính đã bị giết rồi, nên không thể trả lời tin nhắn?

7 giờ rưỡi tối Chu Chính về đến nhà trọ, và đậu chiếc xe gắn máy dưới chân cầu thang, 9 giờ 10 phút tối thì đã bị sát hại.

Từ 7 giờ 30 đến 9 giờ 10 phút tối, trong khoảng thời gian này, rốt cuộc anh ta đã xảy ra chuyện gì?

Văn Lệ đậu chiếc xe gắn máy của mình dưới lầu nhà ông Triệu, đứng trước cửa phòng trọ của Chu Chính trên lầu hai, vừa đánh giá tình hình bên trong căn nhà, vừa suy ngẫm.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, phía Tây bầu trời phủ đầy những áng mây sặc sỡ, ánh tịch dương phản chiếu cảnh núi non, mặt hồ dưới chân núi trước thôn tựa như một mảnh vải xa-tanh màu đỏ đang lay động.

Ánh hoàng hôn chiếu lên hành lang lầu hai, kéo chiếc bóng cô đơn của Văn Lệ ra thật dài.

Cô đang cúi đầu nghiền ngẫm tình tiết vụ án, chợt phát hiện có thêm một chiếc bóng in lên mặt sàn dưới chân mình, ngẩng đầu lên nhìn, cửa phòng bên cạnh không biết đã mở ra từ lúc nào, một người phụ nữ từ trong phòng bước ra.

Văn Lệ nhớ ông Triệu từng nói, bên cạnh phòng Chu Chính là phòng một đôi vợ chồng, chắc là người phụ nữ này và chồng chị ta rồi.

Người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, quần áo giản dị, tay cầm một bó rau dền, có vẻ đang chuẩn bị nấu cơm.

Nhìn thấy Văn Lệ, người phụ nữ ấy giật mình, nhìn cô đầy cảnh giác.

Văn Lệ gật đầu, chào chị ta, “Chào chị, tôi là cảnh sát.” Cô thuận tay lấy thẻ cảnh sát ra cho chị ta xem.

Hiển nhiên người phụ nữ này đã biết chuyện hàng xóm của mình bị hại, nghe nói đối phương là cảnh sát thì không hề cảm thấy bất ngờ.

Văn Lệ nói, “Tôi đến để điều tra vụ án Chu Chính bị hại. Xin hỏi chị có quen Chu Chính không?”

Người phụ nữ gật đầu nói, “Quen chứ, hàng xóm với nhau, sao lại không quen được.”

“Buổi tối ngày 11 tháng này, chị có gặp anh ta không?” Người phụ nữ sửng sốt, lắc đầu, “Tôi không nhớ nữa.” Chuyện này cũng khó trách, với một người bình thường mà nói, bất thình lình hỏi chị ta có nhớ chuyện xảy ra hoặc người từng gặp vào tuần trước hay không, người ta trả lời được mới là lạ.

Người phụ nữ trở vào phòng, đang định đóng cửa, đột nhiên lại mở cửa ra, “Tôi nhớ ra rồi, tối ngày 11 đúng không? Tôi có gặp Chu Chính.”

Văn Lệ bất giác phấn chấn hơn, “Thật sao? Lúc nào, ở đâu?”

“Mọi ngày tôi tan làm lúc 6 giờ chiều, nhưng hôm đó có một đồng nghiệp bị tiêu chảy, tôi giúp cô ấy làm thay một tiếng rưỡi, về đến nhà, vừa đúng 8 giờ. Lúc đi qua phòng bên cạnh, nhìn thấy cửa phòng cậu ta không đóng chặt, lộ ra một khe hở, tôi liếc nhìn vào trong, bên trong sáng đèn, có hai người đang đứng, một người là Chu Chính, người đàn ông còn lại quay lưng về phía cửa, nhìn không rõ tướng mạo.”

“Lúc đó họ ở trong nhà làm gì?”

“Chắc là đang nói chuyện, người đàn ông kia hình như sốt ruột tìm Chu Chính giải quyết việc gì đó, vì tôi nghe anh ta nói ‘Tôi và vợ tôi ở dưới lầu đợi cậu, sự tình giải quyết thế nào, cậu xem mà làm đi.’”

“Sau đó thì sao?”

“Lúc tôi vào nhà thay giày, lại nghe tiếng nhà bên cạnh khóa cửa, chắc là hai người đi cùng nhau ra ngoài.”

“Sao chị lại chắc chắn hai người cùng đi ra ngoài? Chị đã nhìn thấy sao?”

“Tôi không thấy. Nhưng tôi nghe thấy tiếng Chu Chính đóng cửa nhà xong, lấy chìa khóa ra để khóa ổ khóa bên ngoài, nếu chỉ có người khách kia đi ra, tất nhiên Chu Chính không cần khóa ổ khóa ngoài rồi.”

Văn Lệ gật đầu, tỏ ý tán đồng, sau đó xác nhận lại lần nữa, “Chị chắc chắn lúc đó là 8 giờ tối chứ?”

Người phụ nữ nói, “Tôi ở công xưởng tan làm lúc 7 giờ rưỡi, đi về nhà mất khoảng nửa tiếng, về đến nhà chắc là khoảng 8 giờ, nhưng lúc đó tôi không xem đồng hồ để xác nhận, chắc là chênh lệch không quá 5 phút đâu.”

“Rất cảm ơn manh mối chị đã cung cấp, chuyện này rất quan trọng với chúng tôi.”

Văn Lệ ghi lại tường tận chuyện mà người phụ nữ phản ánh lại vào

sổ ghi chép.

Người phụ nữ đột nhiên hỏi, “Người đàn ông mà tôi nhìn thấy lúc đó, chắc không phải hung thủ giết chết Chu Chính chứ?”

Văn Lệ nói, “Chuyện này chúng tôi còn phải điều tra kỹ càng để xác minh, tin rằng sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ.”

Văn Lệ còn muốn hỏi thêm vài câu nhưng sắc mặt của người phụ nữ bỗng lộ vẻ sợ hãi, vội vàng vào nhà, đóng cửa “ầm” một cái.

Văn Lệ biết suy nghĩ trong lòng chị ta, chị ta sợ nếu như người đàn ông kia là hung thủ, biết chị ta đã cung cấp manh mối cho cảnh sát, có thể sẽ tìm đến gây rắc rối.

Cô vốn định gõ cửa vào trong an ủi chị ta vài câu, nhưng nghĩ lại, thôi vậy, có lẽ nhanh chóng bắt được hung thủ mới là cách tốt nhất để đánh tan nỗi sợ của chị ta.

Sau khi xuống lầu, cô gõ cửa nhà ông Triệu, hỏi ông xem khoảng hơn 8 giờ tối ngày 11, ông có nhìn thấy Chu Chính cùng một người đàn ông ra ngoài hay không?

Ông Triệu lắc đầu nói, “Tôi không thấy, vì để phòng trộm, cổng lớn nhà tôi từ sáng đến tối đều đóng kín, cầu thang bên ngoài có ai lên xuống, tôi không hề hay biết.”

Văn Lệ lại hỏi thêm vài hộ dân xung quanh, họ đều nói không để ý đến tình hình lúc đó.

6

"T*ôi và vợ tôi ở dưới lầu đợi cậu, sự tình giải quyết thế nào, cậu xem mà làm đi.* Em chắc chắn chị ta nghe được chính là câu này?"

Buổi sáng, sau khi Tần Hán Xuyên nghe Văn Lệ báo cáo kết quả điều tra hôm qua, nhìn chằm chằm cô hỏi.

Văn Lệ nhìn sổ ghi chép, gật đầu nói, "Có thể chắc chắn."

Tần Hán Xuyên đứng dậy, bước đến trước cửa sổ phòng làm việc, nghĩ ngợi một lúc, bỗng nhiên quay đầu lại ,"Em có thể nắm bắt được thông tin gì từ câu nói này?"

"Có một đôi vợ chồng, vì sự việc nào đó, xảy ra tranh chấp với Chu Chính. Tám giờ tối ngày 11, họ đến tìm Chu Chính để giải quyết vấn đề. Người nữ đợi dưới lầu, người nam lên lầu gọi Chu Chính. Sau khi Chu Chính xuống lầu, hai vợ chồng đối phương dùng lý do nào đó lừa anh ta đến rừng cây sau thôn, nhân lúc anh ta không phòng bị, sát hại anh ta."

"Bên kia, vụ án vợ dùng độc hại chết chồng còn chưa phá được, bên này lại nhảy ra một đôi vợ chồng, em xem vụ án này, đúng là càng lúc càng phức tạp!" Tần Hán Xuyên day trán, cảm thán nói.

"Em có hỏi qua Diêu Y Yến, chị ta không hề biết Chu Chính và người khác có khúc mắc gì đủ để dẫn đến mất mạng."

"Cô ta không biết không có nghĩa là không có."

Văn Lệ thử thăm dò hỏi thầy mình, "Vậy hôm nay em sẽ đi điều tra các mối quan hệ của Chu Chính ạ?"

Tần Hán Xuyên không trả lời, chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý đây cũng là một phương hướng điều tra.

Văn Lệ dẫn theo Lý Minh, đến công ty dược liệu mà Chu Chính làm. Ông chủ Trần vừa thấy hai người, sắc mặt hiển nhiên khó coi hơn lần trước rất nhiều.

Văn Lệ biết, nhân viên trong công ty bị giết hại đã khiến ông ta đủ đau đầu, nếu không ngừng có cảnh sát mặc đồng phục đến công ty của ông ta, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh.

Cô đành giả vờ không thấy sắc mặt khó chịu của ông ta, nói, "Ông chủ Trần, quấy rầy rồi! Lần này chúng tôi đến đây, chủ yếu muốn tìm hiểu các mối quan hệ của Chu Chính, xem thử bình thường anh ta thường qua lại với những ai."

Ông chủ Trần ngáp một cái rồi nói, "Các mối quan hệ à, cái này thì tôi không rõ lắm, nhân viên trong công ty nhiều như vậy, tôi đâu thể quản cả mấy chuyện nhỏ như vậy, đúng không? Nhưng tôi thấy hình như cậu ta cũng rất hòa đồng với các nhân viên khác."

"Bình thường anh ta có vì tiền bạc hoặc phương diện khác mà nảy sinh tranh chấp với ai không?"

Ông chủ Trần nói, "Cái này thì tôi không rõ." Ông vẫy tay gọi vài nhân viên bình thường chơi khá thân với Chu Chính, lặp lại câu hỏi của Văn Lệ, họ đều lắc đầu nói, "Hình như chưa từng nghe cậu ta nói qua."

Thấy không hỏi được gì, Văn Lệ đành thôi.

Vừa trở vào xe, Tần Hán Xuyên gọi điện thoại, nói muốn đến hiện trường Chu Chính bị giết xem thử lần nữa.

Văn Lệ nói, "Được ạ, chúng ta gặp trước cửa nhà ông Triệu ở sơn thôn Nam Nhạc."

Cô và Lý Minh đến sơn thôn Nam Nhạc, Tần Hán Xuyên đã có mặt từ trước, ông đang đứng dưới nhà ông Triệu, ngẩng đầu nhìn lên căn phòng của Chu Chính ở tầng hai, không biết đang nghĩ gì.

Người dân trong thôn đều đã ra ngoài đi làm, nhà ông Triệu cũng không có ai, trong thôn thi thoảng lại có vài tiếng chó sủa vang lên, càng thấy yên tĩnh.

“Khoảng 8 giờ tối ngày 11, một đôi vợ chồng bí ẩn đã gọi Chu Chính trên tầng hai đi xuống, nói muốn giải quyết tranh chấp gì đó, có thể sau khi xuống lầu nói, đối phương muốn tìm một nơi yên tĩnh để tiện nói chuyện, thế là ba người cùng đi vào mảnh rừng kia.”

Những lời này, không biết Tần Hán Xuyên đang độc thoại hay đang nói với Văn Lệ và Lý Minh. Trong nhất thời Văn Lệ không biết có nên tiếp lời ông hay không.

Mảnh rừng âm u đầy những ngôi mộ hoang kia, nằm ngay phía sau thôn. Con đường đất bên cạnh nhà ông Triệu là con đường duy nhất đi vào rừng. Tần Hán Xuyên dẫn theo Văn Lệ và Lý Minh, chầm chậm đi trên con đường đất kia. Trên đường cỏ dại rậm rạp, có thể thấy bình thường rất ít người qua lại. Đi dọc theo con đường này khoảng 300m, bên trái là bức tường vây lại thành ao nuôi ba ba, bên phải chính là mảnh rừng thần bí kia. Ba người đi vào rừng cây, đứng tại nơi phát hiện thi thể Chu Chính. Thi thể đã được đưa đi từ lâu, nhưng trong rừng cây dường như vẫn ngửi được mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Văn Lệ nhìn bóng lưng của thầy mình, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, mảnh rừng này đã bị cảnh sát lục soát kỹ càng, cô không biết vì sao thầy lại muốn đến đây lần nữa?

“Tôi cứ cảm thấy, hình như chúng ta đã bỏ sót gì đó!”

Tần Hán Xuyên không quay đầu lại, nhưng lại như có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng cô.

Khi đi dọc theo con đường đất để trở về, Tần Hán Xuyên cau mày nói, “Tranh chấp gì có thể khiến người ta nảy sinh thù hận lớn như thế, đến mức phải động thủ giết người? Ba người sau khi từ nhà ông

Triệu đi ra, giết người xong, đôi vợ chồng bí ẩn kia lại từ chỗ này rời đi, chẳng lẽ không có một nhân chứng mục kích nào?"

Văn Lệ nói, "Em hỏi qua người trong thôn, người dân đều ngủ tương đối sớm, lúc đó trên đường đã không còn ai, quả thật tìm không được nhân chứng mục kích."

Tần Hán Xuyên bỗng đứng lại. Văn Lệ đang đi theo phía sau, vì đi quá nhanh, suýt thì đụng thẳng vào người ông.

"Sao vậy, thầy?"

"Hình như tôi biết chúng ta bỏ sót gì rồi!"

"Gì cơ?" Văn Lệ nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Tần Hán Xuyên chỉ bức tường gạch cao gần 2m ở ven đường, "Đây là cái gì?"

"Là tường rào, bên trong là trang trại nuôi ba ba."

"Trang trại sao lại phải xây tường?"

"Để ngăn ba ba bò ra ngoài ạ."

"Không!" Tần Hán Xuyên lắc đầu, "Ba ba có thể bò cao như vậy sao? Nếu chỉ đơn thuần là để ngăn ba ba bò ra ngoài, vốn không cần phải xây bức tường cao hơn cả con người thế này."

Lý Minh chen vào nói, "Là để phòng ngừa có người vào trộm ba ba chăng?"

Tần Hán Xuyên bật cười, "Lý Minh nói rất có lý, bây giờ giá ba ba cao thế kia, nếu có người vào trộm ba ba, chủ trang trại sẽ tổn thất nặng."

Ông đi dọc theo bức tường xem xét, "Nhưng tôi thấy trang trại này có quy mô không nhỏ, biện pháp chống trộm hẳn không đơn giản và chỉ có một như thế."

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Văn Lệ, "Thầy ơi, ý thầy muốn nói, chủ trang trại chắc có lắp đặt thiết bị phòng trộm khác ở xung quanh

chỗ này, chẳng hạn như máy quay giám sát ạ?"

Rốt cuộc cô đã hiểu ý của câu "Chúng ta đã bỏ sót gì đó" mà Tần Hán Xuyên nói.

"Cũng phải." Lý Minh cũng hiểu, "Trang trại lớn như vậy, để chống trộm, chắc chắn sẽ lắp máy quay giám sát. Con đường nhỏ này sát bên tường trang trại, chắc chắn cũng nằm trong phạm vi ghi hình của máy quay."

Tần Hán Xuyên nói, "Tìm thử xem."

Ba người đi dọc theo bức tường, mở to mắt tìm kiếm. Trên đỉnh bức tường mọc đầy rêu, thi thoảng mọc ra vài cọng cỏ dại, không hề nhìn thấy thứ gì trông giống máy quay. Ba người cảm thấy rất thất vọng. Khi đi đến khúc quanh của bức tường, Lý Minh bỗng "ơ" lên một tiếng. Ở góc của hai bức tường, có một cây dương lớn, cành cây rũ xuống trông như một chiếc lồng bàn, vừa khéo che đi cả góc tường. Ngay lúc tán cây đang lay động theo gió, một vật màu đen khẽ thò ra ngoài.

Chính là một máy quay giám sát!

Vì bị tán cây che phủ nên nếu không tìm kĩ, sẽ thật sự nhìn không thấy. Máy quay hướng về bức tường, nếu có người trèo tường vào trộm đồ, chắc chắn có thể quay được, từ góc độ đặt máy, con đường nhỏ dưới chân tường chắc chắn cũng trong phạm vi ống kính.

Lý Minh nhón chân lên nhìn kĩ, "Cái này, chắc cũng khá cũ rồi, trời cao phù hộ, mong nó vẫn chưa đình công."

Văn Lệ bất giác thấy hưng phấn hơn hẳn. Con đường đất này là đường bắt buộc phải đi qua khi vào rừng, giả sử máy quay ghi lại được bóng dáng của đôi vợ chồng bí ẩn đi cùng Chu Chính vào rừng kia, vậy thì vụ án này thật sự có lối ra rồi. Tần Hán Xuyên rẽ qua góc tường, đi về phía cổng chính của trang trại.

Đến trước cổng, Văn Lệ không nhịn được phì cười, tên của trang trại

này, lại gọi là “Công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn nuôi trồng thủy sản Á Thái(*)”.

Á Thái: Ở đây có nghĩa là Châu Á - Thái Bình Dương.

Lý Minh cười nói, “Cả ‘Á Thái’ cũng viết vào bảng hiệu, xem ra trang trại này có lai lịch không nhỏ nha.”

“Chàng trai trẻ, cậu nghĩ nhiều rồi, ‘Á Thái’ là tên của ông chủ chúng tôi.”

Nghe thấy tiếng bước chân, một ông lão tóc trắng từ trong trang trại bước ra, trên người mặc bộ trang phục bảo vệ giặt đến phai màu, tay cầm một tẩu thuốc, cảnh giác đánh giá ba vị khách không mời này.

Tần Hán Xuyên tiến lên nói, “Chào bác, chúng tôi là người của Cục Cảnh sát. Tôi muốn hỏi một chút, máy quay đặt trên tường của trang trại bác, còn hoạt động không ạ?”

Ông lão nói, “Cái thứ đó, vẫn luôn hoạt động mà.”

Tần Hán Xuyên nói, “Chúng tôi muốn xin lấy dữ liệu ghi hình trong đó.”

Ông lão nói, “Máy tính liên kết với mấy máy quay bên ngoài, đều ở trong phòng làm việc của ông chủ. Các anh muốn xem băng ghi hình thì phải đợi ông chủ đến.”

“Bao giờ thì ông chủ đến ạ?”

“Tôi là bảo vệ ở đây, chỗ này do tôi trông chừng, ông chủ rất yên tâm, mười ngày nửa tháng ông ấy cũng khó đến một lần.”

Đúng là bệnh nặng mà còn gặp lang băm!

Tần Hán Xuyên nhíu mày, tiến vào trang trại, bên trong có ba gian phòng nhỏ xây bằng gạch nung.

“Gian nào là phòng làm việc của ông chủ bác?”

“Gian này.” Ông lão chỉ cánh cửa chính giữa.

Tần Hán Xuyên nhìn sang Lý Minh, “Mở cửa!”

Ông lão sốt ruột, “Ông chủ đi vắng, các anh không được…”

Chưa dứt lời, Lý Minh đã dùng một sợi kẽm mảnh mở cửa phòng ra, ông lão kinh ngạc đến mức suốt một lúc lâu không khép miệng lại được.

Phòng làm việc của ông chủ trang trại này không lớn, bài trí rất đơn sơ, chắc ông chủ không làm việc ở đây.

Trên bàn có một dàn máy tính, máy chủ đang mở, màn hình hiển thị chia thành bốn phần, lần lượt hiển thị tất cả những cảnh mà máy quay đặt ở bốn phía bên ngoài trang trại.

Lý Minh nhanh chóng gõ bàn phím, từ trong ổ đĩa D tìm ra tập tin lưu trữ tất cả dữ liệu mà máy quay ở chỗ con đường nhỏ đến khu rừng ghi lại được.

Tần Hán Xuyên đứng trước màn hình, nói, “Xem băng ghi hình của ngày 11.”

Lý Minh di chuyển chuột, tìm một lúc, “May quá, dữ liệu không bị tự động xóa đi.”

Cậu ta mò tập tin ngày 11 tháng 3 ra, ống kính quay từ một góc cách xa thôn, hướng về vách tường kia, vài phiến lá treo phía trên Ống kính, con đường nhỏ bên dưới bức tường cũng lọt vào trong băng ghi hình.

Tần Hán Xuyên vỗ vai Lý Minh, “Bắt đầu xem từ 8 giờ tối.”

Lý Minh kéo thời gian ghi hình đến 8 giờ tối, cảnh quay đột nhiên tối hẳn, bóng tường, con đường nhỏ và những ngôi nhà ở phía xa, mờ mờ ảo ảo, giống như đã bị cố định trong sắc đêm.

Cảnh tượng vẫn ở trong trạng thái tĩnh.

8 giờ 7 phút, hai bóng người từ đầu con đường nhỏ gần thôn tiến vào ống kính. Con đường nhỏ không có đèn đường, ánh sáng tối tăm, chỉ có thể thấy được mơ hồ đó là hai người đàn ông, một người đi

trước, một người đi sau, người đàn ông đi phía sau có dáng khá cao, mặc áo màu trắng.

Văn Lệ nói, “Em nhớ Diêu Y Yến từng nói, Chu Chính cao 1m78, vào ngày 11 mặc chiếc áo khoác màu trắng.”

Cô chỉ vào bóng người màu trắng trong băng ghi hình, “Người này chắc là Chu Chính.”

Hai bóng người từ xa đến gần, đi đến đoạn giữa của bức tường thì rẽ ra khỏi con đường nhỏ, đi vào rừng cây ở bên đường, bóng người biến mất khỏi máy quay.

Hình ảnh trong băng ghi hình lại yên tĩnh mười mấy phút.

8 giờ 24 phút, bóng lưng người đàn ông đi cùng Chu Chính vào rừng lại tiến vào ống kính, dọc theo con đường nhỏ đi về phía thôn trang.

Cho đến khi bóng lưng của anh ta biến mất khỏi khung hình, cũng không thấy Chu Chính đi ra khỏi khu rừng.

Lý Minh kéo con trỏ chuột về phía sau, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Chu Chính.

Cũng tức là Chu Chính không hề ra khỏi cánh rừng.

Tần Hán Xuyên nói, “Rất hiển nhiên, Chu Chính đã bị sát hại trong rừng, người đàn ông cuối cùng ra khỏi đó, chính là hung thủ.”

Văn Lệ nói, “Không đúng, chẳng phải, đến tìm Chu Chính là một đôi vợ chồng sao? Vì sao ngoài Chu Chính, chúng ta chỉ nhìn thấy một người đàn ông?”

“Có phải vợ của người đàn ông này đã vào rừng đợi trước rồi không?” Tần Hán Xuyên suy đoán.

Lý Minh mở đoạn băng trước 8 giờ tối, không hề nhìn thấy người phụ nữ nào đi vào rừng.

Nói cách khác, hôm đó người đến tìm Chu Chính, không phải một đôi vợ chồng thần bí như lúc trước cảnh sát điều tra được, mà chỉ có

một người đàn ông.

Nhưng rõ ràng người đàn ông này đã nói với Chu Chính "Tôi và vợ tôi ở dưới lầu đợi cậu, sự tình giải quyết thế nào, cậu xem mà làm đi."

Vì sao lại như thế?

Chẳng lẽ người đàn ông này đang lừa Chu Chính?

Hay là, thật sự có một người phụ nữ đợi ở dưới lầu, nhưng không đi cùng hai người vào rừng?

Người đàn ông này, rốt cuộc là ai?

Tần Hán Xuyên gần như dán sát mặt vào màn hình, nhưng ánh sáng quá tối, không thể nhìn rõ được tướng mạo của người đàn ông kia.

"Chỉnh cảnh chính diện rõ một chút được không?"

Lý Minh gõ gõ mãi một lúc, mồ hôi đầy trán, áy náy lắc đầu nói, "Em hết cách rồi, trên dàn máy tính này, chỉ có thể làm được hiệu quả như vậy thôi."

Văn Lệ cười khổ, "Khó khăn lắm mới có chút manh mối, nhưng lại không thể nhìn rõ hình ảnh, đúng là tra tấn người ta quá mà."

"Em sao chép dữ liệu lại, mang về Cục nhờ người của Phòng Kỹ thuật giúp một tay, xem thử có thể tăng độ nét của hình ảnh lên một chút hay không."

Lý Minh cắm USB vào, sao chép tập dữ liệu ghi hình lại.

7

“Tổ trưởng Tần, thật ngại quá, độ nét của đoạn băng ghi hình này, tôi không cách nào tăng lên được.”

Tần Hán Xuyên ở Phòng Kỹ thuật đợi suốt hai tiếng, khi đợi được lại là vẻ mặt đầy áy náy của nhân viên kỹ thuật.

Nữ nhân viên kỹ thuật xinh đẹp kia vừa gõ bàn phím vừa nói, “Đoạn băng này không phải dùng máy quay hồng ngoại để quay, lại thêm lúc đó trời quá tối, muốn chỉnh cả đoạn phim rõ nét hơn, độ khó rất lớn. Tôi đã thử rất nhiều cách, có vẻ như đều không hiệu quả gì.”

Tần Hán Xuyên đầy vẻ thất vọng, “Thật sự không có cách nào sao?”

“Thật sự rất khó. Nhưng khi kẻ tình nghi đến gần ống kính nhất, đã bắt được một tấm đặc tả gương mặt của anh ta, sau khi đoạn băng kết thúc, tôi dùng phần mềm chuyên dụng chỉnh sửa một chút, độ nét của tấm ảnh được nâng cao không ít, miễn cưỡng có thể nhìn rõ được rồi.”

Cô đưa tấm ảnh vừa được máy in màu nhả ra cho Tần Hán Xuyên.

Đó là tấm ảnh lớn, một khuôn mặt gần như chiếm trọn trang giấy A4, bất luận là bối cảnh, hay gương mặt, đều đen thui, Tần Hán Xuyên nhìn mãi mới miễn cưỡng nhìn ra được đường nét khuôn mặt của người đàn ông.

Ông bất giác nhíu mày. Ông có thể xác định, gương mặt mơ hồ trên tấm ảnh này, mình không hề quen biết, nhưng lại cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã từng gặp đâu đó.

Ông gọi Văn Lệ đến, cho cô xem tấm ảnh.

Văn Lệ cầm tấm ảnh liền chạy đi. “Hình như em biết người này là ai rồi!” Cô nói.

“Ai?”

“Nhưng em không chắc có phải anh ta hay không.”

Văn Lệ chạy đến phòng tạm giam, đánh thức Diêu Y Yến đang ngủ, đưa tấm ảnh đến trước mặt chị ta.

Diêu Y Yến mở mắt nhìn một cái, “Đây chẳng phải chồng tôi đó sao?”

“Chị chắc chứ?”

“Chồng của mình, lẽ nào tôi lại nhận nhầm được sao?”

Tần Hán Xuyên đấm lên tường, “Tôi sớm nên nghĩ đến anh ta mới phải.”

Diêu Y Yến hơi giật mình, “Tấm ảnh này, rốt cuộc là sao?”

Văn Lệ nhìn chị ta, nói, “Hiện tại chúng tôi nghi ngờ, hung thủ giết chết Chu Chính, chính là chồng chị, Hà Khánh Quốc.”

“Chuyện… chuyện này sao có thể được?” vẻ mặt Diêu Y Yến đầy vẻ khó tin. “Chiều hôm đó, anh ta và đồng nghiệp ra ngoài uống rượu, uống đến 10 giờ tối mới mang một thân mình nồng nặc mùi rượu về nhà,..”

Tần Hán Xuyên quay đầu ra khỏi phòng tạm giam, Văn Lệ vội vàng đuổi theo.

Tần Hán Xuyên vừa đi vừa nói, “Em và Lý Minh, lập tức đến trường Kỹ thuật thành phố, điều tra hành tung của Hà Khánh Quốc chiều ngày 11.”

Hà Khánh Quốc trước khi chết, từng làm việc tạm thời tại nhà ăn của trường Kỹ thuật thành phố.

Văn Lệ và Lý Minh đến trường Kỹ thuật, trước tiên là tìm phòng bảo vệ của trường.

Trưởng phòng bảo vệ nghe lý do họ tìm đến, trực tiếp dẫn họ đến nhà ăn của trường, lúc này đã gần đến giờ dùng cơm của học sinh, các

nhân viên của nhà ăn đều đang bận rộn.

Văn Lệ nói, “Xin lỗi vì làm chậm trễ ít thời gian của mọi người, chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố, chúng tôi muốn điều tra một chút, chiều hoặc tối ngày 11 tháng này, người nào đã mời Hà Khánh Quốc đi uống rượu vậy?”

Các nhân viên trong nhà ăn nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt lắc đầu, “Không có ai mời anh ta đi uống rượu cả.”

Đầu bếp là lão Tiền nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Ngày 11 đấy à, tôi nhớ ra rồi, chiều hôm đó, Hà Khánh Quốc nói mình bị đau bụng, phải đi khám bác sĩ, đã xin phép tôi tan làm sớm ba tiếng, lúc đi chắc là khoảng 3 giờ chiều. Đúng rồi, xe đạp của anh ta còn để ở bãi xe đấy, lúc đó tôi nhìn thấy anh ta ra đến cổng trường bắt xe ôm đi.”

Lý Minh hỏi, “Anh còn nhớ biển số của chiếc xe gắn máy mà anh ta ngồi không?”

Lão Tiền nhìn cậu ta, “Chàng trai trẻ, cậu thật biết nói đùa, chỉ tùy tiện liếc qua một cái, cậu sẽ nhớ được biển số xe gắn máy mà cậu nhìn thấy từ tuần trước sao?”

Lý Minh bị ông bắt bẻ mà đỏ cả mặt.

Lão Tiền nói, “Nhưng chủ xe đậu trước cổng trường kiếm ăn chỉ có mấy người, cô cậu đi hỏi một chút, biết đâu hỏi ra được gì đó,”

Ngoài cổng trường, quả nhiên có bốn, năm chiếc xe máy đang đậu, trên tay lái đều treo hai chiếc mũ bảo hiểm, vài tài xế đang ngồi dưới chân tường vừa đánh bài vừa đợi mối làm ăn tìm đến.

Văn Lệ đi đến, ngồi xổm bên vòng tròn hỏi, “Chào các anh, tôi muốn hỏi thăm các anh một chuyện.”

Cô lấy di động ra, mở một tấm ảnh rõ nét của Hà Khánh Quốc do Diêu Y Yến cung cấp cho họ xem.

“Người đàn ông trong tấm ảnh này, khoảng 3 giờ chiều ngày 11

tháng này, có gọi một chiếc xe ôm trước cổng trường. Tôi muốn hỏi một chút, xe chở anh ta hôm đó, có phải là một trong số các anh hay không?"

Các tài xế ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh, một người trong số họ nói, "Tôi nhận ra anh ta, hình như anh ta cũng làm việc trong trường học này, đúng không?"

Đột nhiên, một người đàn ông lớn tuổi đầu trọc vỗ đầu bật dậy, "Ngày 11 đấy hả, hình như tôi có chở anh ta, đúng, chính là anh ta, thời gian chắc là buổi chiều, cụ thể mấy giờ thì không nhớ, lên xe ngay trước cổng trường này đây."

Văn Lệ hỏi, "Anh ta xuống xe ở chỗ nào vậy ạ?"

Lão đầu trọc nói, "Ở ngõ Thanh Vân."

"Chỗ nào trong ngõ Thanh Vân ạ?"

"Đầu ngõ thì phải. Tôi nhớ lúc đó vừa từ đường Kiến Thiết Tây rẽ vào ngõ Thanh Vân thì anh ta đã bảo tôi dừng xe rồi."

"Ngõ Thanh Vân? Nhà của Hà Khánh Quốc chẳng phải ở đó sao?" Lý Minh hỏi, "Chẳng lẽ anh ta không đi uống rượu, cũng không đến bệnh viện, mà về thẳng nhà?"

"Mới hơn 3 giờ chiều, còn lâu mới đến giờ tan tầm, anh ta về nhà làm gì? Bản thân có xe đạp, lại không đi, ra ngoài đón xe ôm, nhưng lại xuống xe ở đầu ngõ cách nhà mình cả đoạn. Vì sao chứ?"

Lý Minh nói, "Nếu anh ta đau bụng, bị bệnh rồi muốn về nhà nghỉ ngơi, vì sao không ngồi xe ôm đến trước cửa nhà mình luôn, mà lại xuống xe ở khá xa? Sao tôi cứ thấy anh ta có vẻ lén la lén lút nhỉ?"

"Vậy, lúc này, vợ anh ta, Diêu Y Yến đang làm gì?"

Khi rời khỏi trường học, Văn Lệ đặt câu hỏi này.

Lý Minh bĩu môi, "Biết rõ còn hỏi, lúc đó Diêu Y Yến chẳng phải đang hẹn hò với Chu Chính sao?"

Nói đến đây, một từ đồng thời xuất hiện trong đầu của hai người.

“Bắt gian?”

Chồng gọi điện thoại nói cho vợ biết tối mình không về ăn cơm, để vợ yên tâm ở nhà hẹn hò với tình nhân, sau đó tan làm sớm, tập kích bất ngờ, bắt gian đôi gian phu dâm phụ ngay tại giường, đây chẳng phải cảnh thường thấy trong phim truyền hình sao?

Về đến Tổ Trọng án số 2, Tần Hán Xuyên nghe xong suy đoán của hai người, lắc đầu nói, “Nếu anh ta muốn về nhà để bắt gian, vì sao khi Diêu Y Yến và Chu Chính đang hẹn hò trong nhà, anh ta không xuất hiện?”

Văn Lệ chớp chớp mắt, không trả lời được.

Tần Hán Xuyên nói, “Rất hiển nhiên, anh ta làm vậy có mục đích khác, nhất định là một mục đích có thể khiến anh ta hả giận hơn là bắt gian tại giường.”

Ông trải một tấm bản đồ thành phố lên bàn làm việc.

“Hai người xem, đây là ngõ Thanh Vân, cửa hàng thời trang của Diêu Y Yến chắc là vị trí này. Đây là đường Kiến Thiết Đông-Tây, còn đây là đại lộ Thanh Dương trục đường qua lại Nam Bắc của thành phố, hai con đường lớn này hợp thành chữ ‘thập’ trên bản đồ, đường dọc giữa này là đại lộ Thanh Dương, đường ngang là đường Kiến Thiết, nửa đường ngang bên trái là đường Kiến Thiết Tây, nửa đường ngang bên phải là đường Kiến Thiết Đông. Ngõ Thanh Vân tiếp giáp với đường Kiến Thiết Tây. Điểm trung tâm của chữ ‘thập’ này, là một vòng xoay giao thông.”

Văn Lệ nhìn Lý Minh, anh cũng đang nhìn cô, hai người đều nhìn thấy một tia nghi hoặc trong mắt đối phương.

Đã là lúc nào rồi mà vị Tổ trưởng này còn ở đây chỉ bản đồ phổ cập kiến thức địa lý cho hai người họ.

“Chúng ta xem tiếp tuyến đường từ cửa hàng thời trang của Diêu Y Yến, đến nhà trọ của Chu Chính ở sơn thôn Nam Nhạc. Ra khỏi ngõ Thanh Vân, dọc theo đường Kiến Thiết Tây, từ chỗ vòng xoay rẽ qua đại lộ Thanh Dương, tiếp tục đi về hướng Đông, chính là đường Kiến Thiết Đông. Đi theo đường Kiến Thiết Đông này khoảng 5km, là có thể nhìn thấy núi Nam Nhạc. Chu Chính ở tại sơn thôn Nam Nhạc, ngay dưới chân núi Nam Nhạc.”

Tần Hán Xuyên dùng bút chì khoanh một vòng tròn tại trung tâm chữ “thập”, cũng chính là vòng xoay giao thông giao giữa đại lộ Thanh Dương và đường Kiến Thiết. “Tôi nhớ hình như ở chỗ này có gắn một máy quay giám sát giao thông. Văn Lệ, em lập tức liên hệ với Đội Giao thông, nhờ họ chuyển dữ liệu máy quay ghi lại được từ sau 7 giờ tối đến 12 giờ đêm ngày 11 qua đây. Tôi muốn xem sau khi Chu Chính hẹn hò với Diêu Y Yến xong, chạy xe gắn máy về nhà, đi qua chỗ này vào lúc nào? Còn nữa, trên đường anh ta về nhà, Hà Khánh Quốc có ngồi xe ôm theo dõi phía sau anh ta hay không?”

Văn Lệ có chút hưng phấn, “Thầy, có phải thầy đã biết quá trình Hà Khánh Quốc giết người rồi không?”

Tần Hán Xuyên ném cây bút chì xuống, nói, “Cái chết của Hà Khánh Quốc, cái chết của Chu Chính, quá trình trước sau của hai vụ án này, trong lòng tôi đã có tính toán. Nhưng có một số chi tiết, vẫn cần phải chứng thực.”

Dữ liệu của đội giao thông được gửi đến rất nhanh chóng.

Văn Lệ và Lý Minh ngồi trước máy tính, chăm chú xem qua băng ghi hình.

Quả như Tần Hán Xuyên dự liệu, thời điểm Chu Chính chạy xe gắn máy qua vòng xoay giao thông là 7 giờ 13 phút, phía sau, Hà Khánh Quốc ngồi trên chiếc xe ôm, âm thầm theo dõi anh ta.

Hai chiếc xe gắn máy lần lượt chạy vào đường Kiến Thiết Đông, đi

về hướng sơn thôn Nam Nhạc.

Tần Hán Xuyên nghe Văn Lệ báo cáo xong, không hề thấy bất ngờ, chỉ thản nhiên hỏi một câu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Văn Lệ sững sờ.

Tần Hán Xuyên nhíu mày, liếc cô, “Em xem kỹ lại lần nữa, phía sau hẳn còn có manh mối quan trọng hơn.”

Văn Lệ đành phải quay lại trước máy tính, xem lại đoạn băng lần nữa, quả nhiên có phát hiện mới.

8 giờ 52 phút tối, Hà Khánh Quốc lại xuất hiện trước ống kính, lần này anh ta không ngồi xe ôm mà đi bộ.

Anh ta đi từ đường Kiến Thiết Đông về, đến vòng xoay giao thông, bước vào một quán rượu nhỏ ven đường Kiến Thiết Tây.

Khoảng 20 phút sau, 9 giờ 15 phút, anh ta ra khỏi quán rượu, trông dáng vẻ, chắc hẳn đã uống không ít rượu.

Văn Lệ cứ nghĩ khi quay về chắc chắn anh ta cũng ngồi xe ôm, nên lần đầu tiên xem băng ghi hình, chỉ mải dán mắt vào những chiếc xe gắn máy qua lại, không chú ý đến người đi bộ.

Cô báo cáo phát hiện mới này với Tần Hán Xuyên, ông ngả người tựa lên lưng ghế, “Tốt lắm, trên cơ bản trùng khớp với suy nghĩ của tôi, đây cũng là một bước tiến để chứng minh suy luận của tôi không sai.”

“Suy luận của thầy?”

“Vụ án này đã được phá rồi.” Tần Hán Xuyên đứng dậy nói. “Lý Minh, cậu sang Tổ Trọng án số 3 gọi các đồng nghiệp khác qua đây, tôi nói ra suy luận của mình, có chỗ nào thiếu sót, mời mọi người bổ sung.”

Hà Khánh Quốc là người có tính cách lầm lì, nhút nhát, nhưng đàn ông nhu nhược đến mấy, cũng không cam tâm tình nguyện để vợ “cắm

sừng" nhục nhã lên đầu mình.

Hiển nhiên anh ta đã biết vợ mình "hồng hạnh vượt tường" từ lâu, hơn nữa còn biết vợ thường nhân lúc mình không ở nhà, hẹn "người đàn ông đó" đến nhà để "mèo mỡ".

Tất nhiên, có khả năng anh ta không hề biết người đàn ông đó là ai, cũng không biết đối phương ở chỗ nào.

Hà Khánh Quốc không muốn ly hôn với vợ, lại không cam tâm đeo chiếc sừng này trong thời gian dài, muốn vợ quay lại bên cạnh mình, anh ta nghĩ cách duy nhất chính là khiến cho người đàn ông đó vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này.

Có thể thấy, Hà Khánh Quốc vẫn luôn nhút nhát, để thực hiện kế hoạch này, chắc chắn đã dốc công trù tính rất lâu.

Chiều ngày 11 tháng 3, anh ta gọi điện thoại cho Diêu Y Yến, nói đồng nghiệp mời mình đi uống rượu, tối không về nhà ăn cơm.

Anh ta biết Diêu Y Yến đang trong giai đoạn mặn nồng với người đàn ông kia, sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời lần này, chắc chắn sẽ gọi người đàn ông đó đến nhà hẹn hò như thường lệ.

Tất nhiên Hà Khánh Quốc không hề đi uống rượu với đồng nghiệp, anh ta tan làm sớm, đón xe ôm về ngõ Thanh Vân, mai phục trước cửa nhà mình.

Quả nhiên, không bao lâu sau anh ta đã thấy một người đàn ông trẻ tuổi chạy xe gắn máy vào nhà mình, Diêu Y Yến cũng nhanh chóng hạ cửa cuốn xuống.

7 giờ tối, Chu Chính hẹn hò xong chạy chiếc xe gắn máy của mình, theo ngõ Thanh Vân ra về.

Hà Khánh Quốc gọi một chiếc xe ôm, lén đi theo phía sau anh ta. 7 giờ 13 phút, hai người một trước một sau đi qua vòng xoay giao thông, chạy vào đường Kiến Thiết Đông.

Nhờ âm thầm theo dõi, Hà Khánh Quốc đã biết được chỗ ở của Chu Chính.

Khoảng 8 giờ tối, trời đã tối hoàn toàn, đường đi trong thôn Nam Nhạc cũng không còn ai qua lại.

Hà Khánh Quốc gõ cửa phòng trọ Chu Chính, nói rõ thân phận của mình, hẹn anh ta xuống nhà nói chuyện.

Anh ta biết, nếu chỉ nói mình muốn tìm Chu Chính nói chuyện, đối phương nhất định sẽ cảnh giác, có khả năng sẽ từ chối.

Nên anh ta mới nói, vợ tôi đang đợi ở dưới, chúng ta ba mặt một lời giải quyết vấn đề.

Chu Chính theo anh ta xuống lầu, Hà Khánh Quốc nói chuyện này nếu để hàng xóm trong thôn nghe được rồi truyền đi sẽ không hay, vợ tôi đang ở trong cánh rừng sau thôn đợi chúng ta.

Thế là Chu Chính theo anh ta dọc theo con đường nhỏ vào rừng.

Lúc này máy quay của trang trại đã quay lại được bóng dáng của hai người họ, thời gian là khoảng 8 giờ 7 phút tối.

Vừa vào rừng, Hà Khánh Quốc đột nhiên rút dao găm ra, đâm mạnh vào ngực Chu Chính.

Chu Chính không kịp phòng bị, không kịp giằng co, đã ngã xuống đất tử vong.

Hà Khánh Quốc một đòn đã thành công, lau sạch dấu vân tay trên cán dao, xử lý hiện trường xong, đi theo con đường nhỏ rời khỏi cánh rừng.

Máy quay ghi lại thời gian anh ta một mình ra khỏi cánh rừng là 8 giờ 24 phút tối.

Ở trong thôn anh ta không tiện gọi xe ôm, nên đã quyết định đi bộ về nhà.

Từ sơn thôn Nam Nhạc đến vòng xoay giao thông, anh ta đi bộ

khoảng nửa tiếng, đến 8 giờ 52 phút tối thì xuất hiện trong phạm vi ống kính của máy quay giám sát giao thông.

Anh ta nói với Diêu Y Yến buổi tối mình ra ngoài uống rượu, nên không thể về nhà mà trên người không chút hơi rượu, thế là anh ta ghé vào quán rượu ven đường Kiến Thiết Tây, uống rượu khoảng 20 phút, sau đó ngà ngà say ra về.

10 giờ tối, anh ta về đến nhà của mình.

Tần Hán Xuyên đứng trước mặt mọi người trình bày xong suy luận của mình, sau đó bổ sung, "Diêu Y Yến từng nói, hôm đó khi chồng cô ta về đến nhà, cô ta cứ thấy hình như anh ta có chút khác với bình thường, biểu hiện rõ ràng nhất chính là, bình thường khi cãi nhau, Hà Khánh Quốc đều cúi gằm mặt chịu đựng, chưa bao giờ dám cãi lại, nhưng lần này, không những không thuận theo cô ta, mà còn động tay cho cô ta một bạt tai. Mọi người nói xem vì sao lại như vậy?"

Văn Lệ nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Em nghĩ chắc anh ta cảm thấy mình đã 'diệt' xong 'người đàn ông kia' một cách 'thần không biết quỷ không hay', nên không còn gì phải sợ, khi đối mặt với Diêu Y Yến, lá gan bỗng nhiên lớn hơn."

Tần Hán Xuyên gật đầu, "Nhưng chỉ là 'Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng'. Chắc chắn Hà Khánh Quốc nằm mơ cũng không thể ngờ được, trong lúc anh ta lên kế hoạch nhổ cỏ tận gốc 'người đàn ông kia', Chu Chính cũng vì để được ở bên người phụ nữ mình yêu lâu dài, cũng lên kế hoạch diệt trừ hòn đá chắn ngang con đường mình và tình nhân đi đến hạnh phúc này. Cũng trong ngày hôm đó, hắn đã lén bôi nọc rắn lên móng tay của Diêu Y Yến. Hắn biết mỗi lần sau khi Diêu Y Yến hẹn hò với mình, sẽ kiếm chuyện cãi nhau với Hà Khánh Quốc, mỗi lần cãi nhau đều động tay cào đối phương bị thương. Kết quả đúng như anh ta dự liệu, nửa tiếng sau khi Hà Khánh Quốc về đến nhà, đã chết dưới móng tay có độc của vợ mình."

“Về chuyện ai là hung thủ thật sự độc chết Hà Khánh Quốc, em có thắc mắc.” Văn Lệ nói, “Hà Khánh Quốc chết dưới móng tay có độc của vợ mình Diêu Y Yến, điểm này không sai. Nhưng em cảm thấy có khả năng có ba tình huống dẫn đến kết quả này. Thứ nhất, Diêu Y Yến vì đạt được mục đích giải thoát mình khỏi cuộc hôn nhân với Hà Khánh Quốc, trong tình huống tình nhân Chu Chính không hay biết, một mình lên kế hoạch và ra tay giết chết chồng; thứ hai, Diêu Y Yến và Chu Chính cùng hợp mưu; thứ ba, mới là tình huống như thầy suy đoán, Chu Chính lợi dụng móng tay của Diêu Y Yến để giết người, nhưng cô ta không hề hay biết. Thầy dựa vào đâu để nhận định, là một mình Chu Chính lên kế hoạch và thực hiện kế hoạch giết hại Hà Khánh Quốc, mà không phải hai người hợp mưu ạ?”

“Rất tốt, tôi thích những đứa trẻ có gan đặt câu hỏi.” Tần Hán Xuyên gật đầu với cô, ánh mắt đầy ý khen ngợi.

Mọi người đều bật cười.

Tần Hán Xuyên quét mắt nhìn qua mọi người, nói tiếp, “Có một chi tiết, tôi không biết mọi người còn nhớ hay không. Khi Hà Khánh Quốc đi tìm Chu Chính, để gọi đối phương xuống lầu, anh ta đã nói với Chu Chính thế này: ‘Tôi và vợ tôi ở dưới lầu đợi cậu, sự tình giải quyết thế nào, cậu xem mà làm đi.’ Chu Chính sau khi nghe, đã đi theo anh ta xuống lầu. Mọi người hãy nghĩ thử xem, nếu Chu Chính và Diêu Y Yến hợp mưu với nhau, đồng thời đang thực hiện kế hoạch giết chồng, cho thấy tình cảm của hai người đã đến mức độ ‘không phải em không cưới, không phải anh không gả rồi’. Lúc này, Hà Khánh Quốc lừa Chu Chính nói, vợ tôi cũng đến rồi, muốn giải quyết một cách triệt để quan hệ với cậu. Mọi người nói xem Chu Chính sẽ dễ dàng tin sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy thì đúng rồi.”

“Nếu vậy vì sao lại không phải khả năng thứ nhất, Diêu Y Yến tự

mình ra tay giết chồng ạ?”

Tần Hán Xuyên nói, “Tôi loại trừ khả năng này, là dựa theo những điểm sau. Đầu tiên, chất cực độc như nọc rắn, không thể mua được ở hiệu thuốc bình thường, cần tìm đến các kênh bán hàng chuyên dụng để mua. Diêu Y Yến chỉ là một người bán quần áo, trong nhà lại không có máy tính, không biết lên mạng, chỉ biết dùng điện thoại lên *QQ* nói chuyện với người khác, cô ta muốn lấy được loại thuốc độc này hẳn không phải chuyện dễ dàng; thứ hai, chính vì như vậy, nếu cô ta có lòng muốn giết chồng, hoàn toàn có thể dùng cách khác đơn giản hơn dùng nọc rắn; thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, nếu chồng chết dưới móng tay độc của Diêu Y Yến, người đầu tiên cảnh sát nghi ngờ chính là cô ta. Cô ta gần như không có khả năng thoát tội. Nếu em là cô ta, em có dùng cách ngu ngốc như vậy để giết người không?”

Văn Lệ lắc đầu, “Em sẽ không ạ.”

Tần Hán Xuyên cười, “Diêu Y Yến không hẳn ngốc hơn em, chuyện mà em không làm, cô ta chắc chắn cũng sẽ không làm.”

Chương ba

1

Di động để dưới gối đột nhiên vang lên.

Văn Lệ giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ, mắt cũng không buồn mở, thò tay xuống gối, hung hăng tắt chuông báo thức.

Khoảng thời gian này, vì điều tra vụ án mạng của Hà Khánh Quốc và Chu Chính, cô bận đến đầu tắt mặt tối, gần như không có lấy một giấc ngủ trọn vẹn. Bây giờ cuối cùng vụ án đã được phá, khó khăn lắm mới được một ngày cuối tuần không phải tăng ca, cô chỉ hận không thể ngủ bù hết tất cả những giấc ngủ bị thiếu kia lại.

Cô trở mình trên giường, đang mơ màng chuẩn bị tiến vào giấc mộng lần nữa, di động lại đổ chuông.

Bình thường khi có nhiệm vụ, cô sợ buổi sáng mình thức dậy không nổi, thường cài hai, ba lần báo thức, chắc là tối qua quên vô hiệu báo thức rồi, lúc này di động cứ kêu mãi không ngừng.

Lần này cả cử động cô cũng lười, vùi đầu vào trong chăn, mặc cho di động kêu.

Nửa phút sau, rốt cuộc tiếng chuông cũng ngừng. Cô cũng đang vùi đầu trong chăn ngủ say.

Không biết ngủ được bao lâu, bỗng nhiên lại bị một hồi chuông "đinh đong đinh đong" đánh thức, thò đầu ra khỏi chăn, lắng nghe kĩ, hóa ra có người đang ở ngoài bấm chuông cửa.

Ai vậy? Mới sáng sớm đã đến đã đến quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, có để người ta sống nữa hay không? Cô lầm bầm trong miệng.

Văn Lệ sinh ra trong gia đình đơn thân, mẹ cô làm việc cho một cơ quan công cộng, khoảng thời gian này đang đi học ở tỉnh lỵ.

Hiện tại nhà chỉ có một mình cô.

Cô không muốn rời giường, còn muốn ngủ thêm một lúc nữa, để mặc cho chuông cửa reo, cứ nghĩ reo vài tiếng không ai mở cửa, người bên ngoài sẽ biết điều ngừng lại.

Ai ngờ người bên ngoài hình như biết chắc trong nhà có người, cũng như cố ý không buông tha cho cô, chuông cửa reo suốt 3 phút vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

Văn Lệ có chút tức giận, cơn buồn ngủ đã bị đuổi mất dáng, thở dài một hơi, khoác áo xuống giường, nhíu mày đi mở cửa.

Ánh nắng đánh thẳng vào mặt cô, khiến cho đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ hẳn của cô có chút đau.

Cô đưa tay che mắt mới thấy rõ, người đang đứng trước cửa, là Kim Nhất Điền.

Cô hơi ngạc nhiên, nhìn anh, "Sao cậu biết nhà tôi ở đây?"

Trước đây Kim Nhất Điền tìm cô đều gọi điện thoại, hai người thường hẹn gặp bên ngoài.

Kim Nhất Điền chớp mắt nói, "Thưa chị, em là thám tử tư lừng danh mà, chút chuyện nhỏ thế này mà tra không ra, vậy em kiếm ăn thế nào được?"

"Vậy cậu cũng không thể mới sáng tinh mơ đã chạy đến quấy nhiễu giấc ngủ người khác chứ! Tôi đang ngủ đấy, chắc dậy trễ thêm chút nữa, chuông cửa nhà tôi sẽ bị cậu nhấn đến hỏng mất."

"Làm ơn đi, giờ đã hơn 9 giờ, mặt trời phơi đến mông luôn rồi, còn sáng sớm tinh mơ gì nữa?"

Văn Lệ ngẩng lên nhìn, quả đúng là mặt trời đã lên cao ba sào, đành cười khổ nói, “Dạo gần đây bận tra án suốt, khó khăn lắm mới được một ngày cuối tuần, người ta muốn ngủ cho no giấc mà.”

“Mấy hôm trước em gọi điện, chị không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời, em biết chắc chắn chị đang bận điều tra vụ án rồi. Hôm nay khó khăn lắm mới nghe ngóng được vụ án này đã được phá, lúc sáng gọi điện thoại cho chị hai lần đều không ai nghe, chẳng phải chị đang ép em tìm đến tận cửa sao?”

Lúc này Văn Lệ mới biết sáng nay điện thoại đổ chuông hai lần, không phải tiếng báo thức, mà là anh gọi điện thoại đến, cô bất giác đầy vẻ áy náy nói, “Xin lỗi, tại tôi buồn ngủ quá, không nhìn điện thoại. Ấy, đúng rồi, hình như tôi chưa từng nói với cậu về chuyện của vụ án mà, sao cậu biết vụ án này phá xong rồi?”

“Cái này, em tự có cách của mình.” Kim Nhất Điền nói. “Tuy chị là người cung cấp thông tin quan trọng bên phía cảnh sát của em, nhưng cũng không phải nguồn tin duy nhất. Nếu không có chút bản lĩnh, thám tử tư siêu cấp như em cũng không cách nào làm việc được.”

Văn Lệ đầu tóc bù xù, tựa người lên khung cửa, “Được rồi, đại thám tử, lần này tìm tôi, lại muốn dò la thông tin gì?”

“Không, không, không.” Kim Nhất Điền lắc đầu, cười hì hì nói, “Em đặc biệt đến để tặng vé cho sư tỷ.”

Văn Lệ nhìn tay anh, quả nhiên anh đang cầm hai tờ giày màu xanh nhạt trông giống vé xem nhạc hội.

“Cô đây không có hứng thú với nhạc hội của mấy minh tinh kia đâu.”

“Cuộc thi Taekwondo cấp tỉnh, tổ chức ở sân vận động thành phố Thanh Dương, sáng nay sẽ tiến hành thi chung kết Taekwondo nữ các hạng. Hai tấm vé vào cửa này, em nhờ bạn bè khó khăn lắm mới lấy được đấy. Nếu sư tỷ không có hứng thú, em đành phải đem tặng lại

cho người khác vậy.” Kim Nhất Điền xoay người muốn đi.

“Này, đợi chút, thì ra là vé xem thi đấu Taekwondo, sao cậu không nói sớm, tôi đi!” Văn Lệ giật vé từ tay anh. “Mấy giờ bắt đầu thi đấu?”

“9 giờ rưỡi sáng.”

“Sắp đến giờ rồi, cậu ở phòng khách đợi một chút, tôi đi thay quần áo, rửa mặt chải đầu rồi xuất phát ngay.”

Thời đại học, Văn Lệ là thành viên của hội Taekwondo trong trường, còn từng đoạt giải quán quân Taekwondo hạng nhẹ ở ngày hội thể thao của trường, sau khi vào Đội Điều tra Hình sự, cô từng gia nhập hiệp hội Taekwondo của cảnh sát, thường đến phòng tập để luyện.

Năm ngoái cô tham gia thi nâng cấp Taekwondo, hiện đã là đai đen cấp bốn.

Bình thường cô không có sở thích gì khác, chỉ thích xem thi đấu Taekwondo, hễ sân vận động nào tổ chức cuộc thi này, hoặc kênh thể thao có trực tiếp giải đấu Taekwondo, chỉ cần có thời gian, cô đều sẽ xem.

Hai người đến sân vận động, giải thi đấu Taekwondo nữ đã bắt đầu.

Giữa sân vận động, trên sàn thi đấu 12m², hai nữ vận động viên hạng lông* đội xanh đội đỏ đang khó phân thắng bại, trong sân thi thoảng lại vang lên tiếng hét vang dội của vận động viên thi đấu.

Hạng lông (Featherweight): Thứ hạng trong thi đấu đối kháng bộ môn Taekwondo.

Có lẽ vì hôm nay là cuối tuần, mọi người đều tương đối rảnh rỗi, trên khán đài đã ngồi chật kín người.

Xem ra Kim Nhất Điền để lấy được hai tấm vé khan hiếm này, quả thật đã tốn không ít tâm tư.

Hai người cầm vé vào sân, tìm đến chỗ của mình ngồi xuống.

Lúc này, hai vận động viên trên sàn đấu đã vào hiệp thứ ba.

Tuyển thủ đội đỏ thét lên một tiếng, khí thế ngút trời, hiển nhiên đang chiếm thế thượng phong. Chỉ thấy cô ấy đột nhiên tung cú đá dứt khoát về phía bụng đối phương.

Đội xanh đan chéo tay hình chữ X chắn lại, nhấc khuỷu tay trái, thuận thế tấn công cằm dưới của đối phương.

Đội đỏ đã dự liệu trước đối phương sẽ phòng thủ phản đòn, cánh tay phải nhẹ nhàng hất khuỷu tay đối phương ra, tay phải nhanh như chớp đánh thẳng lên ngực trái của đội xanh.

Đội xanh không kịp trở tay, ngực bị trúng một đòn, đau đến gập người xuống.

Văn Lệ căng thẳng suýt kêu thành tiếng, nói, "Đội xanh sắp thua rồi."

Kim Nhất Điền cười cười nói, "Em thấy chưa chắc."

"Có gì mà chưa chắc? Đội đỏ đã chiếm thế thượng phong, đang đánh đội xanh không ngừng, có thể nói là đã nắm chắc phần thắng rồi mà."

Kim Nhất Điền ung dung nói, "Chưa đến phút cuối cùng của trận đấu, không ai dám nói người nào đang nắm chắc phần thắng cả."

Còn chưa dứt lời, tình hình trận đấu quả nhiên đã thay đổi.

Đội xanh kéo chân phải về phía sau, tay trái chém ngang vào người đối phương.

Đội đỏ thấy động tác của đối phương chậm chạp, xuất chiêu không có sức, vốn không để vào mắt, cơ thể nghiêng về bên trái để tránh, khuỷu tay trái giơ ngang tấn công cằm dưới đối phương.

Kim Nhất Điền nói, "Hỏng rồi, đội xanh chém tay chỉ là đòn dụ địch vào bẫy thôi."

Vừa nói xong, đội xanh hét lớn một tiếng, ngột nhiên nhảy bật lên, bay người tung cước, đá thẳng vào cổ đối phương.

Đội đỏ lập tức ngã xuống, trọng tài viên tức khắc chạy lên kéo đội xanh ra, bắt đầu đếm giây. Trong vòng mười giây, đội đỏ giãy giãy mấy lần, cuối cùng vẫn không đứng lên được.

Trọng tài viên giơ tay đội xanh lên, tuyên bố người này đã chiến thắng knock-out.

Văn Lệ rất bất ngờ, nhìn Kim Nhất Điền, "Sao cậu nhìn ra được đội xanh sẽ thắng vậy?"

"Đối với Taekwondo, chị là người trong nghề, có câu trong nghề xem chuyên môn, chị là nhìn vào sức và tốc độ tấn công của hai đội, còn người ngoài nghề xem náo nhiệt, em nhìn vẻ mặt của hai người họ, sắc mặt đội đỏ nặng nề, tuy trông có vẻ đang chiếm thế thượng phong, nhưng ra đòn rất mạnh, giống như đã dốc hết sức mình. Lúc nãy khi đội xanh bị đánh trúng ngực, trông giống như trúng đòn rất nặng, nhưng vẻ mặt đau đớn kia lại quá khoa trương, rõ ràng là giả vờ. Thật ra khi nắm đấm của đối phương chạm vào, cô ấy đã tức tốc cong eo tránh rồi. Đội xanh vẫn luôn giả vờ yếu thế, bảo tồn thực lực, hiển nhiên là muốn ra một đòn tấn công chí mạng ở thời khắc cuối cùng của trận đấu."

Văn Lệ "phì" một tiếng rồi cười, nói, "Tôi thấy cậu đoán mò thì có? Nhưng xem như cậu may mắn, đoán trúng rồi."

"Vậy mà cũng bị chị nhìn ra được?" Kim Nhất Điền cười hì hì. "Không hổ là nữ thần thám tinh mắt!"

Theo quy tắc thi đấu, cuộc thi Taekwondo nữ cấp tỉnh lần này, tổng cộng chia thành sáu hạng, hạng siêu nhẹ, hạng lông, hạng nhẹ, hạng bán trung, hạng trung và hạng nặng. Hôm nay là trận chung kết giành giải quán quân của từng hạng cân, có thể nói là giải đấu hấp dẫn, mỗi trận đấu đều khó phân thắng bại, vô cùng đặc sắc.

Văn Lệ xem mà tim đập thình thịch, căng thẳng đến đổ cả mồ hôi, giống như chính mình đang ở trên đài thi đấu vậy.

Xem thi đấu xong, hai người ra khỏi sân vận động thì đã hơn 11 giờ trưa.

Kim Nhất Điền hỏi văn Lệ có đói bụng không?

Cô gật đầu nói, “Cậu vừa nhắc, tôi thấy hơi đói thật đấy.”

Sáng ra khỏi nhà quá vội, cô chỉ vớ lấy một miếng bánh mì đã lên xe đi cùng Kim Nhất Điền, bây giờ bụng đã hát bài “không thành kế” từ lâu rồi.

Kim Nhất Điền nói, “Vậy em mời chị ăn cơm.” Nhìn ngó xung quanh, thấy ven đường có một quán ăn, anh bèn dẫn cô vào đó.

Quán ăn không lớn, nhưng thu dọn rất sạch sẽ, trong quán có vài người khác, một đôi nam nữ trẻ mặc đồng phục có vẻ là học sinh trung học đang ngồi trong góc thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười thân mật.

Kim Nhất Điền bất giác cảm khái, “Cho đến khi lên đại học, em mới bắt đầu yêu thầm một người, hơn nữa đến tận khi tốt nghiệp cũng không dám tỏ tình. Bọn trẻ bây giờ, còn chưa tốt nghiệp trung học đã bắt đầu yêu đương rồi, đúng là sự tiến bộ của thời đại mà.”

“Cậu bớt ở đây ghen tị với hai học sinh kia đi.” Văn Lệ uống ngụm trà rồi nói. “Mau nói chuyện chính đi nào.”

“Chuyện chính gì?”

“Hôm nay, cậu vừa tặng vé, mời tôi đi xem thi đấu Taekwondo, lại mời tôi ăn cơm, người ân cần như vậy chắc chắn có chuyện cầu cạnh, nói đi, lại có chuyện gì muốn tôi giúp đỡ.”

“Vậy mà cũng bị chị nhìn ra?” Kim Nhất Điền sờ sờ tai mình, cười gượng.

“Tôi là ai chứ? Nữ thần thám tinh mắt, chút trò mèo này của cậu mà cũng nhìn không ra, há chẳng phải phí công tôi làm cảnh sát hình sự sao?” Văn Lệ đặt ly trà xuống, nghiêm mặt nói, “Nhưng giao tình là

giao tình, tôi phải nói rõ, những chuyện liên quan đến cơ mật của cảnh sát, chị đây một chữ cũng không thể nói."

Thái độ của Kim Nhất Điền bỗng trở nên ân cần, đứng dậy rót đầy ly trà cho cô.

"Thật ra cũng không có gì, chỉ là em nghe nói, vụ án mà bên chị vừa phá xong, chính là vụ án mạng của chồng và người tình bà chủ cửa hàng thời trang ở ngõ Thanh Vân, hình như tình tiết vụ án rất phức tạp, kết quả lại rất bất ngờ. Em đang nghĩ, đây sẽ là tư liệu rất tốt để viết tiểu thuyết. Nên em muốn tìm chị để tìm hiểu tình tiết vụ án một chút."

"Bên phía cảnh sát, chẳng phải cậu còn có nguồn cung cấp thông tin khác sao? Cần gì phải tìm đến tôi mà hỏi?"

Kim Nhất Điền cười hì hì nói, "Sư tỷ, đó là em lừa chị thôi, thật ra tất cả thông tin của em đều có được trên báo chí và Internet. Nhưng tin tức trên các phương tiện truyền thông viết đơn giản quá, em cần chi tiết, càng chi tiết càng tốt."

"Được thôi," Văn Lệ nhìn bàn thức ăn thơm phức trước mặt, không nhịn được nữa, cầm đũa lên trước, "Nể tình hôm nay cậu chiêu đãi xem như chu đáo, tôi sẽ nói cho cậu tình tiết vụ án này, dù sao án cũng phá xong rồi, không cần bảo mật nữa. Đầu tiên, đây là một vụ án liên hoàn khép kín điển hình."

"Vụ án liên hoàn khép kín là cái gì?"

"Chính là A giết chết B, B lại có âm mưu từ trước, giết chết A. A là hung thủ giết chết B, B cũng là hung thủ giết chết A, vụ án giống như một vòng tròn khép kín, xuất phát điểm từ điểm A đến điểm B, rồi lại từ điểm B quay lại điểm A…"

2

Sáng thứ hai, nếu không có tình huống đặc biệt, Tần Hán Xuyên đều sẽ triệu tập sáu nhân viên của Tổ Trọng án số 2 đến mở cuộc họp ngắn, tổng kết công việc tuần trước, sẵn tiện bố trí nhiệm vụ trong tuần này.

Nhưng cuộc họp hôm nay, Tần Hán Xuyên họp có chút chật vật.

Ông vừa gọi Văn Lệ, Lý Minh và các thành viên khác trong tổ đến, định tổng kết lại vụ án Hà Khánh Quốc và Chu Chính, đột nhiên bụng đau thắt, kêu lục cục, ông vội vàng ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh. Kết quả là cuộc họp này chỉ diễn ra một chút, ông đã đi vệ sinh ba lần.

Văn Lệ thấy sắc mặt ông trắng bệch, trán đầy mồ hôi, lo lắng hỏi, "Thầy, có phải thầy bị ốm rồi không?"

Tần Hán Xuyên cười cười nói, "Không sao, tiêu chảy thôi."

Văn Lệ vội lấy hai viên thuốc cầm tiêu chảy trong hộc tủ của mình đưa cho ông, sau đó rót một ly nước ấm đặt vào tay ông.

Tần Hán Xuyên uống thuốc xong, ngồi trên sofa một lúc, bỗng nhiên bật dậy, lại chạy vào nhà vệ sinh.

Đợi ông quay lại, Văn Lệ nói, "Thầy, hay là em cùng thầy đi khám bác sĩ nhé."

Tần Hán Xuyên xua tay nói, "Cảm ơn, em cứ làm việc của mình, chắc cái bụng này đang hờn dỗi với tôi thôi, lát nữa làm xong việc, khi tan làm về nhà, tôi thuận đường ghé qua bệnh viện xem thử."

Đến chiều, Tần Hán Xuyên không đến làm. Văn Lệ thấy hơi lo lắng, gọi điện thoại cho thầy mình, Tần Hán Xuyên ở đầu dây bên kia cười hà hà nói, "Tiêu chảy, chuyện nhỏ thôi, tôi đang ở bệnh viện kiểm tra, em đừng lo."

Chiều tối tan làm, Văn Lệ nhận được tin nhắn của Kim Nhất Điền, nói muốn mời cô ăn cơm. Văn Lệ trả lời nói tối nay mình có việc bận, không đi được. Cô thật sự không thể yên tâm về thầy mình, muốn tranh thủ tan làm có chút thời gian, đến nhà ông xem thử.

Tần Hán Xuyên sống trong một tòa nhà nằm trên đường Thành Quan phía Nam thành phố.

Tòa nhà đó là nhà phúc lợi cho viên chức do hệ thống cảnh sát ngày xưa cấp, đã có tuổi thọ hơn hai mươi năm.

Lúc đó trụ sở Cục Cảnh sát nằm ngay trên đường Thành Quan. Về sau, Cục chuyển đến khu đô thị mới phía Đông thành phố, xây một trụ sở mới cực kỳ oai vệ trên đại lộ Kiến Ninh.

Đại lộ Kiến Ninh, đại lộ Đông Tây và đại lộ Thanh Dương được gọi là ba trục đường chính của thành phố Thanh Dương, giao thông tại đây thuận lợi, điều kiện làm việc tự nhiên cũng tốt hơn Cục Cảnh sát cũ ở đường Thành Quan bên này.

Đồng nghiệp ở cùng tòa nhà ban đầu với Tần Hán Xuyên, trên cơ bản đều đã mua nhà thương mại, dọn ra khỏi đó, chỉ còn lại vài ba hộ vẫn tiếp tục sống ở đây.

Văn Lệ ghé cửa hàng bên đường mua ít trái cây, xách trên tay, đi theo cầu thang tối tăm chật hẹp của tòa nhà lên lầu bốn, nhìn thấy nhà Tần Hán Xuyên đang sáng đèn, biết thầy mình đã về, bèn tiến đến gõ cửa.

Tần Hán Xuyên ở trong nhà hỏi, “Ai đó?”

Văn Lệ nói, “Thầy ơi, là em, Văn Lệ.”

Đợi một lúc, cửa mở ra, Tần Hán Xuyên mặc chiếc áo ba lỗ, đi dép lê, tay đang cầm khăn lông lau nước đọng trên tóc mình.

Trông có vẻ như vừa mới tắm xong.

Khi Tần Hán Xuyên tra án, cẩn thận tỉ mỉ, tác phong dứt khoát,

nhưng trong cuộc sống lại là người rất dễ tính, không câu nệ tiểu tiết.

Ông mặc chiếc quần đùi đến đầu gối, vừa lau tóc vừa dẫn Văn Lệ vào nhà.

Văn Lệ đặt trái cây lên bàn, vừa xoay người, đã đạp trúng vỏ chai nước khoáng, phát ra tiếng bình bịch.

Tần Hán Xuyên có chút ngượng ngùng, "Gần đây cứ mải tra án, không có thời gian dọn dẹp nhà cửa, có lúc không rảnh để đun nước, nên mua mấy chai nước ở cửa hàng tiện lợi dưới nhà để dùng đỡ."

Văn Lệ nhìn căn nhà, khắp nơi u ám, trên bàn trà ngổn ngang sách và tạp chí, trên kệ giày có mấy đôi giày bẩn, dưới gầm bàn còn để hai hộp cơm không.

Nhà của một người đàn ông độc thân điển hình là đây!

Văn Lệ bất giác thấy chua xót.

Sau khi ngồi xuống cô hỏi, "Thầy, hôm nay thầy đi khám, bác sĩ nói thế nào ạ?" Thật ra trong lòng cô luôn có một dự cảm không lành, nhưng lại không dám nói ra.

Tần Hán Xuyên ung dung cười, "Bác sĩ nói là viêm dạ dày, chắc là ăn phải thức ăn hỏng. Truyền hai bình nước muối sinh lý, bây giờ đã không sao rồi."

Văn Lệ "ồ" một tiếng, lại nói, "Vậy là tốt rồi."

Khi Tần Hán Xuyên giơ tay rót trà, cô nhìn thấy bờ vai bên trái bị áo ba lỗ màu trắng che lại, trên vai có một vết sẹo rất bắt mắt.

Cô bất giác thấy nhói lòng.

Năm đó, cô vừa gia nhập công tác, có lần ở trên núi truy bắt một tên tội phạm cướp của giết người, lúc đó Văn Lệ tuổi trẻ nóng nảy, sau khi phát hiện kẻ tình nghi, lập tức tiến lên gạt chân, khiến tên nhóc kia ngã lăn ra đất.

Đang chuẩn bị còng tay hắn lại, không ngờ tên nhóc kia đột nhiên lôi

ra một khẩu súng lục 64, hướng nòng súng về phía cô bớp cò.

“Văn Lệ, cẩn thận!”

Tần Hán Xuyên dẫn cả đội lao đến, đẩy Văn Lệ ra, lúc này súng đã cướp cò, viên đạn bắn trúng vai trái của ông.

Văn Lệ sững người.

Tần Hán Xuyên dùng một chân đá bay khẩu súng của kẻ tình nghi, nhanh chóng còng tay hắn lại, còn không quên quay đầu an ủi cô, “Không sao, chỉ bắn trúng vai, chưa phải vết thương chí mạng.”

Vết sẹo này, chính là do lúc đó lưu lại.

Sau khi trải qua sự việc này, Văn Lệ cảm thấy cái mạng này của mình là thầy cho, vì vậy cũng thấy đặc biệt gần gũi với thầy.

Dù sao cũng có khách đến nhà, Tần Hán Xuyên lóng ngóng dọn dẹp mấy quyển sách và tạp chí trên bàn trà. Khi đặt sách và tạp chí lên bàn sách, ông bất cẩn đụng đổ một khung hình trên bàn.

Ông vội đỡ khung hình lên, dùng lòng bàn tay lau lớp bụi bên trên, đặt lại ngay ngắn.

Trong khung hình là một tấm ảnh chụp chung. Tần Hán Xuyên trong ảnh, mặc trang phục thoải mái, khom người trên bậc thang công viên, một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi từ phía sau choàng tay lên vai ông, hai người mặt sát nhau, cùng nhìn vào ống kính cười rất vui vẻ.

Cô gái trong ảnh, tên Tần Dĩnh, là con gái Tần Hán Xuyên.

Tần Hán Xuyên ly hôn 5 năm trước.

Vợ cũ của ông tên là Cơ Bình Bình, một giáo viên dạy toán ở trường cấp ba Thanh Dương.

Vì tính chất công việc, bình thường Tần Hán Xuyên rất ít khi ở nhà, có lúc ra ngoài tra án, một hai tháng cũng không về nhà, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do Cơ Bình Bình gánh vác.

Khi Cơ Bình Bình sinh con gái, ông đang ở bên ngoài truy bắt một kẻ

tình nghi giết người liên hoàn, khi ông phá án xong về đến nhà, con gái đã đầy tháng rồi.

Chính vì trong thời gian ở cữ không ai chăm sóc, đã để lại di chứng cho Cơ Bình Bình, hễ ngày chuyển mưa tay chân sẽ ê ẩm, đau nhức toàn thân, sức khỏe ngày càng yếu.

Đối với người chồng không xứng chức này, tự nhiên bà có rất nhiều oán trách, ngay cả con gái bình thường cũng không muốn thân cận với ông.

Sau này, trong một buổi họp lớp đại học, Cơ Bình Bình gặp lại Âu Dương Chiêu, người yêu thời đại học của mình.

Thời đại học, Âu Dương Chiêu và Cơ Bình Bình từng yêu nhau cuồng nhiệt, sau khi tốt nghiệp mỗi người một chí hướng, Âu Dương Chiêu về quê ở vùng nông thôn Hà Nam, Cơ Bình Bình về thành phố Thanh Dương làm giáo viên, hai người mất liên lạc với nhau từ đó.

Không ngờ hai mươi năm sau, hai người lại gặp lại trong buổi họp lớp.

Âu Dương Chiêu tốt nghiệp đại học về quê, không tìm được việc làm, đành phải học nghề sửa xe lại từ đầu, đồng thời mở một tiệm sửa xe ở quê mình.

Sau mười mấy năm làm lụng, khi gặp lại Cơ Bình Bình, ông đã là ông chủ của cửa hàng Toyota 4S ở Thanh Dương, gia tài bạc triệu.

Âu Dương Chiêu góa vợ nhiều năm, bắt đầu điên cuồng theo đuổi người yêu cũ, Cơ Bình Bình nhiều năm thiếu vắng sự quan tâm của chồng, cơ thể và tâm hồn đều đã mệt mỏi, ở cạnh ông ta tìm được tình yêu và an ủi mà chồng chưa từng cho mình, nhanh chóng tình cũ không rủ cũng tới. Khi bà đưa tờ đơn ly hôn đến trước mặt chồng, Tần Hán Xuyên biết cuộc hôn nhân của mình đã không thể vãn hồi được nữa.

Tuy ông không đành lòng, nhưng cũng biết mình không phải là

người chồng xứng đáng, bản thân không thể dùng danh nghĩa tình yêu để ngăn cản bà theo đuổi hạnh phúc, đành ký tên vào đơn ly hôn.

Con gái Tần Dĩnh lúc đó chỉ mới 13 tuổi, đã chọn sống cùng mẹ.

Dù sao máu đào vẫn hơn nước lã, tình thân không thể cắt đứt được, sau khi Tần Dĩnh theo mẹ chuyển đến sống chung với bố dượng, quan hệ với bố ruột Tần Hán Xuyên lại trở nên gần gũi hơn, bình thường cách vài ba ngày sẽ gọi điện thoại cho bố, cuối tuần, chỉ cần Tần Hán Xuyên rảnh, cô sẽ chạy đến căn nhà này bầu bạn với bố mình.

Có một lần, thành phố tổ chức cuộc thi viết văn cho học sinh trung học, Tần Dĩnh đã viết một bài có tựa đề "Bố em là cảnh sát" để dự thi.

Trong bài văn, cô bé dùng ngòi bút chứa chan tình cảm, viết lại chuyện bố mình bị thương trong một lần chấp hành nhiệm vụ, để người nhà không phải lo lắng, đã ở lại ký túc xá của đơn vị, cho đến khi vết thương có chuyển biến tốt mới làm như không có việc gì trở về nhà. Bài văn ấy khiến tất cả ban giám khảo đều cảm động, nhận được giải nhất của cuộc thi viết văn lần đó.

Hai bố con được mời đến tham dự lễ trao giải.

Tần Hán Xuyên mặc cảnh phục chỉnh tề, khi đứng trên sân khấu bắt tay với người trao giải, lại có vẻ khá căng thẳng.

Tần Dĩnh ở cạnh len lén nắm bàn tay còn lại, cổ vũ cho ông.

Câu chuyện mà con gái viết trong bài văn, là chuyện có thật, lần đó bị thương, Tần Hán Xuyên cứ nghĩ người nhà không biết chuyện, không ngờ con gái đã phát hiện ra "bí mật" của bố mình từ lâu.

Khoảnh khắc nắm tay con gái, ông chợt cảm thấy, mình chính là ông bố hạnh phúc nhất trên đời!

Tần Hán Xuyên vô cùng trân trọng niềm hạnh phúc nhận ra muộn này, công việc bận rộn cách mấy, cũng cố gắng dành thời gian, tranh thủ mỗi tháng đưa Tần Dĩnh đi du lịch một lần.

Tấm ảnh trên bàn, chính là ngày sinh nhật 17 tuổi của Tần Dĩnh, ông dẫn con gái ra ngoài chơi, rồi chụp ảnh.

Nhưng ông nằm mơ cũng không ngờ được, đó lại là sinh nhật cuối cùng của con gái.

Có lẽ vì là giáo viên, nên Cơ Bình Bình theo rất sát việc học hành của con gái, thành tích chỉ cần tụt lùi một chút sẽ phê bình nghiêm khắc, thậm chí đối mặt chất vấn chủ nhiệm lớp của Tần Dĩnh.

Bà có chút không thích trong lúc việc học của con gái căng thẳng như vậy, còn thường xuyên chạy đến chơi với Tần Hán Xuyên. Thậm chí sau khi con gái lên lớp mười hai, có một thời gian bà cấm cô và Tần Hán Xuyên gặp nhau.

Việc này khiến cho Tần Dĩnh thấy rất áp lực, chỉ có thể lén gọi điện thoại than vãn với bố mình.

Tần Hán Xuyên gọi điện thoại cho Cơ Bình Bình, nhắc nhở bà đừng tạo áp lực quá lớn cho con cái, thành tích của con tốt, có thể thi vào trường đại học tốt tuy quan trọng, nhưng con cái được vui vẻ, khỏe mạnh, cũng quan trọng không kém.

Cơ Bình Bình trong điện thoại lạnh lùng trả lời ông, lúc sớm khi con cần ông quản, ông đã làm những gì? Tần Hán Xuyên không thể đáp lại.

Tháng Năm năm ngoái, vào đêm trước kỳ thi đại học, vì áp lực quá lớn, cô bé Tần Dĩnh bỗng nhiên tinh thần thất thường, bỏ nhà ra đi. Gia đình báo cảnh sát, tìm kiếm khắp nơi, vẫn không có kết quả.

Bấy giờ Tần Hán Xuyên đang ở bên ngoài điều tra một vụ án lớn, đến khi ông trở về, Tần Dĩnh đã mất tích gần ba tháng.

Ông như phát điên tìm kiếm con gái, cuối cùng tìm thấy Tần Dĩnh tóc tai bù xù, quần áo tơi tả dưới một gầm cầu, khi ấy, cô bé đã điên điên khùng khùng, cả bố mình cũng không nhận ra.

Tuy đã tìm được Tần Dĩnh về, nhưng thần kinh của cô đã hoàn toàn

thất thường, hơn nữa trong thời gian mất tích cô bé bị nhiễm bệnh nặng, không bao lâu sau đã qua đời ở bệnh viện.

Trong tang lễ của con gái, Tần Hán Xuyên lần đầu tiên nổi nóng với Cơ Bình Bình.

Ông chỉ trích vợ cũ không nên thực hiện chính sách nghiêm ngặt với con gái, không nên tạo cho con bé áp lực cao như vậy, nếu không phải như thế, con bé sẽ không thần kinh thất thường, không phát điên, sẽ không bỏ nhà ra đi, sẽ không nhiễm bệnh mà chết.

Cơ Bình Bình nước mắt đầy mặt, ngồi bệt xuống trước mộ con gái, đấm ngực giậm chân, vô cùng tự trách, hối hận không thôi.

Vì canh cánh trong lòng cái chết của con gái, từ đó Tần Hán Xuyên và vợ cũ như người xa lạ, không còn qua lại nữa.

Văn Lệ biết, cái chết của Tần Dĩnh là sự đả kích rất lớn với thầy mình. Tần Hán Xuyên vẫn luôn sống trong tự trách và áy náy, bản thân ông là một cảnh sát nhưng cả người nhà mình cũng không bảo vệ được, ông cảm thấy mình là ông bố thất bại và là một cảnh sát vô dụng nhất trên đời, thậm chí còn buông thả mình, muốn rời khỏi ngành cảnh sát.

May nhờ có Văn Lệ tận tâm chăm sóc, ông mới dần bước ra khỏi nỗi ám ảnh mất con gái, khôi phục lại bản sắc thiết diện thần thám.

“Nhà cửa bừa bộn quá, tôi thu dọn một chút, nếu không cả chỗ để ngồi cũng không có thật.”

Tần Hán Xuyên xoa tay, xoay người đi tìm chổi và ky hốt rác.

“Để em dọn cho.” Văn Lệ đứng lên nói. “Thầy bị tiêu chảy cả một ngày rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt.”

“Như vậy sao được chứ!” Tần Hán Xuyên nhìn căn nhà đầy những thứ linh tinh, ra sức gãi đầu.

“Em vẫn chưa ăn tối. Nếu thấy ngại, vậy thầy xuống siêu thị dưới

nhà mua ít rau về, đợi em dọn dẹp nhà xong thì nấu bữa cơm ăn, đỡ mất công em về nhà còn phải nấu cơm."

Tần Hán Xuyên cười ha hả, "Được!"

Trong lòng ông biết, Văn Lệ nhìn thấy ông ăn quá nhiều cơm hộp, muốn nấu bữa cơm cho ông ăn.

7 giờ rưỡi tối, Tần Hán Xuyên ngồi trên sofa, thoải mái xem bóng đá, cơm tối của Văn Lệ cũng vừa làm xong.

Nhìn ngôi nhà được thu dọn sạch sẽ, lại thấy bàn cơm nóng hổi thơm phức, Tần Hán Xuyên bất giác cảm thán, "Không ngờ đồ đệ của tôi, không chỉ là một cảnh sát giỏi, mà còn sẽ là vợ hiền mẹ đảm, tên nhóc viết tiểu thuyết kia mà cưới được em, đúng là phúc phận của nó."

Văn Lệ biết thầy xem Kim Nhất Điền thành bạn trai của cô thật rồi, muốn giải thích vài câu, nghĩ lại, thôi vậy.

Tần Hán Xuyên cầm đũa lên, chợt như nhớ ra gì đó, "Đúng rồi, trong tủ lạnh còn hai chai nhị oa đầu, em lấy ra đi, thầy trò chúng ta uống hai chum, ăn mừng một chút."

"Ăn mừng cái gì ạ?"

"Ăn mừng cuối cùng đồ đệ của tôi cũng có bạn trai rồi, lại còn là một tác giả, ừm, không tệ, không tệ!"

Văn Lệ đỏ mặt, "Thầy, thầy nói gì thế, cứ như em không ai thèm vậy."

"Không phải em không ai thèm, là ánh mắt của em cao quá. Năm nay đã 27 tuổi rồi, nếu còn không tìm một người để gả đi, sẽ thành gái ế thật đấy."

Tần Hán Xuyên nói xong liền bật cười ha hả.

Văn Lệ không tiếp lời ông, chỉ cúi đầu, lẳng lặng ăn cơm.

Tâm tư của em, có lúc chính bản thân cũng không rõ, sao thầy có thể hiểu được? Cô nghĩ bụng.

Tửu lượng của Tần Hán Xuyên vốn không lớn, nhưng vì đêm nay tâm trạng tốt, nên uống thêm vài ly.

Sau khi ăn tối, Văn Lệ thu dọn chén đũa xong, phát hiện thầy đã nằm gục lên bàn ngủ mất.

Cô định đỡ ông về giường, lại sợ đánh thức ông.

Cô biết từ sau chuyện của Tần Dĩnh, thầy bị mắc chứng mất ngủ, nếu bị đánh thức, ông sẽ rất khó ngủ lại.

Cô đành lấy một tấm chăn trong phòng ngủ, nhẹ nhàng khoác lên người ông, sau đó mở tivi, vừa buồn chán chuyển kênh, vừa đợi thầy mình thức giấc.

Xem tivi một lúc, cô ngả người trên sofa gật gù.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi mở mắt ra, thấy Tần Hán Xuyên đã thức dậy từ lâu, đang đứng bên ban công hút thuốc, tấm chăn vốn khoác trên người ông, không biết đã đắp lên người cô từ lúc nào. Văn Lệ chợt thấy ấm áp trong lòng!

Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 10 giờ đêm rồi.

Cô xếp chăn lại, đặt trên sofa, sau đó đứng dậy, tạm biệt thầy ra về.

3

Tuy đèn đường rất sáng, nhưng đường Thành Quan về đêm khá vắng vẻ, trên đường có ít người qua lại, vài phiến lá bị gió đêm thổi rơi, đang xoay vòng trong vũng nước trên mặt đường.

Tuy trời đã vào xuân, nhưng gió đêm vẫn có chút se lạnh, Văn Lệ bất giác siết chặt áo khoác trên người, đi về phía xe máy của mình.

Chiếc xe gắn máy Wuyang Honda của cô đậu ngay cạnh một ngọn đèn đường dưới nhà Tần Hán Xuyên.

Vừa đi vài bước, cô chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân khe khẽ.

Có người theo dõi!

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu, cô chạy vội vài bước, giả vờ lấy chìa khóa xe, sau đó đột ngột xoay lại, tay trái tóm lấy một cánh tay của người phía sau, tay phải bóp chặt cổ họng của đối phương, đẩy nhẹ một cái, đã quật người đó ngã xuống đất.

“Chị đang bắt tội phạm hả?”

Người đó bỗng la lên.

Văn Lệ giật mình, đến khi nhìn kĩ mới biết là Kim Nhất Điền.

Cô buông tay ra, hỏi, “Sao cậu lại ở đây?”

“Em ở đây đợi chị từ sớm rồi, Lúc tối hẹn chị ăn cơm chị nói không rảnh, hóa ra chạy đến đây thăm thầy chị. Quan hệ thầy trò của hai người không tệ nha!”

Kim Nhất Điền từ mặt đất bò dậy, vừa phủi bụi đất trên mông, vừa có chút ghen tị nói.

Văn Lệ đỏ mặt, chợt hiểu ra, “Hóa ra cậu vẫn luôn theo dõi tôi?”

Kim Nhất Điền cười hì hì nói, “Em đã nói rồi, em không theo dõi chị, chỉ là sau khi thấy chị lên nhà thầy chị, em vẫn luôn ở dưới nhà đợi chị ra. Em có chuyện quan trọng cần tìm chị.”

Văn Lệ hỏi anh có chuyện gì.

Kim Nhất Điền nói với cô, công ty điều tra tin tức của mình nhận được một ủy thác tìm người.

Chiều hôm nay, một bà lão đầu tóc bạc trắng tìm đến công ty điều tra của Kim Nhất Điền.

Bà lão tự xưng mình họ Trình, người Giang Bắc. Thành phố Thanh Dương nằm ở bờ Nam sông Trường Giang, cách thành phố Giang Bắc chỉ một con sông, cũng được xem là hai thành phố lân cận.

Bà Trình có một cháu gái, tên là Uông Tiểu Lộ, năm nay 17 tuổi, đang học lớp 11, là một cô bé ngoan, tính tình điềm đạm, thành tích ưu tú. Nhưng quan hệ của bố mẹ Uông Tiểu Lộ không được tốt, hai người thường xuyên cãi nhau, có lúc thậm chí còn “đấu võ”. Nguyên nhân chủ yếu là do bố của Uông Tiểu Lộ vẫn luôn nghi ngờ vợ cắm sừng mình, nghi ngờ đứa con gái này không phải con ruột của mình.

Tháng trước, có một hôm, bố của Uông Tiểu Lộ uống say, chạy đến trường của con gái hô to gọi nhỏ, khiến Uông Tiểu Lộ thấy rất mất mặt, trong lúc tức giận, cô bé đã hẹn bạn trai mình đang quen ngoài trường học, cùng bỏ nhà ra đi.

Bố của Uông Tiểu Lộ là một con ma men lại mê cờ bạc, thêm vào đó ông ta vẫn luôn nghĩ con gái không phải con ruột của mình, nên không hề để tâm đến việc con gái bỏ nhà đi.

Mẹ của Uông Tiểu Lộ ngày ngày đi làm, công việc bận rộn, cũng không có thời gian lo chuyện của con gái. Cuối cùng chỉ khiến cho bà Trình thương cháu gái nhất lo lắng.

Bà Trình đợi mấy ngày vẫn không thấy cháu gái về, bèn đi báo cảnh sát.

Cảnh sát Giang Bắc lập án xong, tìm kiếm một thời gian vẫn không thấy tung tích của Uông Tiểu Lộ.

Mười mấy ngày trước, bà Trình nghe người quen nói, từng gặp Uông Tiểu Lộ ở thành phố Thanh Dương bên bờ Nam sông Trường Giang, lúc đó cô bé đang đi dạo phố với một tên nhóc tóc vàng có hình xăm trên cổ.

Thế là bà Trình lại chạy đến thành phố Thanh Dương báo án, cảnh sát Thanh Dương đã thụ lý báo án của bà lão nhưng mãi không có tin phản hồi cho bà.

Bà lão vừa lo lắng vừa sốt ruột, ăn không ngon ngủ không yên, về sau nghe ngóng được thành phố Thanh Dương có một thám tử tư nổi tiếng, chuyên giúp người khác giải quyết những việc như tìm người này, thế là bà đến công ty của Kim Nhất Điền tìm anh, ủy thác anh tìm giúp đứa cháu gái đang mất tích.

Văn Lệ nghe anh nói xong, không nhịn được mà cảm thán, “Trẻ con bây giờ, đúng là khó hầu hạ, hở một chút là bỏ nhà ra đi. Về sau cảnh sát chúng tôi không cần làm gì khác, mỗi ngày chạy khắp đường lớn phố nhỏ tìm con cho người ta là được rồi.”

“Trẻ con có hành vi nguy hiểm như vậy, chẳng phải do người lớn gieo mầm họa sao? Chị nhìn Hà Tiểu Lượng, con trai của Diêu Y Yến, còn cô bé Uông Tiểu Lộ này nữa, nếu phụ huynh quan tâm nhiều hơn, chúng sẽ đốt nhà của mình sao? Sẽ theo bạn trai không rõ lai lịch ở ngoài bỏ nhà ra đi sao?”

Không biết vì sao, Văn Lệ chợt nhớ đến cái chết của Tần Dĩnh, có lẽ nếu thầy không ly hôn với Cơ Bình Bình, bi kịch sẽ không xảy đến với cô bé.

Cô thở dài nói, “Có lẽ cậu nói đúng, trái đắng do người lớn gieo

xuống, sẽ khiến bọn trẻ phải nếm trải.”

Cô quay đầu nhìn anh, “Cậu theo dõi tôi đến đây, lại ở trong gió rét đợi tôi gần một đêm, chắc không phải chỉ vì muốn nói cho tôi biết cậu vừa nhận được mối làm ăn từ chỗ bà lão chứ?”

Kim Nhất Điền lại lộ ra nụ cười lấy lòng, chiêu bài của anh, “Tất nhiên không phải rồi. Bà Trình chẳng phải từng báo án ở thành phố Thanh Dương sao? Em muốn nhờ chị tra giúp, xem cảnh sát có tìm được manh mối hữu ích nào không.”

Anh lấy tài liệu và ảnh của cô gái bị mất tích Uông Tiểu Lộ đưa cho cô xem.

Đó là một tấm ảnh màu, cô gái trong ảnh mặc đồng phục màu xanh lam, buộc tóc đuôi ngựa, đứng dưới một gốc cây đào nở đầy hoa, giơ tay hình chữ V về phía ống kính. Mắt to, mặt v-line, khóe miệng có một nốt ruồi nhỏ, thanh tú và xinh đẹp.

Văn Lệ ghi nhớ thông tin về cô gái mất tích, lấy di động ra chụp lại một tấm ảnh, rồi nói, “Trở về tôi giúp cậu tra thử.”

Cô trèo lên xe gắn máy, vừa nổ máy, chiếc xe đã lao đi trên mặt đường xi măng.

Kim Nhất Điền bỗng nhiên từ phía sau nhảy lên, ngồi sau lưng cô.

Văn Lệ giật mình, “Cậu làm gì vậy?”

“Chiếc xe nát của em hôm nay đình công, bị em đưa đến tiệm sửa rồi. Giờ đã khuya thế này, chị bảo em đi đâu gọi taxi? Hết cách rồi, em đành ấm ức một chút, quá giang xe chị về thôi.”

Kim Nhất Điền đầy vẻ đắc ý, vòng tay từ sau ôm lấy eo Văn Lệ.

Văn Lệ kêu lên, “Bỏ tay cậu ra!”

Kim Nhất Điền nói, “Người ta ngồi xe gắn máy đều như thế mà, người ngồi sau ôm eo người ngồi trước, nếu không, ngồi không vững ngã xuống thì làm sao?”

Văn Lệ lắc đầu cười khổ, đành phải mặc kệ anh.

Hôm sau đi làm, Văn Lệ tra qua vụ án thiếu nữ Uông Tiểu Lộ mất tích mà bà Trình đến Cục Cảnh sát thành phố báo án vào tuần trước.

Cô gọi điện thoại đến Cục Cảnh sát thành phố, tìm người hỏi thăm, đối phương nói hình ảnh của cô gái mất tích đã được gửi đến tay cảnh sát tuần tra, để trong lúc họ đi tuần hàng ngày để ý tìm kiếm, nhưng trước mắt vẫn chưa có manh mối.

Phòng làm việc của Tổ Trọng án số 2 là một căn phòng lớn, phía trước có sáu chiếc bàn, là bàn làm việc của các thành viên trong tổ, phía sau được ngăn ra một gian nhỏ, là phòng làm việc của Tổ trưởng Tần Hán Xuyên.

Văn Lệ vừa cúp điện thoại, Tần Hán Xuyên ở phía sau hét lớn, “Tất cả qua đây một lát.”

Sáu thành viên nghe thấy mệnh lệnh, lập tức bỏ công việc đang làm dở, chạy vào phòng làm việc của Tần Hán Xuyên.

Có một người đã ngồi trên ghế sofa trước bàn làm việc của Tần Hán Xuyên, trông khoảng ngoài 50 tuổi, đầu trọc, đeo cặp kính cận gọng đen.

Văn Lệ nhận ra người này là Chủ nhiệm Trung tâm Pháp y, Tào Siêu.

Tần Hán Xuyên quét mắt nhìn qua mọi người, đứng dậy nói, “Các vị, vụ án của Hà Khánh Quốc vẫn chưa kết thúc, lão Tào vừa thông báo cho tôi biết một vài manh mối mới của Trung tâm Pháp y, chúng ta vẫn còn có việc để làm.”

Ông nhìn Tào Siêu, “Hay là lão Tào, anh nói sơ qua tình hình cho họ biết trước đi.”

Tào Siêu hắng giọng, lấy một phần báo cáo khám nghiệm tử thi từ tệp hồ sơ ra, nói, “Khoảng thời gian trước, tôi đến Bắc Kinh tham gia một hội thảo học thuật của ngành Pháp y, nên lần khám nghiệm thi thể

đầu tiên của Hà Khánh Quốc, tôi không thể tham gia. Hai hôm trước, tôi từ Bắc Kinh về, xem qua báo cáo khám nghiệm, có một số nghi vấn với vài kết luận trong đó, thế là tôi đã đích thân tiến hành khám nghiệm tử thi lần hai cho nạn nhân, quả nhiên phát hiện lần khám nghiệm đầu tiên có sơ suất rất lớn. Vết cào trên mặt Hà Khánh Quốc là do vợ anh ta, Diêu Y Yến, để lại, điểm này không sai. Nhưng vết cào trên cổ anh ta, đối chiếu với mẫu móng tay của Diêu Y Yến mà tôi lấy được, thì đó là dấu vết do hai người khác nhau cào để lại, ngoài Diêu Y Yến, còn có một người khác từng cào trúng cổ anh ta. Hơn nữa khi hai vết cào này giao nhau, vết cào của Diêu Y Yến đè lên trên vết cào của người còn lại, cho thấy một người khác cào Hà Khánh Quốc bị thương trước, Diêu Y Yến cào anh ta sau. Hiện tại tôi có thể xác định, trên vết cào của Diêu Y Yến không kiểm tra ra được nọc rắn hổ mang, độc rắn là từ vết cào của người khác đi vào cơ thể nạn nhân."

Nhóm người của Tổ Trọng án số 2 nghe lão Tào nói xong, đều sững sờ.

Nếu lão Tào nói không sai, vậy vụ án của Hà Khánh Quốc, phương hướng điều tra trước đó đều sai hoàn toàn rồi.

Hà Khánh Quốc giết chết Chu Chính, tình nhân của vợ mình, trong rừng, nhưng rất có khả năng anh ta chết không phải do độc kế của Chu Chính, càng không phải chết dưới móng tay độc của Diêu Y Yến.

Người giết chết Hà Khánh Quốc, rất có thể là người khác.

Lão Tào đưa phần báo cáo khám nghiệm cho Tần Hán Xuyên, đóng tệp hồ sơ lại nói, "Xong rồi, các vị làm việc đi, tôi đi trước, nếu có gì cần giúp, cứ gọi điện thoại, hoặc có thể đến Trung tâm Pháp y tìm tôi."

Sau khi lão Tào đi, Tần Hán Xuyên đột nhiên gầm lên với các tổ viên còn đang sững người tại chỗ, "Còn ngẩn ra đó làm gì? Mau tìm tất cả tài liệu vụ án Hà Khánh Quốc ra đây cho tôi, điều tra lại từ đầu lần nữa."

Bình thường người của Tổ Trọng án số 2 rất ít khi thấy ông nổi nóng, nhất thời sợ đến không dám thở mạnh, ưỡn ngực đứng nghiêm, đáp một tiếng "vâng" liền chia nhau ra làm việc.

Đến chiều, mọi người tập hợp ở phòng làm việc, bắt đầu thảo luận tình tiết vụ án lại từ đầu.

Người phát biểu đầu tiên là Lý Minh.

"Theo tôi thấy, người đầu tiên để lại vết cào trên cổ Hà Khánh Quốc, có khi nào là Chu Chính không? Trong rừng cây dưới chân núi Nam Nhạc, lúc đó Hà Khánh Quốc đột ngột rút dao ra đâm vào ngực Chu Chính, trong quá trình Chu Chính vùng vẫy, cào cổ anh ta bị thương. Tôi cảm thấy hoàn toàn có khả năng này. Thêm vào đó, hiện tại bác sĩ pháp y cũng không có nói, vết cào không phải của Diêu Y Yến gây ra kia, nhất định là do phụ nữ để lại. Bởi vì chúng ta có tâm lý chủ quan, vừa nghe nói khi đánh nhau dùng móng tay dài cào đối phương bị thương, sẽ lập tức nhận định ngay, đây chắc chắn là do phụ nữ gây ra, thật ra nếu bị dồn vào đường cùng, đàn ông cũng sẽ làm vậy, đúng không?"

Lý Minh thấy có hai đồng nghiệp nam gật đầu phụ họa quan điểm của mình, bất giác có chút đắc ý.

"Suy luận này của Tiểu Lý, không chắc chắn." Văn Lệ ỷ mình lớn hơn Lý Minh vài tuổi, khi xưng hô thường gọi thêm chữ "tiểu" ở trước họ. "Chu Chính cào Hà Khánh Quốc bị thương và khiến anh ta trúng độc, phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là, anh ta phải biết trước đêm đó Hà Khánh Quốc sẽ đến gây bất lợi với mình, mới có thể chuẩn bị độc rắn và bôi chất độc lên móng tay trước. Nhưng Chu Chính không có khả năng tiên tri, sao biết trước được Hà Khánh Quốc sẽ đến tìm, giết chết anh ta?"

"Có lẽ trong quá trình Chu Chính chạy xe gắn máy về nhà đã phát hiện Hà Khánh Quốc theo dõi mình, tuy anh ta không nhất định biết

được mục đích của Hà Khánh Quốc, nhưng bản thân có ý định giết Hà Khánh Quốc trước, vừa về đến nhà đã lập tức bôi nọc rắn đã mua sẵn lên móng tay, chuẩn bị khi Hà Khánh Quốc đến tìm mình, sẽ dùng móng tay độc đối phó với hắn, nhưng không ngờ Hà Khánh Quốc lại mang theo dao, ra tay với anh ta trước. Chu Chính sau khi trúng dao, liều mạng giãy giụa, cuối cùng đã cào trúng đối phương. Tất nhiên, cũng có khả năng lúc đầu Hà Khánh Quốc chưa hề có ý định giết Chu Chính, nhưng Chu Chính cào hắn bị thương, khiến hắn hoàn toàn tức giận, mới cắn răng, rút dao ra đâm thẳng vào ngực Chu Chính…"

Tần Hán Xuyên xua tay dừng cuộc tranh luận của họ, nhấc mông ngồi lên bàn làm việc của Lý Minh, "Tôi đã hỏi qua lão Tào, nọc rắn hổ mang sau khi đi vào hệ tuần hoàn máu của con người, trong vòng 10 phút đến nửa tiếng sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, trong vòng một tiếng sẽ mất mạng. Theo như tình hình bây giờ chúng ta nắm được, khoảng 10 giờ rưỡi tối ngày xảy ra vụ án, khi nhà của Hà Khánh Quốc bị cháy, anh ta đã ngã xuống trước cửa phòng của con trai anh ta, trúng độc mà chết, nên tôi suy đoán, thời gian anh ta bị người khác cào và trúng độc, là khoảng 9 giờ rưỡi tối hôm đó."

Nghe ông nói xong, Văn Lệ và Lý Minh đều không lên tiếng.

Hiện tại đã điều tra được, thời gian Hà Khánh Quốc giết chết Chu Chính ở trong rừng, là 8 giờ 24 phút đêm hôm đó.

Nếu đúng thật là Chu Chính cào anh ta bị thương, vậy đáng lẽ anh ta đã bị phát độc chết trên đường về nhà rồi.

"Hơn nữa còn có một điểm quan trọng nhất," Tần Hán Xuyên nói. "Tôi có nhờ lão Tào hóa nghiệm móng tay của Chu Chính, không phát hiện độc rắn sót lại. Theo tình hình chúng ta nắm giữ được, trên cơ bản có thể xác nhận, chuyện độc rắn không liên quan đến Chu Chính và Diêu Y Yến, người dùng móng tay độc cào Hà Khánh Quốc, khiến anh ta tử vong là một người khác."

Văn Lệ khoanh tay trước ngực, đi qua đi lại trước bàn làm việc của mình, ngẫm nghĩ nói, “Nói như vậy, sau khi Hà Khánh Quốc dùng dao giết chết Chu Chính, trong quá trình đi bộ từ sơn thôn Nam Nhạc về nhà, bị người khác cào. Nếu như vậy thật, thì dễ giải quyết rồi.”

Lý Minh hỏi, “Sao cô lại nói như vậy?”

“Các cậu nghĩ thử xem, đang đi trên đường, người khác đâu thể vô duyên vô cớ cào cậu đúng không? Chắc chắn trên đường đi Hà Khánh Quốc đã xảy ra tranh chấp với người nào đó, cuối cùng bị đối phương cào trúng cổ. Đã xảy ra tranh chấp, chắc chắn sẽ gây ra chút động tĩnh, thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Nếu vậy, chúng ta muốn tìm nhân chứng mục kích, không quá khó khăn rồi.”

Lý Minh nói, “Điểm nghi vấn duy nhất của tôi lúc này là, nếu đêm đó Hà Khánh Quốc mang theo vết cào về nhà, vì sao Diêu Y Yến, vợ của anh ta lại không phát hiện ra?”

“Về điểm này, trưa nay tôi đã hỏi Diêu Y Yến, chị ta nói lúc đó quả thật đã phát hiện trên cổ chồng mình có vài vết cào, chị ta nghĩ là do lần cãi nhau trước để lại, nên không để ý đến chúng. Bây giờ nghĩ lại, mấy vết cào mà chị ta nhìn thấy, rất có khả năng chính là vết cào gây ra cái chết của chồng chị ta.”

Tần Hán Xuyên nghe mọi người phát biểu xong, gật đầu nói, “Tôi cảm thấy Văn Lệ nói rất có lý, sau khi Hà Khánh Quốc giết chết Chu Chính, tuyến đường từ sơn thôn Nam Nhạc về nhà, nên là phạm vi điều tra trọng điểm của chúng ta.”

Ông nhìn qua cả đội, bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ, “Tôi thấy thế này, Văn Lệ và Lý Minh, hai người vất vả một chút, chiều tan tầm đừng về nhà, cứ ăn tối ở nhà ăn của chúng ta. Hai người theo tôi, đi bộ một lần nữa qua tuyến đường Hà Khánh Quốc đi qua trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, xem thử có thể tìm được nhân chứng mục kích đêm đó hay manh mối nào khác không. Những người khác, tập trung điều tra

các mối quan hệ của Hà Khánh Quốc, xem có phải anh ta vô tình đắc tội với ai, từ đó dẫn đến họa sát thân hay không?”

Mọi người đồng thanh nói, “Rõ.”

4

Trời đã tối hoàn toàn, sơn thôn Nam Nhạc vốn không nhộn nhịp, lúc này lại càng thêm yên ắng và vắng lạnh.

Núi Nam Nhạc phía sau thôn, giống như một con quái thú ẩn mình trong bóng tối, nhìn chằm chằm vào thôn làng đang nằm ngang dưới chân nó.

Hồ nước trước thôn, gió lay nước động, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nước chảy thật khẽ.

Một chiếc xe cảnh sát lặng lẽ dừng trước cửa nhà ông Triệu, Tần Hán Xuyên dẫn theo Văn Lệ và Lý Minh nhảy xuống xe, sau đó dặn dò tài xế, "Cậu về trước, chặng còn lại, chúng tôi đi bộ là được rồi."

Đợi tài xế đi, ông nhìn đồng hồ, bắt đầu dẫn hai cấp dưới đi dọc hướng cửa thôn ra về.

Đường trong thôn không có đèn đường, thỉnh thoảng có ánh đèn hắt ra từ cửa sổ nhà dân, soi lên mặt đường loang lổ, đoạn sáng đoạn tối.

Ba người đi đến cửa thôn, không hề gặp được một ai trên đường.

Khó trách đêm xảy ra vụ án, lúc Hà Khánh Quốc đi qua thôn không tìm được một nhân chứng mục kích nào.

Ra khỏi cửa thôn, một con đường đất dài vài trăm mét, nối sơn thôn với đường Kiến Thiết Đông.

Hai bên con đường đất này không có nhà dân, một mảnh đất hoang đã được các nhà đầu tư bất động sản giàu có rào lại, chờ khai thác.

Sau khi từ con đường đất này đi vào đường Kiến Thiết Đông, trước mắt bỗng trở nên sáng bừng, đèn đường của đường thành thị, sáng

chói khiến ba người vừa đi từ trong bóng tối ra nhức mắt.

Đường Kiến Thiết Đông là một con đường tương đối nhộn nhịp của thành phố.

Hai bên đường, khách sạn ở khắp nơi, ánh đèn neon nhấp nháy không ngừng, trên con đường rộng lớn xe cộ tấp nập, người qua kẻ lại, vô cùng náo nhiệt.

Một hàng ba người Tần Hán Xuyên, tiếp tục đi dọc theo lối đi dành cho người đi bộ. Đến một ngọn đèn giao thông, nhìn thấy ven đường có một sạp đánh giày, chủ sạp là ông lão khoảng 50 tuổi.

Lúc này sạp đánh giày không có khách, ông lão đang buồn chán nhìn dòng người qua lại.

Tần Hán Xuyên ngồi xổm xuống trước sạp đánh giày, mời ông lão một điếu thuốc, sau đó hỏi, “Bác ơi, tối nào bác cũng bày sạp ở đây sao?”

Ông lão đảo mắt, đánh giá ba người, thấy tuy Tần Hán Xuyên mặc thường phục, nhưng một nam một nữ trẻ tuổi theo sau lại mặc cảnh phục chỉnh tề, nên ông nhất thời hoảng hốt, lập tức thu dọn đồ đạc đứng dậy định bỏ đi.

Tần Hán Xuyên vội cản ông lại rồi nói, “Bác đừng hoảng, chúng tôi không phải quản lý đô thị, mà là người của Cục Cảnh sát, đang điều tra một vụ án.”

Lúc này ông lão mới nhìn thấy phù hiệu trên cánh tay của Văn Lệ và Lý Minh có viết hai chữ “cảnh sát”, bèn nửa tin nửa ngờ đặt đồ nghề trên tay xuống, ngồi xuống chiếc ghế xếp, nói, Các người không phải quản lý đô thị thật sao? Đừng có gạt lão đấy, công cụ đánh giày của tôi đã bị tịch thu ba lần trong tháng này rồi. Các người hỏi tôi có phải tối nào cũng bày sạp ở đây không hả? Ngoài ngày mưa to gió lớn ra, trên cơ bản tôi đều ở đây, sáng 9 giờ mở sạp, tối 10 giờ nghỉ. Con cái không nuôi tôi, trong nhà còn một bà vợ già bị liệt nằm trên giường bệnh,

ngày nào không bày sạp, thì ngày đó không có cơm ăn."

Tần Hán Xuyên hỏi, "Tối ngày 11 tháng này, bác cũng bày sạp ở đây chứ?"

"Ngày 11 hả? Hình như hôm đó không có mưa đúng không?" Ông lão ngẫm nghĩ một lúc, "Nếu đã không có mưa, vậy thì tôi ở đây rồi."

"Tối hôm đó, bác có nhìn thấy ai xảy ra tranh chấp hay cãi nhau trên đường này không?" Tần Hán Xuyên lấy ảnh của Hà Khánh Quốc ra, "Tối ngày 11 tháng 3, người trong ảnh xảy ra tranh chấp với người khác trên con đường này, bị người ta cào trúng cổ, chúng tôi đang điều tra vụ việc này."

"Cãi nhau hả? Hình như không có, nếu như có, lão đây nhất định sẽ nhớ, xem náo nhiệt là việc tôi thích làm nhất mà." Ông lão nhìn tấm ảnh, nói "Người này, tôi cũng chưa gặp qua."

Ba người đi dọc đường, lại lấy ảnh hỏi thăm hơn mười hàng quán ven đường, có người hoàn toàn không thể nhớ được đêm ngày 11 trên đường đã xảy ra chuyện gì, dù sao đã qua hơn mười ngày, người nhớ được mang máng lại lắc đầu nói, đêm đó mọi chuyện đều bình thường, hình như không thấy ai xảy ra tranh chấp với người khác trên đường lớn. Nhìn ảnh của Hà Khánh Quốc, không một ai nhớ được đêm đó có từng gặp người này hay không.

Cũng khó trách, trên đường lớn có hàng nghìn hàng vạn người qua lại, nếu không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, sẽ không ai có ấn tượng sâu sắc với một người qua đường cả.

Họ tiếp tục đi về phía trước, đến vòng xoay giao thông ở chỗ giao nhau giữa đường Kiến Thiết Đông và đại lộ Thanh Dương.

Đường kính của vòng xoay khoảng 70-80m, ở giữa trồng một số hoa cỏ, hai bên Đông-Tây mỗi bên gắn một máy quay giám sát giao thông.

Đêm xảy ra vụ án, máy quay ghi lại được, thời gian Hà Khánh Quốc

đi qua nơi này là khoảng 8 giờ 52 phút.

Anh ta vòng qua vòng xoay, bỏ qua đại lộ Thanh Dương, đi vào đường Kiến Thiết Tây, sau đó vào một quán rượu nhỏ ven đường.

Lúc này là 8 giờ 55 phút tối. Khoảng 20 phút sau, cũng tức là khoảng 9 giờ 15 tối, anh ta ra khỏi quán rượu.

Ba người Tần Hán Xuyên đi vào quán rượu này.

Đây là quán do hai vợ chồng người Tứ Xuyên mở, mấy ngày trước Lý Minh có đến quán điều tra, nên chủ quán nhận ra cậu ta, từ xa đã dùng tiếng Tứ Xuyên chào hỏi.

Diện tích quán không lớn, bên trong bày bảy, tám bàn, có hai, ba khách đang ngồi trong quán vừa uống rượu vừa xem trực tiếp bóng đá trên truyền hình.

Tần Hán Xuyên hỏi thời gian Hà Khánh Quốc ra vào quán trong tối ngày 11, trên cơ bản đồng nhất với tình hình mà cảnh sát nắm được. Rồi lại hỏi khi đó Hà Khánh Quốc đã uống bao nhiêu rượu, chủ quán gọi người phụ trách chạy bàn là vợ mình đến trả lời vấn đề này.

Bà chủ nói lúc đó anh ta đã gọi một tô bún chua và một chai tám lạng rượu trắng 50 độ, khoảng 20 phút đã ăn uống xong rồi tính tiền ra về.

Tần Hán Xuyên từng hỏi Diêu Y Yến về tửu lượng của Hà Khánh Quốc, rượu trắng 50 độ, có thể uống được khoảng một cân hai lạng, đêm đó anh ta chỉ uống tám lạng, tuy có chút men rượu, nhưng hẳn là chưa đến mức say.

Văn Lệ hỏi bà chủ, “Lúc anh ta ở trong này uống rượu, có xảy ra cãi cọ hay tranh chấp với ai không?”

Bà chủ lắc đầu, “Không có.”

“Vậy chị có để ý thấy, trên cổ anh ta,” nói đến đây, Văn Lệ quẹt tay qua cổ mình, “đại khái là ở vị trí này, có vết máu mới bị người khác

dùng móng tay cào hay không?”

Bà chủ lại lắc đầu nói, “Không có.”

“Là không để ý, hay là nhìn thấy trên cổ anh ta không có vết cào?”

Tần Hán Xuyên gặng hỏi.

“Tôi có để ý, trên cổ anh ta không có vết cào gì cả.”

“Sao chị lại chắc chắn như vậy?”

“Vì lúc đó có con muỗi cứ bay qua bay lại trên cổ anh ta, anh ta còn hỏi tôi mới tháng Ba, sao trong quán đã có muỗi rồi? Tôi dùng vợt điện diệt muỗi xong còn cố ý xem qua cổ anh ta, may mà không bị muỗi cắn. Thế nên nếu có vết cào, chắc chắn tôi sẽ nhìn thấy.”

Đây là một manh mối quan trọng.

Văn Lệ lập tức lấy sổ tay mang theo bên người, ghi chép lại sự việc này.

Nếu lúc Hà Khánh Quốc uống rượu trong quán, trên cổ không có vết cào, cho thấy anh ta bị cào trên đoạn đường từ quán rượu về nhà.

Máy quay giám sát an ninh vừa khéo có thể quay được cửa chính của quán rượu này, đêm đó Hà Khánh Quốc rời khỏi đây chính xác là 9 giờ 15 phút.

Điểm này hoàn toàn khớp với suy đoán của Tần Hán Xuyên, thời gian Hà Khánh Quốc bị cào và trúng độc là khoảng 9 giờ rưỡi.

Ba người ra khỏi quán, đã là 9 giờ 25 phút tối, hơi muộn so với thời gian Hà Khánh Quốc ra khỏi quán vào đêm xảy ra vụ án.

Ba người tiếp tục đi dọc theo đường về nhà của Hà Khánh Quốc, đi vào đường Kiến Thiết Tây.

Đường Kiến Thiết Tây không được xem là đoạn đường tấp nập, lại thêm đã rất khuya, nên nhiều hàng quán hai bên đường đã đóng cửa, người qua lại trên đường khá ít, hiển nhiên không nhộn nhịp và ồn ào như đường Kiến Thiết Đông.

Ba người tìm đến các hàng quán vẫn còn mở cửa hỏi thăm, họ đều nói tối ngày 11, hình như trên đường này không có người nào cãi nhau, cũng không thấy ai cào một người đàn ông bị thương.

Hơn 10 phút sau, ba người từ đường Kiến Thiết Tây rẽ vào ngõ Thanh Vân, bước lên đoạn đường cuối cùng về nhà của Hà Khánh Quốc.

So với đường lớn bên ngoài, con ngõ nhỏ này càng thanh vắng hơn nhiều, vào lúc này, trong ngõ đã khó thấy được một người đi đường, các căn nhà cũ thấp bé đều đã tắt đèn.

Đi sâu vài trăm mét vào con ngõ, có một nhà vệ sinh công cộng cũ.

Bên ngoài nhà vệ sinh công cộng đầy rác, nước bẩn tràn lan, mùi hôi thối nồng nặc, con chó hoang đói đến cùng cực đang lục tìm thức ăn trong đống rác, người đàn bà điên quần áo rách rưới nằm trong đống rác ca hát.

Văn Lệ nhớ lần trước đi qua nơi này, cũng nhìn thấy " phong cảnh" này, dường như tình cảnh mười năm trôi qua cũng không hề thay đổi.

Lý Minh vừa đi vừa nói, "Vào giờ này, muốn tìm một người ở đây để hỏi chuyện, sợ là hơi khó."

Đi bộ trên ngõ Thanh Vân khoảng 10 phút, dưới ánh đèn đường tối mờ, đã nhìn thấy căn nhà bị cháy đen của Hà Khánh Quốc.

Văn Lệ không khỏi có chút chán nản, chuyến đi này, không thu hoạch được gì cả.

Tần Hán Xuyên nhìn cô và Lý Minh, cười nói, "Đừng nhụt chí, ít ra chúng ta đã biết Hà Khánh Quốc sau khi ra khỏi quán rượu, trong lúc đi trên đường Kiến Thiết Tây hoặc ngõ Thanh Vân mới bị người ta cào."

Lý Minh nói, "Nhưng suốt chặng đường chúng ta đều hỏi qua, không tìm được nhân chứng mục kích nào."

Tần Hán Xuyên nói, "Tuy tạm thời không tìm được nhân chứng mục

kích, nhưng chỉ cần chúng ta bỏ thêm chút sức, rồi sẽ tìm được manh mối thôi."

Ba người bắt đầu trở về.

Dọc đường đi, Văn Lệ xem lại sổ tay của mình, đột nhiên dừng lại nói, "Thầy ơi, em phát hiện thời gian về nhà của Hà Khánh Quốc vào đêm xảy ra vụ án, hình như không đúng lắm."

"Có gì không đúng?"

"Thời gian Hà Khánh Quốc uống rượu xong, ra khỏi quán là 9 giờ 15 phút tối hôm đó, thời gian anh ta về đến nhà là 10 giờ tối, ở giữa có 45 phút. Nhưng từ quán rượu ra, đi qua đường Kiến Thiết Tây và ngõ Thanh Vân, đến nhà Hà Khánh Quốc, lúc nãy chúng ta vừa đi vừa dừng, cũng chỉ mất 18 phút. Em đã tính thử, theo tốc độ đi đường của người bình thường, cần khoảng 15 đến 20 phút. Nhưng đêm đó, vì sao Hà Khánh Quốc lại mất tận 45 phút? Nhiều hơn thời gian bình thường 25 phút đến nửa tiếng. Vì sao chứ?"

Lý Minh nói, "Có khi nào do anh ta đã uống say nên đi chậm không?"

"Nhưng lúc nãy bà chủ quán rượu đã nói, Hà Khánh Quốc vốn không hề say, anh ta chỉ uống tám lạng rượu, với tửu lượng một cân hai lạng của anh ta, hẳn chỉ là có chút hơi men, vẫn còn xa lắm mới đến mức say. Cho dù đi chậm hơn bình thường một chút, cũng không thể đi hết 45 phút trên đoạn đường này được."

Tần Hán Xuyên nhíu mày nói, "Văn Lệ nói rất có lý, nhất định trên đoạn đường này, nhất là sau khi đi vào ngõ Thanh Vân, đã xảy ra chuyện gì đó, khiến anh ta chậm trễ một thời gian, hơn nữa, rất có khả năng chính chuyện này đã để lại vết cào trên cổ anh ta. Chỉ tiếc trong nhất thời chúng ta không tìm ra nhân chứng mục kích, không biết lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ông nhìn đồng hồ, "Hôm nay điều tra đến đây thôi, vất vả cả ngày rồi, tối nay còn bắt hai người ra làm việc, đã đói bụng chưa? Tôi mời

hai người ăn khuya nhé?”

Văn Lệ cười cười nói, “Khó có dịp thầy mời khách, em phải đến nhà hàng ăn một bữa hoành tráng.”

Tần Hán Xuyên cốc đầu cô, “Không có bữa ăn hoành tráng, nhưng phố ẩm thực thì có thể.”

5

Hiện tại, tuy rằng trên cơ bản có thể xác định, người bị hại Hà Khánh Quốc vào đêm xảy ra vụ án, 9 giờ 15 phút ra khỏi quán rượu, đến 10 giờ về đến nhà, trong khoảng thời gian và đoạn lộ trình này anh ta bị người khác dùng móng tay cào. Nhưng rốt cuộc là người nào, địa điểm cụ thể ở đâu, động cơ là gì, khiến cho người này bị thương dẫn đến trúng độc, vẫn chưa biết, không chút manh mối.

Đặc biệt khi sự việc xảy ra, trời đã khuya, trong ngõ gần như không có người qua lại, cảnh sát không tìm được nhân chứng mục kích, mang lại khó khăn không nhỏ cho công tác điều tra của vụ án này.

Trong cuộc họp sơ bộ buổi sáng, Văn Lệ đã nêu ra suy nghĩ mới của mình.

“Tôi nghĩ, đây có thể không phải vụ án mang tính đột phát, sau khi Hà Khánh Quốc từ quán rượu đi ra, vô tình gặp người nào đó trên đường, từ đó xảy ra tranh chấp, cuối cùng đối phương động thủ, dùng móng tay có độc cào chết anh ta, suy luận này rất khó thành lập. Thứ nhất, độc rắn không phải thuốc độc thông thường, không phải có thể tùy tiện có được. Thứ hai, hung thủ cần phải bôi chất độc lên đầu ngón tay trước khi sự việc xảy ra, cho thấy đối phương cào Hà Khánh Quốc đã lên kế hoạch từ trước. Thứ ba, không có thâm thù đại hận, không đến mức phải ra tay độc ác như vậy. Thế nên trước mắt chúng ta chưa tìm được nhân chúng mục kích, vẫn phải bắt đầu từ các mối quan hệ xã hội của Hà Khánh Quốc, xem anh ta đã đắc tội với những ai, phải chăng kẻ đó có mối thù sâu nặng với anh ta.”

Hai cảnh sát hôm qua phụ trách điều tra các mối quan hệ của Hà

Khánh Quốc nói, “Chúng tôi đã hỏi thăm và điều tra kỹ càng đồng nghiệp, bà con, bạn bè của anh ta, bình thường Hà Khánh Quốc là người có tính cách nhu nhược, thật thà an phận, gần như chưa từng đỏ mặt tía tai với người khác, càng không dám cãi vã đánh nhau. Năm xưa anh ta bị công ty cắt giảm biên chế, các công nhân đều làm ầm ĩ trong xưởng, muốn nhận được nhiều tiền hơn, Hà Khánh Quốc nhận được ít tiền nhất, nhưng lại không dám hó hé lấy một tiếng. Sau này anh ta lại bị một người bà con bán hàng đa cấp lừa mất hàng chục nghìn tệ, cũng không dám làm gì. Người ta đều nói, người này chẳng làm được tích sự gì, muốn hỏi anh ta bình thường đã đắc tội với ai, thật sự nghĩ không ra.”

“Trên đời không có việc gì tuyệt đối, anh ta là người nhát gan như vậy, khi bị dồn ép, chẳng phải đã một dao giết chết Chu Chính đó sao?” Văn Lệ nói, “Cá nhân tôi cho rằng, nhất định anh ta có một kẻ thù muốn đưa anh ta vào chỗ chết, chẳng qua người này che giấu quá kĩ, trong một lúc chúng ta khó đào ra được thôi.”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Đúng vậy! Giả sử Hà Khánh Quốc sau khi ra khỏi quán rượu vô tình xảy ra tranh chấp với người đi đường, đối phương đã cào anh ta bị thương, cũng không thể bôi độc rắn chí mạng lên móng tay trước khi sự việc xảy ra được. Đây hẳn là âm mưu từ trước, đối phương chính là muốn đưa Hà Khánh Quốc vào chỗ chết. Mà trong khoảng thời gian này, Chu Chính đã chết trong rừng, Diêu Y Yến ở trong nhà không ra khỏi cửa, nên người dùng độc giết hại Hà Khánh Quốc, chỉ có thể là người thứ ba.”

“Tuy quan hệ của Hà Khánh Quốc với vợ không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là vợ chồng với nhau mười mấy năm, em nghĩ người hiểu anh ta nhất, hẳn là Diêu Y Yến.” Văn Lệ phân tích.

Tần Hán Xuyên hiểu ý của cô, “Ý em là, chuyện này phải tìm điểm đột phá từ chỗ Diêu Y Yến?”

“Vâng, em muốn đến nói chuyện với chị ta lần nữa.”

Tần Hán Xuyên gật đầu đồng ý, “Được, dù sao đây cũng là một phương hướng điều tra, em đi đi, có vấn đề gì, lập tức báo cáo với tôi.”

Từ sau khi cảnh sát xác nhận vụ án Hà Khánh Quốc trúng độc tử vong không liên quan đến Diêu Y Yến, chị ta đã được thả ra khỏi trại tạm giam, trở về nhà mình.

Con trai Hà Tiểu Lượng của chị ta, tuy đã tròn 14 tuổi, nhưng vì chưa đủ 16 tuổi, bố chết vì nguyên nhân khác, vụ hỏa hoạn kia cũng chưa gây ra thiệt hại nghiêm trọng, không cấu thành tội hình sự, chưa cần phải chịu trách nhiệm hình sự, nên thằng bé cũng theo mẹ về nhà.

Khi Văn Lệ đến tìm Diêu Y Yến, chị ta đang nấu bữa trưa, vài thợ sửa chữa đang sơn lại tường.

“Mặc kệ thế nào, vẫn phải sống tiếp, đúng không?” Chị ta đầy vẻ tiều tụy, cười chua chát nói với Văn Lệ.

Văn Lệ nhìn xung quanh, hỏi, “Con trai chị đâu rồi?”

“Hôm nay nó đi học rồi. Cảm ơn các cô không nói chuyện của nó cho nhà trường biết, nếu không thằng bé không thể tiếp tục ở lại trường học.”

Văn Lệ nhìn chị ta nói, “Vụ án của chồng chị, trước mắt vẫn chưa có tiến triển gì lớn. Chúng tôi bây giờ chỉ có thể khẳng định, sau khi anh ta ra khỏi quán rượu, cho đến trước khi về đến nhà, đã bị người khác dùng móng tay độc cào bị thương. Khi anh ta về đến nhà, chị thật sự không để ý thấy trên người anh ta có gì khác thường sao?”

Diêu Y Yến lắc đầu nói, “Thật sự không có. Khi anh ấy về nhà, mùi rượu trên người rất nồng, dây khóa quần còn chưa kéo lên, chắc chắn đã tiểu tiện ở ven đường. Vừa về đến nhà, tôi đã cãi nhau với anh ấy, thật sự không để ý thấy trên cổ anh ấy có vết cào hay không. Tôi từng nói với cô rồi, cho dù tôi nhìn thấy, cũng sẽ nghĩ là do lần trước tôi cãi

nhau với anh ấy để lại."

"Chị thử nhớ kỹ lại xem, bình thường chồng chị có từng đắc tội với ai không, nhất là vô ý đắc tội với người nào đó, có lẽ chính anh ta cũng không nhận ra."

Diêu Y Yến vẫn lắc đầu, "Quan hệ của chồng tôi rất hẹp, lá gan cũng nhỏ, gần như không thể xảy ra cãi vã hay đánh nhau với người khác, nếu có kẻ thù muốn lấy mạng anh ấy thật, chắc chắn tôi sẽ biết. Nhưng tôi thật sự nghĩ không ra sẽ có người như vậy."

"Vậy, phụ nữ thì sao?" Văn Lệ đột nhiên nhìn chằm chằm chị ta hỏi. "Dù sao dùng móng tay cào người, khả năng hung thủ là phái nữ tương đối lớn."

Diêu Y Yến sửng sốt, "Ý cô nói, chồng tôi có người phụ nữ khác ở bên ngoài?"

"Phụ nữ mà tôi nói, không nhất định là tình nhân, cũng có thể là người có tranh chấp gì đó rồi sinh ra hận ý với anh ta."

Diêu Y Yến im lặng hồi lâu, vẫn lắc đầu, "Chuyện này tôi nghĩ chắc cũng không có, ít nhất tôi không phát hiện ra chút đầu mối nào."

Văn Lệ khó tránh được hơi thất vọng, nhưng đã đến giờ ăn trưa, cô cũng không tiện ở lại đây, đành đưa một tấm danh thiếp cho chị ta, "Cảm ơn chị, nếu chị nhớ ra được gì, hãy gọi điện thoại cho tôi."

Sau khi ra khỏi ngõ Thanh Vân, Văn Lệ gọi điện thoại báo cáo tình hình cho Tần Hán Xuyên, tìm một quán ăn nhỏ ven đường, gọi một phần cơm chiên, ăn qua loa cho no bụng.

Vừa ăn xong, di động đổ chuông, nhìn qua, là Kim Nhất Điền gọi đến. Kim Nhất Điền ở trong điện thoại hỏi, "Sư tỷ, chuyện lần trước em nhờ chị, đã có tin tức chưa?"

Văn Lệ ngẩn ra, "Lần trước? Chuyện gì?"

"Uông Tiểu Lộ, chuyện cô gái bị mất tích đó."

Văn Lệ vỗ trán, lúc này mới nhớ ra, vội nói, “Bà Trình đó báo án ở Phân cục Cảnh sát thành phố, tôi đã gọi điện thoại qua hỏi, họ chỉ xử lý như vụ án nhân khẩu mất tích bình thường, trước mắt vẫn chưa có manh mối gì. Hai hôm nay tôi bận điều tra vụ án Hà Khánh Quốc, nên quên mất nói lại với cậu.”

“Vụ án Hà Khánh Quốc? Vụ án này không phải phá xong rồi sao?”

“Hôm qua bác sĩ pháp y tìm ra một số manh mối trên thi thể của Hà Khánh Quốc, chúng tôi mới phát hiện phương hướng điều tra trước đó của cảnh sát đã sai hoàn toàn.” Cô nói sơ qua chuyện Hà Khánh Quốc bị người thứ ba ngoài Chu Chính và Diêu Y Yến giết chết.

Kim Nhất Điền cười nói, “Hóa ra vụ án này giống như phim truyền hình Mỹ vậy, mùa đầu tiên kết thúc, còn có mùa thứ hai nữa. Xem ra tiểu thuyết của em có cái để viết rồi, tiếp tục phát triển, sẽ không còn là truyện ngắn nữa, sợ là viết thành trường thiên tiểu thuyết mất thôi.”

“Cậu đừng có ở đây vui mừng khi người khác gặp họa.” Văn Lệ có chút bực anh. “Vì vụ án này, thầy và chúng tôi đều bận đến sứt đầu mẻ trán rồi.”

Kim Nhất Điền nói, “Các chị bận, em cũng đâu có nhàn rỗi. Vụ án của Uông Tiểu Lộ, hôm qua em đã đi một chuyến đến Giang Bắc, cũng tra được chút manh mối.”

“Manh mối gì?”

“Bạn trai của Uông Tiểu Lộ, cũng là tên nhóc dẫn cô bé bỏ nhà ra đi, tên là Chu Tứ Xuân, năm nay 20 tuổi. Hắn thật ra là người của thành phố Thanh Dương chúng ta, nhưng thường ngồi phà qua thành phố Giang Bắc bên kia bờ để kiếm ăn. Hắn thích lên mạng, quen biết Uông Tiểu Lộ trên *QQ,* chat qua chat lại thành ra yêu nhau. Cô gái ngoan yêu phải tên côn đồ, đúng thật không phải chuyện chỉ trong phim truyền hình mới có. Em nhờ người kiểm tra băng ghi hình giám sát ở bến phà Trường Giang, tên nhóc này đúng là đã dẫn Uông Tiểu Lộ đến thành

phố Thanh Dương, thời gian ngồi phà qua đến là sáng ngày 11 tháng này, hôm đó vừa khéo là sinh nhật của Uông Tiểu Lộ."

"Tên nhóc này biết chọn thời gian thật, lại đúng ngày vụ án Hà Khánh Quốc xảy ra."

"Em đến quán net ở thành phố Giang Bắc mà tên nhóc kia hay đến, lấy được ảnh của hắn trong băng ghi hình giám sát. Đây không phải trọng điểm, trọng điểm em muốn nói chính là, ở cổ bên phải của tên nhóc này, có một hình xăm rất đặc biệt, nhìn qua, có vẻ giống với ký hiệu của băng nhóm xã hội đen nào đó."

"Cậu nghi ngờ Chu Tứ Xuân, có quan hệ với băng nhóm xã hội đen?"

"Đúng vậy. Nếu tên nhóc này thật sự là thành viên của băng nhóm xã hội đen, tình hình của cô gái mất tích Uông Tiểu Lộ có thể sẽ hơi nguy hiểm."

"Vậy cậu gửi ảnh và hình xăm của tên nhóc đó qua di động của tôi đi, tôi gửi về Cục nhờ người tra thử, xem có manh mối gì không."

"Sư tỷ đúng là hiểu ý người, thật ra em cũng đang có ý này." Kim Nhất Điền cười hì hì.

Không bao lâu sau, anh đã gửi tài liệu và hình xăm của Chu Tứ Xuân qua.

Văn Lệ nhìn qua một lúc, hình xăm này quả thật rất đặc biệt, chiếc đầu lâu miệng ngậm một nhành hoa hồng, đúng thật là hơi giống ký hiệu nào đó.

Cô lướt di động vài cái, gửi tư liệu và hình ảnh đến Cục, nhờ đồng nghiệp tra giúp trên máy tính, kết quả không thu hoạch được gì. Tên nhóc này không có tiền án, hình xăm này cũng không lưu lại trong máy tính của cảnh sát.

Văn Lệ báo lại kết quả cho Kim Nhất Điền, anh nói, "Tên nhóc này, xem ra muốn tra ra hắn thật không phải chuyện dễ."

Văn Lệ cúp máy, nhìn kỹ hình xăm trong điện thoại, chợt thấy hơi quen mắt, hình như từng thấy ở đâu đó.

Cô nhớ lại, bỗng đứng bật dậy, lập tức gọi cho Kim Nhất Điền, "Tôi nhớ ra rồi, thật ra chúng ta từng thấy qua hình xăm này."

"Vậy sao? Ở đâu?"

"Lần trước ở công viên, khi cậu đang tặng nhẫn cho tôi, chẳng phải gặp bốn tên nhóc cướp của sao? Tên cầm đầu sau khi bị tôi chế phục, tôi đã nhìn thấy ký hiệu này trên cổ hắn."

Cô vừa nhắc, Kim Nhất Điền cũng nhớ lại ngay, "Đúng rồi, tên nhóc đó trước khi đi hình như còn báo lại tên, nói gì mà 'ngày sau Phi Thiên Bưu bang Đầu Lâu tôi đây nhất định sẽ trả nhân tình này lại cho chị', lẽ nào hình xăm này, chính là ký hiệu của bang Đầu Lâu gì đó?"

"Hoàn toàn có khả năng. Tên Phi Thiên Bưu đó chắc không phải lần đầu xuất hiện ở công viên kia, nếu đến chỗ quản lý công viên hỏi, chắc sẽ tìm được chút manh mối. Nếu hình xăm này, thật sự là ký hiệu của bang Đầu Lâu, vậy Chu Tứ Xuân mà cậu muốn tìm, chắc chắn cũng là thành viên của bang này."

"Được, em đi tra ngay đây."

Văn Lệ ngẫm nghĩ, vẫn không yên tâm, bèn nói, "Lần trước tên Phi Thiên Bưu kia đánh cậu đủ thảm rồi, cậu lại tìm hắn, ăn đòn là cái chắc. Thôi, giờ đúng lúc tan tầm, để tôi đi cùng cậu một chuyến, nếu Phi Thiên Bưu kia đánh vị thám tử lừng danh như cậu tàn phế, người dân Thanh Dương của chúng ta sẽ tổn thất lớn đấy."

Kim Nhất Điền cười cười nói, "Được, vẫn là sư tỷ quan tâm em."

6

Công viên đó tên là Hồng Tinh, nằm giữa đường Hồng Tinh, phía Tây thành phố.

Công viên không lớn, những người đến đây để tản bộ tập thể dục đều là người dân xung quanh.

Sau khi Văn Lệ và Kim Nhất Điền gặp nhau ở trước cổng công viên, liền cùng nhau đến phòng quản lý công viên.

Nơi treo bảng "Phòng quản lý công viên Hồng Tinh" thật ra chỉ là một gian hàng tạp hóa nhỏ, nhân viên quản lý là một người phụ nữ trung niên ngoài 40 tuổi, vừa quản lý trật tự công viên, vừa kinh doanh gian hàng nhỏ.

Kim Nhất Điền đi qua chào hỏi người quản lý, sau đó hỏi, "Có một người tên là Phi Thiên Bưu, thường hay quấy phá ở công viên này, xin hỏi chị có biết hắn không?"

Người quản lý chẳng buồn ngước mắt lên, "Không biết."

Văn Lệ tiến lên, đưa thẻ công tác ra, cố ý nghiêm mặt nói, "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát, hiện nhận được báo án của quần chúng, nói rằng có một người tên Phi Thiên Bưu thường dẫn theo một nhóm người, cướp giật của du khách ở công viên này. Chúng tôi muốn điều tra một chút, người này có phải có quan hệ với phòng quản lý công viên của chị hay không?"

"Không có quan hệ, không có, một chút quan hệ cũng không có." Người quản lý hoảng hốt, lập tức thay đổi sắc mặt. "Thằng nhóc đó thường xuyên ở đây làm việc xấu, chúng tôi cũng hết cách với nó."

"Chị biết hắn ta?"

“Biết, người sống ở gần đây, ai mà không biết nó! Tên thật của nó là Trương Bưu, biệt hiệu Phi Thiên Bưu, thường dẫn theo mấy tên côn đồ loanh quanh gần công viên để hại người, hàng tháng còn đến gian hàng của tôi thu tiền bảo kê, chúng tôi tức nó cũng không dám nói nữa là.”

“Hắn sống ở đâu?”

“Nó sống ở khu dân cư Xa Lạc Cương phía sau công viên, hai người đến đó hỏi thì biết nhà nào của nó ngay. Nó không có bố mẹ, được bà nội nuôi lớn, giờ bà ấy đã già rồi, nhưng nó rất hiếu thuận với bà, ngày nào cũng về nhà nấu cơm cho bà ấy ăn. Giờ này, chắc hai bà cháu đang ở nhà ăn cơm trưa đấy.”

Văn Lệ gật đầu nói cảm ơn, khi quay người đi, người quản lý ở phía sau gọi với theo, “Đồng chí cảnh sát, cô chớ có nói cho tên Phi Thiên Bưu kia biết là tôi chỉ điểm cho các người đến bắt nó đấy, nếu không sau này nó sẽ phá sập gian hàng nhỏ này mất.”

Văn Lệ nói, “Chị yên tâm, chúng tôi sẽ bảo mật.”

Cô và Kim Nhất Điền đi ra theo cửa sau của công viên, đến khu dân cư Xa Lạc Cương, tìm người hỏi thăm và nhanh chóng hỏi được, Phi Thiên Bưu sống ở nhà số 72. Hai người đi bộ qua đó.

Nhà số 72 là một căn nhà trệt, do bị nhà lầu ở hai bên che khuất, ánh sáng trong nhà rất tối. Hai người đi vào cửa chính mới thấy có hai người trong nhà, đang ngồi bên bàn ăn cơm, một bà lão tóc bạc trắng và một thanh niên ngoài hai mươi tuổi. Hình xăm trên cổ người thanh niên, như ẩn như hiện dưới cổ áo, chính là Phi Thiên Bưu từng đánh cướp họ vào đêm hôm đó.

Phi Thiên Bưu cũng nhớ ra Văn Lệ chính là nữ cảnh sát đánh ngã mình đêm đó, sắc mặt lập tức thay đổi, tay run rẩy, chén cơm liền rơi xuống bàn, khiến cho bà lão đang ngồi đối diện hắn giật mình.

Bà lão quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của hắn, mới biết có hai người vào nhà mình.

“A Bưu, họ là bạn cháu hả?” Xem ra bà lão không hề hay biết những chuyện mà cháu nội mình làm ở bên ngoài.

“Họ là…”

Phi Thiên Bưu nhất thời sững sờ, không biết phải trả lời thế nào.

Văn Lệ cười nói, “Thưa bà, chúng cháu là bạn của A Bưu, hôm nay đến vì có chút chuyện cần tìm cậu ấy.” Sau đó quay đầu nói với Phi Thiên Bưu, “A Bưu, cậu ra đây một chút, chúng tôi muốn hỏi chút chuyện.”

Phi Thiên Bưu nhìn bà nội, lại nhìn Văn Lệ, đành phải cắn răng ra ngoài.

“Madam, cảm ơn chị nhé, nếu để bà nội biết hai người là cảnh sát, hơn nữa còn đến để bắt tôi, bà sẽ ngất xỉu tại chỗ mất.”

Văn Lệ nói, “Cậu yên tâm, hôm nay chúng tôi không phải đến để bắt cậu, mà chỉ muốn hỏi thăm cậu chút chuyện, nếu cậu nói thật, chúng tôi sẽ không làm khó cậu.”

Phi Thiên Bưu nghi hoặc, “Hai người muốn hỏi thăm chuyện gì.”

Văn Lệ nhìn Kim Nhất Điền.

Kim Nhất Điền biết đến lượt mình ra mặt rồi.

Anh chỉ hình xăm trên cổ Phi Thiên Bưu, nói, “Cái này, chính là ký hiệu của bang Đầu Lâu các cậu à?”

Phí Thiên Bưu gật đầu nói, “Đúng vậy, phàm là người gia nhập vào bang chúng tôi, đều phải xăm hình này lên cổ.”

“Người này, có phải người trong bang các cậu không?” Kim Nhất Điền lấy ảnh của Chu Tứ Xuân ra cho hắn xem. Phi Thiên Bưu nhìn qua liền nói, “Phải, tôi nhớ hình như được gọi là anh Xuân, ở trong bang anh ta chuyên phụ trách ‘mở đơn’, tôi chuyên phụ trách ‘cắt phiếu’, thuộc hai nhóm khác nhau, bình thường cũng không làm việc chung, nên không thân lắm.”

Văn Lệ nghe xong ngơ ngác hỏi, "'Mở đơn' là gì? 'Cắt phiếu' là gì?"

Kim Nhất Điền nói, "Đó là tiếng lóng trong giới giang hồ, 'mở đơn' nghĩa là buôn bán gái nhà lành, 'cắt phiếu' nghĩa là cướp của."

Văn Lệ hỏi, "Vậy gần đây cậu có gặp anh Xuân không?"

"Khoảng mười ngày trước có gặp một lần. Tối hôm đó, anh ta dẫn một cô gái đến tìm lão đại, vừa khéo tôi cũng ở đó, có chạm mặt họ. Tình hình sau đó thế nào thì tôi không biết. Trong bang có quy định, ai làm việc nấy, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, chuyện không nên biết cũng không được biết."

Văn Lệ và Kim Nhất Điền nhìn nhau, hai người đều cảm thấy cô gái hôm đó Chu Tứ Xuân dẫn vào bang, rất có khả năng chính là Uông Tiểu Lộ đang mất tích.

Kim Nhất Điền lấy ảnh của Uông Tiểu Lộ ra hỏi, "Cậu nhìn kỹ xem, cô gái hôm đó Chu Tứ Xuân dẫn về, có phải người trong ảnh này không?"

Phi Thiên Bưu nhìn ảnh rồi nói, "Hình như phải, nhưng lúc đó tôi cũng không nhìn kĩ, vì anh ta thường xuyên đưa những cô gái khác nhau về, tôi không chắc lắm."

Văn Lệ nói, "Cậu hãy nhớ kĩ lại xem, hôm mà Chu Tứ Xuân dẫn cô gái về, ngày tháng cụ thể là khi nào?"

Phì Thiên Bưu ngẫm nghĩ một lúc, "Chắc là tối hôm tôi gặp hai người ở công viên."

"Ngày 11 tháng 3?"

"Đúng vậy."

Văn Lệ nói, "Cho chúng tôi biết, lão đại của các cậu là ai? Trong bang các cậu có bao nhiêu người? Đóng ở nơi nào?"

Phi Thiên Bưu do dự một lúc, "Lão đại của chúng tôi tên thật là gì thì không biết, tôi chỉ biết biệt hiệu của anh ấy là Sẹo Lớn, vì trên mặt

anh ấy có một vết sẹo rất dài. Anh ấy khoảng 30 tuổi, rất có nghĩa khí, nhưng yêu cầu với đàn em rất nghiêm ngặt, toàn bang có khoảng hai mươi mấy người, chia thành các nhóm khác nhau, việc ai nấy làm. Tổng bộ nằm tại sân tiệm bi-a Khải Tuyền trên đại lộ Kiến Ninh. Tiệm bi-a này là lão đại của chúng tôi mở, cũng là nơi tất cả các thành viên trong bang gặp mặt nhau."

Văn Lệ nhìn chằm chằm cậu ta nói, "Niệm tình tội của cậu không nghiêm trọng, lần này tôi không làm khó cậu, tôi nói cho cậu biết, cảnh sát đã để ý đến bang Đầu Lâu rồi, truy quét các cậu chỉ là chuyện sớm muộn, hãy nhanh chóng đến Cục Cảnh sát tự thú, tranh thủ để được khoan hồng, sau này kiếm việc nghiêm chỉnh mà làm để nuôi bà nội cậu. Nếu không nghe lời tôi, vậy cứ đợi ngồi tù chung với lão đại của các cậu đi, đến lúc đó chắc bà nội cậu dù không bị tức chết, cũng sẽ đói mà chết."

Phi Thiên Bưu tái mặt, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, như vừa hạ quyết tâm, "Tôi hiểu, chị yên tâm, tôi biết nên làm thế nào rồi."

Sau khi rời khỏi khu dân cư Xa Lạc Cương, Văn Lệ và Kim Nhất Điền đến thẳng đại lộ Kiến Ninh.

Đại lộ Kiến Ninh nằm ở phía Đông thành phố, đi từ Nam sang Bắc, mặt đường rộng lớn, xe cộ qua lại rất nhiều, là con đường chủ chốt của nội thành Thanh Dương.

Kim Nhất Điền lái chiếc Peugeot trên đường, quả nhiên nhìn thấy tiệm bi-a Khải Tuyền, bảng quảng cáo khổng lồ in hình một số bậc thầy bi-a quốc tế, cửa lớn trang trí rất nguy nga tráng lệ, trông rất sang trọng.

Văn Lệ và Kim Nhất Điền đi vào theo cửa lớn.

Có hai bảo vệ đứng trước cửa, nghĩ họ đến chơi nên không ngăn cản.

Hai người tiến vào liền thấy diện tích của tiệm bi-a này khoảng hơn

300m², dưới sàn trải thảm màu đỏ, trang trí vô cùng xa hoa, bên trong có 16 bàn bi-a chia thành hai dãy, cạnh cửa lớn là một quầy bar cung ứng thức uống, bên cạnh còn có một khu nghỉ ngơi, sofa, bàn trà, tivi, máy tính đều có đủ.

Vài người trẻ tuổi đang chơi bi-a, thỉnh thoảng lại lớn tiếng hò hét, nói tục chửi thề.

Văn Lệ nói với nữ nhân viên phục vụ trong quầy bar, "Chúng tôi tìm Sẹo Lớn!"

Nữ nhân viên phục vụ đánh giá qua họ, hét lớn về phía nhóm người đang chơi bi-a, "Ông chủ, có người tìm anh."

Nhóm người kia dừng lại, một người đàn ông khoảng 30 tuổi lách người bước đến.

Anh ta để đầu đinh, dáng người mập mạp, mặc chiếc áo sát nách màu đen, để lộ ra hình xăm đầu lâu ngậm hoa hồng rất bắt mắt trên cổ, nhưng khiến người ta chú ý nhất, là vết sẹo trên mặt anh ta, đi từ đuôi mắt trái kéo dài đến khóe miệng bên phải, dài đến mười mấy cen-ti-mét, thoạt nhìn qua, rất giống một con rết cực lớn nằm trên mặt anh ta.

Xem ra biệt hiệu Sẹo Lớn này, quả thật không phải tùy tiện mà gọi.

Sẹo Lớn cầm cây cơ trong tay đi đến, nhìn Văn Lệ, rồi lại nhìn Kim Nhất Điền, hỏi, "Các ngươi tìm tôi có việc gì?"

Văn Lệ đưa thẻ công tác ra cho anh ta xem, nói, "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố."

Sẹo Lớn toét miệng cười, cơ mặt chuyển động, vết sẹo trên mặt co lại dãn ra, giống như miệng của một con quái thú đang mở ra ăn thịt người.

"Người của Cục Cảnh sát thì sao? Nếu cô đến đây chơi bi-a, vậy mời cô trả tiền, chúng tôi rất hoan nghênh. Nếu cô đến gây rối, vậy thì có

bao xa cút bao xa cho ông. Cảnh sát muốn bắt tôi, xin hỏi các cô có chứng cứ phạm tội của tôi không? Nói cho cô biết, ông đây có luật sư riêng đấy, có việc gì tìm luật sư của tôi mà nói."

Văn Lệ nói, "Chúng tôi đến tìm Chu Tứ Xuân. Chắc anh không thể nào không biết Chu Tứ Xuân đâu nhỉ?"

"Đương nhiên tôi biết, nó là em trai tôi, nhưng bây giờ nó không có ở đây."

"Hắn đang ở đâu?"

"Cái này thì tôi không biết, chân mọc trên người nó, nó muốn đi đâu đâu cần phải báo cáo với tôi đúng không?"

"Mười mấy ngày trước, tức là tối ngày 11 tháng này, có phải hắn đã dẫn một cô gái đến đây không?"

"Phải."

"Cô gái ấy đâu?"

"Đệch, sao tôi biết cô gái đó ở đâu. Nó là cao thủ tán gái, mỗi lần đến đây đều dẫn theo một cô khác nhau, cảnh sát các người không lẽ cả chuyện này cũng muốn quản hả?"

Văn Lệ tức đến đỏ cả mặt.

Kim Nhất Điền lại rất bình tĩnh, cầm cây cơ bên cạnh lên nói, "Nghe nói kỹ thuật đánh bi-a của anh Sẹo Lớn không phải cao bình thường."

Sẹo Lớn đắc ý nói, "Đó là chuyện đương nhiên, không phải anh Sẹo Lớn đây nói phét, cả thành phố Thanh Dương này, người có thể thắng được tôi e là không nhiều."

"Hay là như vậy đi, chúng ta chơi một ván, nếu anh thắng, tôi và vị cảnh sát xinh đẹp này sẽ đi ngay lập tức. Nếu anh thua, chúng tôi cũng không làm khó, chỉ cần anh thành thật trả lời vài câu hỏi của chúng tôi là được."

"Nhìn thấy chưa, có người chạy đến địa bàn của anh Sẹo Lớn, khiêu

chiến anh Sẹo Lớn này.” Anh ta cười ha hả nói với đám đàn em bên cạnh, sau đó giơ cây cơ trong tay lên, gõ khẽ vào cây cơ trong tay Kim Nhất Điền, hào sảng nói, “Được, chúng ta một ván định thắng thua!”

Văn Lệ không biết Kim Nhất Điền đang nghĩ gì, len lén kéo góc áo anh một cái, Kim Nhất Điền khẽ nói, “Không sao, em có chừng mực.”

Sẹo Lớn hỏi, “Cậu muốn chơi theo kiểu Mỹ, hay Snooker*?”

Snooker: Một loại bi-a phổ biến nhất nước Anh.

Kim Nhất Điền cười, giơ tay làm động tác mời, “Cái nào cũng được, tùy anh chọn.”

Sẹo Lớn nói, “Vậy chơi Snooker đi.”

Hai người đi đến trước bàn bi-a Snooker.

So với bàn bi-a kiểu Mỹ, bàn bi-a Snooker vừa dài vừa rộng, quả bóng bi-a cũng nhỏ hơn, tấm nỉ trải trên mặt bàn mịn hơn bàn kiểu Mỹ, cơ cũng nhẹ hơn một chút.

Sau khi Sẹo Lớn đánh gậy đầu tiên, Kim Nhất Điền lập tức ra đòn tấn công, đồng thời chạm khẽ quả banh đỏ, đưa quả banh trắng vào góc trên bên trái. Lúc này phía sau quả banh trắng có quả banh đỏ, Sẹo Lớn chỉ có thể dùng kê tay cao, không thể hạ cơ thấp, cũng rất khó hạ cơ nghiêng, đường đi của banh trắng bị hạn chế rất lớn. Nhưng Sẹo Lớn không nao núng, một cơ cao, quả banh trắng nảy lên, xuyên qua khe hở, lăn đến bên trái quả banh đỏ, vị trí vừa khéo.

Kim Nhất Điền thầm nhíu mày, khi đến lượt anh, banh đỏ đã không còn cơ hội vào lỗ, anh đành phải đánh banh an toàn, chạm mỏng vào quả banh đỏ bên trái, banh trắng sau khi đụng vào cạnh bên, xuyên qua khe hở giữa cạnh trái và banh đỏ rải rác, chạm vào cạnh bên rồi quay lại cạnh dưới.

Chiêu này dồn Sẹo Lớn vào thế chết, kỹ thuật đánh banh của anh ta cao hơn nữa, lúc này cũng không có cơ hội đánh banh vào lỗ.

Sẹo Lớn có chút sốt ruột, đánh một cơ mạnh, tách mấy quả bóng ra, cuối cùng Kim Nhất Điền cũng đợi được cơ hội tuyệt hảo, một cơ trung đánh ra, đưa banh vào góc có biên độ tương đối lớn, kế đó anh đánh khá nhẹ nhàng, công thủ có đủ, một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng dùng một cơ 85 điểm đặc sắc giành được thắng lợi.

Cả những thanh niên đứng bên cạnh quan sát cũng không nhịn được mà vỗ tay khen ngợi.

Sẹo Lớn quả thật là một trang hảo hán, có chơi có chịu, ném cơ xuống, ôm quyền về phía anh, "Các hạ kỹ thuật cao siêu, Sẹo Lớn tôi thua tâm phục khẩu phục."

Kim Nhất Điền cười hì hì nói, "Nói hay, nói hay."

"Không biết hai người muốn hỏi chuyện gì?"

"Chúng tôi muốn biết Chu Tứ Xuân hiện đang ở đâu."

Sẹo Lớn nói, "Nó chết rồi."

"Chết rồi?" Kim Nhất Điền và Văn Lệ đều sửng sốt.

"Tôi nói thật đấy, thằng nhóc đó là một tên nghiện, mấy hôm trước nó hít quá liều, ngã lăn ra đất, mũi miệng chảy máu, cứ thế ngỏm rồi." Anh ta quay đầu dạy dỗ đám đàn em, "Anh đã nói với các chú rồi, cái gì cũng đụng được, chỉ có hàng trắng là không được đụng vào, các chú lại có đứa không nghe, nhìn đi, bây giờ chẳng chết một đứa rồi hả?"

"Vậy anh có từng gặp cô gái này không?" Kim Nhất Điền lấy ảnh Uông Tiểu Lộ đang mất tích ra.

Sẹo Lớn cúi đầu nhìn, "Gặp qua, gặp qua, mười mấy ngày trước, Chu Tứ Xuân dẫn cô ta đến đây, còn mua cho cô ta một bộ quần áo mới, bảo đám anh em ăn mừng sinh nhật với cô ta."

"Sau đó thì sao?"

"Bán rồi."

"Bán rồi?" Kim Nhất Điền và Văn Lệ đều ngẩn ra.

“Xem ra hai người vẫn chưa biết Chu Tứ Xuân làm nghề gì, nó chuyên ‘mở đơn’, chính là chuyên buôn bán gái nhà lành. Phàm là những cô gái từng làm bạn gái nó, đều bị nó lừa bán đi hết. Cô gái này cũng không ngoại lệ.”

Kim Nhất Điền hỏi, “Bán đi đâu vậy?”

“Tất nhiên là bán vào hộp đêm làm gái rồi.”

“Hộp đêm nào?”

“Cái này thì không biết, giao dịch do Chu Tứ Xuân tự mình trao đổi với đối phương, cụ thể bán cho hộp đêm nào, chỉ có mình nó biết”

Văn Lệ không nhịn được mà hỏi một câu, “Anh là lão đại của hắn, anh không biết sao?”

Sẹo Lớn bày ra vẻ mặt oan ức, “Tôi đúng là lão đại của chúng, nhưng tôi vẫn luôn dặn chúng nó phải tuân thủ pháp luật, làm ăn chính đáng, chúng làm mấy việc kiếm thêm ở ngoài, đều giấu tôi cả, tôi thật sự hoàn toàn không hay biết gì.”

Anh ta phủi rất sạch sẽ.

Sau khi ra khỏi tiệm bi-a, lão đại bang Đầu Lâu Sẹo Lớn rất khách khí tiễn Kim Nhất Điền ra đến tận cửa, còn kéo tay anh, hùng hồn nói hoan nghênh anh lại đến tiệm chơi.

Anh ta hoàn toàn không để cảnh sát chính hiệu là Văn Lệ vào mắt, nhưng lại tâm phục khẩu phục, vô cùng lịch sự với vị thám tử tư đã đánh thắng anh ta.

Sau khi lên xe, Văn Lệ hỏi Kim Nhất Điền, “Cậu đánh bi-a giỏi vậy, sao tôi không biết nhỉ?”

Kim Nhất Điền bật cười, “Sư tỷ, chuyện chị không biết còn nhiều lắm.”

Văn Lệ hỏi, “Tiếp theo đây cậu làm thế nào đây? Tôi nói vụ án Uông Tiểu Lộ mất tích ấy.”

“Tiếp tục điều tra.” Kim Nhất Điền khởi động xe. “Tuy Chu Tứ Xuân đã chết, nhưng tốt xấu gì cũng biết được cô bé bị bán vào hộp đêm rồi. Các hộp đêm lớn nhỏ trong thành phố Thanh Dương cộng lại cũng không quá sáu, bảy cái, dù em phải đi tra từng cái một cũng phải tìm được cô bé về. Ai bảo em đã nhận ủy thác của bà lão Trình chứ.”

Văn Lệ nhìn anh, thở dài nói, “Có lúc làm nghề của các cậu, cũng không nhẹ nhàng hơn nghề của chúng tôi chút nào!”

Chương bốn

1

Cuối tuần, Văn Lập Anh - mẹ của Văn Lệ, đi học trên tỉnh lỵ về.

Văn Lập Anh là một cán bộ cấp ngành của Cục Văn hóa Thể thao thành phố Thanh Dương, là một người mẹ đơn thân, bà đã yêu cầu rất khắt khe với con gái ngay từ nhỏ, nhưng chuyện chung thân đại sự của con lại khiến người làm mẹ như bà đau đầu không thôi, con bé năm nay đã 27 tuổi rồi, vẫn chưa tìm được bạn trai, lại làm nghề cảnh sát hình sự khiến ai cũng kính nể, tiếp tục thế này, sẽ có nguy cơ không gả được đi thật.

Lần này lên tỉnh lỵ học, ở chung phòng khách sạn với bà là một nữ cán bộ Ban Tuyên truyền của Cục Giao thông thành phố.

Nữ cán bộ này có một con trai, năm nay 30 tuổi, tốt nghiệp đại học danh tiếng, hiện đang làm giảng viên của trường Đảng thành ủy, vì quá kén chọn, đến nay vẫn chưa tìm được bạn gái.

Văn Lập Anh liền nói lại trường hợp của con gái mình, hai bà mẹ liền ẩn ý, quyết định sau khi khóa học kết thúc, sẽ thúc giục hai đứa con đi xem mắt.

Sáng Chủ nhật, Văn Lệ đang vùi mình trên giường ngủ, Văn Lập Anh mở cửa phòng bước vào, lôi cô dậy.

“Ối, mẹ! Mẹ làm gì thế?” Văn Lệ vẫn còn ngái ngủ, mắt cũng không buồn mở, bực dọc nói, “Khó khăn lắm con mới có được một ngày cuối tuần không cần tăng ca, mẹ để con ngủ nướng một giấc đi có được

không?”

“Không được, dậy mau, đi ra ngoài với mẹ.”

“Mới sáng sớm, đi đâu chứ?”

“Mẹ nhờ người ta giới thiệu bạn trai cho con, tốt nghiệp đại học danh tiếng, hiện đang làm giảng viên ở trường Đảng thành ủy, mẹ cậu ấy làm việc ở Cục Giao thông, bố là cán bộ cấp Sở, gốc gác vững chắc, tiền đồ vô lượng. Người ta cũng bận lắm, bình thường phải đi làm, thời gian rảnh thì phải học nâng cao, khó khăn lắm mới hẹn được sáng nay đến Vọng Giang Lâu uống trà, sẵn tiện gặp mặt con luôn.” Văn Lập Anh sốt sắng, hưng phấn và căng thẳng hơn con gái nhiều, chọn tới chọn lui trong tủ quần áo của Văn Lệ, cuối cùng chọn ra một chiếc váy liền màu trắng thêu hoa, “Đừng có mặc mấy cái quần jeans của con, mặc chiếc váy này trông thục nữ hơn.”

Văn Lệ nhăn nhó, “Ôi trời, mẹ ơi là mẹ, mẹ tha cho con đi, điều con ghét nhất chính là đi xem mắt.”

“Không được, chính vì lúc trước mẹ chiều con quá, chuyện chung thân đại sự vẫn luôn để con tự quyết, kết quả bây giờ đã 27 tuổi rồi, còn chưa có lấy một người bạn trai chính thức. Lần này kiểu gì mẹ cũng phải làm chủ thay con.”

“Ui da.” Văn Lệ đột nhiên ngã xuống giường, hai tay ôm chặt bụng, miệng vừa rít khí, vừa hô, “ui da, ui da!”

“Sao vậy?”

“Con đau bụng.”

“Lúc nãy không phải vẫn ổn sao?”

“Thì đấy, con cũng không biết vì sao đột nhiên lại đau nữa.”

Văn Lập Anh chợt hiểu ra, bất giác vừa tức vừa buồn cười, “Đừng có giả vờ với mẹ.”

”Mẹ ơi, con đau bụng thật mà, sợ là xuống giường cũng không

được.” Văn Lệ ôm bụng lăn qua lăn lại trên giường.

Van Lập Anh ngồi xuống cạnh giường, “Hôm nay dù phải bò, con cũng phải bò đi xem mắt cho mẹ.”

Văn Lệ thấy cách này không được, đành nhăn mặt, ngoan ngoãn bò dậy khỏi giường, cầm chiếc váy lên chuẩn bị mặc vào, điện thoại bỗng đổ chuông, vừa xem, là đồng nghiệp Lý Minh gọi đến.

Lý Minh ở đầu dây bên kia nói, “Chị Lệ, sáng nay, Trung tâm Chỉ huy 110 nhận được báo án, trong một chung cư trên đường Thành Quan xảy ra án mạng, nhà Tổ trưởng Tần cách hiện trường không xa lắm, ông đã qua đó trước rồi. Ông nói vụ án này rất có khả năng liên quan đến vụ án của Hà Khánh Quốc, bảo tôi lái xe đến đón chị cùng qua đó. Tôi sắp đến dưới nhà chị rồi.”

“Được, tôi xuống ngay đây.” Văn Lệ nhảy xuống giường, lấy cảnh phục khoác lên người.

Văn Lập Anh hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Văn Lệ vừa mang giày vừa nói, “Có vụ án, con phải đến hiện trường.”

“Chẳng phải con nói đau bụng sao?”

Văn Lệ bật cười, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, “Bây giờ con hết đau rồi.”

“Vậy còn chuyện xem mắt phải làm sao? Mẹ đã hẹn với người ta rồi, con xem, hay là mẹ hẹn lại lúc khác, tên nhóc này mẹ gặp qua rồi, con người không tệ…” Người làm mẹ hễ gặp chuyện này, liền trở nên dông dài.

Văn Lệ chợt nhớ đến Kim Nhất Điền, còn có chiếc nhẫn tỏ tình anh chưa tặng được đi, bỗng thấy ấm áp trong lòng. “Mẹ, mẹ đừng có làm bừa nữa, con gái của mẹ đã có bạn trai rồi.” Khi bước ra ngoài, Văn Lệ nói.

“Thật sao? Cậu ta là ai, làm việc ở đâu? Khi nào dẫn về nhà cho mẹ xem…” Văn Lập Anh hưng phấn hẳn lên, nhưng khi đuổi ra đến cửa, đã không thấy bóng dáng con gái đâu nữa, chỉ nghe tiếng bước xuống cầu thang thình thịch.

“Con nhóc này, đúng là không bớt lo được.” Người làm mẹ chỉ đành lắc đầu thở dài.

Văn Lệ chạy xuống lầu, chiếc xe cảnh sát Lý Minh lái đã đợi bên dưới.

Cô bước lên xe hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì? Sao lại có liên quan đến vụ án của Hà Khánh Quốc?”

Lý Minh khởi động xe, chiếc xe cảnh sát phóng nhanh trên con đường rộng lớn.

“Sáng nay, Trung tâm Chỉ huy 110 nhận được báo án, nói là trong một tòa chung cư nằm trên đường Thành Quan xảy ra án mạng. Sau khi nhận được báo án, người đầu tiên đến hiện trường là Đồn trưởng Hồ của Đồn Cảnh sát Thành Nam. Đồn trưởng Hồ đến xem qua, người chết là một người đàn ông đứng tuổi, sau tai, dưới cằm đều có vết cào mới. Đồn trưởng Hồ có biết vụ án của Hà Khánh Quốc, lập tức liên kết lại, gọi ngay đến Cục Cảnh sát thành phố báo cáo. Trên Cục rất xem trọng vụ án này, liền ra lệnh cho Tổ Trọng án số 2 chúng ta xuất quân. Tổ trưởng Tần ở ngay trên đường Thành Quan, cách hiện trường vụ án không xa lắm, ông đã tự qua đó trước.”

Vụ án xảy ra tại số 179 đường Thành Quan.

Đây là một căn chung cư bảy tầng, mỗi tầng ba hộ dân, tổng cộng có khoảng hai mươi hộ gia đình.

Án mạng xảy ra tại nhà số 403.

Nạn nhân tên là Dương Như Thành, năm nay 63 tuổi, nhân viên đã về hưu của một công ty nông nghiệp thành phố Thanh Dương.

Dương Như Thành có bốn người con, ba gái, một trai. Con trai tên Dương Huy, đang thuê mặt bằng trên đại lộ Thanh Dương mở tiệm bán trái cây, cùng vợ và con trai con gái, bốn người đều sống ở tiệm trái cây.

Sáng hôm nay, Dương Huy thức dậy mở quán, phát hiện trong điện thoại có một cuộc gọi nhỡ, mở ra xem, vào khoảng 8 giờ tối hôm qua, bố anh ta dùng điện thoại bàn trong nhà gọi đến. Tối qua buôn bán rất bận, chắc là lúc đó anh ta không nghe thấy tiếng chuông, buổi tối tắm rửa đi ngủ cũng không xem điện thoại, nên đến sáng hôm nay mới thấy cuộc gọi nhỡ.

Anh ta gọi lại, đầu dây bên kia báo máy bận.

Anh ta nghĩ bố mình đang gọi điện thoại, lúc sau gọi lại, vẫn báo máy bận.

Mười mấy năm trước, vợ Dương Như Thành đã qua đời vì bệnh tật, nay ông chỉ sống một mình.

Dương Huy gọi bốn, năm lần, đều báo máy bận, liền thấy hơi kỳ lạ.

Đúng lúc anh ta phải chạy xe gắn máy đến Thành Nam để nhập hàng, có đi qua đường Thành Quan, bèn thuận đường tạt qua thăm bố mình.

Đến trước cửa nhà bố, gõ cửa một lúc lâu mà không ai ra mở cửa.

Anh ta nhìn qua mắt mèo, thấy hình như có một người đang nằm trên sàn phòng khách, liền biết đã xảy ra chuyện, vội bẻ ổ khóa cửa chính, nhưng bên trong cửa còn có chốt chống trộm, không mở cửa được, đành phải qua nhà hàng xóm mượn cây rìu, chặt mở cửa ra.

Vừa vào nhà, anh ta thấy Dương Như Thành ngã trên sàn nhà, đã chết.

Thế là lập tức gọi 110 báo án.

Khi Văn Lệ và Lý Minh đến nơi, Tần Hán Xuyên và bác sĩ pháp y Tào

Siêu đều đã có mặt ở hiện trường, còn có một cảnh sát dáng người thấp và mập mạp, đang dẫn theo vài người bận rộn làm việc.

Văn Lệ nhận ra người mập mạp này, chính là Đồn trưởng Hồ của Đồn Cảnh sát Thành Nam.

Văn Lệ chào thầy mình xong liền đi xem xét hiện trường.

Nạn nhân Dương Như Thành tuy tóc đã bạc, nhưng cơ thể nhìn qua vẫn khá săn chắc, lúc này đang mặc quần áo ngủ, nằm ngửa trên sàn cạnh sofa, hai tay ôm ngực, cơ thể co lại, sắc mặt tím tái, đầu hướng về phía bàn trà, trên bàn trà là chiếc điện thoại bàn, ống nghe đang rũ xuống đất.

Nhìn kĩ, hai bên tai và dưới cằm của người này có vết cào rất rõ ràng, nhưng vết cào này lại khác với vết cào trên người Hà Khánh Quốc, trông có vẻ sâu hơn, rối loạn hơn.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ pháp y Tào nói, “Thời gian tử vong ước chừng trong khoảng từ 6 đến 9 giờ tối hôm qua, tức là tối ngày 27 tháng 3.”

Tần Hán Xuyên hỏi, “Nguyên nhân tử vong thì sao?”

“Bước đầu đoán là trúng độc tử vong, nhưng tình hình cụ thể, phải đợi sau khi khám nghiệm tử thi mới làm rõ được.”

“Có thể nhìn ra được có liên quan đến vụ án Hà Khánh Quốc hay không?”

Lão Tào lại tiến lên nhìn kĩ vết cào trên người nạn nhân, lắc đầu nói, “Từ lực độ thì thấy, chắc không cùng một người cào Hà Khánh Quốc. Nhưng trước khi có báo cáo khám nghiệm tử thi, tôi không dám đưa ra kết luận nào hết, để tránh dẫn dắt sai phương hướng điều tra của các anh.” Ông vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện lần trước Trung tâm Pháp y đế xảy ra nhầm lẫn trong công tác khám nghiệm thi thể Hà Khánh Quốc nên cẩn thận, dè dặt hơn.

Tần Hán Xuyên gọi Dương Huy con trai nạn nhân sang một bên, hỏi, “Nghe nói tối hôm qua, bố cậu từng gọi điện thoại cho cậu?”

Dương Huy đỏ mắt, gật đầu nói, “Đúng vậy.”

Anh ta lấy di động ra xem, nói, “8 giờ 28 phút tối qua, bố tôi dùng điện thoại bàn trong nhà gọi cho tôi. Nhưng lúc đó tôi không nghe máy, đến sáng hôm nay mới thấy cuộc gọi nhỡ. Khi gọi lại, cứ báo máy bận suốt.” Anh ta quay đầu lại nhìn điện thoại trên bàn trà, ống nghe vẫn luôn treo lơ lửng ở đó, chắc tối qua khi độc phát, người bố muốn gọi điện thoại cầu cứu anh ta, điện thoại reo rất lâu nhưng anh ta không nghe máy, cuối cùng đã bỏ lỡ thời cơ cấp cứu, khiến cho bố mình phát độc mà chết, trước khi bố qua đời, cả điện thoại cũng chưa kịp cúp.

“Cậu phát hiện bố mình xảy ra chuyện vào lúc nào?”

“Chắc là khoảng 7 giờ sáng hôm nay, tôi sang chợ trái cây đầu mối ở bên này để nhập hàng, tiện đường ghé qua xem thử, ai ngờ…”

Dương Huy nói đến đây, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Tần Hán Xuyên nhìn cửa chính của căn nhà, đó là một cánh cửa gỗ cũ, vị trí của ổ khóa đã bị lưỡi rìu chặt ra một lỗ lớn.

Ông bước qua xem, “Cánh cửa này lắp ổ khóa tròn thông thường à?”

Dương Huy nói, “Vâng. Lúc đó cửa đã bị khóa, tôi không có chìa, không mở được, nên đã phá khóa.”

“Loại ổ khóa này, người đứng bên ngoài cũng có thể ấn chốt khóa phía sau để khóa cửa, đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng bố tôi có gắn then cài chống trộm phía sau cửa, cái này phải ở trong nhà mới cài được. Nên tuy tôi đã phá khóa rồi vẫn không mở được cửa, cuối cùng phải sang nhà hàng xóm mượn cây rìu, chặt mở cửa ra.”

Tần Hán Xuyên nhìn xung quanh, đây là căn nhà hai phòng ngủ, một phòng khách, diện tích không lớn, ban công và cửa sổ đều gắn lưới

chống trộm, nếu cửa chính bị khóa từ bên trong, căn nhà này chính là một "phòng kín" tương đối kín kẽ.

"Sau khi cậu đi vào, trong nhà ngoài bố cậu ra, còn người nào khác không?" Ông hỏi.

"Trong nhà lúc đó không có người khác. Khi tôi sang mượn rìu, hàng xóm ở đối diện cũng qua giúp, khi hai chúng tôi vào nhà, anh ấy vẫn luôn đợi ở phòng khách, tôi có vào các phòng xem qua, nếu có người nào khác trốn trong nhà, chắc không thể trốn ra ngoài trước mặt chúng tôi được."

Tần Hán Xuyên chợt chuyển đề tài, nhìn chằm chằm anh ta hỏi, "Cậu và bố mình, quan hệ thế nào?"

Dương Huy hơi ngẩn ra, ấp úng nói, "Bình thường, không hẳn là tốt, nhưng cũng không có mâu thuẫn gì lớn." Dường như sợ Tần Hán Xuyên nghi ngờ gì đó, anh ta lại bổ sung, "Bố tôi hàng tháng có ít tiền lương hưu, trên cơ bản tiền dưỡng già không cần chúng tôi phải phụ trách, nên ông ấy đối với chúng tôi mà nói cũng không phải gánh nặng gì."

"Trên cậu còn có ba người chị gái?"

"Vâng, họ đều lấy chồng ở nơi khác, một năm cũng khó về thăm ông già được một lần."

Khi Dương Huy nói câu này, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn rõ ràng.

"Tiệm trái cây của cậu ở đâu?"

"Đoạn giữa đại lộ Thanh Dương, ngay bên cạnh trường tiểu học Thanh Dương, cách chỗ này khá xa."

Tần Hán Xuyên nhìn anh ta, "Bình thường bao lâu thì cậu đến thăm bố mình một lần?"

"Có việc thì qua, nếu không có việc gì, mấy tháng mới đến một lần."

Vậy cậu lấy tư cách gì phê bình các chị của mình không thường xuyên

về thăm bố? Tần Hán Xuyên nghĩ bụng.

"Hôm qua, trong khoảng thời gian từ 6 đến 9 giờ tối, cậu vẫn luôn ở trong tiệm trái cây của mình, đúng không?" Ông đổi đề tài, hỏi.

"Đúng vậy, tôi bận suốt, đến 10 giờ tối mới đóng cửa."

Lúc này nhân viên điều tra dấu vết đến báo cáo, vì trước khi chết nạn nhân vừa tắm rửa qua, nên không tìm được dấu vân tay của người cào xung quanh vết cào trên người ông ta, trong nhà cũng không lấy được dấu chân và dấu vết đáng nghi nào khác.

Tần Hán Xuyên tiếp tục gọi người hàng xóm cho Dương Huy mượn rìu ra ngoài ban công, hỏi han tỉ mỉ.

Người hàng xóm này năm nay 42 tuổi, là một nhân viên bảo vệ của trung tâm thương mại, sống ngay đối diện nhà Dương Như Thành.

Theo lời anh ta, lần cuối cùng mình gặp nạn nhân là khoảng 7 giờ rưỡi tối qua.

Lúc đó anh ta vừa tan làm về nhà, đang lấy chìa khóa ra mở cửa thì thấy Dương Như Thành mở cửa, xách một túi rác lớn đi xuống lầu. Bấy giờ hai người còn chào hỏi nhau.

Tần Hán Xuyên hỏi, "Lúc đó anh có để ý thấy dưới cằm ông ấy có vết cào không?"

"Lúc đó chắc là chưa có vết cào. Vì vết cào rõ thế này, chỉ cần chạm mặt, chắc chắn sẽ nhìn thấy. Nếu như có thì tôi vừa nhìn đã thấy ngay rồi. Nhưng lúc đó quả thật không có."

Người hàng xóm còn nói, thông thường họ sẽ vứt rác cạnh thùng rác ven đường dưới nhà, đến khuya sẽ có nhân viên vệ sinh thu gom.

Tối qua Dương Như Thành vứt rác xong quay về, chắc là khoảng 8 giờ tối, vì anh ta nghe thấy tiếng mở cửa lạch cạch khi Dương Như Thành về, lúc đó chương trình *Tiêu điểm Thời sự* trên đài truyền hình Trung ương vừa kết thúc chưa lâu.

Anh ta gần như mỗi ngày đều xem *Tiêu điểm Thời sự,* biết được thời gian kết thúc phát sóng của chương trình này thường vào khoảng 7 giờ 55 phút tối.

“7 giờ rưỡi tối ra ngoài vứt rác, 8 giờ mới về.” Tần Hán Xuyên nhíu mày. “Xuống dưới tầng vứt rác mất nửa tiếng đồng hồ sao?”

Người hàng xóm nói, “Ông Dương vứt rác xong đều sẵn tiện đi tản bộ xung quanh một lúc.”

“Ông ấy thường đi đâu tản bộ?”

“Cách chỗ vứt rác không xa, bên kia đường có một tòa nhà hoang, bên cạnh có một con đường đất ngày xưa xe tải chở đất mở ra, ông Dương rảnh rỗi không có việc làm, trồng một ít hoa cỏ ở ven đường, nên thường qua đó tưới nước, bắt sâu, tản bộ này nọ, có khi cũng tập thái cực quyền, rèn luyện thân thể ở đó.”

Người hàng xóm còn nói, 8 giờ tối hôm qua, sau khi ông Dương về nhà thì không nghe thấy tiếng mở cửa khác, cũng không phát hiện có người đến gõ cửa tìm ông ta. Buổi tối cũng không nghe thấy tiếng động lạ nào truyền ra từ nhà ông ta.

Tần Hán Xuyên gật đầu, đi từ ban công vào lại phòng khách, thấy Dương Huy đang ngồi trên sofa gọi điện thoại cho ba người chị gái, ông chợt nghĩ ra gì đó, đợi Dương Huy gọi điện thoại xong liền hỏi, “Bố cậu bình thường có sở thích hay thú tiêu khiển gì để giết thời gian không?”

“Sở thích?” Dương Huy có vẻ hoang mang, “Theo tôi nhớ, ông già hình như không có sở thích gì, chỉ thường hay ngồi trước tivi ngẩn người thôi.”

“Ông Dương bình thường thích đến quán lúc lắc chơi mạt chược, đánh bài.”

Người hàng xóm từ phía sau đi đến, nói cho Tần Hán Xuyên biết.

Quán “lúc lắc” là cách gọi khác của quán mạt chược ở Thanh Dương, bắt nguồn từ trò chơi mạt chược lúc lắc mà ra.

Tần Hán Xuyên nhìn Dương Huy, giống như đang nói, cậu làm con trai mà còn không hiểu bố mình bằng hàng xóm.

2

Chiều thứ hai, bác sĩ pháp y Tào Siêu gọi điện thoại cho Tần Hán Xuyên, nói, “Báo cáo khám nghiệm tử thi của Dương Như Thành có rồi, nguyên nhân tử vong giống với Hà Khánh Quốc, bị người khác cào bị thương, trên móng tay có bôi độc rắn, độc rắn từ miệng vết thương đi vào hệ tuần hoàn máu của ông ta, khiến cho nhịp tim của người này đập nhanh, hít thở khó khăn, cuối cùng suy tim mà chết. Hơn nữa còn giống ở chỗ, hung thủ cũng dùng độc rắn hổ mang.”

“Thời gian tử vong là lúc nào?”

“Vào đêm xảy ra vụ án, trong khoảng từ 8 đến 9 giờ tối.”

Tần Hán Xuyên hỏi, “Hung thủ giết chết Hà Khánh Quốc và Dương Như Thành, có phải cùng một người không?”

Lão Tào nói, “Vết cào trên người Hà Khánh Quốc, nhỏ hẹp mà dứt khoát, nhưng lực độ nhỏ hơn, vết cào trên người Dương Như Thành, rộng mà dày, lực độ tương đối lớn, hơn nữa vết thương rất lộn xộn, chúng tôi đã so sánh kĩ, cuối cùng xác nhận, hung thủ cào hai người này bị thương, không phải cùng một người.”

Sau khi Tần Hán Xuyên báo lại kết quả khám nghiệm tử thi của Dương Như Thành cho người trong Tổ Trọng án số 2, mọi người đều có chút bất ngờ.

Cái chết của Dương Như Thành và Hà Khánh Quốc giống nhau, nguyên nhân tử vong giống nhau, mọi người vốn nghĩ đây là một vụ giết người liên hoàn, hung thủ chắc là cùng một người, hai vụ án này có thể gộp chung lại để điều tra. Ngờ đâu đến cuối cùng Trung tâm Pháp y lại chứng thực, hung thủ không phải cùng một người.

Mọi người đều hoang mang, dường như đang hỏi, *Chuyện gì thế này?*

Văn Lệ nói, "Có khi nào là mô phỏng giết người không? Sau khi vụ án của Hà Khánh Quốc xảy ra, có người cảm thấy thủ pháp giết người này rất cao minh, cả cảnh sát cũng không phá được, nên cố ý mô phỏng, dùng thủ pháp tương tự, giết chết người mình muốn giết."

Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, "Khả năng này không lớn."

Sở dĩ ông kết luận như vậy, chủ yếu có hai nguyên nhân cơ bản.

Thứ nhất, vụ án của Hà Khánh Quốc, tuy có rất nhiều phương tiện truyền thông đưa tin, nhưng do phía cảnh sát vẫn chưa công bố cụ thể với bên ngoài nguyên nhân tử vong của nạn nhân và thủ pháp gây án của hung thủ, do đó các bài báo đều nói khá mơ hồ, chỉ nói người này trúng độc mà chết, không hề nói ra anh ta trúng độc như thế nào, trúng loại độc gì. Nên người bình thường không thể biết nguyên nhân tử vong và thủ pháp gây án cụ thể được, tất nhiên, vì vậy người ngoài cũng không thể mô phỏng theo.

Thứ hai, độc rắn hổ mang, không phải chất độc bình thường, phải mua qua kênh bán hàng chuyên dụng, không phải là thứ mà một người có thể tùy tiện, muốn mua là dễ dàng mua được.

Văn Lệ tiếp lời thầy mình hỏi, "Như vậy phải giải thích ra sao khi nguyên nhân tử vong của Dương Như Thành và Hà Khánh Quốc rất giống nhau, nhưng hung thủ gây án lại không phải cùng một người? Lẽ nào chỉ là trùng hợp?"

"Trước mắt cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Có lẽ khi chúng ta làm rõ được vấn đề này, vụ án này cũng sẽ được phá."

"Vậy bây giờ vụ án này hoàn toàn không có manh mối, chúng ta nên bắt đầu điều tra theo hướng nào đây?"

Tần Hán Xuyên đứng dậy đi vài bước rồi nói, "Theo tình hình trước mắt, chúng ta cũng không thể nói là hoàn toàn không có chút manh

mối. Ít ra chúng ta đã biết, vào lúc 7 giờ rưỡi đêm xảy ra vụ án, tức là ngày 27 tháng 3, khi nạn nhân Dương Như Thành ra ngoài vứt rác, trên người không hề có vết cào, nhưng ông ta vứt rác xong, đi tản bộ ở khu vực lân cận, 8 giờ về đến nhà, tắm rửa xong, khoảng 8 giờ 28 phút, ông ta gọi điện thoại cầu cứu con trai mình thì đã độc phát mà chết. Vì vậy tôi nghi ngờ, trong thời gian từ 7 giờ rưỡi đến 8 giờ tối, trong quá trình vứt rác và tản bộ, ông ta đã bị người khác dùng móng tay độc cào trúng, về nhà không được bao lâu thì độc phát mà chết. Theo đó, chúng ta nhất định phải điều tra rõ hành tung của nạn nhân trong vòng nửa tiếng từ 7 giờ rưỡi đến 8 giờ tối ngày xảy ra vụ án. Đây là điểm mấu chốt của vụ án này. Văn Lệ, lát nữa em theo tôi đến đường Thành Quan một chuyến, xem lại hiện trường vụ án, nhất là nơi vứt rác và tản bộ, xem thử có thể tìm được nhân chứng mục kích nào không."

Văn Lệ gật đầu nói, "Vâng."

Tần Hán Xuyên ngẫm nghĩ, lại bổ sung, "Về động cơ gây án cũng phải điều tra. Vì sao hung thủ lại phải giết ông già đã về hưu này? Giết người trả thù? Giết người vì tình? Hay liên quan đến tranh chấp kinh tế? Điều này chúng ta phải làm rõ. Vì vậy chúng ta cần phải điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân. Việc này, Lý Minh, cậu phụ trách dẫn người đi điều tra. Các đồng chí còn lại, vụ án Hà Khánh Quốc kia không thể bỏ qua, nếu chưa nhận được nhiệm vụ mới, thì vẫn phải tiếp tục điều tra. Dù sao hai vụ án này có độ tương tự rất lớn, nói không chừng có quan hệ với nhau thật."

Mọi người nhận được mệnh lệnh, chia nhau ra làm việc.

Văn Lệ đi cùng thầy mình, đến số 179 đường Thành Quan, kiểm tra hiện trường vụ án lần nữa.

Nhà số 403, tuy thi thể của Dương Như Thành đã được đưa đi, nhưng hiện trường vẫn được giữ nguyên trạng, trên sàn nhà phòng khách, đường kẻ màu trắng do nhân viên điều tra dấu vết vẽ lại vị trí

nạn nhân ngã xuống, lúc này trông thật quái dị.

Tần Hán Xuyên xem kĩ ổ khóa cửa chính, xác nhận sau khi then cài chống trộm sau cánh cửa được cài lên, căn nhà lúc đó thật sự là một phòng kín, người bên ngoài không thể vào được, vả lại cũng không có khả năng có người ra khỏi nhà sau khi gây án, cố ý sắp xếp hiện trường thành thế này.

Đường Thành Quan là một con phố cũ, nhà cửa trên đường phần lớn được xây dựng từ những năm 70-80 của thế kỷ trước, người dân ở đây phần lớn đều vào khu đô thị mới mua nhà thương mại, đã dọn đi hết, để lại những căn nhà trống rỗng, đều bị các công ty khai thác bất động sản dùng sơn viết lên chữ "dỡ bỏ" thật lớn.

Nơi Dương Như Thành vứt rác, nằm cạnh một thùng rác cách tòa nhà ông ta ở khoảng 50m.

Từ chỗ vứt rác đi qua bên kia đường là một căn nhà cao tám tầng xây dở dang, hai tầng bên dưới đã được lát gạch, sáu tầng phía trên mới chỉ có khung bê tông trống trơn.

Bên cạnh là mảnh đất hoang, cỏ dại mọc cao hơn cả người. Trong đám cỏ hoang, có một con đường đất nhỏ bị bánh xe cán mà ra, đất ở ven đường có dấu vết bị xới qua, bên trên trồng một số hoa cỏ thường gặp.

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ đứng trên đường đất nhỏ, lẳng lặng quan sát bốn phía, không hề nhìn thấy một bóng người nào.

Nếu hung thủ thật sự cào Dương Như Thành bị thương ở chỗ này, e là rất khó tìm được nhân chứng mục kích.

Tan Hán Xuyên dùng ngón tay chỉ, "Vào căn nhà hoang kia xem thử."

Bên trong căn nhà hoang chất đầy gạch đá, không khí nồng nặc mùi hôi thối của phân và nước tiểu, khiến Văn Lệ phải nhíu chặt chân mày.

Xem ra người đi đường đã xem nơi này thành nhà vệ sinh công cộng khẩn cấp rồi.

Trong góc tường, có vài chiếc chăn rách nát bẩn thỉu, còn có một ít quần áo, quần lót phụ nữ, giày đàn ông, đều rách nát, dơ dáy. Xem ra nơi này từng là "nhà" của người vô gia cư và ăn xin.

Tần Hán Xuyên nhìn quanh, hô lớn, "Này, có ai không?"

Âm thanh vang vọng trong căn nhà hoang trống trải, nhưng không ai trả lời.

Hai người đi một vòng xung quanh, không tìm được bất cứ manh mối nào liên quan đến vụ án.

Nhưng nhóm người Lý Minh lại có thu hoạch.

Họ điều tra được, ba năm trước Dương Như Thành nghỉ hưu ở công ty nông nghiệp, hàng tháng nhận hơn một nghìn tệ lương hưu. Trong thời buổi vật giá leo thang, muốn dùng chút tiền này để duy trì cuộc sống, bao gồm ăn mặc, đi lại, chữa bệnh, vui chơi… quả thật có chút eo hẹp. Nhưng bình thường ông già họ Dương sống rất tiết kiệm, thậm chí có thể nói là bủn xỉn, nên miễn cưỡng vẫn đủ sống.

Dương Như Thành thích đến quán mạt chược tên là Quán lúc lắc Xảo Chân, tuy đánh không lớn, nhưng một ngày cũng có khi ăn thua hàng trăm tệ.

Khoảng hai ngày trước khi Dương Như Thành xảy ra chuyện, ông ta có thắng một người phụ nữ chơi cùng 170 tệ, nhưng người này chỉ trả ông ta 70 tệ, còn nợ ông ta 100 tệ không chịu trả.

Dương Như Thành là một người cổ hủ, tức khắc mắng chửi ngay trong quán.

Người kia cũng chẳng phải "ngọn đèn cạn dầu", lập tức chỉ thẳng vào mũi mắng ngược lại ông ta là lão già không chịu chết.

Dương Như Thành tức giận ra tay đánh chị ta một bạt tai, người

phụ nữ đó càng nổi điên hơn, chạy xuống nhà bếp của quán, xách cây dao thái ra, lớn tiếng nói phải chém chết lão già họ Dương. May mà mọi người khuyên can, mới không gây ra họa lớn.

Cuối cùng người phụ nữ kia còn buông lời cảnh cáo, nói ông Dương ra cửa phải cẩn thận một chút.

Nhóm người Lý Minh biết được chuyện này, đã âm thầm điều tra người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó tên là Huỳnh Bích Liên, năm nay 45 tuổi, chồng đi làm công ở Quảng Đông, chị ta ở nhà không có việc làm, hàng ngày nấu ba bữa cơm cho con cái, thời gian còn lại, sẽ chạy đến quán lúc lắc chơi mạt chược.

“Vậy nên cậu cho rằng, người phụ nữ tên Huỳnh Bích Liên này, vì chuyện đánh mạt chược này mà ghi hận ông Dương, cuối cùng ra tay giết chết ông ta?” Văn Lệ hỏi Lý Minh.

Lý Minh gật đầu nói, “Nghe nói người phụ nữ này không chỉ đanh đá mà lòng dạ còn rất hẹp hòi. Trước đây từng cãi vã với người khác trong quán mạt chược, dùng ghế đánh gãy xương sườn người ta, vì chuyện này mà chị ta từng bị tạm giam vài ngày. Theo tôi thấy, với tính cách có thù tất báo, có khả năng rất lớn, vì ở nơi đông người bị ông Dương bạt tai, nên chị ta ghi hận trong lòng, chờ thời cơ gây án.”

“Thầy, thầy thấy sao ạ?” Văn Lệ nhìn Tần Hán Xuyên.

Tần Hán Xuyên nói, “Suy đoán của Tiểu Lý tuy vẫn có nhiều điểm nghi vấn, chẳng hạn như nguồn gốc của độc rắn, nhưng theo tình hình trước mắt, chúng ta không thể bỏ qua bất cứ manh mối nào, người phụ nữ này đáng để điều tra.”

Lý Minh nhìn Văn Lệ, vẻ mặt có chút đắc ý, hỏi, “Tổ trưởng, sếp đồng ý để chúng em đi bắt người sao?”

Tần Hán Xuyên lắc đầu, “Bây giờ bắt người vẫn còn quá sớm. Điều

tra bằng chứng ngoại phạm của chị ta trước đã."

Xét thấy người trong quán mạt chược đều tương đối mẫn cảm với cảnh sát, nên sáng hôm sau, khi Văn Lệ và Lý Minh đều mặc thường phục đến Quán lúc lắc Xảo Chân đợi Huỳnh Bích Liên, chiếc xe cảnh sát họ lái đến, cũng đậu ở ven đường cách đó thật xa.

Khoảng 9 giờ sáng, một người phụ nữ ở bên ngoài quán mạt chược hét lớn, "Bà chủ, có để chỗ cho tôi không đấy?" Còn chưa dứt lời, một người phụ nữ trung niên dáng người thấp bé đã bước vào, tay áo xắn cao, đi đường phát ra tiếng uỳnh uỳnh, vừa nhìn đã biết không phải người hiền lành.

Bà chủ quán mạt chược nói nhỏ với Văn Lệ, "Bà ta chính là Huỳnh Bích Liên."

Văn Lệ và Lý Minh đi qua.

"Chị là Huỳnh Bích Liên đúng không?" Văn Lệ nói, "Chúng tôi có chút việc muốn tìm chị, mời chị ra bên ngoài nói chuyện."

Huỳnh Bích Liên sửng sốt, trừng mắt nhìn họ, "Các người là ai vậy? Dựa vào đâu mà tôi phải theo các người ra ngoài?"

Lý Minh không lên tiếng, đưa thẻ cảnh sát cho chị ta xem.

Sắc mặt của Huỳnh Bích Liên lập tức thay đổi, mồ hôi lạnh trên trán liền tuôn ra.

Người phụ nữ này nhìn thấy cảnh sát lại chột dạ như vậy, lẽ nào thật sự bị Tiểu Lý nói trúng rồi? Văn Lệ thấy vậy, nghĩ bụng.

Huỳnh Bích Liên không dám lên tiếng nữa, cúi đầu xuống, ngoan ngoãn theo hai người họ ra ngoài.

Văn Lệ hỏi, "Huỳnh Bích Liên, bạn chơi bài Dương Như Thành của chị đã chết rồi, chuyện này chị biết rồi chứ?"

Huỳnh Bích Liên gật đầu nói, "Tôi có nghe người ta nói, nghe đâu bị trúng độc mà chết."

Lý Minh hỏi thẳng, “Chúng tôi muốn biết, ngày 27 tháng này, cũng tức là ngày Dương Như Thành chết, từ 7 giờ rưỡi đến 9 giờ tối, chị đang ở đâu?”

“Ở đâu hả?” Huỳnh Bích Liên có vẻ khá bất ngờ trước câu hỏi này của cảnh sát. “Tôi ở nhà xem tivi.”

“Chị phải nói thật.”

“Lời tôi nói chính là sự thật.”

“Có người nào làm chứng không?”

“Không có, chỉ có một mình tôi xem tivi.” Huỳnh Bích Liên dừng lại một chút rồi nói, “Nhưng lúc đó con gái tôi đang ở nhà làm bài tập, con bé có thể làm chứng. Nếu các người không tin, đợi nó tan học về, các người có thể đến hỏi con bé.”

Văn Lệ thấy khi nói chuyện, tròng mắt chị ta chuyển động nhanh mấy lần, giọng nói cũng không lớn như trước đó, hiển nhiên có chút yếu ớt, bất giác có toan tính trong lòng, lấy di động ra nói, “Con gái chị học trường nào? Tôi gọi điện thoại đến nhà trường ngay, hỏi cô bé cho rõ.” Cô lo họ vừa đi khỏi, Huỳnh Bích Liên sẽ lập tức đến trường tìm con gái để khớp khẩu cung, nếu vậy họ tìm được con gái chị ta cũng không hỏi được gì nữa.

Quả nhiên Huỳnh Bích Liên có chút hoảng hốt, vội vàng xua tay nói, “Con gái tôi, nó, trường của nó không có điện thoại…”

Người phụ nữ này quả nhiên có tật giật mình! Văn Lệ và Lý Minh nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ.

“Huỳnh Bích Liên, buổi tối ngày 27 tháng 3, từ 7 giờ đến 9 giờ, chị đang ở đâu?” Lý Minh đột nhiên lớn tiếng.

Huỳnh Bích Liên run rẩy toàn thân, “Tôi, tôi thật sự ở trong nhà xem tivi.”

Lý Minh nói, “Đến lúc này chị vẫn không chịu nói thật? Đêm hôm

đó, chị vốn không hề ở nhà xem tivi, mà mai phục ở con đường đất nhỏ mà Dương Như Thành tản bộ mỗi tối, đợi khi ông ta đi qua, bất ngờ xông đến, dùng móng tay độc cào ông ta bị thương. Nửa tiếng sau, Dương Như Thành về đến nhà, độc phát mà chết. Chị chính là hung thủ hại chết Dương Như Thành!"

"Gì… gì cơ? Móng tay độc gì?" Lúc này Huỳnh Bích Liên dường như mới hiểu ra mục đích mà hai cảnh sát này đến tìm mình, "Thì ra các người nghi ngờ tôi giết chết lão Dương hả?"

"Chúng tôi hoàn toàn có lý do để nghi ngờ. Hai ngày trước khi Dương Như Thành chết, chị và ông ta đã cãi nhau trong quán mạt chược, lúc đó chị có dặn ông ta ra đường phải cẩn thận."

"Ôi trời, đồng chí cảnh sát, các người hiểu lầm rồi, lúc đó tôi chỉ nhất thời lẹ miệng, nói bậy nói bạ thôi, hai người có cho tôi mượn lá gan, tôi cũng không dám giết người đâu, giết người sẽ bị xử bắn đấy."

Văn Lệ lạnh lùng nói, "Chị nói mình không giết người, vậy tôi hỏi chị, đêm xảy ra vụ án, rốt cuộc chị đã ở đâu?"

"Chuyện này… chuyện này…" Huỳnh Bích Liên cúi đầu, hai tay không ngừng xoắn vào nhau, "Chuyện này tôi thật sự không nói được, nhưng tôi không giết lão Dương thật, các người phải tin tôi."

"Đêm xảy ra vụ án rốt cuộc chị đang ở đâu?" Lý Minh trừng mắt, gầm lên, "Nếu chị không nói, vậy mời theo chúng tôi về Cục Cảnh sát."

"Tôi nói, tôi nói, nhưng tôi nói rồi các người đừng bắt tôi…" Huỳnh Bích Liên nhăn nhó mặt mày, run rẩy nói, "Đêm hôm đó, tôi vẫn luôn ở nhà của Bảy Lùn."

Văn Lệ sững sờ, "Bảy Lùn là ai? Chị ở nhà hắn ta làm gì?"

"Anh ta là nhà cái lô đề, tối hôm đó, cả đám chúng tôi tụ tập ở nhà anh ta để đánh đề."

"Ý chị nói, đêm hôm đó, chị vẫn luôn ở trong nhà Bảy Lùn này đánh

lô đề?”

“Đúng vậy, hôm đó vừa đúng ngày bỏ số, từ 7 giờ đến hơn 10 giờ tối, tôi đều ở nhà anh ta cầm phiếu chọn số, lúc đó trong nhà hắn còn có rất nhiều người, không tin các người có thể đi hỏi họ.”

Văn Lệ biết, khu vực quanh trung tâm thành phố Thanh Dương, chuyện người dân thích đánh lô đề là một chuyện công khai, chính quyền thành phố từng truy quét ở phạm vì lớn nhiều lần, đều không thể diệt cỏ tận gốc.

Lý Minh hỏi, “Sao chị không chịu nói sớm?”

Huỳnh Bích Liên nhăn nhó nói, “Tôi tưởng các người đến bắt tôi vì chuyện này, nên không dám nói.”

Lý Minh giận đến tái mặt.

Chuyện chơi lô đề vẫn cấm, nhưng chỉ cần không phải nhà cái, người chơi bình thường có bị bắt cũng chỉ phạt hành chính chút tiền rồi thả ra, nên bắt cũng xem như không bắt.

Lý Minh hỏi, “Bảy Lùn mà chị nói, sống ở đâu? Chúng tôi phải tìm hắn để chứng thực những gì chị nói.”

Huỳnh Bích Liên nói, “Hắn sống ở số 13 đường Thành Quan, căn hộ nằm ở giữa của tầng ba.”

Văn Lệ còng tay chị ta đưa lên xe cảnh sát, đề phòng chị ta lén báo tin, sau đó cùng Lý Minh đi tìm người đàn ông được gọi là Bảy Lùn kia, chứng thực đêm xảy ra vụ án, Huỳnh Bích Liên có thật sự đang ở nhà hắn đánh đề, giữa chừng không hề rời khỏi.

Văn Lệ và Lý Minh vất vả nửa ngày, cuối cùng bắt về một đôi nam nữ đánh lô đề phi pháp.

3

Văn Lệ giao đôi nam nữ liên quan đến tổ chức đánh lô đề này cho Đội Trị an, đang định ngồi xuống nghỉ xả hơi thì di động đổ chuông, là mẹ cô gọi đến.

Văn Lập Anh nói qua điện thoại, “Nhóc con, mẹ đã đặt bàn ở nhà hàng Thanh Dương rồi, tối tan làm, con đưa bạn trai của con qua đây, chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

“Mẹ!”

Văn Lệ đứng bật dậy, giọng cao một quãng tám, khiến các đồng nghiệp xung quanh giật nảy mình, “Mẹ, hôm qua con mới nói với mẹ chuyện này, hôm nay mẹ đã sốt sắng đòi gặp người ta, tiết tấu gì đây hả?”

“Con đã 27 tuổi rồi, con nhìn đám bạn học của mình đi, có ai không kết hôn từ sớm, sinh con dưỡng cái hết rồi không? Chỉ có con còn độc thân.” Văn Lập Anh nói với giọng điệu chỉ hận sắt không thể rèn thành gang, “Lần này khó lắm mới tìm được một người bạn trai, con không sốt ruột, nhưng người làm mẹ đây sốt ruột thay con. Con gọi người ta đến, để mẹ xem giúp con, nếu được, thì nhanh chóng quyết định luôn cho xong. Con đã sắp đến tuổi băm rồi, không kéo dài được nữa.”

“Nhưng mà con…”

Văn Lệ nghĩ đến Kim Nhất Điền, vốn định nói mình còn chưa chính thức bắt đầu với người ta, nhưng Văn Lập Anh đã ngắt lời cô, ”Quyết định như vậy đi, mẹ đặt bàn rồi, phòng 1208 nhà hàng Thanh Dương, tan làm mẹ ở đây đợi hai đứa. Nếu con không dẫn người đến, tối nay đừng có về nhà nữa.” Vừa nói dứt lời bà liền cúp máy ngay.

Văn Lập Anh là Chủ nhiệm một phòng ở Cục Văn hóa Thể thao, dù nói chuyện với con gái, vẫn dùng giọng điệu như nói chuyện với cấp dưới, hoàn toàn không có chỗ để thương lượng.

“Chuyện gì thế này chứ!”

Văn Lệ cầm di động, tức anh ách bĩu môi.

“Con dâu xấu rồi cũng phải gặp mẹ chồng, à, không, con rể tốt rồi cũng phải gặp mẹ vợ, chị lo lắng cái gì? Với lại con người mẹ chị rất tốt, sẽ không làm khó anh bạn trai tác giả của chị đâu.” Lý Minh từ phía sau đi đến, giọng điệu mang vẻ chua chát nói.

“Tiểu Lý Tử, cậu dám nghe lén điện thoại của tôi?” Văn Lệ lấy uy phong của chị đại ra, như thể muốn đánh người.

“Chị nói chuyện điện thoại lớn tiếng thế kia, giống như sợ người khác không biết chị có bạn trai vậy, cả phòng làm việc đều nghe thấy cả, còn phải nghe lén nữa sao?” Lý Minh nhảy lên, ôm đầu bỏ chạy, đúng lúc đụng trúng Tần Hán Xuyên vừa từ ngoài vào.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Hán Xuyên cầm một túi hồ sơ trên tay, “Ở đây đánh nhau hả?”

Vẻ mặt Lý Minh rất khoa trương, “Lão đại, hôm nay Văn Lệ muốn dẫn anh bạn trai tác giả lần trước đến phòng làm việc của chúng ta đi gặp mẹ chị ấy, tâm trạng rất tốt, nên muốn ra tay đánh người.”

Tần Hán Xuyên bật cười ha ha, nói đùa với cậu ta, “Tiểu Lý Tử, không phải cậu muốn theo đuổi Văn Lệ sao? Cậu không có cửa đâu, sư tỷ của cậu không thích kiểu như cậu.” Ông đập túi hồ sơ trên tay lên ngực cậu ta, nói, “Đi photo cái này cho tôi!”

Tâm tư của người ta, lẽ nào thầy hiểu sao? Văn Lệ nhìn theo bóng lưng của thầy mình, không hiểu sao thấy hơi ấm ức.

Sắp đến giờ tan tầm, Văn Lệ gọi điện thoại cho Kim Nhất Điền.

“Cái gì, mẹ chị muốn gặp em?” Kim Nhất Điền ở đầu dây bên kia có

vẻ rất bận rộn, “Chị biết em đang điều tra vụ án thiếu nữ mất tích mà, đâu có thời gian.”

Văn Lệ tức tối, “Cậu bớt được lợi còn khoe mẽ, tôi đã nói chuyện của chúng ta cho mẹ tôi biết, bà muốn chính thức gặp mặt con rể tương lai.”

Kim Nhất Điền cười hì hì nói, “Chị không nói sớm, mẹ vợ tương lai triệu kiến, em bận cách mấy cũng phải đi chứ.”

Sau khi tan làm, Văn Lệ đến nhà hàng Thanh Dương, Kim Nhất Điền đã ở trước cửa đợi cô.

Hôm nay Kim Nhất Điền rất khác, mặc áo vest đi giày da, lại còn thắt cà vạt màu đỏ.

Văn Lệ vừa nhìn thấy liền bật cười, “Tôi thấy cậu vẫn là mặc quần jeans, đi giày thể thao trông thuận mắt hơn.”

Kim Nhất Điền nói, “Thật ra em cũng nghĩ vậy, nhưng buổi gặp mặt hôm nay, liên quan đến hạnh phúc cả đời của hai ta, nên ăn mặc trịnh trọng một chút sẽ tốt hơn.”

“Cái gì gọi là hạnh phúc cả đời của hai ta?” Văn Lệ đẩy anh một cái, bật cười, “Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Hai người đi thang máy lên tầng 12, tìm đến phòng 1208.

Văn Lập Anh đã đến từ sớm, đang ngồi trên sofa xem tin tức.

“Chủ nhiệm Văn!”

“Tác giả Kim!”

“Ôi, chào bác, chào bác!”

Kim Nhất Điền bắt tay Văn Lập Anh, thuận thế ngồi xuống trước mặt bà.

Văn Lệ choáng toàn tập.

Kim Nhất Điền giải thích, “Dạo trước, Cục Văn hóa Thể thao có tổ

chức một lễ hội văn hóa nghệ thuật, trong đó có một hoạt động là tác giả ký tặng sách, em may mắn được mời. Người chủ trì hoạt động đó chính là Chủ nhiệm Văn. Nên em và bác xem như có duyên gặp một lần."

Văn Lập Anh nói, "Đâu chỉ là có duyên gặp một lần, phải nói là vừa gặp như đã quen mới phải."

Văn Lệ bất giác thầm thở phào, cô biết mẹ cô xưa nay vẫn luôn ở trong cơ quan, lại là cán bộ nhà nước, nên rất kén chọn, người bà nhìn trúng, không phải viên chức nhà nước, thì cũng là con ông cháu cha. Văn Lập Anh cảm thấy, chỉ những người như vậy mới xứng với cô con gái bảo bối của mình. Mà Kim Nhất Điền, một không phải là công chức, hai không có đơn vị, cả công việc ổn định chính thức cũng không có, chỉ là một tác giả tự do kiêm thám tử tư. Văn Lệ còn tưởng mẹ mình sẽ hơi xem thường anh, không ngờ hai người vừa gặp nhau đã giống như bạn bè cũ, khiến cô phải trố mắt đứng một bên. Chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của cô.

"Tác giả Kim, thật không ngờ cậu còn biết xem chỉ tay nữa." Văn Lập Anh khâm phục nói, "Con người của tôi, xưa nay không tin vào chuyện xem tay xem tướng, nhưng lần trước cậu xem qua cho tôi, nói quả rất chuẩn."

Lúc này Văn Lệ mới biết, trong buổi ký tặng sách lần trước, Kim Nhất Điền còn từng xem chỉ tay cho mẹ cô.

Kim Nhất Điền nói, "Xem chỉ tay, không phải là hoạt động mê tín dị đoan. Xem tướng qua chỉ tay là một môn học được người xưa đúc kết từ trong thực tiễn ra, nó lấy hiện tượng, sự thật là căn cứ. Hình dáng của lòng bàn tay, đường chỉ tay, màu sắc có thể phản ánh tình trạng sức khỏe của cơ thể người, cũng có thể hiển thị tâm lý, tính cách và khuynh hướng số phận của con người. Nên cháu mới nói, tướng học chỉ tay, thật ra cũng là một môn khoa học."

Văn Lập Anh giơ tay ra nói, “Vậy cậu xem giúp tôi lần nữa đi.”

Kim Nhất Điền nhích lên trước, kéo đầu ngón tay của bà, chăm chú xem một lúc, “Ấy, dạo trước, chắc bác từng bị bệnh, hoặc nằm viện đúng không? Nhưng mà vẫn còn may, thời gian không dài, khoảng một tuần là đã khỏi rồi.”

Mẹ con Văn Lập Anh đều sững sờ.

Tháng trước quả thực Văn Lập Anh từng bị bệnh, nằm viện sáu, bảy ngày mới xuất viện.

“Cậu làm thế nào mà nhìn ra được vậy?”

Văn Lập Anh xoay lòng bàn tay của mình qua qua lại lại mãi cũng không nhìn ra được dấu hiệu gì.

Kim Nhất Điền chỉ lên lòng bàn tay bà nói, “Đường chỉ này, gọi là đường sinh mệnh, bác nhìn xem, đường sinh mệnh của bác có một chỉ tay hình đảo, cho thấy cách đây không lâu bác từng bị bệnh, hoặc từng nằm viện, chỉ tay hình đảo lớn hay nhỏ, cho thấy bệnh tình nặng hay nhẹ và thời gian nằm viện dài hay ngắn.”

Văn Lệ không tin lắm, “Cậu đoán bừa chứ gì? Vậy cậu xem xem, mẹ tôi bị bệnh gì mà phải nằm viện?”

Kim Nhất Điền cười cười nói, “Chị nhìn này, đường chỉ tay bên dưới ngón út, trong tướng học chỉ tay gọi là đường sức khỏe, đường sức khỏe của Chủ nhiệm Văn ngắt quãng, cho thấy dạ dày của bác ấy tiêu hóa không tốt. Lần này nằm viện, chắc hẳn có liên quan đến nó.”

Văn Lệ sững sờ, mãi một lúc không nói được lời nào. Lần trước mẹ cô nằm viện, chính là do viêm dạ dày. Lúc ăn cơm, Văn Lệ dùng khuỷu tay huých Kim Nhất Điền một cái, “Không ngờ cậu còn biết trò xem mệnh xem chỉ tay này nữa.”

Kim Nhất Điền giả vờ khiêm tốn, “Không dám không dám, em biết sơ sơ thôi.”

Văn Lệ phì cười, suýt thì phun hết cơm trong miệng ra.

Không hiểu vì sao, cô chợt nhớ đến một phân cảnh trong bộ phim điện ảnh *Xích Bích* của Ngô Vũ Sâm.

Khi Gia Cát Lượng đỡ đẻ cho con ngựa cái khó sinh của nhà Chu Du xong, Chu Du hỏi Gia Cát Lượng, "Ngài biết đỡ đẻ cho ngựa ư?" Gia Cát Lượng phe phẩy quạt lông, cố ra vẻ điềm tĩnh nói, "Biết sơ sơ thôi."

Thần thái đó, khá giống với Kim Nhất Điền.

Cô nhịn cười nói, "Sớm biết cậu có khả năng đặc biệt này, cảnh sát chúng tôi không cần vất vả như thế rồi."

"Sao lại nói vậy?"

"Ở đâu có vụ án thì mời cậu đếm đốt tay bói một quẻ, vậy là sẽ biết hung thủ đang ở đâu rồi, cần cảnh sát hình sự chúng tôi làm gì nữa?"

Kim Nhất Điền nói, "Lời này tuy có hơi chói tai, nhưng thật ra chỉ cần chị nghĩ kĩ lại, việc xem tay bói toán này, thật ra cũng tương đồng với phá án."

"Tương đồng thế nào?"

"Đều thông qua biểu hiện để nhìn thấy bản chất."

Văn Lệ ngẫm nghĩ, nói như vậy cũng hơi có lý.

Kim Nhất Điền đặt đũa xuống, "Ví dụ như, vụ án mạng của Dương Như Thành mà các chị đang điều tra…"

Văn Lệ có chút bất ngờ, "Vụ án này hình như còn chưa được đăng báo mà, sao cậu biết nhanh vậy?"

Kim Nhất Điền nói, "Em đã nói từ sớm rồi, trong Cục Cảnh sát em không phải chỉ có một mình chị là bạn, chỉ cần tin tức mà em muốn biết, không có cái nào không tra được."

"Cũng phải, cả nhân viên gác cổng ở đơn vị chúng tôi cũng thành người hâm mộ của cậu rồi." Văn Lệ nói, "Vậy cậu nói thử xem, vụ án này thế nào?"

Vụ án này những gì cần tra chúng tôi đều đã tra qua rồi, tôi không tin cậu còn có chiêu gì mới mẻ. Cô nghĩ bụng.

Kim Nhất Điền nói, "Em đoán chỗ con trai của ông Dương, Dương Huy, bên chị đã điều tra rồi đúng không?"

Văn Lệ nói, "Điều tra qua rồi, thứ nhất, anh ta không có thời gian gây án, thứ hai, anh ta không có động cơ gây án. Hai cha con họ, tuy quan hệ không tính là thân thiết, nhưng cũng chưa đến mức cha con trở mặt thành thù. Nên hiềm nghi đối với anh ta về cơ bản đã được loại trừ."

Kim Nhất Điền liếc qua cô, nói, "Em thấy cảnh sát các chị, cứ thích tự cho mình là đúng, làm việc gì cũng thích đưa ra kết luận quá sớm. Thật ra em vẫn luôn theo dõi vụ án này, em cho chị một hướng tư duy để điều tra, làm được hay không là việc của chị."

Mọi nỗ lực của cảnh sát trong vụ án này đều bị anh nói thành công cốc, tuy Văn Lệ không phục, nhưng cũng không thể phủ nhận, anh nói không phải không có lý, nếu không, vụ án sẽ không đến tận bây giờ vẫn không chút tiến triển. Cô lườm anh, "Được rồi, đại thám tử, cậu có suy nghĩ gì, tôi rửa tai lắng nghe."

"Ông Dương còn có ba cô con gái đúng không?"

"Đúng, nhưng khi xảy ra vụ án, ba cô con gái này đều ở xa, không hề có khả năng gây án."

Kim Nhất Điền không để ý đến lời của cô, chỉ mải tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình, "Em nghe nói lần này, họ đều đã trở về."

"Trở về lo tang sự cho bố, đó là chuyện đương nhiên."

"Em nghĩ, nếu chị đi hỏi thử ba người chị gái của Dương Huy, biết đâu sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn." Kim Nhất Điền gắp một miếng cá phi-lê mà Văn Lệ thích ăn nhất vào chén cô, "Biết đâu họ hiểu rõ em trai và em dâu hơn cảnh sát các chị."

“Đâu có chuyện vừa ăn vừa thảo luận chuyện vụ án vậy? Thời gian nghỉ ngơi, không được nói chuyện công việc!”

Văn Lập Anh vừa cười vừa gắp một miếng thịt gà cho Kim Nhất Điền. Có thể thấy, bà rất hài lòng với người bạn trai này của con gái.

4

Sáng hôm sau, Văn Lệ nói lại cách nghĩ của Kim Nhất Điền với thầy mình.

Ánh mắt Tần Hán Xuyên lóe lên, gật đầu nói, "Ừm, cách nghĩ này của cậu ta, quả thật khá có lý, xem như đã tìm đúng điểm mù trong công tác điều tra của cảnh sát chúng ta. Chúng ta vốn cho rằng, khi xảy ra vụ án, ba chị gái của Dương Huy đều ở xa, hơn nữa đã rất lâu chưa về thăm nhà, tình hình mà họ biết được có hạn nên vẫn luôn bỏ qua họ. Văn Lệ, em và Lý Minh, lập tức đi gặp ba cô con gái của ông Dương."

Ba cô con gái của Dương Như Thành sau khi ngồi xe lửa trở về, vẫn ở tại nhà của một người bà con.

Khi Văn Lệ nhìn thấy ba chị em, cả ba đều mắt sưng húp, mặt đau buồn, xem ra đã khóc vì đau lòng trước sự ra đi của bố mình.

Văn Lệ hỏi ba chị em một vài vấn đề cơ bản, không phát hiện điểm khả nghi nào, nhưng lại có cảm giác quan hệ của ba chị gái này và vợ chồng em trai hình như không tốt lắm.

"Chúng tôi không có mâu thuẫn gì với em trai mình," Chị cả nói, "Chỉ là không vừa mắt cách làm của vợ nó."

Văn Lệ "ồ" lên một tiếng, rồi hỏi, "Vì sao vậy?"

Chị cả nói, "Bố tôi mỗi tháng chỉ có một nghìn mấy tệ lương hưu, có lúc bị ít bệnh vặt, khám bác sĩ một lần, tiền lương hưu của tháng đó sẽ không đủ mà dùng nữa. Ông muốn tìm con trai lấy ít tiền cứu nguy, vợ của thằng em tôi lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ, không cho đồng nào. Thằng em này của tôi là người thật thà, việc gì cũng nghe lời vợ. Bố tôi

xem như uổng công nuôi thằng con này rồi, đến chết cũng chưa từng được hưởng chút phúc nào của nó.”

Chị cả bắt đầu, chị hai, chị ba cũng chị một câu em một câu nói hết ra, mỗi câu, đều kể lể sự ngang ngược, bất hiếu của em dâu và sự nhu nhược vô dụng của em trai.

Từ trong những lời oán trách của ba cô chị gái, Văn Lệ đã nắm được một manh mối quan trọng.

Đại khái là trước khi Dương Như Thành xảy ra chuyện vài ngày, ông từng gọi điện thoại kể khổ với ba cô con gái.

Thì ra, bây giờ vật giá leo thang, còn tiền lương hưu của Dương Như Thành không hề tăng lên, con trai lại không chịu tiếp tế tài chính, nên áp lực cuộc sống của ông càng lúc càng lớn.

Trước đó không lâu, Dương Như Thành đọc báo, biết được hiện chính phủ đưa ra chính sách dùng nhà để dưỡng già, chỉ cần đem căn nhà của mình thế chấp cho công ty bảo hiểm là mỗi tháng có thể nhận được một khoản tiền đáng kể để dưỡng lão, đến khi mình qua đời, căn nhà sẽ thuộc sở hữu của công ty bảo hiểm.

Dương Như Thành tính toán kĩ một phen, cảm thấy cách dưỡng lão này rất tốt, sau khi được tư vấn, ông đã động lòng, quyết định ký hợp đồng với công ty bảo hiểm.

Nhưng con trai và con dâu ông biết được, cực lực phản đối, thậm chí người con dâu đanh đá còn chạy đến tận nhà ông để gây chuyện.

Chị cả nói, “Vợ chồng em trai tôi mở tiệm bán trái cây, kiếm được không ít tiền, thế mà chúng nó lại không muốn mua nhà. Theo như chúng nó bàn tính, đợi khi bố tôi trăm tuổi về trời, căn nhà này của ông già sẽ là của chúng, bây giờ mà mua nhà chỉ tổ lãng phí. Vậy nên, nếu bố tôi đem căn nhà ra để dưỡng lão, thế chấp nó cho công ty bảo hiểm, thì sau này chúng không lấy được căn nhà này nữa. Bởi thế vợ chồng em tôi kiên quyết ngăn cản. Mặc dù vậy, bố tôi đã hạ quyết tâm, để

giải quyết vấn đề dưỡng già của mình, lấy nhà dưỡng lão là cách tốt nhất, nên ông vẫn quyết định ký hợp đồng với công ty bảo hiểm. Nhưng sau ngày ông gọi điện thoại nói với chúng tôi, ông chuẩn bị ký hợp đồng với công ty bảo hiểm, thì đã xảy ra chuyện."

Văn Lệ hiểu hàm ý của ba chị em này, "Nên các chị nghi ngờ, cái chết của bố mình, có liên quan đến em trai các chị, đúng không?"

Chị cả nói, "Em trai tôi nhát gan, chưa đến mức làm ra được loại chuyện tày trời này."

"Vậy là các chị nghi ngờ vợ anh ta?"

Ba chị em đồng loạt gật đầu, "Người đàn bà này, ngang ngược lại độc ác, không có chút lòng hiếu thảo nào, để ngăn cản bố tôi thế chấp nhà cho công ty bảo hiểm, chắc chuyện gì cũng có thể làm ra được."

Sau khi cùng Lý Minh trở lại xe cảnh sát, Văn Lệ gọi điện thoại cho thầy mình báo cáo lại tình hình điều tra được bên này.

"Không ngờ lại bị Kim Nhất Điền nói trúng thật." Tần Hán Xuyên hiếm khi dùng giọng điệu khen ngợi, "Xem ra tư duy của tác giả đúng là không giống với cảnh sát chúng ta."

Văn Lệ hỏi, "Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào ạ?"

Tần Hán Xuyên nghĩ ngợi một lúc, nói, "Nếu đã như vậy, hai người hãy tiếp xúc trực tiếp với vợ Dương Huy, thăm dò cô ta thử xem."

"Vâng, bây giờ chúng em đến tiệm trái cây của Dương Huy xem thử ngay đây."

"Em và Tiểu Lý cũng phải chú ý an toàn. Nếu vợ Dương Huy thật sự là hung thủ giết người, vậy cô ta chính là một nhân vật nguy hiểm, không loại trừ khả năng cô ta sẽ chó cùng rứt giậu, liều mạng phản kháng."

"Vâng ạ, chúng em biết rồi."

Văn Lệ nhớ Dương Huy từng nói, tiệm trái cây của anh ta nằm giữa

đại lộ Thanh Dương, cạnh trường tiểu học Thanh Dương.

Cô lái xe cảnh sát chạy dọc theo đại lộ Thanh Dương, quả nhiên nhìn thấy một tiệm trái cây bên cạnh trường tiểu học Thanh Dương, cửa tiệm tên là "Tiệm trái cây Dương Huy".

Hai cánh cửa bé xíu hợp lại với nhau, quầy trái cây trước cửa gần như đã chiếm hơn nửa lối đi dành cho người đi bộ.

Đã gần trưa, việc buôn bán của cửa tiệm có vẻ ảm đạm.

Khi Văn Lệ và Lý Minh tiến vào cửa tiệm, một nhà bốn người của Dương Huy đang ngồi bên chiếc bàn vuông nhỏ trong căn nhà chất đầy trái cây ăn cơm trưa. Văn Lệ chào hỏi anh ta một tiếng, Dương Huy nhận ra đây là hai cảnh sát hình sự phụ trách điều tra vụ án của bố mình, lật đật đứng dậy hỏi, "Có phải vụ án của bố tôi được phá rồi không?"

"Có một chút tiến triển, nhưng bây giờ vẫn đang trong quá trình điều tra."

Khi Văn Lệ nói chuyện, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang ngồi ăn cơm kia.

Người phụ nữ đó có gương mặt dài, gò má rất cao, tạo cho người khác cảm giác lạnh lùng sắc sảo.

Dương Huy vội giới thiệu với cô, "Đây là vợ tôi, cô ấy tên là Dư Diễm."

Văn Lệ nói, "Chúng tôi muốn tìm vợ anh hỏi thăm chút chuyện."

Dương Huy hơi khựng lại, cảm thấy rất bất ngờ, nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc, nói, "Được." Sau đó anh ta vẫy tay gọi vợ mình, Du Diễm buông đũa xuống, đi đến, nhìn chằm chằm Văn Lệ, cảnh giác hỏi, "Có chuyện gì thế?"

Dương Huy nói, "Họ là người của Cục Cảnh sát, đang điều tra vụ án của bố anh, muốn tìm em hỏi chuyện."

Dư Diễm lạnh mặt, “Chuyện gì?”

Văn Lệ muốn tách hai vợ chồng họ ra để hỏi, nhìn xung quanh, chỉ ra ngoài cửa nói, “Chúng ta qua bên đó nói chuyện đi.”

Dư Diễm theo họ ra khỏi nhà, đứng dưới chân tường cạnh trường tiểu học.

Văn Lệ vào thẳng vấn đề, “Chúng tôi muốn biết, ngày 27 tháng 3, cũng tức là ngày bố chồng của chị bị hại, từ 7 giờ đến 9 giờ tối hôm đó, chị ở đâu?”

Dư Diễm đảo mắt, “Tối hôm đó, tôi vẫn luôn ở cùng chồng tôi, ở trong tiệm trông hàng.”

Văn Lệ hỏi, “Không hề rời khỏi tiệm?”

Dư Diễm lắc đầu, “Không có, tôi bận từ sáng đến tối, đâu ra thời gian rời khỏi?”

Văn Lệ chuyển sang chủ đề khác, “Đối với cái chết của bố chồng, chị có suy nghĩ gì?”

Dư Diễm ấp úng, “Tuy ông ấy không dễ ưa lắm nhưng dù sao cũng là bố chồng của tôi, ông ấy chết thảm thế kia, tất nhiên chúng tôi hy vọng cảnh sát có thể sớm bắt được hung thủ.”

Văn Lệ hỏi thêm vài câu, người phụ nữ này đều trả lời rất cẩn thận, không hề lộ ra chút sơ hở gì.

Hỏi Dư Diễm xong, Văn Lệ bảo Lý Mình gọi Dương Huy đến.

“Tôi nhớ vào ngày anh báo án, anh chỉ nói tối ngày 27, khi bố anh gọi điện thoại cho anh, anh đang bận rộn ở tiệm trái cây, lúc đó hình như không hề nói, vợ anh cũng đang ở trong tiệm bận rộn chung với anh.”

Dương Huy nói, “Lúc đó các người đâu có hỏi. Các người chỉ hỏi tôi ở đâu, tất nhiên tôi chỉ nói việc của mình rồi.”

Tuy anh ta nói rất thẳng thắn, nhưng trong ánh mắt lại có một tia

hoảng hốt khó phát giác được.

Văn Lệ nhìn thấy, trong lòng nổi lên nghi ngờ.

Từ thần thái của vợ chồng Dương Huy có thể thấy, hai người này rõ ràng đang nói dối.

Nhưng trong tay cô không có đủ chứng cứ để phản bác đối phương, nên đành bỏ qua.

Về đến Cục, Văn Lệ báo cáo tường tận tình hình với thầy mình.

Tần Hán Xuyên nghe xong, trầm ngâm nói, "Nói như vậy, hiềm nghi của Dư Diễm này rất lớn. Chúng ta nhất định phải tìm cách làm rõ chứng cứ vắng mặt của cô ta có thể thành lập được thật hay không."

Văn Lệ gật đầu nói, "Em và Tiểu Lý đã đi hỏi thăm sơ bộ, bên cạnh tiệm trái cây Dương Huy là vách tường của trường tiểu học Thanh Dương, bên khác là một cửa hàng đánh máy, người của cửa hàng đánh máy đóng cửa vào đúng 6 giờ tối mỗi ngày, nên không thể biết được chuyện diễn ra ở tiệm trái cây sau 7 giờ tối. Đối diện tiệm trái cây là một quán net, hàng ngày mở cửa đến 12 giờ đêm, nhưng đám thanh niên ra vào quán net, không thể chú ý đến tình hình ở tiệm trái cây nhỏ nằm ở bên kia đường cách xa mấy chục mét, nên cũng không hỏi được gì."

Tần Hán Xuyên nhíu chặt hai hàng chân mày, nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Ngoài nghe ngóng từ các cửa hiệu lân cận, có lẽ chúng ta vẫn còn một cách khác, chính là tìm khách hàng từng đến tiệm trái cây Dương Huy vào đêm đó."

"Việc này em cũng đã nghĩ đến, nhưng người ta đến mua trái cây, không ai đăng ký tên lại, hỏi vợ chồng Dương Huy, chắc họ cũng không chịu nói thật."

Tần Hán Xuyên nói, "Vậy cũng phải."

Lý Minh nói, "Nếu từ bây giờ, chúng ta âm thầm mai phục gần tiệm

trái cây, thấy người nào mua trái cây ở tiệm Dương Huy bước ra đều tiến lên hỏi, xem đêm xảy ra vụ án họ có đến tiệm này mua trái cây hay không. Nếu may mắn, biết đâu lại tìm được một, hai khách quay lại mua lần hai."

"Cách làm này tuy hơi ngốc, nhưng cũng có thể thử, vẫn tốt hơn bây giờ không có cách nào." Tần Hán Xuyên gật đầu nói, "Tôi thấy thế này, tôi sắp xếp hai người nữa, ban ngày họ sẽ phụ trách quan sát tiệm trái cây Dương Huy; Văn Lệ và Lý Minh phụ trách ban đêm. Vì ban đêm, cùng một khoảng thời gian, có khả năng khách hàng quay lại tiệm mua trái cây lớn hơn, nên hai người phụ trách khoảng thời gian trọng điểm này. Hy vọng có được thu hoạch."

Ông gọi hai tổ viên đến, dặn dò vài câu, bảo họ thay thường phục, đến ngoài tiệm trái cây Dương Huy theo dõi.

Hai người nhận lệnh thực hiện.

Hai cảnh sát hình sự đợi bên ngoài tiệm trái cây suốt buổi chiều, nhìn thấy khoảng hai, ba mươi khách hàng đến tiệm trái cây Dương Huy, hai người không kinh động đến vợ chồng Dương Huy, chia nhau tiến lên hỏi thăm những người này, họ đều nói không đến đây mua trái cây vào ngày xảy ra vụ án.

Sau bữa tối, đến lượt Văn Lệ và Lý Minh trực.

Hai người chia nhau nấp ở hai đầu cách tiệm trái cây vài trăm mét, âm thầm quan sát động tình của tiệm trái cây Dương Huy. Buổi tối việc làm ăn của cửa tiệm quả nhiên tốt hơn ban ngày rất nhiều.

Hai vợ chồng Dương Huy và Dư Diễm đều ở trong tiệm, Dương Huy phụ trách tiếp đón khách, Dư Diễm ngồi sau một chiếc bàn, phụ trách cân và thu tiền.

Phàm là khách hàng xách trái cây từ trong tiệm bước ra, Văn Lệ và Lý Minh đều tiến đến hỏi, nhưng không có thu hoạch.

Đến hơn 7 giờ tối, một cô gái trẻ đeo kính xách một túi táo từ trong tiệm đi về phía Văn Lệ, đợi cô gái khuất khỏi tầm mắt của vợ chồng Dương Huy, Văn Lệ tức tốc đi đến, giơ thẻ công tác của mình cho cô gái xem, sau đó hỏi, bốn ngày trước, tức là tối thứ bảy ngày 27 tháng 3, cô có từng đến tiệm trái cây Dương Huy hay không?

Cô gái ngơ ngác một hồi, nói có đến. Cô làm việc ở một nhà hàng gần đây, vì nghe nói ăn táo có thể làm đẹp, nên sau khi tan làm thường thuận đường ghé qua tiệm trái cây này mua ít táo.

Văn Lệ hỏi cô có nhớ tối thứ bảy đến đây mua táo vào lúc mấy giờ hay không?

Cô gái nghĩ ngợi một lúc rồi nói khoảng 7 giờ 10 phút tối. Vì hàng ngày cô tan làm lúc 7 giờ, từ nhà hàng đến đây hình như mất khoảng 10 phút, nên chắc là đến tiệm trái cây vào khoảng 7 giờ 10 phút.

Văn Lệ hỏi, "Lúc đó bà chủ tiệm trái cây có ở đó không?"

Cô gái quả quyết lắc đầu, "Không có. Bình thường tôi thường ghé qua, nên rất quen với vợ chồng chủ tiệm, lúc đó chỉ thấy một mình ông chủ ở trong tiệm bán hàng, tôi còn tiện miệng hỏi bà chủ không ở đây sao? Lúc đó ông chủ rất bận, hình như không nghe tôi nói, cũng không để ý đến tôi."

Quả nhiên bị mình nghe ngóng được rồi. Văn Lệ mừng thầm trong lòng, vội lấy sổ tay ra, ghi lại manh mối này, đồng thời lưu lại số điện thoại của cô gái, để sau này cần liên lạc dùng đến.

Cô lại đợi thêm hơn một tiếng, Lý Minh gọi điện thoại đến, cậu ta nghe ngóng được từ chỗ một bà lão, hơn 8 giờ tối ngày 27 tháng 3, khi bà lão đến tiệm trái cây Dương Huy mua đồ, quả thật trong tiệm chỉ có một mình Dương Huy đang đón tiếp khách. Bà lão còn nhớ, lúc đó trong tiệm còn kê một chiếc bàn nhỏ, hai đứa con của chủ tiệm đang ngồi đó làm bài tập, nhưng không thấy bà chủ Dư Diễm.

Có lời khai của hai khách hàng này, đã hoàn toàn có thể lật đổ

chứng cứ vắng mặt của Dư Diễm.

5

“Không, lời khai của hai người này chỉ có thể vạch trần lời nói dối của hai vợ chồng Dương Huy, nhưng vẫn chưa đủ để lật đổ chứng cứ vắng mặt của Dư Diễm tại thời điểm xảy ra vụ án.”

Sáng hôm sau, Văn Lệ và Lý Minh háo hức báo cáo tình hình lại với Tần Hán Xuyên, không ngờ ông nghe xong lại lắc đầu nói, “Lời khai của hai người này, chỉ có thể chứng minh tại thời điểm hai người họ đến mua trái cây, Dư Diễm không có mặt trong tiệm, không thể trực tiếp chứng minh trong khoảng thời gian đó, Dư Diễm vẫn luôn vắng mặt tại đó, càng không thể chứng minh tại thời điểm xảy ra vụ án cô ta chắc chắn có mặt tại hiện trường. Nếu đi hỏi Dư Diễm, cô ta hoàn toàn có khả năng nói khi hai người này đến mua trái cây, đúng lúc cô ta đi vệ sinh. Nếu có thể tìm được nhân chứng mục kích, chứng minh được trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, Dư Diễm từng xuất hiện tại hiện trường, đó mới là chứng cứ có sức thuyết phục nhất.”

Văn Lệ và Lý Minh nhìn nhau, cảm thấy nhụt chí.

Tần Hán Xuyên nhìn hai người họ, cười cười nói, “Nhưng chuyện mà hai người nắm được, cũng là một manh mối gián tiếp quan trọng. Thật ra tối hôm qua, tôi cũng không hề nhàn rỗi. Tôi đến hiện trường xảy ra vụ án, số 179 đường Thành Quan đảo quanh một vòng, cuối cùng tìm ra được chút manh mối, chứng minh khoảng 7 giờ rưỡi tối xảy ra vụ án, Dư Diễm thật sự đã từng xuất hiện ở gần đó.”

Chung cư ở hai bên nơi Dương Như Thành sinh sống, đều bị công ty khai thác bất động sản mua lại, trên vách tường bị sơn lên chữ “dỡ bỏ” thật lớn, bên trong đã bị dọn sạch sẽ từ lâu, vô cùng trống trải.

Tối ngày 27 tháng 3, trời vừa tối, Dư Diễm trốn trong một tòa nhà hoang, âm thầm quan sát động tĩnh nơi bố chồng mình sống. Đến khoảng 7 giờ rưỡi tối, Dương Như Thành xuống nhà vứt rác, Dư Diễm lập tức nhảy ra khỏi căn nhà hoang.

Chị ta cứ ngỡ không ai nhìn thấy mình, nhưng chắc chắn có nằm mơ chị ta cũng không ngờ, vẫn còn một ông lão đơn thân không chịu chuyển đi đang sống trong tòa nhà này.

Ông lão đã nhìn thấy tất cả.

Khi di động của Tần Hán Xuyên nhận được ảnh chụp của Dư Diễm, ông đem ảnh đi hỏi thăm ông lão này, ông lão vừa nhìn đã nhận ra Dư Diễm ngay.

Ông lão xác nhận đêm hôm đó, Dư Diễm vẫn luôn nấp trong căn nhà, Dương Như Thành vừa xách túi rác xuống khỏi cầu thang, chị ta liền đi theo ngay.

Còn sau đó xảy ra chuyện gì, ông lão không để ý.

Văn Lệ nói, “Chuyện xảy ra sau đó, tuy không có nhân chứng mục kích, nhưng không khó để suy đoán. Khi Dư Diễm theo dõi bố chồng đến con đường đất nhỏ cạnh căn nhà bỏ hoang, thấy xung quanh không một bóng người, đột nhiên xông đến, dùng móng tay độc cào Dương Như Thành bị thương, sau đó hoảng hốt bỏ chạy. Dương Như Thành chắc đã nhìn thấy bóng lưng của chị ta, biết là con dâu cào mình bị thương, tuy tức giận nhưng không truy cứu. Ông về đến nhà, tắm rửa xong, đến khoảng 8 giờ rưỡi thì xuất hiện triệu chứng trúng độc, ông không biết cơ thể mình bị làm sao, nên gọi điện thoại cầu cứu con trai. Đáng tiếc, Dương Huy không nhận điện thoại của ông, cuối cùng…”

Lý Minh hỏi, “Nếu vậy Dương Huy đóng vai trò gì trong vụ án mạng này? Anh ta có phải đồng bọn của Dư Diễm không? Hay là vụ án giết cha này do hai vợ chồng họ cùng hợp mưu gây ra?”

“Không, tôi không nghĩ vậy.” Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, “Sáng hôm

sau khi Dương Huy báo án, lúc đó tôi đã quan sát kĩ biểu hiện trên mặt anh ta, phản ứng của anh ta đối với chuyện này, không giống như giả vờ. Nên tôi suy đoán, việc giết chết ông Dương, Dư Diễm không thương lượng trước với chồng, hẳn là do một mình cô ta lên kế hoạch và thực thi, trước khi Dương Huy thấy thi thể bố mình và báo án, không hề hay biết. Nhưng sau khi sự việc xảy ra, chắc Dương Huy đã biết được chân tướng qua một số dấu vết. Để bảo vệ vợ mình, khi cảnh sát đến điều tra, anh ta đành phải dối lòng cùng vợ mình ngụy tạo chứng cứ, nói dối trước mặt cảnh sát rằng đêm xảy ra vụ án vợ vẫn luôn ở cùng với mình trong tiệm trái cây."

Vân Lệ hỏi, "Dư Diễm đó lấy đâu ra thứ độc rắn chết người kia? Hơn nữa lại còn giống với loại độc rắn giết chết Hà Khánh Quốc lúc trước, thủ pháp gây án cũng y hệt. Đây chỉ là trùng hợp, hay là, loại độc rắn hổ mang này bây giờ giống như rau ngoài chợ, một bà nội trợ bất kỳ cũng có thể mua được?"

Tần Hán Xuyên nhíu mày, "Thắc mắc của em, cũng là câu đố đến nay tôi vẫn chưa giải được. Có lẽ chỉ khi bắt được Dư Diễm về rồi, mới có thể tìm được đáp án từ lời khai của cô ta."

Văn Lệ hỏi, "Ý của thầy là, bây giờ đi bắt Dư Diễm ngay ạ?"

"Đúng vậy."

"Vậy Dương Huy thì sao? Có cần bắt chung luôn không ạ?" "Cần. Nhưng trong nhà anh ta còn hai đứa nhỏ, tốt nhất là có thể liên lạc với bà con của anh ta, đón chúng nó sang chỗ họ ở một thời gian."

Văn Lệ gật đầu, "Em biết rồi, thưa thầy."

Hai vợ chồng Dương Huy và Dư Diễm bị bắt đến Cục Cảnh sát, để đề phòng hai người thông đồng lời khai, Văn Lệ giam giữ hai người ở hai phòng khác nhau.

Công tác thẩm vấn cũng diễn ra ngay sau đó, người đầu tiên bị thẩm vấn là Dư Diễm.

“Cô có biết vì sao chúng tôi lại bắt cô không?” Tần Hán Xuyên đánh giá người phụ nữ bị tình nghi này từ trên xuống dưới, nhìn chị ta vỏn vẹn một phút mới dùng giọng điệu uy nghiêm theo thói quen của mình để đặt câu hỏi.

“Không biết.” Dư Diễm cũng ngước đầu nhìn ông, sau đó lại nhìn Văn Lệ đang ngồi bên cạnh ông, lắc đầu, cố tỏ vẻ bình tĩnh, vẻ mặt đầy hoang mang, nhắc lại một lần nữa, “Tôi không biết.”

Văn Lệ không nhẫn nại được nữa, cao giọng nói, “Dư Diễm, tôi hỏi chị một lần nữa, tối 27 tháng 3, ngày bố chồng chị bị hại, từ 7 giờ đến 9 giờ tối, rốt cuộc chị đã ở đâu?”

“Không phải tôi nói rồi sao, tối hôm đó, tiệm trái cây của chúng tôi rất đắt hàng, bận không kịp thở, tôi và chồng tôi đều ở nhà trông tiệm, không đi đâu cả.” Dư Diễm cố ý dùng giọng điệu bực bội để nói.

Văn Lệ nói, “Chúng tôi đã hỏi hai người khách đến tiệm các người mua trái cây vào đêm đó, họ nói lúc đó trong tiệm chỉ có một mình chồng chị, không hề nhìn thấy chị, chị giải thích thế nào?”

“Vậy sao? Họ đến mua trái cây lúc nào vậy? Có lẽ lúc đó tôi đi vệ sinh rồi.” Sắc mặt Dư Diễm khẽ biến, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, “Tối hôm đó đắt hàng thế kia, tôi và chồng tôi bận đến tận 10 giờ đêm mới đóng cửa, thật sự không đi đâu cả.”

Tần Hán Xuyên từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chú, từng chút biến hóa trên vẻ mặt chị ta đều không thể thoát khỏi đôi mắt như chim ưng của ông, “Tối hôm đó, khoảng 7 giờ rưỡi, có người nhìn thấy cô lén la lén lút trốn trong căn nhà hoang bên cạnh nơi ở của bố chồng, đợi đến khi ông ấy xách túi rác đi xuống, cô mới chạy ra khỏi căn nhà hoang, vội vàng đuổi theo.”

“Chuyện… chuyện này không thể nào.” Cuối cùng Dư Diễm không thể ngồi yên được nữa, cơ thể run rẩy trên chiếc ghế thẩm vấn, “Chắc chắn là nhìn nhầm.”

Tần Hán Xuyên lạnh lùng nói, “Không, không hề nhìn nhầm. Chắc cô không ngờ được, tòa nhà mà cô trốn, trông có vẻ trống không, nhưng thực tế vẫn còn một chủ hộ chưa dọn đi. Người ta nhìn rất rõ nhất cử nhất động của cô. Có cần tôi gọi nhân chứng mục kích lúc đó đến đây để xác nhận không?”

Sắc mặt Dư Diễm trắng bệch, giọng nói bỗng nhiên nhỏ lại, “Tôi, tôi nhớ nhầm, tối hôm đó, tôi đúng là từng đến đó, nhưng chỉ là vô tình đi ngang qua. Tôi… tôi không làm gì cả.”

Văn Lệ nói, “Chị theo dõi bố chồng chị vào con đường nhỏ không có người, sau đó dùng móng tay độc cào ông ấy bị thương, khiến ông ấy sau khi về đến nhà phát độc mà chết. Còn nói là mình không làm gì?”

“Không, tôi không giết người, bố chồng không phải do tôi giết…” Dư Diễm đột nhiên bật khóc, “Tôi cũng không theo dõi ông ấy, tôi chỉ đợi ông ấy xuống nhà đi xa, mới vào tòa nhà ông ấy ở, lén trèo lên tầng bốn, dùng chìa khóa mở cửa nhà ông ấy..

“Sao chị lại có chìa khóa nhà của bố chồng chị?”

“Trước kia nhân lúc ông ấy không để ý, tôi lén lấy chìa khóa trong nhà ông ấy để đi đánh thêm.”

“Chị đến nhà bố chồng chị làm gì?”

”Tôi… tôi đến nhà ông ấy, là muốn trộm giấy tờ nhà của ông ấy. Ông ấy muốn đem căn nhà thế chấp cho công ty bảo hiểm, làm cái gì mà dùng nhà để dưỡng lão, đợi khi ông ấy chết, căn nhà sẽ thuộc về công ty bảo hiểm. Cô nói trên đời đâu ra người cha như thế? Một nhà bốn người của con trai không có nhà để ở, ông ấy có nhà lại không chịu để lại cho con cháu. Chúng tôi khuyên ông ấy mấy lần rồi, ông ấy không chịu nghe, thấy ông ấy sắp ký hợp đồng với công ty bảo hiểm, tôi sốt ruột, chỉ có thể nghĩ ra cách này. Tôi biết mỗi ngày sau khi ăn tối xong ông ấy đều ra ngoài tản bộ, không trở về ngay, nên ra tay vào lúc này, chắc chắn sẽ không bị ông ấy phát hiện. Ông ấy không có giấy

tờ nhà, tự nhiên sẽ không cách nào đem nhà đi thế chấp rồi."

"Vậy chị có trộm được giấy tờ nhà của bố chồng không?"

"Giấy tờ nhà ông ấy cất trong tủ quần áo ở phòng ngủ, tôi lục lọi một lúc thì tìm được, sau đó cầm giấy tờ nhà chuồn đi ngay lập tức. Lúc xuống lầu, để tránh kinh động đến hàng xóm xung quanh, tôi đều phải nhón chân mà đi. Lấy được giấy tờ nhà rồi, tôi liền đi thẳng về nhà mình."

Theo những gì Dư Diễm khai nhận, đêm hôm đó, chị ta về đến nhà đã gần 9 giờ tối. Chị ta sợ Dương Huy phản đối chuyện chị ta đi trộm giấy tờ nhà của bố chồng, nên một mực giấu giếm chuyện này, Dương Huy hoàn toàn không hay biết. Hôm sau, Dương Huy phát hiện bố mình đã chết trong nhà, lập tức báo cảnh sát. Sau khi về đến nhà, phát hiện thần sắc của vợ mình khác thường, hỏi ra mới biết đêm hôm trước chị ta từng đến nhà bố. Nếu để cảnh sát biết, há chẳng phải trở thành đối tượng tình nghi trọng điểm? Anh ta sợ cảnh sát sẽ xem vợ mình là hung thủ giết chết bố mà bắt giam, đành phải thống nhất lời khai với vợ, khi cảnh sát đến nhà hỏi, đồng loạt khẳng định đêm xảy ra vụ án Du Diễm vẫn luôn ở cùng mình trông nom tiệm trái cây.

Văn Lệ nhíu mày, nhìn chằm chằm chị ta hỏi, "Những gì chị nói đều là sự thật?"

Dư Diễm cúi đầu, dùng ống tay áo lau nước mắt nước mũi rồi nói, "Những gì tôi nói đều là sự thật."

Văn Lệ không ngờ được cuộc thẩm vấn này lại có kết quả như vậy, tuy không cam tâm, nhưng thấy Dư Diễm khóc nức nở như vậy, không giống như đang nói dối. Cô nhìn Tần Hán Xuyên ở bên cạnh, như đang muốn nói, *Thầy, thầy thấy sao?*

Tần Hán Xuyên vẫy tay, gọi người đưa Dư Diễm ra khỏi phòng thẩm vấn, sau đó cười với Văn Lệ nói, "Đừng vội, chúng ta nghe thử xem chồng cô ta nói thế nào."

Sau khi Dương Huy được đưa vào phòng thẩm vấn, Tần Hán Xuyên còn chưa mở lời hỏi, anh ta đã hỏi trước, “Cảnh sát Tần, có phải các người nghi ngờ vợ tôi là hung thủ giết chết bố tôi không?”

Tần Hán Xuyên nghe vậy, bất giác đưa mắt nhìn Văn Lệ, hai người đều nghĩ bụng, quả là một người đàn ông thật thà. Tần Hán Xuyên nhìn anh ta hỏi, “Vì sao anh lại hỏi như vậy?”

“Hôm qua khi cảnh sát đến hỏi chuyện, tôi đã không nói thật.” Dương Huy nói, “Thật ra đêm xảy ra vụ án, vợ tôi từng đến nhà bố tôi, tuy cô ấy nói không bị ai phát hiện, nhưng tôi nghĩ, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, chuyện thế này, chỉ cần cảnh sát điều tra kĩ, chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết.”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Anh nói rất đúng. Quả thật chúng tôi đã điều tra được vợ anh từng đến hiện trường vào ngày xảy ra vụ án. Chúng tôi có lý do để nghi ngờ cô ta.”

Dương Huy giải thích thay vợ mình, “Các người nghi ngờ cô ấy cũng phải, nhưng cô ấy thật sự không phải hung thủ giết người.”

Tần Hán Xuyên hỏi, “Sao anh biết cô ta không phải hung thủ?”

Dương Huy thở dài nói, “Tôi hiểu tính cách của vợ mình, tuy cô ấy hơi ngang ngược, đanh đá, nhưng chuyện giết người phạm pháp, cô ấy không dám làm đâu.”

Tần Hán Xuyên nhìn anh ta nói, “Vợ anh có phải hung thủ hay không, cảnh sát chúng tôi tự có phán đoán, việc anh cần làm chính là có sao nói vậy.”

Dương Huy nghiêm túc nói, “Ngài cảnh sát, những gì tôi nói chính là sự thật.”

Sau khi thẩm vấn, những gì Dương Huy khai, trên cơ bản đồng nhất với lời khai của Dư Diễm.

Sau khi Dương Như Thành chết, hai vợ chồng sợ liên lụy, nhân cơ

hội trong lúc lo liệu việc tang sự phải thường xuyên ra vào nhà bố, đã trả giấy tờ nhà lại, sau đó còn thay cửa nhà ông, gia cố khóa chống trộm.

“Em thấy lần này hai vợ chồng họ hình như không có nói dối.”

Sau khi thẩm vấn kết thúc, Văn Lệ nói với thầy mình, “Lẽ nào chúng ta bắt sai người rồi?”

Tần Hán Xuyên vừa đi ra khỏi phòng thẩm vấn, vừa nói, “Không cần nóng vội, đợi thêm lát nữa.”

“Đợi thêm nữa?” Văn Lệ nhanh chân đuổi theo, “Đợi gì ạ?” Tần Hán Xuyên quay đầu lại nhìn cô, cười mà không đáp. Vừa về đến phòng làm việc, di động của ông đã đổ chuông. Điện thoại kết nối, là Lý Minh gọi đến.

Tần Hán Xuyên bảo Lý Minh dẫn người đến lục soát tiệm trái cây và nơi ở của Dương Huy và Dư Diễm, xem có tìm được dấu vết của độc rắn hay không.

Lý Minh gọi điện thoại về nói, đã lục soát kĩ càng, không tìm được bất cứ dấu vết nào liên quan đến độc rắn.

Tần Hán Xuyên vừa nói xong kết quả lục soát của Lý Minh cho Văn Lệ biết xong, điện thoại trong phòng làm việc lại đổ chuông.

Văn Lệ bắt máy, Tào Siêu của Trung tâm Pháp y ở đầu dây bên kia nói, họ đã tiến hành đối chiếu móng tay của Dư Diễm với vết cào có độc trên người Dương Như Thành, cuối cùng xác định, vết cào trên người Dương Như Thành không phải do Dư Diễm gây ra.

Văn Lệ nhìn thầy mình, hiển nhiên Tần Hán Xuyên đã nghe được tiếng của lão Tào trong điện thoại.

Hai thầy trò nhìn nhau, đều tỏ ra hơi thất vọng.

Như vậy, hiềm nghi của vợ chồng Dương Huy, trên cơ bản đã được gột sạch.

Chương năm

1

Sau khi loại trừ khả năng hai vợ chồng Dương Huy gây án, vụ án mạng của Dương Như Thành lại quay về điểm xuất phát, cảnh sát vẫn phải quay đầu lại, bắt đầu điều tra từ Dương Như Thành.

Tổ Trọng án số 2 tập trung tinh lực điều tra nhiều ngày, vẫn không tra ra được manh mối hữu ích nào.

Vụ án của Dương Như Thành, giống hệt vụ án của Hà Khánh Quốc trước đó, sau khi loại trừ tất cả những người tình nghi, đã rơi vào bế tắc.

Sáng nay, Tần Hán Xuyên dẫn theo Văn Lệ, đi đến công ty bảo hiểm nhân thọ Hạnh Phúc trên phố thương mại Hồng Kông.

Đây là công ty bảo hiểm duy nhất ở thành phố Thanh Dương hiện có triển khai dịch vụ lấy nhà dưỡng lão.

Dương Như Thành dự định thế chấp nhà cho công ty này.

Người đón tiếp hai người là Giám đốc nghiệp vụ của công ty bảo hiểm.

Sau khi tra trong máy tính, giám đốc nói, “Hợp đồng bảo hiểm này là nhân viên nghiệp vụ Tiểu Lôi theo dõi. Tôi gọi cô ấy đến, có vấn đề gì, các vị cứ hỏi thẳng cô ấy.”

Tiểu Lôi là một cô gái trẻ, mặc bộ trang phục công sở màu xanh hải quân, tôn lên dáng người thon gọn, trông chững chạc và hào phóng.

Hiển nhiên cô đã biết tin về cái chết của Dương Như Thành, nói với Tần Hán Xuyên, hợp đồng này, cô đã bàn với khách hàng hơn một tháng, sắp ký hợp đồng đến nơi rồi, không ngờ lại xảy ra chuyện này, thật sự không dám tin.

Tần Hán Xuyên hỏi, "Trong quá trình tiếp xúc với Dương Như Thành, cô có phát hiện chuyện gì bất thường không?" Tiểu Lôi ngẫm nghĩ, lắc đầu nói, "Chuyện này, hình như không có. Chỉ có một thời gian, ông ấy nói con trai và con dâu ông phản đối việc thế chấp nhà, nhưng lại không chịu bỏ tiền phụng dưỡng ông. Tôi nói với ông ấy, giấy tờ nhà do ông đứng tên, ông có quyền quyết định với nhà cửa của mình, không ai có quyền ngăn cản. Ông ấy nghe tôi nói vậy, mới hạ quyết tâm thế chấp căn nhà cho công ty chúng tôi, đổi lại hàng tháng công ty chúng tôi sẽ chi trả cho ông một khoản tiền dưỡng lão."

Tần Hán Xuyên hỏi thêm vài vấn đề, Tiểu Lôi đều lần lượt trả lời.

Thấy vẻ mặt nặng nề của thầy, Văn Lệ biết lần đến công ty bảo hiểm này, không tra được manh mối hữu ích nào.

Công việc cảnh sát hình sự là vậy, cho dù chỉ có một phần trăm khả năng, cũng phải dốc hết một trăm phần trăm sức lực, có lúc biết rõ là phí công vô ích, nhưng không thể không làm, vì kinh nghiệm mách bảo họ, có rất nhiều manh mối quan trọng đều nằm trong quá trình làm những chuyện phí công vô ích này, vô tình bị cảnh sát phát hiện ra.

"Nạn nhân Dương Như Thành chỉ là một ông lão về hưu lâu năm bình thường, vì sao hung thủ lại phải giết ông ấy?" Sau khi ra khỏi công ty bảo hiểm, Văn Lệ và thầy mình bước đi trên con phố đi bộ sầm uất, vừa đi vừa hỏi.

"Nếu là vì tình, chúng ta đã điều tra, ông lão này hình như cũng không chơi trò tình ái tuổi xế chiều gì đó. Nếu vì tiền, ngoài căn nhà này ra, ông ấy cũng không có thứ gì khác đáng tiền. Nêu vì thù hận, lại càng không thể nào. Dương Như Thành ngoài việc thích đánh mạt

chược ra, không có sở thích nào khác, quan hệ xã hội cũng rất nhỏ hẹp, từ sáng đến tối, ngoài hàng xóm láng giềng ra cũng chỉ gặp mấy người bạn mạt chược có tuổi. Tuy trong lúc đánh mạt chược thỉnh thoảng có cãi vã với người khác, nhưng chúng ta đã điều tra rồi, đã loại trừ khả năng bạn đánh mạt chược gây án."

Thầy trò hai người bước đi giữa dòng người tấp nập.

Văn Lệ chợt nghĩ ra gì đó, "Thầy, có khi nào trước khi Dương Như Thành về hưu, từng đắc tội với ai đó trong công việc, oán hận tích tụ quá nặng, bây giờ tuy ông ấy đã về hưu, nhưng người ta vẫn không chịu buông tha cho ông ấy, tìm đến tận cửa để trả thù không?"

"Bây giờ, vụ án này đã đi vào ngõ cụt, nghĩ ra được gì, chúng ta đều nên điều tra thử." Tần Hán Xuyên nói. "Trước khi Dương Như Thành về hưu, quả thật chúng ta đã bỏ qua điểm này. Bước tiếp theo, chúng ta sẽ đến đơn vị của ông ấy điều tra thử."

Lúc này trời đã chập tối, đang là giờ tan tầm, có rất nhiều người đi dạo trên phố đi bộ.

Hai bên đường, trong các cửa hàng trang trí xa hoa và sang trọng, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng chào hàng chiết khấu ưu đãi, có cửa hàng thời trang vì muốn thu hút khách hàng trẻ, đặt thùng loa ngay trước cửa, mở nhạc thật lớn. Con phố ồn ào, náo nhiệt.

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ vừa thong thả bước trên phố, vừa thảo luận kế hoạch điều tra tiếp theo, bỗng nhiên nghe phía sau vang lên tiếng hét của một người phụ nữ, "Á, cướp!" Kế đó là tiếng hô của một người đàn ông, "Cướp, bắt lấy hắn, mau bắt lấy hắn!"

Khi hai thầy trò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dòng người chật kín bỗng nhiên rẽ thành hai hàng như thủy triều, chừa ra một lối đi ở giữa, một thanh niên đầu trọc cao gầy, tay cầm chiếc túi xách màu trắng, thở hổn hển chạy về phía đầu đường.

Phía sau cách đó không xa, một nam một nữ vừa đuổi theo vừa hô

bắt cướp.

Hai thầy trò lập tức hiểu ra, tên đầu trọc này đã cướp đồ của hai người phía sau.

Đợi khi tên cướp chạy đến chỗ hai người, Văn Lệ đột nhiên đưa một chân ra, tên cướp bị cô gạt chân, ngã "phịch" một tiếng, đập thẳng mặt xuống đất.

Tên cướp bò dậy, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Văn Lệ, nhưng lại không dám dừng lại, nhặt túi xách lên, tiếp tục bỏ chạy.

Văn Lệ từ phía sau chạy theo, hét lớn, "Cảnh sát đây, đứng lại!"

Còn chưa dứt lời, cô đã nhảy người lên, tung một cú đấm giáng thẳng vào gò má tên cướp.

Tên cướp nghe tiếng vút gió, xoay người tránh.

Không ngờ cú đấm của Văn Lệ chỉ là động tác giả, tiếp theo là một cú lên gối, giống kích bắn trong nòng súng, giáng thật mạnh lên ngực tên cướp.

Tên cướp văng ra, ngã "bịch" xuống đất.

Đám đông xung quanh không ngừng khen hay.

Văn Lệ bất giác có chút đắc ý.

Tên cướp không cam tâm giơ tay chịu trói, trở mình bò dậy khỏi mặt đất, không biết từ lúc nào trong tay có thêm một con dao gọt trái cây dài.

Lưỡi dao lóe sáng, nhắm thẳng vào mặt Văn Lệ.

Tần Hán Xuyên lo Văn Lệ bị thương, hô lên, "Cẩn thận!" Ông lao về phía trước như tên bắn, giơ tay ra, nhanh như chớp bắt lấy tay đang cầm dao của tên cướp, bẻ quặp về phía sau, tên cướp nhất thời cầm không chắc dao, con dao gọt trái cây rơi xuống đất phát ra tiếng "leng keng".

Tên cướp nhấc chân đá ra phía sau, muốn đánh lén đối thủ, Tần Hán

Xuyên đã phòng bị từ sớm, đạp lên khớp gối, đồng thời đẩy tay về phía trước, tên cướp một lần nữa nằm sấp xuống mặt đất. Lúc muốn bò dậy, Tần Hán Xuyên liền đạp lên lưng hắn, khiến hắn dùng hết sức bình sinh cũng không thể bò dậy được.

Đôi nam nữ bị cướp đồ ở phía sau cuối cùng cũng vừa la hét mà đuổi đến.

Tần Hán Xuyên nhặt chiếc túi xách bị tên cướp làm rơi dưới đất lên, đó là chiếc túi cầm tay kiểu nữ hiệu LV màu trắng, nhìn qua đã biết giá trị không hề nhỏ.

Ông phủi bụi đất trên túi, đưa cho người phụ nữ kia, "Mau kiểm tra lại xem bên trong có thiếu gì hay không.."

Ông nói nửa chừng liền khựng lại, ánh mắt dừng lại trên người đôi nam nữ kia, có chút lúng túng.

Đó là một đôi nam nữ trung niên, người đàn ông hơi mập mạp, bụng phệ, mặc áo khoác hiệu Armani, chiếc đồng hồ Vacheron Constantin vàng trên cổ tay lấp la lấp lánh dưới ánh hoàng hôn, rất ra dáng người thành đạt.

Người phụ nữ dáng người mảnh mai, tướng mạo thanh tú, đeo cặp kính cận gọng vàng, mặc bộ váy liền màu xanh nước biển, gương mặt hơi nhợt nhạt khiến người ta cảm thấy thương xót.

Văn Lệ thấy cử chỉ của thầy mình hơi kỳ lạ, bất giác nhìn kỹ đôi nam nữ kia, lúc này mới nhận ra, người phụ nữ này chính là vợ cũ của Tần Hán Xuyên, Cơ Bình Bình, còn người đàn ông kia chính là Âu Dương Chiêu, chồng hiện tại của Cơ Bình Bình. "Là anh à, trùng hợp thật, cảm ơn anh nhé!" Cơ Bình Bình lên tiếng phá vỡ sự im lặng, nhận lại túi xách từ tay Tần Hán Xuyên, ngước mắt nhìn ông, lại nhìn qua Văn Lệ ở bên cạnh, hỏi, "Anh vẫn khỏe chứ?"

"Một tên cảnh sát quèn, mặc kệ hắn!"

Không đợi Tần Hán Xuyên lên tiếng, Âu Dương Chiêu đã đưa tay bắt lấy cánh tay vợ mình, dùng sức kéo một cái thật mạnh, muốn kéo chị ta bỏ đi.

"Đợi đã."

Tần Hán Xuyên lấy lại tinh thần, vẻ mặt không có biểu hiện gì, gọi hai người họ lại nói, "Tên cướp đã bị bắt, mời hai người phối hợp một chút, theo tôi về Cục Cảnh sát để lấy lời khai, không mất nhiều thời gian của hai người đâu, khoảng nửa tiếng là xong rồi."

"Nửa tiếng?" Âu Dương Chiêu nhìn đồng hồ vàng trên cổ tay, đứng giữa phố huênh hoang, "Anh tưởng mình là cảnh sát thì hay lắm, tôi nhất định phải nghe theo anh chắc? Bây giờ tôi phải đi bàn một hợp đồng làm ăn, anh biết anh làm chậm trễ nửa tiếng đồng hồ tôi sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không? Đoán chừng cả đời này anh cũng đền không nổi đâu, cảnh sát quèn!"

Ông ta vừa mắng vừa dùng tay chọc lên ngực Tần Hán Xuyên, nước bọt gần như muốn phun thẳng lên mặt ông.

Tần Hán Xuyên hơi nhíu mày, vẫn bình tĩnh nói, "Xin lỗi, đây là trình tự của chúng tôi, hắn là người cướp của, hai người là người bị mất cắp tài sản, theo quy định, hai người cần phải cùng về Cục Cảnh sát một chuyến."

"Ồ, thì ra chúng tôi là người bị mất cắp tài sản." Âu Dương Chiêu trừng mắt nhìn ông, đưa tay giật chiếc túi LV trong tay vợ mình, ném xuống cạnh người tên cướp, "Xin lỗi, anh cảnh sát, chúng tôi không bị mất đồ, chiếc túi này không phải của chúng tôi, giờ chúng tôi không phải người bị mất cắp nữa đúng không? Chúng tôi có thể đi rồi chứ?"

Tần Hán Xuyên nhìn chằm chằm ông ta tròn 10 giây, gân xanh trên trán căng lên, nắm tay siết chặt như muốn vung ra, nhưng nhìn Cơ Bình Bình đang đứng cạnh ông ta, lại không nỡ, lạnh lùng nói, "Nếu đã như vậy, hai người có thể đi."

Âu Dương Chiêu "hừ" một tiếng, kéo theo Cơ Bình Bình, bước nhanh về phía bãi đậu xe.

Tần Hán Xuyên đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hai người nắm tay rời đi, nét mặt lộ ra vẻ mất mát.

Tim Văn Lệ nảy lên, đột nhiên khoác cánh tay ông nói, "Thầy, mau đi thôi, chúng ta còn phải đi chọn váy cưới nữa."

Tần Hán Xuyên sững sờ, không hiểu sao cô nhóc này tự nhiên lại nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Giọng nói của Văn Lệ rất lớn, Cơ Bình Bình nghe được, không nhịn được quay đầu nhìn lại, buồn bã đưa mắt nhìn Tần Hán Xuyên.

Văn Lệ đột nhiên nhón chân, dưới ánh nhìn buồn bã của đối phương, tình tứ hôn lên mặt Tần Hán Xuyên.

Khi Cơ Bình Bình thu hồi ánh mắt, vẻ mặt trở nên phức tạp thấy rõ.

Âu Dương Chiêu dường như phát giác ra gì đó, dùng sức kéo mạnh Cơ Bình Bình đi.

Hai người ngồi lên chiếc BMW màu trắng, Âu Dương Chiêu nổ máy, đạp ga, phóng đi mất.

Ngơ ngẩn một lúc sau Tần Hán Xuyên mới lấy lại tinh thần, sờ sờ mặt mình nói, "Nhóc con, vừa rồi là thế nào hả?"

Văn Lệ đỏ mặt, nói, "Thầy, em giúp thầy trút giận đó. Dựa vào đâu người ta có thể tay nắm tay tình tứ giữa phố, còn thầy chỉ lẻ loi một mình đứng ở đây nhìn theo người ta? Em chỉ muốn chọc tức họ chút thôi."

Tần Hán Xuyên nhìn cô, bỗng nhiên thở dài.

Văn Lệ bĩu môi nói, "Thầy thở dài gì chứ? Được người đẹp hôn một cái không thoải mái à?"

Tần Hán Xuyên không nhịn được bật cười, vuốt mặt nói, "Đương nhiên tôi cảm thấy tốt, nhưng có một người, cảm giác không được tốt

như vậy.”

“Người nào vậy?”

“Kim Nhất Điền đấy. Lúc nãy hình như tôi nhìn thấy cậu ta trong đám đông, cũng không biết là tình cờ, hay người ta cố ý đến tìm em. Tôi đang định gọi cậu ta, em ở đây đã bắt đầu diễn kịch rồi. Em nhìn đi, mặt người ta đã xanh cỡ nào rồi?”

Văn Lệ sửng sốt, sau khi xác nhận không phải ông đang nói đùa, bèn nhìn theo ánh mắt ông, quả nhiên nhìn thấy Kim Nhất Điền đang đứng giữa đám đông cách đó không xa, nhìn về phía bên này.

Thấy cô nhìn qua, anh xị mặt, đột nhiên quay đầu bỏ đi.

Văn Lệ vừa gọi tên anh, vừa đuổi theo, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Tần Hán Xuyên từ phía sau đi đến, “Có cần gọi điện thoại giải thích với cậu ta một chút không?”

Văn Lệ lắc đầu nói, “Không cần đâu ạ, không sao.”

2

Tuy ngoài miệng nói không sao, nhưng trong lòng Văn Lệ vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Tối về đến nhà, ăn tối xong, cô vẫn không nhịn được mà gọi điện thoại cho Kim Nhất Điền.

Nhưng di động của Kim Nhất Điền lại báo đã tắt máy.

Văn Lệ vừa tức vừa buồn cười, nghĩ bụng tên nhóc này, đúng là nhỏ nhen thật!

Đến khi lên giường đi ngủ, cô lại gọi vào di động của anh, vẫn tắt máy.

Văn Lệ thấy hơi lạ, số điện thoại này, là số dùng để liên lạc thường xuyên với bên ngoài của công ty điều tra của Kim Nhất Điền, bình thường chưa bao giờ tắt máy, hôm nay lại tắt máy suốt mấy tiếng đồng hồ, lẽ nào chỉ vì giận dỗi với cô?

Cô thấy đây không phải tác phong làm việc của một thám tử tư xưa nay hành sự nhất quán như Kim Nhất Điền.

Chẳng lẽ tên nhóc này gặp phải rắc rối gì rồi?

Đêm đó, Văn Lệ ngủ không ngon giấc chút nào.

Buổi sáng thức dậy, cô gọi vào di động Kim Nhất Điền lần nữa, vẫn tắt máy.

Khi đi làm, cô cố ý chạy xe máy theo đường vòng, đi ngang qua công ty điều tra của Kim Nhất Điền, nhưng nhìn thấy cửa chính của công ty đóng chặt, gọi vào điện thoại của công ty, điện thoại bàn ở bên trong đổ chuông không ngừng, nhưng không ai nhấc máy.

Sau khi đến chỗ làm, trong lòng cô cứ thấp thỏm, lại gọi vào di động của Kim Nhất Điền, vẫn tắt máy suốt.

Nhắn liên tiếp mấy tin nhắn, cũng không thấy trả lời. Lẽ nào tên nhóc này xảy ra chuyện thật rồi?

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng cô.

Chiều tối tan làm, cô lại chạy đến công ty điều tra của Kim Nhất Điền xem thử, vẫn cửa đóng then cài, không có dấu vết Kim Nhất Điền từng đến đây.

Cô đang đứng trước cửa công ty ngơ ngác không biết làm gì, di động đột nhiên reo lên, là tiếng báo tin nhắn.

Cô vội mở di động ra xem, người nhắn tin đến là một dãy số lạ, không phải Kim Nhất Điền.

Cô bất giác thấy hơi thất vọng, tiện tay mở tin nhắn ra, hiện lên hai dòng chữ: *SOS, phòng 2019 hộp đêm Hoàng Triều, cứu em! Đừng gọi lại! Kim Nhất Điền.*

Tên nhóc này, quả nhiên có chuyện rồi! Tim Văn Lệ bất giác giật thót.

Nhưng với bản năng của một cảnh sát hình sự, cô nhanh chóng bình tĩnh lại.

Cô đọc lại tin nhắn kia lần nữa, lập tức phát hiện ra điểm đáng nghi.

Đầu tiên, tin nhắn này không phải số di động của Kim Nhất Điền gửi đến, là một số điện thoại lạ.

Vì sao Kim Nhất Điền lại tắt di động, dùng di động của người khác để gửi tin nhắn cầu cứu quan trọng như vậy cho cô?

Hơn nữa còn đặc biệt dặn dò, "đừng gọi lại", hiển nhiên là không muốn cô gọi lại vào số máy này.

Là cậu ta không tiện nghe, hay có nguyên nhân khác?

Ngoài ra, tin nhắn này không đầu không đuôi, có khi nào là trò đùa, hoặc lừa đảo không?

Nhưng cô nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Tuy ngoài mặt Kim Nhất Điền hay cười đùa hi hi ha ha, không nghiêm túc, nhưng khi làm chuyện chính đáng, không bao giờ hồ đồ, tuyệt đối không bày ra trò đùa nhạt nhẽo thế này.

Quan trọng hơn là, lần trước đến bang Đầu Lâu, thăm dò được thiếu nữ Uông Tiểu Lộ đã bị Chu Tứ Xuân bán vào hộp đêm, Kim Nhất Điền từng nói, phải đến từng hộp đêm để tra, nhất định phải tìm được tung tích của Uông Tiểu Lộ.

Địa chỉ trong tin nhắn cầu cứu này, chính là một hộp đêm.

Lẽ nào có liên quan đến chuyện này?

Mặc kệ thế nào, đến đó xem sao trước rồi nói!

Cô lên xe máy, bẻ lái, rẽ về phía đại lộ Đông Phương.

Hộp đêm Hoàng Triều nằm ở đại lộ Đông Phương, giáp chân núi.

Ở thành phố Thanh Dương, nơi này có thể nói là chốn ăn chơi xa hoa bậc nhất.

Có tin đồn, ông chủ đứng sau hộp đêm này, có gốc gác quan chức rất lớn.

Đến chân núi, sắc trời đã tối hẳn.

Hộp đêm Hoàng Triều cao năm tầng đèn đóm rực rỡ, đèn neon lấp lánh tổ hợp thành hình một người đẹp bán khỏa thân, từ trên cao nhìn xuống, tựa như đang khiêu khích mỗi người đi ngang qua.

Bãi đậu xe trước cửa hộp đêm đã có không ít xe hơi, chiếc Peugeot màu xám bạc của Kim Nhất Điền quả nhiên cũng nằm trong số đó.

Xem ra tin nhắn cầu cứu kia, đúng thật do cậu ta gửi. Tim Văn Lệ bất giác thắt lại.

Cô đi vào hộp đêm.

Hai bên cửa lớn, có bốn nhân viên bảo an đứng đó, vì Văn Lệ mặc thường phục, không có gì khác với các khách hàng bình thường, nên

không ai ngăn cản cô.

Đi qua sảnh lớn, tiến vào một cánh cửa hình vòm, hiện ra trước mắt Văn Lệ là một sàn nhảy khổng lồ, trên sân khấu ở giữa, hai vũ nữ ăn mặc mát mẻ đang nhún nhảy, một vài thanh niên tụ lại thành một nhóm, ra sức lắc lư theo điệu nhạc.

Các nam thanh nữ tú ngồi đầy trong các phòng bao nhỏ ở xung quanh sàn nhảy, có đôi ôm ấp lăn lộn trên sofa, có nhóm đang hít bột phấn khả nghi trên mặt bàn, nữ nhân viên phục vụ mặc chiếc váy siêu ngắn bưng khay thức uống đưa đến từng phòng. Ánh đèn mập mờ, tiếng nhạc đinh tai, cộng thêm bóng người điên cuồng nhảy nhót, khiến Văn Lệ có cảm giác không chân thật.

Cô trấn tĩnh lại, lấy di động ra, đọc lại tin nhắn cầu cứu của Kim Nhất Điền.

Trong đó viết số phòng 2019, chắc là trên tầng hai.

Cô đi theo cầu thang xoắn ốc lên tầng hai. Tầng hai cách âm rất tốt, không nhiều người như tầng một, cũng yên tĩnh hơn bên dưới. Một hành lang hẹp trải thảm dẫn thẳng về phía trước, hai bên hành lang là phòng khách, trên cánh cửa mỗi phòng đều có bảng số.

Văn Lệ tìm từng phòng, cuối cùng đến cuối hành lang, đã tìm thấy phòng 2019.

Trước cửa phòng, có hai người đàn ông vạm vỡ, trên cánh tay xăm hai con rồng xanh nhe răng múa vuốt, vừa nhìn đã biết là nhân vật đầu gấu của hộp đêm.

Văn Lệ dừng lại một lúc, trong lòng đã có tính toán, đột nhiên bước nhanh đến.

Một người tiến lên hai bước, giơ tay chặn cô lại, “Xin lỗi, thưa cô, nơi này không được ra vào.”

Văn Lệ nói, “Tôi muốn đến phòng 2019.”

Người đàn ông nghiêm mặt nói, “Tôi đã nói rồi, nơi này không được ra vào.”

Văn Lệ đành phải lấy thẻ công tác ra, “Tôi là người của Cục Cảnh sát, tôi nghi ngờ các người đang giam giữ người trái phép, tôi muốn lục soát căn phòng này, nhanh mở cửa ra.”

Hai người đàn ông chặn trước mặt cô nói, “Dù cô có là người của Ngọc hoàng Đại đế phái xuống, đến đây rồi, cũng phải nghe theo chúng tôi.”

Văn Lệ nhìn họ, trong lòng thầm tính toán, nói, “Được thôi.” Rồi quay người muốn đi.

Hai người kia thấy cô quay người bỏ đi, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc họ buông lỏng cảnh giác, Văn Lệ bỗng nhiên quay lại, chân đá vào hạ bộ của một trong hai người.

Tên kia đau đến cúi gập người.

Người còn lại há miệng định hô lên, Văn Lệ vung tay, chặt mạnh vào yết hầu của gã, gã há miệng nhưng lại không phát ra được tiếng.

Người bị đá trúng hạ bộ rốt cuộc đã lấy lại tinh thần, giơ nắm đấm lớn, nhắm thẳng vào mặt Văn Lệ.

Văn Lệ cúi đầu tránh, đi vòng qua nách gã, nhảy ra phía sau, giáng một đấm thẳng vào sau ót.

Gã hét lên rồi ngã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Gã còn lại xuất chiêu “song phong quán nhĩ”*, hai nắm đấm cùng lúc đánh về phía ngực Văn Lệ.

Song phong quán nhĩ: Chiêu thức trong Thái Cực quyền.

Văn Lệ nghiêng người tránh đòn, dùng cánh tay kẹp cổ họng đối phương, siết mạnh.

Gã giãy giụa trong vòng kẹp của Văn Lệ một lúc, nhanh chóng khó

thở, đại não thiếu oxy, hôn mê bất tỉnh.

Văn Lệ quay đầu lại nhìn, hành lang hẹp dài không có người nào khác.

Cô tiến lên gõ cửa phòng 2019, gọi tên Kim Nhất Điền hai lần, bên trong loáng thoáng có tiếng đáp lại, nhưng không thể chắc chắn có phải tiếng của Kim Nhất Điền hay không.

Cô đưa tay vặn nắm cửa, cửa phòng khóa chặt, không thể mở ra được.

Cô quay lại tìm được chìa khóa từ trên người hai gã gác cửa, cắm vào lỗ khóa, xoay nhẹ, cửa đã mở ra.

Cô đẩy cánh cửa thì thấy một người đang ngồi trên sofa trong phòng, bắt tréo chân, thong dong uống trà.

Tên nhóc này, chính là Kim Nhất Điền mất tích suốt mấy tiếng đồng hồ qua.

Văn Lệ thật sự vừa tức giận, vừa buồn cười, "Đại thám tử, giờ là lúc nào rồi, cậu vẫn còn tâm trạng ngồi đây thưởng thức trà vậy?"

Kim Nhất Điền điềm tĩnh nói, "Đã bị người ta nhốt lại, bên ngoài còn có hai thần giữ cửa, em sốt ruột cũng vô ích thôi. Vả lại em biết, trời cao nhất định sẽ phái một nữ hiệp đến cứu em."

Văn Lệ cười nói, "Bớt lẻo mép đi, ra khỏi đây trước rồi nói."

"Đừng vội, nếu đã đến đây rồi thì cứ ở yên đấy, em vẫn còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, chị ngồi xuống uống ly trà trước đi."

Kim Nhất Điền rót một ly trà cho cô.

Đã đến nước này rồi, Văn Lệ đâu còn tâm trạng mà uống trà, ngồi xuống liền hỏi, "Tôi nói này đại thám tử, rốt cuộc cậu đang chơi trò gì thế?"

Kim Nhất Điền uống một ngụm trà, nói, "Chuyện này kể ra dài lắm."

Chu Tứ Xuân tuy đã chết, nhưng Kim Nhất Điền nhờ vào quan hệ,

vẫn lấy được danh sách cuộc gọi của người này từ chỗ công ty truyền thông. Anh phát hiện vào khoảng thời gian Uông Tiểu Lộ bị hắn đem bán, hắn từng nhiều lần liên lạc với một số điện thoại, hơn nữa mỗi lần gọi đều nói chuyện khá lâu.

Sau này tra được, số điện thoại kia là một số máy bàn của hộp đêm Hoàng Triều.

Do đó anh nghi ngờ, Chu Tứ Xuân đã bán Uông Tiểu Lộ vào hộp đêm này.

Sau khi có được tin tức này, anh vốn định nhờ Văn Lệ cùng đến hộp đêm đòi người, chiều hôm qua, anh đến trước cửa cơ quan của Văn Lệ đợi cô, gặp được Lý Minh, cậu ta nói với anh là Văn Lệ đã đến công ty bảo hiểm nhân thọ Hạnh Phúc để tra án.

Anh lại đuổi theo đến công ty bảo hiểm nhân thọ Hạnh Phúc, không ngờ trên phố đi bộ, lại đúng lúc nhìn thấy cảnh ”thân mật” của Văn Lệ và Tần Hán Xuyên.

Trong lúc tức giận, anh quyết định tự dựa vào sức mình, một mình đi điều tra hộp đêm Hoàng Triều.

Anh xông vào hộp đêm Hoàng Triều, tìm Đông tìm Tây, không tìm được Uông Tiểu Lộ, nhưng lại khiến bảo an nghi ngờ, vài bảo an muốn kéo anh ra ngoài, anh liền lớn tiếng gây rối, bảo an sợ làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán, bèn mời Tổng giám đốc đến.

Tổng giám đốc xem ảnh của Uông Tiểu Lộ mà anh cung cấp, lắc đầu nói hộp đêm của họ không có cô gái này.

Nhưng khi Tổng giám đốc đầu hói vừa thấy ảnh của Uông Tiểu Lộ, nét mặt thoáng xuất hiện một tia hoảng hốt, chi tiết này không thoát khỏi ánh mắt của Kim Nhất Điền.

Anh càng thêm chắc chắn, nhất định Uông Tiểu Lộ đang ở trong hộp đêm này, tên đầu hói này đang nói dối. Thế là khăng khăng đòi hộp

đêm phải giao người ra mới chịu thôi, nếu không anh sẽ báo cảnh sát.

Tổng giám đốc đầu hói vừa nghe ba chữ "báo cảnh sát", lập tức trở mặt, đưa mắt ra hiệu cho người phụ trách bảo an, sau đó vài gã bảo an đồng loạt tiến lên, đè Kim Nhất Điền xuống đất, lấy di động trên người anh tắt máy, sau đó lôi anh lên tầng hai, nhốt vào căn phòng này.

Sau khi Kim Nhất Điền bị nhốt, ngược lại đã bình tĩnh hơn, anh có chút hối hận vì giận dỗi mà không gọi Văn Lệ đi cùng. Anh biết vào lúc này, người có thể giúp mình, chỉ có Văn Lệ. Nhưng trong tay anh không có công cụ liên lạc, làm sao thông báo cho Văn Lệ đến cứu đây?

Bị nhốt một ngày một đêm, đến chập tối hôm nay, anh ở trong phòng làm ầm ĩ, nói khát chết rồi, gọi người bên ngoài đưa một bình trà vào.

Hai tên bên ngoài bị anh làm phiền đến bực mình, đã gọi một nữ nhân viên phục vụ đưa một ít trà nước vào cho anh.

Kim Nhất Điền nhân cơ hội đến gần nhân viên phục vụ, dùng hai ngón tay lén lấy điện thoại di động trong túi cô ta ra, sau đó viện cớ là trà không hợp khẩu vị, yêu cầu cô đổi gói khác.

Nhân lúc nhân nữ nhân viên rời khỏi, anh nhanh chóng dùng di động này gửi tin nhắn cầu cứu cho Văn Lệ.

Vì không phải di động của mình, anh sợ Văn Lệ sốt ruột gọi lại, chuyện này sẽ bại lộ, nên cố ý dặn dò, đừng gọi lại. Nhắn tin xong, xóa sạch dấu vết của tin nhắn, đợi nhân viên phục vụ quay lại, trả di động lại vào túi cô ta một cách "thần không biết quỷ không hay".

Văn Lệ nói, "Bây giờ nữ hiệp đến cứu cậu rồi, sao cậu lại không chịu đi?"

Kim Nhất Điền nói, "Em đến đây là để điều tra tung tích của Uông Tiểu Lộ, giờ việc còn chưa làm xong, sao em đi cho được."

Văn Lệ đã hiểu ý của anh, đành ngồi xuống cùng anh uống trà.

Vài phút sau, hai gã to con bị đánh ngất trước cửa đã tỉnh lại, bò dậy nhìn, thấy Kim Nhất Điền và Văn Lệ vẫn ngồi trong phòng, đang ung dung uống trà.

Hai người đều thấy kinh ngạc và kỳ lạ, nhưng khi nhìn Văn Lệ, có vẻ dè chừng, không dám manh động, chỉ lấy bộ đàm ra, báo cáo với phụ trách Bảo an.

Không lâu sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, một người đàn ông đầu hói ngoài 50 tuổi dẫn theo một đội bảo an, vội vàng chạy đến.

Kim Nhất Điền nói với Văn Lệ, "Thấy người đầu hói kia không? Ông ta chính là Tổng giám đốc ở đây."

Tổng giám đốc đầu hói hung hăng trừng mắt nhìn hai gã to con gác cửa, nhỏ giọng mắng, "Đồ vô dụng!" Rồi ông ta đi vào phòng, nhìn Văn Lệ, lại nhìn Kim Nhất Điền, "Bây giờ, hai người gây chuyện xong rồi, đánh người của tôi rồi, nên ra về rồi nhỉ?"

Kim Nhất Điền nói, "Không tìm được người tôi muốn tìm, tôi sẽ không ra về."

Tổng giám đốc đầu hói thở dài nói, "Tôi nói thật với anh vậy, cô gái mà anh muốn tìm, tên là Uông Tiểu Lộ, quả thật từng ở chỗ chúng tôi."

Kim Nhất Điền đứng bật dậy khỏi sofa, "Cô ấy đâu?"

"Cô gái này tính tình ương ngạnh, vừa đến đây đã đòi sống đòi chết, chúng tôi nhốt cô ấy ba ngày, còn chưa bắt đầu để cô ấy ra tiếp khách, cô ấy đã nhân lúc bảo an không chú ý, trèo theo ống thoát nước ngoài cửa sổ tầng hai bỏ trốn. Chúng tôi cho người đuổi theo, cũng không bắt được cô ấy về, đành phải bỏ qua."

"Ông nghĩ tôi sẽ tin lời ông sao?"

"Quả thật cô ấy không ở đây nữa, anh không tin tôi cũng không có cách nào khác." Tổng giám đốc đầu hói nhún vai, ra vẻ hết cách.

Kim Nhất Điền chỉ Văn Lệ, nói với ông ta, “Tôi quên chưa giới thiệu với ông, vị này là cảnh sát Văn Lệ, nữ cảnh sát hình sự siêu cấp của Đội Hình sự Cục Cảnh sát, nói thật với ông, Cục Cảnh sát đã theo dõi hộp đêm này lâu rồi, chỗ các ông tổ chức cưỡng ép phụ nữ bán dâm, để mặc khách hàng sử dụng chất cấm, còn mở sòng bạc trên tầng thượng, mọi chứng cứ phạm tội của các ông, đều đã bị tôi nắm trong tay. Nếu ông không giao Uông Tiểu Lộ ra, vậy thì tôi chỉ có thể làm lớn chuyện, hiện đang truy quét nghiêm ngặt, ông chủ của các ông có ô dù lớn đến đâu cũng chỉ là ‘Bồ Tát bùn vượt sông’*. Tốt nhất ông nên nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời câu hỏi của tôi.”

Bồ Tát bùn vượt sông (thành ngữ Trung Quốc): Bồ Tát bùn ý nói là tượng Phật được làm bằng đất sét, khi đi qua sông bị ngâm trong nước sẽ trở nên mềm nhũn, tan chảy ra. Câu thành ngữ có ý nghĩa: không thể đảm bảo sự an toàn của chính mình, không thể tự cứu lấy mình

Mặt Tổng giám đốc đầu hói biến sắc, mồ hôi tuôn ra thành hàng trên vầng trán bóng nhẫy, nhìn chằm chằm anh hói, “Nhóc con, rốt cuộc anh là thần thánh phương nào, muốn gì?”

Kim Nhất Điền mỉm cười, “Tôi không phải thần tiên, cũng không có lai lịch ghê gớm gì, tôi chỉ là một thám tử tư, được người khác ủy thác đến tìm người. Chỉ cần tìm được người cần tìm, tôi lập tức đi ngay, cho dù ông giết người phóng hỏa buôn bán vũ khí trong hộp đêm này, cũng không liên quan đến tôi.”

Tổng giám đốc đầu hói sốt sắng, “Tôi đã nói rồi, người anh muốn tìm đã không còn ở chỗ của tôi nữa.” Ông ta nghĩ ngợi một lúc, “Hay thế này đi, tôi gọi hết tất cả các cô gái ở đây ra, tập trung đến đại sảnh, anh tự mình tìm, nếu tìm được người anh cần, tùy anh đưa đi, tôi sẽ không ngăn cản.”

“Sao tôi biết được ông có đem Uông Tiểu Lộ đi giấu trước hay

không?”

“Việc này dễ lắm. Sau khi tôi tập trung tất cả các cô gái lại, anh có thể lục soát mọi nơi, nếu tìm được cô gái nào không được tôi gọi ra đại sảnh, xem như tôi đã lừa anh.”

Kim Nhất Điền nói, “Được.”

Tổng giám đốc đầu hói gọi một cuộc điện thoại, không lâu sau, phụ trách phòng Quan hệ công chúng trang điểm lòe loẹt tiến vào.

Tổng giám đốc đầu hói nói, “Cho cô 5 phút, gọi hết tất cả các tiếp viên tập trung ở sảnh chính. Còn nữa, báo cho phụ trách Phòng thực phẩm, bảo anh ta gọi hết các nhân viên phục vụ nữ, lao công nữ, đầu bếp nữ, tóm lại hễ là nữ đều gọi ra sảnh chính, sẵn sàng cho khách hàng kiểm tra.”

Phụ trách phòng Quan hệ công chúng, cũng chính là “má mì” mà mọi người ở đây hay gọi.

Vị má mì dáng người đẫy đà này nhìn qua Kim Nhất Điền, tưởng anh là khách hàng có lai lịch lớn, bất giác ưỡn ngực, liếc mắt đưa tình với anh.

Kim Nhất Điền nhìn bà ta chớp mắt hai cái, rất ra dáng khách quen của chốn ăn chơi.

Văn Lệ ở bên cạnh nhìn, thầm thấy buồn cười.

Không bao lâu sau, phụ trách phòng Quan hệ công chúng đã dẫn theo tất cả các tiếp viên, nữ phục vụ… tập trung ở dưới lầu.

Kim Nhất Điền xuống lầu nhìn qua; hai, ba trăm người đẹp đứng chật ních trong sảnh chính, thật sự nhìn đến hoa mắt chóng mặt.

Từ đầu đến cuối, anh nhìn qua từng người một, không hề thấy Uông Tiểu Lộ mà anh muốn tìm.

Lúc này, Văn Lệ cũng đã đi một vòng quanh các ngóc ngách của hộp đêm, ngoài những người đang tập hợp ở sảnh chính, không thấy một

nhân viên nữ nào khác.

Tổng giám đốc đầu hói vừa ra hiệu cho phụ trách Bảo an trả lại chiếc di động hôm qua tịch thu cho Kim Nhất Điền, vừa hỏi, “Hai vị, còn muốn xem tiếp không? Có cần tôi gọi luôn tất cả các nhân viên nam ra tập hợp không?”

Kim Nhất Điền nghe ra ý châm chọc trong lời nói của ông ta, quay đầu lại nhìn ông ta nói, “Không cần. Tôi chỉ muốn nói với ông, lần này tuy không tìm được, nhưng tôi sẽ không bỏ qua, cho dù lên trời xuống đất, tôi cũng nhất định tìm cho ra cô bé.”

Cơ mặt của Tổng giám đốc co giật, nói không nên lời.

3

Chợ Thanh Long Chủy, nằm ở giao lộ giữa đường Trung Sơn và đại lộ Phường Thái Bình, vì xung quanh có không ít khu dân cư, người đến đây mua rau và tiểu thương bày sạp bán ở đây đều rất nhiều.

Bên trong chợ, từ sáng đến tối đều chật kín người, tiếng mặc cả vang lên không ngừng nghỉ.

Đây là chợ có quy mô lớn nhất, náo nhiệt nhất, đông đúc nhất thành phố Thanh Dương.

Sáng ngày 17 tháng 4, Lục Đại An mở sạp bán thịt heo trong chợ Thanh Long Chủy, giống như mọi khi, đang đứng trước sạp bận rộn, đột nhiên một chiếc chén dơ dáy từ phía đối diện đưa đến, một tiếng nói tội nghiệp năn nỉ, "Ông chủ, làm ơn, ông chủ, làm ơn…"

Lục Đại An ngẩng đầu lên nhìn, không biết từ lúc nào lại có một tên ăn mày đứng trước gian hàng, trông khoảng hơn 40 tuổi, mặc quần áo rách rưới, đeo một túi vải, râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù.

Khiến người ta khó chịu hơn là, mũi của hắn không biết bị gì mà lở loét một mảng lớn, đang chảy ra chất mủ bẩn thỉu, có mùi hôi thối kỳ lạ.

Lục Đại An nhận ra được tên này có biệt danh là Mũi Loét, một tên ăn mày, hàng ngày đều ăn xin trong chợ.

Bình thường Lục Đại An ghét nhất loại người này, đàn ông con trai thân thể cường tráng, không bị liệt, không tàn tật, mà không đi tìm một công việc đàng hoàng mà kiếm tiền, lại muốn không làm vẫn có ăn, chạy đi ăn xin.

Anh ta tiện tay ném cho Mũi Loét một đồng tiền, muốn đuổi hắn đi

cho nhanh, tránh ảnh hưởng đến việc buôn bán.

Ai ngờ tên Mũi Loét này lại chê anh ta bố thí quá ít, vẫn giơ chiếc chén ăn xin ra, cười hì hì nói, “Ông chủ, một ngày ông bán được nhiều thịt thế kia, kiếm được bao nhiêu là tiền, bố thí thêm vài đồng đi.” Hắn toét miệng cười, nước bọt như muốn nhỏ xuống sạp thịt rồi. Vài khách mua thịt ở bên cạnh thấy vậy, nét mắt lộ ra vẻ kinh tởm, nhíu mày bỏ đi hết.

Lục Đại An không nén giận được nữa, từ phía sau sạp hàng đi ra, tay phải cầm con dao chặt thịt, tay trái tóm lấy áo của Mũi Loét đẩy mạnh, “Tên ăn mày thối tha, còn không cút cho xa, có tin tao một dao chém chết mày không?”

Mũi Loét bị anh ta đẩy, “bịch” một tiếng, đánh rơi chiếc chén trong tay xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh, cả người cũng ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, chỉ Lục Đại An nói, “Mày, mày đánh người…” Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên ôm ngực rên rỉ đau đớn, sau đó toàn thân cuộn lại, co giật trên mặt đất.

Lục Đại An đá hắn một cái, miệng vẫn mắng không ngừng, “Đồ khốn, còn giả chết với tao, mày tưởng tao sợ chắc?”

Còn chưa mắng xong, Mũi Loét đã nằm trên mặt đất, sùi bọt mép, trợn ngược mắt, không còn giãy giụa nữa.

Lúc này Lục Đại An mới thấy không đúng, dùng chân đá hắn hai cái, không có phản ứng, chần chừ đưa tay đến trước mũi hắn, thăm dò hơi thở, không ngờ hắn đã không còn hơi thở.

Xung quanh có người bắt đầu hét lên, “Ghê quá, đánh chết người rồi, ông chủ bán thịt heo đánh chết người rồi!”

Có người nhanh tay lấy di động gọi 110 báo án.

“Tôi thật sự không đánh hắn, tôi chỉ mới đẩy hắn một cái, không ngờ hắn đã..”

Đối mặt với sự chất vấn của Đồn trưởng Lưu của Đồn Cảnh sát Trung Sơn, Lục Đại An vừa quơ tay diễn tả lại động tác đẩy Mũi Loét, vừa đầy vẻ oan ức bào chữa cho mình.

Một ông lão bán rau ở bên cạnh cũng làm chứng cho anh ta, ông nói, "Đồng chí cảnh sát, anh ta nói thật đấy, lúc đó tôi nhìn thấy, anh ta thật sự chỉ đẩy tên ăn mày kia một cái, tên ăn mày này đứng không vững, chân lảo đảo, ngã xuống đất, cũng không biết vì sao, sau khi ngã xuống, hắn đột nhiên co giật, mấy phút sau, đã chết rồi."

Đồn trưởng Lưu nghĩ, có khi nào tên ăn mày này ngã xuống đất, phần đầu đập trúng gì đó hay không.

Ông tiến lên quan sát một lúc, trên mặt sàn xi măng không hề có thứ gì nhô lên, phần đầu của nạn nhân cũng không có vết thương rõ rệt. Đồn trưởng Lưu đang thắc mắc thì một bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể bỗng hô lên, "Đồn trưởng Lưu, sếp qua đây xem cánh tay của hắn này."

Đồn trưởng Lưu ngồi xổm xuống nhìn, chỉ thấy trên hai cánh tay, bắp tay và mu bàn tay của nạn nhân, đều có vài vết máu do bị người khác dùng móng tay cào, làn da quanh vết cào, đã chuyển thành màu tím đen, vừa nhìn đã biết vết cào này rất có thể có độc.

Trong lòng Đồn trưởng Lưu chùng xuống, biết vụ án này mình không giải quyết được rồi, lập tức gọi điện thoại báo cáo lại tình hình hiện trường cho Cục Cảnh sát thành phố.

"Vụ án này rất có thể liên quan đến vụ án dùng móng tay có độc giết người liên hoàn mà Đội Hình sự đang theo dõi."

Cuối cùng, ông nhấn mạnh một câu với cấp trên ở đầu bên kia điện thoại.

Tổ Trọng án số 2 của Đội Hình sự đã nhanh chóng tiếp quản vụ án này.

Tần Hán Xuyên dẫn theo người đến hiện trường, công tác hỏi thăm

và điều tra án cũng được triển khai.

Bác sĩ pháp y Tào Siêu kiểm tra thi thể xong nói, "Trên người nạn nhân không phát hiện vết thương chí mạng nào rõ rệt, nhưng trên cánh tay và mu bàn tay hai bên đều có dấu vết bị cào. Từ màu sắc của vết cào và triệu chứng tử vong, rất có khả năng bị móng tay dính chất độc cào rồi trúng độc mà chết, nhưng cụ thể trúng độc gì, phải đưa thi thể về tiến hành khám nghiệm sâu hơn mới có thể xác định được."

Tần Hán Xuyên bất giác thấy chùng xuống.

Tuy lão Tào không nói rõ, nhưng bản thân ông có thể thấy được, vết thương và triệu chứng của nạn nhân, đều rất giống với Hà Khánh Quốc và Dương Như Thành trong hai vụ án móng tay có độc giết người trước đó.

Cái chết của người thứ ba này rất có khả năng có mối liên quan nào đó. Chẳng lẽ đây thật sự là vụ án dùng móng tay có độc giết người liên hoàn hiếm gặp?

Văn Lệ nhanh chóng khống chế Lục Đại An.

Lục Đại An chỉ là một tiểu thương bán thịt heo, chưa từng gặp qua chuyện như vậy, đã sợ đến tái mặt từ lâu, toàn thân run rẩy, mặt mày mếu máo, không ngừng nói đi nói lại với cảnh sát, "Tôi… tôi thật sự không có giết người, tôi chỉ đẩy hắn ta một cái, hơn nữa cũng không dùng sức lắm… Cô nói xem, tôi và hắn không thù không oán, sao phải giết hắn chứ…"

May mà lúc xảy ra sự việc, có rất nhiều người qua lại trong chợ, nhiều nhân chứng mục kích, ai nấy đều rất nhiệt tình đứng ra làm chứng cho Lục Đại An, nói lúc đó quả thật Lục Đại An chỉ đẩy gã ăn mày kia, không hề ra tay tấn công, nhưng không biết gã ăn mày này nổi điên gì, tự mình ngã xuống, bắt đầu co giật, được một lúc thì lăn ra chết.

Mọi người đều cảm thấy rất có khả năng gã ăn mày này phát bệnh

động kinh, trúng gió mà chết.

Văn Lệ nghiêm túc hỏi Lục Đại An, “Vết cào trên tay nạn nhân, có phải anh cào hay hông?”

“Không, không phải, tôi không hề cào hắn. Vì sợ mẩu thịt dính vào trong móng tay khó rửa sạch, bình thường tôi đều cắt móng tay rất ngắn. Cô nhìn móng tay của tôi thế này, có thể cào được người sao?”

Lục Đại An giơ tay ra, xòe mười ngón tay cho cô xem.

Văn Lệ nhìn kĩ, quả thật mười đầu móng tay của anh ta được cắt rất ngắn, không thể để lại vết cào sâu như vậy trên người nạn nhân.

Cô hỏi, “Vậy vết cào trên tay nạn nhân làm sao mà có? Anh có thấy người nào khác cào ông ta không?”

Lục Đại An lắc đầu nói, “Không nhìn thấy.” Nghĩ ngợi một lúc lại nói, “Trước khi chết, hắn giơ chén về phía tôi để xin tiền. Lúc đó tôi đã thấy trên mu bàn tay hắn ta có vết cào rồi, nhưng lúc đó tôi đang bận, không để ý nhiều.”

Văn Lệ nhìn chằm chằm anh ta, “Anh chắc chắn trước khi bị anh đẩy, trên tay anh ta đã có vết cào chứ?”

Lục Đại An gật đầu nói, “Tất nhiên tôi chắc chắn rồi. Lúc đó hắn gí cái chén gần sát mặt tôi, tôi đương nhiên thấy được rất rõ ràng.”

Đây hẳn là một manh mối quan trọng. Văn Lệ lấy sổ tay ra, ghi lại. Sau đó hỏi tiếp, “Anh thấy vết cào trên tay anh ta, có phải do người trong chợ cào hay không?”

“Tôi nghĩ chắc không phải.”

“Vì sao anh nghĩ vậy?”

“Cô cũng thấy rồi đấy, sạp thịt heo của tôi là sạp thứ ba từ cửa đi vào, khi hắn đến chỗ tôi ăn xin, hắn là vừa vào chợ không lâu, trước đó chỉ mới đi qua hai sạp, nên khả năng bị người trong chợ cào không lớn.”

Văn Lệ gật đầu, cảm thấy anh ta nói rất có lý.

Lục Đại An bổ sung, "Địa bàn ăn xin của hắn, chỉ cố định ở chợ này, đúng 8 giờ sáng hàng ngày vào chợ, đúng giờ hơn cả người đi làm nữa. Khi hắn đến chỗ tôi xin, hình như mới 8 giờ vài phút, hiển nhiên chỉ vừa mới đến chợ thôi. Tôi thấy chắc chắn là hắn bị người bên ngoài cào." Văn Lệ nhíu mày, nghĩ bụng như vậy thì rắc rối rồi, ngoài chợ là đường phố thông thoáng, thời gian lại là giờ đi làm cao điểm, dòng người qua lại trên phố không ngừng nghỉ, không ai có thể chú ý đến một kẻ ăn mày đi ngang qua được. Muốn tra ra ai là người cào kẻ ăn mày này, không khác nào mò kim đáy bể.

Lý Minh phụ trách điều tra thân phận nạn nhân, việc này lại càng khó khăn.

Gã ăn mày là người tỉnh khác, nghe giọng nói, chắc quê ở vùng Hà Nam, nhưng cụ thể là người thuộc nơi nào của Hà Nam thì không biết được, Vì trên mũi có vết thương lở loét, nên mọi người đều gọi hắn là Mũi Loét. Nhưng rốt cuộc người này tên họ là gì, lai lịch ra sao, không ai biết.

Khi hỏi Mũi Loét đến thành phố Thanh Dương từ lúc nào, tất cả đều lắc đầu, chỉ nhớ là khoảng hai, ba năm trước, kẻ này đã bắt đầu đến chợ ăn xin, đúng 8 giờ sáng hàng ngày vào chợ, sau khi trời tối thì ra về. Hắn sống ở đâu, có phải sống cùng bà con thân thích hay không, đều không ai biết.

Hai ngày sau, đã có báo cáo khám nghiệm tử thi của Trung tâm Pháp y. Nạn nhân bị móng tay có dính độc rắn hổ mang cào bị thương, độc rắn sau khi đi vào hệ tuần hoàn máu, làm cho nhịp tim gia tăng, hô hấp khó khăn, toàn thân co giật, cuối cùng ngạt khí mà chết. Căn cứ theo thể chất khác nhau của con người, độc rắn hổ mang sau khi đi vào hệ tuần hoàn máu, trong khoảng từ 10 phút đến một tiếng đồng hồ sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, thậm chí là tử vong. Hiện đã làm rõ,

thời gian tử vong của nạn nhân là khoảng 8 giờ 7 phút sáng ngày 17 tháng 4, từ đó suy ra, thời gian người này bị cào, có thể trong khoảng từ 7 đến 8 giờ sáng hôm đó.

“Hung thủ cào Mũi Loét và hung thủ cào Hà Khánh Quốc, Dương Như Thành, có phải cùng một người không?”

Tần Hán Xuyên hỏi lão Tào câu hỏi quan trọng nhất.

Lão Tào nói, “Chất độc giống nhau, nhưng Trung tâm Pháp y chúng tôi đã đối chiếu các vết cào, phát hiện vết cào không giống với vết thương của hai người trước. Có thể chắc chắn, cào bị thương ba người này, là ba hung thủ khác nhau.”

4

Ba vụ án này đúng là kỳ lạ! Ba nạn nhân, đều trúng độc rắn hổ mang mà chết, triệu chứng tử vong giống nhau, mà thủ pháp gây án cũng giống nhau đến kinh người. Nhưng ba nạn nhân này, một người là nhân viên thời vụ của căn tin trường Kỹ thuật, một người là ông già về hưu, một người là ăn mày từ nơi khác đến, ba người này hoàn toàn không có bất cứ giao điểm nào. Càng kỳ lạ hơn là, kẻ dùng cùng một thủ pháp giết chết ba người này lại không phải một người, mà là ba hung thủ khác nhau. Chẳng lẽ ba tên này đã bàn với nhau từ trước, dùng cùng một cách, mỗi người đi giết chết một người, hay chỉ là trùng hợp? Rõ ràng đây là một vụ giết người liên hoàn, nhưng ba vụ án, từ người bị hại đến hung thủ đều không thể mắc nối lại với nhau. Thế này phải điều tra kiểu gì đây?"

Trong cuộc họp phân tích vụ án, Lý Minh hấp tấp lên tiếng bất mãn.

Tần Hán Xuyên không nói tiếng nào, chỉ ngồi một bên im lặng lắng nghe, ông hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của các đội viên trẻ tuổi này.

Từ vụ án của Hà Khánh Quốc, đến vụ án Dương Như Thành, người của Tổ Trọng án số 2 đã vất vả điều tra hơn một tháng trời, vụ án vẫn không chút tiến triển nào, thậm chí cả phương hướng cũng chưa tìm ra.

Bây giờ lại thêm người thứ ba mất mạng dưới móng vuốt độc thần bí kia.

Theo kinh nghiệm của Tần Hán Xuyên, ba vụ án mạng này, đều dùng độc rắn hổ mang tương đối hiếm gặp, triệu chứng tử vong của

người bị hại tương đồng, thủ pháp gây án của hung thủ quá giống nhau, đã hoàn toàn đủ điều kiện để xâu chuỗi các vụ án lại.

Nhưng bên trên, lãnh đạo của Đội Hình sự và trong Cục đều không đồng ý với đề nghị của ông, một khi xâu chuỗi ba vụ án lại, chẳng khác nào tuyên bố đây là ba vụ án mạng liên hoàn có tính chất liên đới nhau, đã là án mạng liên hoàn, vậy hung thủ trước khi bị bắt, vẫn có khả năng tiếp tục giết người, tin tức này nếu bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho người dân lo lắng, gây bất lợi cho việc phá án.

Cuối cùng lãnh đạo Cục ra chỉ thị, vẫn tiếp tục triển khai công tác điều tra theo phương hướng hiện tại.

Đi ra từ phòng làm việc của lãnh đạo, Tần Hán Xuyên ôm về một bụng tức tối.

Nếu có thể xâu chuỗi điều tra, vụ án lớn như vậy, ông có thể xin điều động lực lượng cốt cán từ các Đội Hình sự khác, thành lập Tổ Chuyên án, như vậy sẽ càng có lợi cho việc phá án.

Tiếc là lãnh đạo Cục lại quan liêu, phủ quyết đề nghị của ông.

Ông là Tổ trưởng của Tổ Trọng án số 2, dù không hài lòng đến mấy, vẫn phải dẫn dắt mọi người tiếp tục điều tra vụ án này.

Đợi mọi người than vãn xong, ông mới điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, bắt đầu thông báo tình hình của vụ án mà cảnh sát nắm được trước mắt.

Qua hai, ba ngày điều tra, trước mắt cảnh sát đã làm rõ được một số thông tin cơ bản về nạn nhân Mũi Loét.

Ba năm trước, hắn bắt đầu đến thành phố Thanh Dương, ban đầu đi lang thang trên đường để ăn xin, không có nơi cố định, về sau hắn phát hiện chợ Thanh Long Chủy có lượng người ra vào lớn, hơn nữa ở trong này ăn xin không sợ gió táp mưa sa, cũng không sợ ngày hè oi ả, hoàn cảnh làm việc tốt, với một kẻ ăn mày mà nói, xem như là một mảnh

đất phong thủy tốt, nên hắn đã xem đây là nơi làm việc cố định.

Đáng chú ý là, khi hắn vừa vào chợ Thanh Long Chủy, đã có hai ăn mày già "thường trú" ở đó, vì tranh giành địa bàn, Mũi Loét đã đánh nhau với hai "tiền bối" này.

Mũi của hắn, chính là lúc đó bị đối thủ dùng đả cẩu bổng* đánh, vì không đi bác sĩ chữa trị, mới bị lở loét thành ra thế này.

Đả cẩu bổng (gậy đánh chó): Cây gậy làm bằng tre trúc, thường được những người ăn xin mang theo bên người lúc đi hành khất.

Nhưng mặc kệ thế nào, trong cuộc chiến tranh giành địa bàn này, hắn đã thắng, nên miếng "thịt mỡ" chợ Thanh Long Chủy này đã thuộc về hắn. Sau đó cũng có một số kẻ ăn mày từng muốn đến chia phần, đều bị hắn đuổi đi hết.

Cho đến hiện tại, trong chợ này, chỉ có một ăn mày là hắn ta.

Văn Lệ nghe đến đây, bất giác hỏi, "Có khi nào người cùng nghề ngứa mắt 'mảnh đất phong thủy' này của hắn, nên mới ra tay hạ độc không?"

Tần Hán Xuyên nói, "Theo những gì chúng ta nắm được trước mắt, không phải không có khả năng này, tình hình cụ thể, chúng ta vẫn phải điều tra bước nữa."

Nơi Mũi Loét dừng chân vào ban đêm trong thành phố Thanh Dương, cũng đã điều tra rõ, đó là một ống cống nằm ở giao lộ của đại lộ Phường Thái Bình và đường cao tốc ngoại ô.

Từ ống cống này, đi bộ dọc theo đại lộ Phường Thái Bình là đến chợ Thanh Long Chủy, mất khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Tần Hán Xuyên nói, "Trước mắt chúng ta cần tập trung điều tra rõ từ 7 đến 8 giờ sáng ngày 17 tháng 4 xảy ra vụ án, Mũi Loét từ ống cống mà hắn sống, đến chợ Thanh Long Chủy mà hắn kiếm ăn, trong khoảng thời gian và trên lộ trình này, đã tiếp xúc với ai, xảy ra chuyện gì. Nếu

có thể làm rõ vấn đề này, tôi nghĩ chắc sẽ biết được sáng hôm đó ai đã cào hắn bị thương."

"Tôi thấy thế này đi", ông quét mắt nhìn qua mọi người, bắt đầu phân công công việc. "Lát nữa Văn Lệ và tôi sẽ đến ống cống Mũi Loét sống xem thử. Lý Minh, cậu đi điều tra các ăn mày từng tranh giành địa bàn với Mũi Loét, nhất là hai người ăn mày già bị hắn đuổi đi ngày trước, xem có thể tìm được manh mối gì hay không. Những người khác, chia thành hai nhóm, một nhóm tiếp tục điều tra thân phận của Mũi Loét, nhóm còn lại tiếp tục theo sát hai vụ án Hà Khánh Quốc và Dương Như Thành trước đó."

Sau khi cuộc họp phân tích vụ án kết thúc, mọi người nhận được nhiệm vụ của mình, chia nhau ra hành động.

Văn Lệ đi cùng thầy mình, đầu tiên là đến nơi xảy ra vụ án, chợ Thanh Long Chủy.

Lúc này đã là buổi chiều, người đi chợ mua rau hiển nhiên ít hơn buổi sáng rất nhiều.

Trên sạp thịt của Lục Đại An, chỉ còn lại một ít xương heo, có lẽ không bao lâu nữa là có thể dọn hàng ra về.

Tuy Tần Hán Xuyên và Văn Lệ mặc thường phục, nhưng Lục Đại An vẫn nhận ra họ là cảnh sát, lập tức thấy hơi căng thẳng, chủ động tiến lên chào hỏi.

Tần Hán Xuyên cười với anh ta nói, "Không sao, anh cứ làm việc của mình, chúng tôi đi loanh quanh chỗ này thôi."

Lúc này Lục Đại An mới yên tâm.

Văn Lệ và thầy mình đi một vòng quanh chợ, sau đó dọc theo đường Phường Thái Bình về phía trước.

Đường Phường Thái Bình chỉ là đường nhỏ, xuyên qua vị trí trung tâm của tiểu khu Phường Thái Bình, dài khoảng 2-3km, dẫn thẳng đến

khu nhà ở mới xây.

Văn Lệ cầm theo ảnh chụp sau khi Mũi Loét tử vong, hỏi thăm dọc đường, không ít người nhận ra hắn, đều nói thường thấy tên ăn mày đi qua con đường này.

Nhưng hỏi cụ thể buổi sáng ngày xảy ra vụ án có gặp hắn hay không, có thấy hắn xảy ra tranh chấp, hoặc có hành vi ẩu đả với người khác trên đường hay không, lại không có ai nhớ rõ. Dọc theo đường Phường Thái Bình, đi xuyên qua khu dân cư Phường Thái Bình, là đến ngoại ô.

Một con sông không có tên xuất hiện trước mắt, một đường cao tốc sáu làn xe như một dải cầu vồng, bắt ngang qua sông.

Bên dưới đường cao tốc có một ống cống, vốn được xây để thoát nước, nhưng vì con sông này nối với sông Trường Giang, từ sau khi xây đập Tam Hiệp trên sông Trường Giang, con sông này đã cạn dần, lòng sông cũng lộ ra, ống cống cũng trở thành nơi ở tốt nhất của những kẻ ăn mày và những người vô gia cư.

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ xuống bờ sông, đi đến chỗ ống cống.

Trên lòng sông cạn nước, cỏ dại và bụi cây mọc cao hơn nửa người.

Gần ống cống, có hai thanh tre dài, trên đó phơi vài bộ quần áo rách rưới.

Cách ống cống khoảng 10m, có thể ngửi được mùi hôi thối kỳ lạ của mùi đại tiểu tiện và mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau.

Có vài người đàn ông và phụ nữ lớn tuổi, không biết là ăn mày hay người nhặt rác, hoặc là người vô gia cư, đang nấu cơm trên bếp lửa làm từ gạch nung.

Một người phụ nữ ôm cái khăn quấn trẻ sơ sinh, vừa lắc lư dưới ánh mặt trời, vừa ca hát.

Văn Lệ tưởng cô ta đang bế đứa trẻ, nhưng đến gần xem, thứ cô ta

ôm trong lòng lại là một chiếc gối.

Thấy người lạ đến gần, người phụ nữ này cũng không sợ, ngược lại còn kéo áo lên, để lộ ra nửa bầu ngực trắng nõn, ra vẻ muốn cho đứa bé bú.

Một bà lão nói với Văn Lệ, "Đừng nhìn nữa, cô ta bị điên rồi, con trai cô ta bị kẻ buôn người bắt cóc, lại bị chồng ly hôn, thế là cô ta phát điên."

Văn Lệ nhìn người phụ nữ này, tuy tóc tai bù xù áo quần lôi thôi, nhưng mặt mày thanh tú, dáng vẻ đoan trang, tin rằng trước khi cô ta bị điên, hẳn là một người rất đẹp. Trong lòng cô thầm than một tiếng đáng tiếc.

Tần Hán Xuyên nhìn qua, trong bốn ống cống chật hẹp, có cái lót chăn, có cái lót cỏ dại, trông đều giống nơi người ở.

Ông lấy ảnh của Mũi Loét ra, hỏi những người đang nấu cơm, "Mọi người có biết người trong ảnh này không?"

Một ông lão vừa đổ cơm thừa canh cặn ăn xin được vào trong nồi, vừa nói, "Biết, đây chẳng phải Mũi Loét sao? Nghe nói mấy ngày trước đã chết rồi."

Tần Hán Xuyên hỏi, "Có phải hắn ta sống ở đây không?"

Ông lão dùng ngón tay chỉ, "Phòng đơn cuối cùng bên phải chính là nơi ở của hắn."

Văn Lệ nghe thấy ông ta gọi ống cống là "phòng đơn", không khỏi cười thầm.

Ông lão giải thích, "Chỗ của hắn đúng thật là 'phòng đơn' đấy. Người khác đều phải ba bốn người chen chúc trong một ống cống, chỉ có hắn ngang ngược nhất, một mình ở một ống cống, không phải 'phòng đơn' thì là gì?"

Tần Hán Xuyên khom lưng đi vào "phòng đơn" kia, bên B trong có

một tấm đệm Simmons trẻ em không biết nhặt từ đâu về, trên "giường" còn có một tấm chăn cũ bẩn thỉu, so với các ống cống khác mà nói, nơi này quả thật có thể gọi là một phòng đơn xa hoa. Ống cống vừa thấp vừa chật hẹp, mỗi lần có xe chạy qua đường cao tốc, trên đỉnh đầu sẽ vang lên tiếng ầm ầm, bụi đất trên đỉnh cũng rơi xuống.

Tần Hán Xuyên ở trong "phòng đơn" lục soát kỹ càng, không hề phát hiện ra điểm khả nghi.

Khi ông ra khỏi "phòng đơn", những người đàn ông ở bên ngoài đã ngồi trên mặt đất, đang đợi bắt đầu bữa ăn.

Tần Hán Xuyên thấy mấy người phụ nữ cột khăn trên đầu vẫn đang bận rộn bên bếp, đoán chừng bữa tối còn phải đợi một lúc nữa mới làm xong, bèn ngồi vào giữa những người đàn ông kia, lấy bao thuốc ra, mời họ vài điếu.

Những người vô gia cư kia vui vẻ giơ tay nhận lấy.

Tần Hán Xuyên lại lấy bật lửa ra, châm thuốc giúp từng người một.

Cả đám đàn ông ngồi với nhau, bắt đầu phì phèo khói thuốc.

"Tên Mũi Loét đã chết kia, hắn là người ở đâu vậy?"

Tần Hán Xuyên nhả ra một vòng khói, chậm rãi hỏi một câu.

Một người đàn ông có vết sẹo lớn trên trán liền đáp, "Nghe hắn nói, hắn là người Tín Dương, Hà Nam."

Một người đàn ông khác lớn tuổi hơn, khuôn mặt khắc khổ bổ sung, "Con người hắn rất ngang ngược, bình thường chúng tôi đều không dám dây vào, đối với những chuyện của hắn, cũng biết rất ít."

Tần Hán Xuyên liền chú ý, hỏi, "Hắn ngang ngược như vậy, có phải thường xuyên xảy ra tranh chấp, hay đánh nhau với người khác không?"

Người đàn ông khắc khổ nói, "Trước kia đúng là thường xuyên đánh nhau với người khác, mũi của hắn cũng bị người ta đánh nát không

phải sao? Sau này mọi người biết hắn ta là người thế nào rồi, không chọc vào hắn nữa, vậy là xong."

"Sáng ngày 17 tháng 4, cũng là ngày mà hắn chết, hắn có đánh nhau với ai không?"

Mấy người đàn ông nhìn nhau, đều lắc đầu nói, "Hình như không có."

Người đàn ông trán sẹo nói, "Vì không có việc làm, chúng tôi thường ngủ dậy rất muộn, có khi ngủ đến giữa trưa cũng không có gì lạ. Nhưng Mũi Loét phải đến chợ rau làm việc, nên bình thường đều dậy sớm hơn chúng tôi, tầm 7 giờ hơn là dậy rồi. Vào giờ này, mọi người vẫn còn đang ngủ, cho dù thật sự có chuyện xảy ra, chúng tôi cũng không biết. Nhưng sáng hôm đó, lúc đang ngủ tôi có nghe thấy vài tiếng la hét, nghe rất giống tiếng của Mũi Loét. Có lúc hắn dậy sớm, sẽ gào lên mấy lời hát lạc điệu, cố ý làm ồn để đánh thức người khác. Nên lúc đó tôi cũng không chú ý lắng nghe."

"Nói vậy, anh cũng không chắc chắn, lúc đó hắn đang ca hát, hay cãi nhau với người khác, đúng không?"

"Không sai." Người đàn ông trán sẹo nói tiếng Tứ Xuyên trả lời.

"Vậy khi anh nghe thấy tiếng nói, đại khái là lúc mấy giờ sáng?"

"Không biết, tôi không có đồng hồ, sao biết thời gian được. Nhưng tôi đoán, chắc là hơn 7 giờ sáng."

Tần Hán Xuyên đảo mắt nhìn mọi người, "Những người khác, có nghe thấy tiếng động không?"

Những người khác đều không hẹn mà cùng lắc đầu.

Ông lại hỏi, "Hơn 7 giờ, tất cả các anh đều đang ngủ sao?"

Đám người vô gia cư kia nhìn nhau một lúc, đều gật đầu nói, "Đúng vậy."

Tần Hán Xuyên quay đầu nhìn Văn Lệ, "Em mau gọi điện bảo lão

Tào qua đây, lấy mẫu móng tay của những người này, về đối chiếu với vết cào trên người Mũi Loét."

Văn Lệ theo thầy tra án nhiều năm, tự nhiên hiểu ý của ông.

Nếu sáng ngày xảy ra vụ án, âm thanh mà người kia nghe thấy không phải tiếng hát của Mũi Loét, mà là tiếng hò hét hắn ta phát ra trong lúc tranh cãi với người khác, nếu vậy rất có khả năng Mũi Loét đã bị móng tay độc cào thương trong trận tranh cãi này.

Ống cống này nằm dưới gầm cầu hoang vắng, người bình thường sẽ không chạy đến đây để cãi nhau với một tên ăn mày vào sáng sớm, nên người tranh cãi với Mũi Loét, rất có khả năng thuộc nhóm người sống trong ống cống này.

Nói cách khác, hung thủ nằm trong số những người này.

Chỉ cần lão Tào lấy mẫu móng tay của những người này về, đối chiếu với vết cào trên người Mũi Loét, là có thể tìm ra hung thủ ngay.

Văn Lệ gọi điện thoại đến Trung tâm Pháp y, nói lại tình hình cho lão Tào.

Lão Tào lập tức dẫn theo hai trợ thủ trẻ đến, lấy mẫu móng tay của ba người phụ nữ và năm người đàn ông đang ăn cơm bên ngoài ống cống.

Tần Hán Xuyên hỏi lão Tào khi nào có thể biết kết quả?

Lão Tào vừa tháo găng tay vừa nói, "Chúng tôi làm thêm giờ, chắc trước trưa mai là có thể có kết quả rồi."

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, "Vất vả cho các anh rồi."

Đợi lão Tào đi khỏi, ông lại nói với Văn Lệ, "Em phải vất vả một chút, gọi điện thoại bảo hai anh em đến đấy, mọi người cùng giám sát những người này, trước trưa ngày mai, không ai được rời khỏi đây."

Văn Lệ cảm thấy chân tướng của vụ án này, dường như sắp lộ ra rồi, liền thấy hưng phấn, gọi điện thoại về Cục điều thêm người đến

ngay.

Nhóm người vô gia cư đang ăn cơm nghe nói mình đã bị cảnh sát giám sát, ai nấy đều hoang mang.

5

Sau khi Tần Hán Xuyên đi khỏi, trời đã tối dần, hai cảnh sát hình sự của Tổ Trọng án số 2 đã đến.

Văn Lệ cử họ canh gác lối ra vào ở trước và sau ống cống, còn mình canh giữ bên bờ sông.

Đêm đã khuya, vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi một mảnh sáng trong, dưới lòng sông tuy không có đèn đường, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Bất cứ người nào muốn đi theo bờ sông ra ngoài, đều không thoát khỏi tầm mắt Văn Lệ được.

Đến nửa đêm, cô chợt nghe thấy tiếng hát khe khẽ, lắng nghe thật kĩ, là người phụ nữ điên kia đang hát ru, giọng hát da diết, khiến người nghe xót lòng.

Một đêm yên ắng. Trưa hôm sau, Tần Hán Xuyên gọi điện thoại đến, nói có thể giải trừ giám sát rồi.

Văn Lệ hỏi kết quả thế nào?

Tần Hán Xuyên nói, “Lúc nãy lão Tào gọi cho tôi, trong nhóm người vô gia cư đó, không có móng tay của người nào khớp với vết cào trên người nạn nhân cả.”

Văn Lệ “ồ” một tiếng, cảm giác toàn thân rã rời, ngồi phịch xuống bãi cỏ.

Trở về đơn vị, suốt một đêm không chợp mắt, cô không chống đỡ được nữa, nằm xuống sofa trong phòng làm việc, nhắm mắt lại liền chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều, Lý Minh trở về báo cáo với Tần Hán Xuyên, nói mình đã điều tra được, tổng cộng có năm kẻ ăn mày từng xảy ra xung đột với Mũi Loét vì tranh giành địa bàn chợ Thanh Long Chủy.

Đầu tiên là hai lão ăn mày đánh mũi của Mũi Loét bị thương, vì từng sống ở trung tâm cứu trợ nên dễ dàng tra được tài liệu về thân phận của họ. Cả hai đều là người Quảng Tây, một năm trước đã về quê dưỡng lão, Đồn Cảnh sát địa phương đã xác nhận, hai người này gần đây đều chưa từng đi xa.

Ba ăn mày phía sau, đều là người sau khi Mũi Loét chiếm lĩnh chợ Thanh Long Chủy, muốn kiếm miếng ăn từ chỗ hắn, bị hắn đuổi đi. Một trong số đó, đầu năm nay gặp tai nạn, đã bị xe hơi tông chết. Hai người còn lại, đều là người Tứ Xuyên, hiện tại đang sống chung với Mũi Loét trong ống cống.

“Lát nữa tôi sẽ đi xác thực tình hình của hai người này.”

Cuối cùng, Lý Minh thở phào nói.

Tần Hán Xuyên xua tay nói, “Không cần đâu, hai ăn mày người Tứ Xuyên này tôi đã gặp qua, cũng bảo lão Tào lấy mẫu móng tay của họ về đối chiếu với vết cào trên người nạn nhân rồi, họ không phải hung thủ.”

Sau đó Tổ Trọng án số 2 nhận được một tờ fax, do cảnh sát Tín Dương, Hà Nam gửi đến.

Nhận được sự ủy thác của cảnh sát Thanh Dương, họ đang hỗ trợ điều tra thân phận của Mũi Loét.

Hiện tại cảnh sát Tín Dương đã tra được, Mũi Loét đích thực là người Tín Dương, Hà Nam. Tên thật là Ngô Dân Sinh, năm nay 39 tuổi, mồ côi cha mẹ từ nhỏ, rời khỏi quê đã hơn mười năm, không còn bà con thân thích nào ở quê.

Tần Hán Xuyên đem thông tin mà Lý Minh điều tra được, cùng với

phản hồi từ phía cảnh sát Tín Dương, nói lại với mọi người.

Người của Tổ Trọng án số 2 đều rơi vào im lặng.

Mọi người đều hiểu, theo những gì mà cảnh sát nắm được trước mắt, vụ án mạng của gã ăn mày Mũi Loét Ngô Dân Sinh, rất có khả năng sẽ giống hai vụ án của Hà Khánh Quốc và Dương Như Thành trước đó, manh mối đứt đoạn, rơi vào ngõ cụt, không tìm ra được phương hướng điều tra rõ ràng.

Trong lúc mọi người đang chán nản, điện thoại trong phòng làm việc của Tần Hán Xuyên đổ chuông, ông bắt máy, là Cục trưởng Tưởng của Cục Cảnh sát thành phố gọi đến.

Cục trưởng Tưởng bảo ông lập tức đến phòng làm việc của Cục trưởng một chuyến.

Tần Hán Xuyên không dám chậm trễ, cúp điện thoại xong lập tức lấy mũ cảnh sát trên bàn làm việc, vừa đội lên đầu vừa bước nhanh ra ngoài.

Đến cơ quan Cục, đi thang máy lên tầng bốn, trước cửa phòng làm việc của Cục trưởng, ông gõ nhẹ lên cửa.

“Mời vào!”

Trong phòng có người lên tiếng, là giọng của Cục trưởng Tưởng.

Tần Hán Xuyên nghe ra được giọng nói của lãnh đạo hơi cứng nhắc, trong lòng bất giác chùng xuống, đẩy cửa tiến vào, quả nhiên bầu không khí trong phòng có chút nặng nề.

Cục trưởng Tưởng tuổi ngoài năm mươi, đầu tóc bạc trắng, ngồi yên sau bàn làm việc, sắc mặt không biểu cảm, còn có một người đàn ông mặt đen ngồi trên sofa, chính là cấp trên trực tiếp của ông - Đội trưởng Đội Hình sự Phạm Trạch Thiên.

Cục trưởng Tưởng hỏi, “Lão Tần, vụ án móng tay có độc giết người, đã có ba người chết, bây giờ điều tra đến đâu rồi? Khi nào có thể phá

án?”

“Chuyện này…”

Tần Hán Xuyên hễ căng thẳng thì mồ hôi sẽ đổ ra đầy trán, nhìn về phía Đội trưởng Phạm như muốn cầu cứu.

Phạm Trạch Thiên và ông tuy là đồng nghiệp cấp trên cấp dưới, những cũng là bạn thân lâu năm.

Phạm Trạch Thiên cố ý nghiêm mặt nói, “Anh đừng có nhìn tôi, tôi đã nói lại tường tận tình tiết vụ án với Cục trưởng Tưởng rồi”.

Tần Hán Xuyên đành phải có sao nói vậy, “Ba vụ án này, thủ pháp gây án tương đồng, trông giống như vụ giết người liên hoàn, nhưng nhìn kĩ, lại không tìm ra được điểm liên quan, trước mắt công tác điều tra vẫn chưa có tiến triển gì lớn, Tổ Trọng án số 2 chúng tôi sẽ dốc toàn lực điều tra.”

“Toàn lực điều tra? Toàn lực điều tra?”

Cục trưởng Tưởng bỗng nhiên đập bàn, đứng dậy.

Phạm Trạch Thiên chưa từng thấy Cục trưởng Tưởng nổi nóng như vậy, cũng vội vàng đứng dậy theo.

Cục trưởng Tưởng hỏi, “Chẳng lẽ các anh không đọc báo, không lên mạng, không xem tin tức sao?”

Tần Hán Xuyên ngây người, gần đây vì vụ án này mà ông bận đến mức không có thời gian đi vệ sinh, đâu ra tâm tư mà xem tin tức trên báo chí và internet.

Ông nhìn Cục trưởng Tưởng, rồi lại nhìn Phạm Trạch Thiên, ngờ ngợ hỏi, “Tin tức đã nói gì vậy?”

Phạm Trạch Thiên tiếp lời ông, nói, “Bây giờ tin đồn đã lan truyền khắp nơi, tin tức trên mạng nói, thành phố Thanh Dương chúng ta xuất hiện một tên ác ma giết người thần bí, phàm là người bị hắn cào bị thương, trong vòng một tiếng đồng hồ chắc chắn sẽ thất khứu chảy

máu, ngã xuống chết ngay. Tên ác ma giết người này mỗi ngày sẽ hóa trang thành dáng vẻ khác nhau, lang thang trên đường lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể cào mấy đường trên người anh, đáng sợ hơn là, trong thành phố Thanh Dương đã có mười mấy người chết dưới móng tay độc của hắn, ngay cả cảnh sát cũng không có cách nào với hắn…"

"Đâu có khoa trương như vậy", Tần Hán Xuyên tức giận nói. "Đây rõ ràng là tin đồn thất thiệt!"

Cục trưởng Tưởng nói, "Nếu không nhanh chóng phá án, sớm ngày bắt được hung thủ, tin đồn khó tin hơn nữa cũng sẽ xuất hiện. Bây giờ trên dưới toàn thành phố, lòng người hoang mang, dân chúng sợ hãi. Sáng hôm nay, có cậu nhóc đang đi trên đường, đột nhiên bị vài bảo an của trung tâm thương mại và người qua đường đè xuống đất mà đánh, nguyên nhân là vì cậu ta để móng tay dài, người xung quanh cảm thấy có thể cậu ta chính là tên ác ma dùng móng tay độc giết người…"

Lúc này Tần Hán Xuyên mới ý thức được sự ảnh hưởng của án mạng liên hoàn móng tay độc này đã vượt xa dự liệu của mình.

Cục trưởng Tưởng dịu giọng xuống, "Tôi biết, các anh rất vất vả, vì vụ án này mà tăng ca làm thêm, chạy Đông chạy Tây, có thể nói là làm việc bất kể ngày đêm, nhưng cái người dân cần không phải những thứ này, cái họ muốn là phá được án, sớm bắt được hung thủ, muốn có một môi trường sống an toàn yên bình."

Tần Hán Xuyên và Phạm Trạch Thiên không dám lên tiếng, chỉ đứng nghiêm ở đó, cúi đầu chịu mắng.

"Trưa hôm nay, lãnh đạo thành phố đã gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi vụ án tiến triển ra sao, nói họ đã nhận được một lượng lớn khiếu nại của người dân, vụ án này đã trở thành vụ án quan trọng mà chính quyền thành phố giám sát chặt chẽ. Lãnh đạo thành phố hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng phá án."

Phạm Trạch Thiên và Tần Hán Xuyên đồng loạt ưỡn ngực, nói, "Rõ,

Cục trưởng hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức điều tra, quyết tâm phá án sớm, trả lại môi trường sống yên tĩnh, hòa hợp cho người dân Thanh Dương.”

Ra khỏi phòng làm việc của Cục trưởng, Tần Hán Xuyên mới nhận ra người mình đầy mồ hôi lạnh.

Đội trưởng Phạm ném cho ông một điếu thuốc nói, “Cục trưởng Tưởng lúc nãy bị lãnh đạo thành phố phê bình trong điện thoại, giọng điệu khó tránh hơi nặng lời một chút, anh đừng để trong lòng.”

Tần Hán Xuyên thở dài nói, “Không để trong lòng sao được. Cục trưởng đã hạ ‘chú Kim Cô’* cho tôi rồi, vụ án này mà không phá được, tôi cũng không còn mặt mũi mà gặp người dân Thanh Dương.”

Chú Kim Cô: Xuất hiện trong tiểu thuyết Tây Du Ký, mỗi lần Tôn Ngộ Không phạm sai lầm thì Đường Tăng sẽ niệm chú làm cho cái vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không co lại và gây ra đau đớn khủng khiếp. Sau này, chú Kim Cô được sử dụng để so sánh những thứ ràng buộc con người.

Phạm Trạch Thiên vỗ vai ông nói, “Anh có suy nghĩ này là đúng. Nhưng đừng bao giờ vì lãnh đạo đã lên tiếng mà hấp tấp rối loạn. Cái chúng ta cần là phá án, bắt được hung thủ thật sự, chứ không phải vì chúng ta hấp tấp làm sai, bắt lầm người, tạo thành án oan. Nên tôi yêu cầu anh, có thể sốt sắng, nhưng không được rối loạn.”

Hai người đều là cảnh sát lâu năm, lại là bạn tốt, trước khi Tần Hán Xuyên được điều đến Tổ Trọng án số 2 còn từng kề vai sát cánh với Phạm Trạch Thiên phá không ít vụ án lớn, ông đương nhiên hiểu ý của Đội trưởng, gật đầu thật mạnh và nói, “Anh yên tâm, tôi biết rồi, nên làm thế nào, trong lòng tôi đã có tính toán.”

Chương sáu

1

Về đến Tổ Trọng án số 2, Tần Hán Xuyên truyền đạt lại chỉ thị tinh thần của lãnh đạo Cục.

Văn Lệ và Lý Minh nghe nói vụ án này đã kinh động đến lãnh đạo thành phố, hơn nữa còn trở thành vụ án trọng điểm bên trên giám sát, liền cảm thấy áp lực trên vai nặng hơn rất nhiều. Nhưng nghĩ đến vụ án này đã có ba người mất mạng, trước mắt vẫn không có tiến triển gì lớn, bất giác lại thấy hơi nhụt chí.

Bây giờ, điều khiến người ta lo lắng nhất là vụ án này không phá được, ai cũng không dám đảm bảo sau này có còn thêm người chết dưới móng vuốt độc của kẻ thần bí kia hay không.

Nếu hung thủ không sợ hãi gì, liên tiếp gây án, chắc chắn sẽ gợi lên nỗi sợ càng lớn hơn khắp thành phố.

Tần Hán Xuyên như đã nhìn thấu được tâm tư của mọi người, nhưng ông biết mình là Tổ trưởng, bây giờ không phải lúc nói những lời nhụt chí.

Ông quét mắt qua mọi người, nói, “Việc điều tra ba vụ án này, trước mắt đã đi vào ngõ cụt, tôi thừa nhận điểm này. Nhưng tôi muốn nói, trên đời này, không có vụ án nào kín kẽ không một khe hở.”

Văn Lệ nói, “Tuy nói là vậy, nhưng trước mặt đã có liên tiếp ba người chết, ba vụ án giống như đã có hẹn từ trước vậy, chúng ta sau khi điều tra đến một lộ trình nhất định, liền mất phương hướng điều

tra, đi vào bế tắc, nói thế nào cũng không phải là ngẫu nhiên.”

Tần Hán Xuyên nói, “Vụ án không thể điều tra tiếp, không phải vì không có manh mối, vụ án lớn như vậy, ba người sống sờ sờ bị người khác dùng móng tay độc cào chết, hung thủ có lợi hại hơn nữa, cũng sẽ để lại dấu vết. Bây giờ cảnh sát không tra ra được, chỉ có thể nói do chúng ta làm việc chưa đủ kỹ lưỡng, đào chưa đủ sâu.”

Lý Minh hỏi, “Vậy tiếp theo đây công tác điều tra của chúng ta nên triển khai thế nào?”

Tần Hán Xuyên khoanh tay trước ngực, đi tới đi lui trong phòng làm việc, nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Tôi nghĩ trong quá trình điều tra, nhất định chúng ta đã bỏ sót điều gì đó, nên mới khiến cho chúng ta ngay từ lúc bắt đầu đã đi sai hướng. Nếu vụ án này không thể tiếp tục tiến lên, thì chúng ta lùi lại đi.”

“Lùi lại?” Mọi người đều ngẩn ra.

“Đúng, lùi lại, quay trở lại xuất phát điểm ban đầu. Bây giờ, chúng ta đem tất cả hồ sơ của ba vụ án này, bắt đầu từ vụ án nhà Hà Khánh Quốc bị cháy, sắp xếp lại tất cả đầu mối và chi tiết lại từ đầu. Kinh nghiệm mách bảo tôi, manh mối quan trọng nhất, luôn ẩn giấu trong những chi tiết mà cảnh sát không nhìn thấy.”

Mọi người nghe xong, đều âm thầm gật đầu.

Nếu đã mất phương hướng điều tra tiếp, lui về sắp xếp lại tình huống nắm được trong tay từ đầu, đánh giá vụ án lại từ đầu, tìm kiếm điểm đột phá lại từ đầu, chắc chắn tốt hơn là căng da đầu tiếp tục làm những việc vô ích.

Tần Hán Xuyên vừa bố trí nhiệm vụ cho các tổ viên xong thì di động đổ chuông, ông lấy ra xem, người gọi đến là vợ cũ Cơ Bình Bình.

Ông hơi sửng sốt, ấn phím từ chối cuộc gọi. Nhưng tiếng chuông lại nhanh chóng vang lên.

Ông do dự một lúc, vẫn nhận cuộc gọi.

“A lô, là tôi.”

Trong điện thoại, giọng nói của Cơ Bình Bình có vẻ hơi trầm thấp.

“Có việc gì sao?”

Tần Hán Xuyên ra hành lang bên ngoài, mới bắt đầu nói chuyện.

“Hán Xuyên, tôi muốn gặp anh.”

Tần Hán Xuyên quay đầu nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn trong phòng làm việc, lắc đầu nói, “Tôi đang làm việc, không có thời gian ra ngoài.”

“Tôi có chuyện rất quan trọng cần tìm anh.”

Tần Hán Xuyên sững sờ, hỏi, “Có chuyện gì?”

“Nói qua điện thoại không tiện.” Cơ Bình Bình hạ thấp giọng, nói, “Tôi ở quán cà phê Cổ Thụ bên Cầu sắt đường Y Phố đợi anh, anh nhất định phải đến.”

“Bây giờ tôi không có thời…”

Tần Hán Xuyên chưa kịp từ chối, điện thoại đã vang lên tiếng tút tút, Cơ Bình Bình đã ngắt máy.

Tần Hán Xuyên cầm điện thoại đứng ở hành lang, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Kể từ khi con gái xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên Cơ Bình Bình chủ động gọi điện thoại cho ông.

“Có chuyện gì vậy, thầy?”

Văn Lệ từ phía sau đi đến. Cô thấy sắc mặt của Tần Hán Xuyên hơi nặng nề.

“Vừa rồi, Cơ Bình Bình gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi đến tiệm cà phê Cổ Thụ bên Cầu sắt đường Y Phố gặp mặt, nói là có chuyện quan trọng cần tìm tôi.”

Tần Hán Xuyên nhìn Văn Lệ, chợt nhớ lại tình cảnh hôm đó trên phố đi bộ, cô hôn mình ngay trước mặt Cơ Bình Bình.

“Chị ấy có nói là chuyện gì không ạ?”

“Cô ấy bảo nói qua điện thoại không tiện. Tôi đoán cô ấy ở trong nhà gọi cho tôi, có thể chồng cô ấy cũng đang ở nhà.”

Văn Lệ nói, “Vậy thầy đi nhanh đi.”

Tần Hán Xuyên lộ vẻ khó xử, “Tôi còn cả đống việc ở đây.” Văn Lệ cười, “Không sao, ở đây còn có chúng em.”

Tần Hán Xuyên ngẫm nghĩ một chút, “Vậy được, tôi qua đó xem thử, sẽ về ngay.”

Đường Y Phố là con phố cổ của thành phố Thanh Dương, một bên đường gần đập Trường Giang, giữa đường Y Phố và con đập có một cây cầu sắt nối qua nên dân địa phương gọi là “Cầu Sắt”.

Tiệm cà phê Cổ Thụ nằm ngay cạnh Cầu Sắt, đây là chuỗi cửa hàng cà phê mới bắt đầu kinh doanh từ năm ngoái.

Tần Hán Xuyên dừng xe dưới chân Cầu Sắt, kéo dây kéo áo khoác lên, đi vào tiệm cà phê.

Bây giờ đang là giờ đi làm, trong tiệm cà phê không có nhiều khách, ông vừa nhìn đã thấy Cơ Bình Bình.

Cơ Bình Bình ngồi sát cửa sổ, khoác trên người áo khoác len màu đỏ hồng, trang điểm nhẹ, nhưng không che đi được nét u sầu và tiều tụy trên gương mặt.

Tần Hán Xuyên ngồi xuống trước mặt bà, hỏi, “Bình Bình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cơ Bình Bình hỏi, “Anh biết Tần Dĩnh có thói quen viết nhật ký không?”

Tần Hán Xuyên nói, “Tôi biết, tôi từng nghe Dĩnh Dĩnh nói. Nhưng sau khi con bé xảy ra chuyện, chúng ta không tìm được sổ nhật ký của

con bé.”

“Mấy hôm trước, tôi dọn dẹp máy tính trong phòng con bé, mới phát hiện con bé không viết nhật ký trong sổ, mà viết nhật ký điện tử, lưu trong máy tính. Nhật ký điện tử của con bé có cài mật khẩu, tôi đã thử rất nhiều lần mà không mở được, cuối cùng dùng sáu con số tổ hợp từ ngày sinh của anh để thử, kết quả đã mở được.”

Tần Hán Xuyên nhíu mày nói, “Tuy Dĩnh Dĩnh đã không còn, nhưng chúng ta vẫn nên tôn trọng sự riêng tư của con bé, không thể tùy tiện xem nhật ký của con được.”

“Chuyện đó tôi biết.” Cơ Bình Bình nói, “Nhưng đây không phải trọng điểm. Quan trọng là, tôi đọc được trang nhật ký cuối cùng trước ngày Tần Dĩnh suy sụp tinh thần, phát hiện ra một số chuyện. Tôi đã sao chép nhật ký của con bé vào USB, tiệm cà phê này có máy tính cho khách sử dụng, anh tự mình xem đi.”

Khi nói, giọng chị ta có chút run rẩy, hiển nhiên đang cố đè nén cảm xúc nào đó trong lòng.

Điều này khiến Tần Hán Xuyên hơi nghi hoặc, chẳng lẽ trong nhật ký của con gái che giấu bí mật kinh thiên động địa nào đó?

Cơ Bình Bình lấy chiếc USB trong túi xách ra đưa cho ông.

Tần Hán Xuyên nhận lấy USB, đứng dậy hỏi nhân viên phục vụ, máy tính ở chỗ nào?

Nhân viên phục vụ chỉ về phía quầy phục vụ nói, “Ở ngay bên kia ạ.”

Tần Hán Xuyên đi qua đó, trên chiếc bàn bên cạnh quầy phục vụ, quả nhiên có đặt năm, sáu dàn máy tính, có hai vị khách trẻ tuổi vừa uống cà phê vừa lên mạng, các máy còn lại đang để trống.

Ông ngồi xuống, mở máy tính lên, cắm USB vào. Quả nhiên trong USB có một tệp nhật ký điện tử, khi mở yêu cầu nhập mật khẩu, sau

khi Tần Hán Xuyên nhập ngày sinh của mình vào, tập tin đã mở ra.

Ông nhìn lướt qua phần nhật ký phía trước, đều ghi lại những niềm vui và nỗi buồn ở tuổi tươi đẹp của con gái, nhất là những cảnh tượng vui vẻ khi ở cùng với ông, con gái đều ghi lại rất tường tận.

"Đọc trang cuối cùng đi." Cơ Bình Bình ở phía sau nói.

Tần Hán Xuyên rê chuột, mở trang nhật ký cuối cùng ra.

Đó là nhật ký của ngày 16 tháng 5 năm ngoái, chính là một ngày trước khi tinh thần Tần Dĩnh thất thường.

Ngày 16 tháng 5, thứ Năm, trời mưa.

Trời đã khuya, mưa rất lớn, mẹ ở lại trường trực ban không về nhà. Mình nằm trên giường, đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên cảm thấy có người thò tay vào trong áo ngủ của mình, mở mắt ra, không biết có một người đã đứng trước giường từ lúc nào, không phải mẹ, là một người đàn ông. Mình nghe thấy tiếng thở nặng nề, còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Mình chưa kịp phản ứng, gã đàn ông như ác ma kia đã nhào lên giường, mở tung áo ngủ của mình ra. Mình há miệng muốn hét lên, miệng đã bị một bàn tay lớn bịt chặt, mình liều mạng vùng vẫy, tên ác ma kia lại như một ngọn núi ép xuống. Không có ánh đèn, mình trừng to mắt, rốt cuộc đã nhìn rõ mặt của ác ma, không ngờ lại là ông ta… Sợ hãi và đau đớn cùng cực, khiến mình ngất lịm đi. Đến khi mình tỉnh lại, ác ma đã biến mất, trên người chỉ còn lại vết máu đỏ tươi, còn có cơn đau thấu xương. Mình hy vọng tất cả chỉ là một cơn ác mộng biết mấy, thế nhưng không phải. Bố mẹ ơi, hai người đang ở đâu? Ông trời ơi, hãy để người nhơ nhuốc như tôi đây biến mất khỏi thế giới này đi.

Cơ Bình Bình nói, "Tối hôm đó, tôi ở lại ký túc xá nữ sinh của trường học trực ban, buổi tối trời mưa lớn, nên không về nhà, ngủ lại ký túc xá một đêm. Tối hôm đó, trong nhà chỉ có Tần Dĩnh và…"

Tần Hán Xuyên đã hiểu ra, "Chỉ có Dĩnh Dĩnh và Âu Dương Chiêu

đúng không?"

Cơ Bình Bình im lặng gật đầu, "Tối hôm đó, hắn đi uống rượu với bạn học về. Anh cũng biết, từ sau khi sinh Tần Dĩnh, tôi để lại mầm bệnh, không thể sinh hoạt vợ chồng được nữa, trước đây hắn cũng thường ra ngoài mèo mỡ, tôi đều nhịn, ai bảo cơ thể của mình tệ như thế, không dùng được. Nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ được, hắn lại hướng ma trảo về phía Tần Dĩnh…"

"Tên súc sinh này, đó cũng có thể coi là con gái của hắn mà!"

Tim Tần Hán Xuyên co rút thật mạnh, hai tay siết chặt thành quyền, đấm mạnh vào đầu của mình.

Ông hận bản thân vì sao lúc con gái cần đến mình nhất, lại không ở bên cạnh để bảo vệ con bé.

Toàn thân Cơ Bình Bình run rẩy, nước mắt tuôn trào, "Tôi cũng là đọc được nhật ký này mới biết, Tần Dĩnh vốn không phải vì áp lực thi cử quá lớn mà suy sụp tinh thần, con bé hoàn toàn là do… do bị tên súc sinh kia… mới tinh thần thất thường, bỏ nhà ra đi rồi trở thành người điên… ở bên ngoài bị người khác làm nhục, nhiễm phải bệnh nặng mà chết!"

"Tên súc sinh này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!" Tần Hán Xuyên đứng bật dậy khỏi ghế, mạch máu trên trán co giãn theo nhịp hô hấp gấp gáp, "Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Cơ Bình Bình lo lắng nói, "Sự việc đã qua gần một năm, Tần Dĩnh cũng đã không còn, cảnh sát các anh cũng không thể dựa vào một trang nhật ký điện tử mà bắt hắn vào tù được, đúng không?"

"Không, bắt giam hắn, để hắn ngồi tù, quá hời cho hắn rồi." Tần Hán Xuyên đi qua đi lại trước dàn máy tính, phẫn nộ và đau lòng đến cực độ, khiến cho hai tay ông run rẩy, toàn thân phát run, "Tên súc sinh này, tôi phải tự tay bóp chết hắn! Tôi nhất định phải tự tay bóp chết hắn!"

“Anh muốn làm gì?”

Cơ Bình Bình nhìn ông bằng ánh mắt yếu đuối bất lực.

Nắm tay phải của Tần Hán Xuyên đấm mạnh vào lòng bàn tay trái, chợt thấy người trong tiệm cà phê đều đang nhìn mình, ông mới nhận ra nơi này là nơi công cộng.

Ông hít thở sâu vài hơi, bình tĩnh lại một chút, thấp giọng nói, “Bình Bình, em về trước đi, ở trước mặt tên súc sinh kia phải bất động thanh sắc, đừng để hắn phát giác ra em đã biết sự thật, nếu không em sẽ gặp nguy hiểm. Còn chuyện đối phó hắn thế nào, tự tôi có cách. Em yên tâm, hắn đã hại chết con gái chúng ta, tôi nhất định sẽ trả thù cho Dĩnh Dĩnh!”

Câu cuối cùng, ông gần như nghiến răng mà nhả ra.

Cơ Bình Bình nhìn ánh mắt đầy sát khí và kiên quyết ấy, đã thầm hiểu suy nghĩ của ông. Chị ta nói, “Bản thân anh cũng phải cẩn thận.”

“Tôi biết.” Tần Hán Xuyên gật đầu.

Cơ Bình Bình không nói gì nữa, lấy túi xách, lẳng lặng ra về.

Nhìn bóng lưng của chị ta biến mất khỏi cửa tiệm cà phê, Tần Hán Xuyên lại ngồi xuống, xóa sạch dấu vết trong máy tính, sau đó tắt máy, thanh toán ra về.

Có lẽ cảm xúc phẫn nộ đã khiến ông mất đi tính cảnh giác cần có của một cảnh sát hình sự lâu năm, trong góc quán cà phê có một thanh niên đội mũ lưỡi trai, trên tay cầm chiếc máy ảnh tele*, trốn sau hai chậu hoa giả, không ngừng chụp lén Tần Hán Xuyên và Cơ Bình Bình, thậm chí cả chữ viết trong nhật ký của Tần Dĩnh hiển thị trên màn hình máy tính cũng bị anh ta chụp lại rất rõ ràng. Nhưng Tần Hán Xuyên không hề phát giác ra.

Máy ảnh tele: Máy ảnh có ống kính tiêu cự dài, lớn hơn tiêu cự của ống kính tiêu chuẩn (normal - góc thu hình khoảng 45 độ). Các ống kính

này có độ phóng đại hình ảnh lớn và rất đắc dụng để chụp ảnh từ một khoảng cách xa.

Sau khi Tần Hán Xuyên đi khỏi, thanh niên đội mũ lưỡi trai cũng vội vàng thanh toán ra về, lái xe đi theo Tần Hán Xuyên.

2

Tần Hán Xuyên về đến Đội Hình sự đã hơn 5 giờ chiều, người của Tổ Trọng án số 2 đang chuẩn bị tan làm, thấy ông quay về đều hơi ngẩn ra.

Văn Lệ đứng dậy hỏi, “Thầy, chị Bình Bình tìm thầy có chuyện gì vậy?”

Tần Hán Xuyên không muốn nói chuyện của con gái cho cô biết, bèn thuận miệng nói dối, “Cũng không có gì, vì chuyện bị giật túi xách trên phố đi bộ lần trước, muốn xin lỗi tôi.”

Văn Lệ “ồ” một tiếng, trong lòng không hề tin tưởng. Vì khi Cơ Bình Bình gọi điện thoại cho Tần Hán Xuyên, nói là có việc quan trọng phải gặp ông ngay, chuyện xin lỗi sao tính là quan trọng được, càng không phải chuyện gấp phải hoàn thành ngay.

Cô biết thầy có chuyện giấu mình, nhưng thấy sắc mặt tái nhợt của thầy, cô không muốn hỏi nhiều cũng không dám nói thêm gì.

Tần Hán Xuyên nhìn mọi người, “Đều vất vả rồi, mọi người tan làm trước đi.”

Nhóm người Văn Lệ vâng lời, thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, ra về.

Đợi khi họ ra về hết, Tần Hán Xuyên trở về phòng làm việc, đóng cửa, viết một tờ đơn xin cấp súng, đi tìm Đội trưởng Phạm Trạch Thiên ký tên.

Phạm Trạch Thiên hỏi, “Tối nay còn có nhiệm vụ sao?”

Tần Hán Xuyên, “Tra được chút manh mối của nghi phạm, tối nay tôi muốn tiếp xúc chính diện với hắn, để phòng chuyện ngoài ý muốn,

mang theo súng an toàn hơn.”

Cảnh sát ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, mang theo súng là chuyện thường tình.

Phạm Trạch Thiên không hỏi nữa, liền ký tên vào tờ đơn.

Cục Cảnh sát thành phố đã đề ra quy định liên quan từ lâu, tất cả súng ống của cảnh sát đều do kho súng của Đội Trị an quản lý, chỉ khi công việc cần phải dùng súng, cảnh sát mới được đề đơn xin cấp, Đội trưởng đơn vị ký tên, cuối cùng còn cần Phó Cục trưởng hoặc Cục trưởng ký tên mới được đến kho súng lấy súng. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phải lập tức trả về kho súng.

Tần Hán Xuyên xin được chữ ký của Cục trưởng, đến kho súng, thuận lợi lấy được súng.

Đó là một khẩu súng lục 92 nòng 5.8mm, tổng cộng có mười viên đạn.

Tần Hán Xuyên cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh như thường, ký tên lên sổ đăng ký nhận súng xong, ông lắp súng vào bao đeo trên thắt lưng.

Về đến nhà, ông vào bếp, hiếm khi mở gas, tự nấu cho mình một bữa cơm.

Lúc ăn cơm, ông lấy chai rượu trắng cất giữ nhiều năm từ trong tủ ra, rót cho mình một ly, nhưng khi đưa ly rượu đến bên môi, ông lại đặt xuống. Ông vô thức sờ lên khẩu súng trên thắt lưng của mình.

“Năm điều cấm” của Bộ Công an có quy định nghiêm cấm uống rượu khi mang súng. Là một cảnh sát hình sự có gần hai mươi năm tuổi nghề, như một sợi dây siết chặt trong đầu ông, mang súng không uống rượu, như đã trở thành một phản xạ có điều kiện.

Ông thở dài, rót ly rượu vào chai. Tuy lần này ông mang súng với mục đích khác, nhưng uống rượu sẽ lỡ việc, không uống vẫn tốt hơn.

Ông tháo bao đeo và súng xuống, đặt trên bàn, vừa ăn cơm, vừa nhìn

tấm ảnh ông chụp chung với con gái trên bàn sách. Con gái ở trong ảnh, đang ở độ tuổi đẹp nhất, cười vui vẻ biết mấy.

"Dĩnh Dĩnh, con bỏ nhà đi, bị làm nhục, bố không cách nào tìm ra những kẻ đã làm nhục con, trả thù cho con, bố cảm thấy rất áy náy. Tuy bố là một cảnh sát, nhưng có rất nhiều chuyện, cảnh sát cũng lực bất tòng tâm."

Ông nhìn con gái trong ảnh nói, "Nhưng lần này, đối với tên súc sinh đã hại chết con, bố cần phải ra tay, nếu không, bố thật sự sẽ áy náy suốt đời."

Ăn cơm xong, sắc trời vẫn còn sớm.

Ông trải một chiếc áo trên mặt bàn, tháo súng ra, bắt đầu lau súng, lau từng linh kiện đến sáng bóng rồi lắp trở lại. Lấy mười viên đạn trong ổ đạn ra, lau qua từng viên một, rồi lắp từng viên vào ổ đạn. Ổ đạn của khẩu súng lục 92 nòng 5.8mm chứa được 20 viên, nhưng trong Cục khi cấp súng thống nhất chỉ trang bị 10 viên.

"10 viên đạn, quá nhiều rồi." Ông ấn ổ đạn vào tay cầm, nhắm ra ngoài cửa sổ, "Đối phó với tên súc sinh đó, bố chỉ cần một phát là đủ!"

Khi đưa ra kế hoạch này, ông cứ ngỡ mình sẽ hơi căng thẳng, thậm chí hơi hoảng loạn, nhưng khi thật sự cầm súng trong tay, khoảnh khắc đặt ngón tay lên cò súng, ông mới nhận ra, mình lại bình tĩnh như thế, thậm chí là lạnh lùng.

Phải, ông muốn dùng khẩu súng này, tự tay bắn viên đạn phục thù này vào tim của tên súc sinh đã hại chết con gái ông!

Hơn 9 giờ tối, di động của Tần Hán Xuyên vang lên một tiếng "ting".

Ông cầm di động lên xem, là một tin nhắn, nội dung chỉ có một câu: *Hắn đã về nhà.* Người nhắn tin chính là Cơ Bình Bình.

Tần Hán Xuyên bước xuống khỏi sofa, đeo bao súng lên thắt lưng, sau đó khoác áo đồng phục màu xanh lam có in dòng chữ *Công ty nước*

tinh khiết nào đó, đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh lam, vác một thùng nước tinh khiết đầy từ dưới bàn trà lên vai, nghiễm nhiên đã trở thành một nhân viên giao nước tiêu chuẩn.

Chiếc BYD S6 màu đen của ông dừng ngay dưới lầu.

Ông đặt thùng nước vào cốp xe, lái xe chạy về phía tiểu khu Kim Bồn Sơn.

Tiểu khu Kim Bồn Sơn nằm giữa đường Trung Sơn và đường Duyên Giang, cách đập Trường Giang không xa.

Đây là tiểu khu biệt thự cao cấp, người sống ở đây đều là những người giàu có.

Bảo an của tiểu khu rất nghiêm ngặt, trên tường rào xung quanh gắn đầy máy quay an ninh, bên trong có bảo vệ trực 24 giờ.

Tần Hán Xuyên sau khi quyết định ra tay vào đêm nay, đã hẹn trước với Cơ Bình Bình, chỉ cần Âu Dương Chiêu về đến nhà, lập tức thông báo cho ông. Chuyện còn lại, giao cho ông giải quyết.

Ông dừng xe trước cửa khách sạn Phù Dung cách tiểu khu Kim Bồn Sơn một con phố, vác thùng nước đi bộ đến cổng tiểu khu.

Bảo vệ gác cửa cản ông lại hỏi, “Làm gì đấy?”

Tần Hán Xuyên kéo vành mũ, cố gắng không để máy quay an ninh quay được mặt mình, gầm gừ nói, “Đến giao nước, nhà 705.”

Một bảo vệ khác đi ra từ phòng trực, nói với bảo vệ gác cửa, “Lúc nãy bà chủ nhà 705 có gọi điện thoại, nói nếu có người giao nước cho họ, thì cứ để anh ta vào.”

Bảo vệ gác cửa gật đầu, xua tay với Tần Hán Xuyên, “Vậy anh vào đi.”

Tần Hán Xuyên cúi đầu đi vào, cho đến khi thoát khỏi tầm mắt của bảo vệ mới dám ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh.

Tiểu khu cao cấp của người giàu có ở khác hẳn với tiểu khu dân cư

bình thường, ba tòa nhà ba tầng kiểu Tây giống nhau trong tiểu khu trông rất sang trọng.

Khoảng cách giữa các tòa nhà rất lớn, ở giữa có một số hòn non bộ phun nước và cây cối, trông giống một công viên lớn.

Dưới ánh đèn đường, Tần Hán Xuyên nhìn qua từng dãy nhà, cuối cùng đã tìm ra cửa nhà số 705 ở giữa hàng thứ bảy.

Trong điện thoại Cơ Bình Bình từng nói với ông, bà và Âu Dương Chiêu sống ở đây.

Ông đảo quanh biệt thự 705 một vòng, phát hiện phía sau biệt thự có một ngọn núi giả, đèn đường không rọi đến, cũng không có máy quay an ninh. Ông nghĩ bụng, đúng là trời giúp mình.

Ông giấu thùng nước trong núi giả, vừa đứng thẳng lưng liền nghe phía sau có tiếng động khe khẽ, khiến ông giật mình, tưởng có người đi theo mình, quay đầu lại nhìn, thấy con đường hoa nhỏ của tiểu khu trống trơn, không một bóng người.

Ông thở phào, bám lên đá trèo lên hòn núi giả, nấp trong một giàn dây leo, lắng nghe động tĩnh xung quanh rồi mới lén thò đầu ra, nhìn về phía biệt thự 705.

Chỉ thấy tầng một của biệt thự đang sáng đèn, ông từ trên cao nhìn xuống, từ khung cửa sổ bằng hợp kim nhôm đang hé mở một nửa, nhìn rõ ràng tình hình trong nhà.

Bên trong cửa sổ, trông giống một phòng khách nhỏ, trong phòng khách có sofa, bàn, Cơ Bình Bình cầm một đĩa xương cá, đang ngồi xổm trên sàn cho một con mèo đen ăn. Một người đàn ông mặc áo ngủ màu trắng đến gần, chính là Âu Dương Chiêu.

Nhìn thấy con mèo đen kia, Âu Dương Chiêu có vẻ giật mình, sau đó nổi giận, đến đá con mèo một cái, đĩa xương cá bị đá đổ, con mèo lăn vòng trên sàn nhà, giơ vuốt ra muốn cào hắn.

Âu Dương Chiêu đá thêm một cước, cú đá này rất mạnh, con mèo đen bay ra xa, kêu thảm thiết, nhảy bên khung cửa sổ, chui qua kẽ hở của lưới chống trộm, bỏ chạy mất.

Trong nhà nhanh chóng truyền ra tiếng cãi vã của Cơ Bình Bình và Âu Dương Chiêu.

Âu Dương Chiêu lớn tiếng nói, “Em điên rồi hả? Biết rõ tôi không thích mèo, lại còn đem mèo về nhà.”

Cơ Bình Bình ấm ức nói, “Xin lỗi, con mèo đó lang thang trong tiểu khu, em thấy nó đáng thương quá, nên mới đưa về lấy ít xương cá cho nó ăn…”

“Ăn cái con khỉ!” Âu Dương Chiêu hung hăng nói, “Em không thấy lúc nãy nó cào tôi hả? Tôi nói cho em biết, nếu để tôi nhìn thấy nó một lần nữa, tôi không bóp chết nó không được.”

Cơ Bình Bình còn muốn nói gì đó, mấp máy môi, nhưng lại nhịn, ánh mắt như vô tình nhìn về phía ngọn núi giả Tần Hán Xuyên đang ẩn mình, lẳng lặng ngồi xổm xuống, nhặt đĩa xương cá bị đá đổ.

Âu Dương Chiêu ngồi xuống sofa, tiện tay cầm một tờ báo lên, gác chân lên đùi, nhàn nhã đọc báo.

Tất nhiên, có nằm mơ hắn cũng không ngờ, lúc này đây, một họng súng đen ngòm, đang len lén nhắm thẳng vào hắn.

Tần Hán Xuyên nằm bò trên núi giả, hai tay đỡ súng, họng súng nhắm thẳng vào ngực Âu Dương Chiêu bên trong cửa sổ, nhắm một lúc, lại nâng lên cao một chút, dời tầm ngắm đến mi tâm* của Âu Dương Chiêu.

Mi tâm: Điểm giữa hai lông mày.

Ông đã tính qua khoảng cách giữa nòng súng và mục tiêu.

Từ núi giả đến cửa sổ sau của biệt thự 705, cách khoảng 20m. Từ

cửa sổ đến Âu Dương Chiêu trong nhà, cách khoảng 5m, khoảng cách đường thẳng giữa hai người, không quá 25m. Khẩu súng 92 mà cảnh sát dùng có tầm bắn là 50m, mục tiêu nằm trong tầm bắn của ông.

Ông nằm bò trên đá, nhích người một chút, đổi sang tư thế thoải mái hơn, lại hướng nòng súng nhắm vào mi tâm của Âu Dương Chiêu, ngón trỏ tay phải từ từ đặt lên cò súng.

Trong cuộc sát hạch bắn đạn thật hàng năm của Cục, ông đều nằm ở top 3, ông rất có lòng tin với khả năng bắn súng của mình.

Tuy từ lúc lên kế hoạch hành động báo thù này, đến xin cấp súng, rồi cải trang trà trộn vào tiểu khu Kim Bồn Sơn, ông vẫn luôn rất bình tĩnh, nhưng khi thật sự đối diện với kẻ thù làm hại con gái, khi Âu Dương Chiêu thật sự nằm trong tầm ngắm của mình, ông vẫn bất giác cảm thấy căng thẳng, thậm chí sợ hãi.

Ông làm cảnh sát hình sự đã gần 20 năm, từng chấp hành vô số nhiệm vụ dùng súng, cũng từng vô số lần nổ súng bắn hạ hoặc bị thương tội phạm, nhưng chưa từng có lần nào giơ súng lên lại khiến ông có cảm giác sợ hãi.

Ông điều chỉnh lại nhịp thở, lau lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lên áo, lần thứ ba giơ súng nhắm chuẩn, cắn chặt răng, chuẩn bị bóp cò súng, chợt thấy trước ngực có gì đó, cứa vào lồng ngực đau nhói, đưa tay vào túi áo sờ thử, là huy hiệu cảnh sát khi thay áo ông tiện tay nhét vào.

Sờ huy hiệu cảnh sát, tay ông như bị bỏng, tim cũng như bị bỏng, đập mãnh liệt.

Ông chợt hiểu ra vì sao lúc nãy lại có cảm giác sợ hãi mà trước nay chưa từng có, đó không chỉ là nỗi sợ bị người khác phát hiện, quan trọng hơn, đó là một nỗi kính sợ, kính sợ khẩu súng cảnh sát trong tay, kính sợ thân phận cảnh sát của mình.

Nếu lúc này mình bóp cò súng, vậy mình và những tên tội

phạm từng bị mình tận tay bắt giữ hay bắn chết, có gì khác nhau?

Trước đây mỗi lần ông nổ súng, đều vì bảo vệ cho sự an toàn tính mạng và tài sản của dân chúng, đều vì chống lại phần tử phạm tội, bắn ra viên đạn chính nghĩa, còn lần này, lại là một lần báo thù điên cuồng.

Nếu Dĩnh Dĩnh còn sống, con bé sẽ hy vọng người cha cảnh sát mà mình luôn sùng bái, trở thành một hung thủ giết người hễ giận dữ là nổ súng hay không?

Vừa nghĩ đến con gái, lý trí đã bị ngọn lửa phục thù thiêu cháy kia, dần dần khôi phục lại.

Ông nhìn khẩu súng trong tay, chợt ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm chết người.

Trong "Năm điều cấm" của Bộ Công an đã quy định rõ ràng, cảnh sát nhân dân vi phạm quy định dùng súng bắn chết người, hoặc dùng súng phạm tội, lãnh đạo trực tiếp, hoặc lãnh đạo chủ yếu của đơn vị sở tại cắt chức; nếu tình huống tồi tệ, hậu quả nghiêm trọng, lãnh đạo quản lý, lãnh đạo trực tiếp trên một cấp chủ động từ chức hoặc bị cắt chức.

Vì báo thù cho con gái, ông đã mặc kệ bản thân, nhưng chỉ cần phát súng này nổ ra, Đội trưởng và Cục trưởng ký tên cấp súng cho mình, thậm chí là lãnh đạo cấp cao hơn, đều sẽ bị liên lụy. Ông nhẫn tâm sao?

Trong lúc ông do dự, tình hình trong nhà xảy ra biến hóa. Âu Dương Chiêu đã đọc báo xong, tiện tay vứt sang một bên, ngáp rồi nói câu gì đó, sau đó đi cầu thang lên lầu hai. Dáng người của hắn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Tần Hán Xuyên.

Cơ Bình Bình lại nhìn về phía ngọn núi giả bên ngoài cửa sổ, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Hình như Âu Dương Chiêu ở trên lầu gọi bà, bà vừa trả lời, vừa tắt đèn, lên lầu đi mất.

Tần Hán Xuyên buông một tiếng thở dài thật khẽ, cất súng trở lại bao, trèo xuống khỏi núi giả, cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có ai mới xách thùng nước dưới hòn đá ra, đổ hết nước trong thùng ra ngoài, xách thùng không trên tay, ra khỏi cổng tiểu khu.

Ông trở về xe, lúc này mới phát hiện người mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Về đến nhà, Tần Hán Xuyên không dám nhìn ảnh của con gái trong phòng đọc sách.

Kẻ mà con gái gọi là ác ma trong nhật ký, tên súc sinh hại chết con gái ở ngay trước mặt ông, nhưng cuối cùng ông đã không nổ súng.

Ông cũng không biết mình làm đúng, hay là sai?

Vừa cởi áo đồng phục màu xanh lam dày cộp ra, chuẩn bị đi tắm thì di động đổ chuông, là Cơ Bình Bình gọi đến.

"Vì sao anh không nổ súng?" Cơ Bình Bình ở trong điện thoại chất vấn.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ông, bà đã đoán ra được, hoặc đã phát hiện ra ông mai phục trên ngọn núi giả sau nhà từ sớm.

Ông chần chừ một lúc, nói, "Tôi vừa định nổ súng, hắn đã đi lên lầu rồi."

"Hắn ngồi dưới tầng một suốt 10 phút, nếu anh muốn nổ súng, hắn đã chết lâu rồi."

Điện thoại bên Cơ Bình Bình có tiếng xả nước.

Chắc bà đang trốn trong nhà vệ sinh gọi điện thoại cho ông.

Tần Hán Xuyên tháo súng trên thắt lưng xuống, khóa vào két bảo hiểm.

"Bình Bình, tôi là cảnh sát, tôi không thể làm vậy được."

Ông thở dài nói.

“Nhưng anh cũng là cha của Tần Dĩnh, con gái của anh bị tên súc sinh kia hại chết đấy, anh có biết không?”

Tuy trong điện thoại Cơ Bình Bình vẫn luôn đè nén giọng nói và cảm xúc, nhưng Tần Hán Xuyên vẫn nghe ra được tiếng nghẹn ngào trong lời nói của bà, “Tôi vẫn luôn cho rằng Tần Dĩnh bị tôi ép phát điên vì chuyện học hành, một năm qua, tôi vẫn luôn bị cảm giác tự trách và hổ thẹn giày vò, anh phải biết, tôi yêu con gái nhiều hơn anh, tôi yêu cầu nghiêm khắc với con bé, là hy vọng tương lai con bé có thể thành tài. Nhưng trên thực tế, con bé bị tên súc sinh kia hại chết. Vì cơ thể của tôi không được khỏe mạnh, trước kia hắn ra ngoài ăn vụng tôi đều nhịn. Nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ được, hắn lại hướng ma trảo đến chỗ Tần Dĩnh, con bé chỉ là một đứa trẻ, dù không phải là con ruột của hắn, nhưng đó cũng có thể coi là con gái hắn mà… Hắn là hung thủ hại chết Tần Dĩnh, Hán Xuyên, chúng ta tuyệt đối không thể tha cho hắn!”

“Tôi biết. Hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ tự tay bắt tên súc sinh đó, trả thù cho Dĩnh Dĩnh.”

“Anh bắt hắn thế nào? Sự việc đã qua lâu như vậy, tất cả chứng cứ đều không còn, cảnh sát sẽ không thể vì một trang nhật ký trong máy tính mà bắt hắn.”

Tần Hán Xuyên gật đầu, con gái đã không còn nữa, bây giờ muốn tìm chứng cứ để buộc tội tên súc sinh kia, e là không dễ dàng. Ông ngẫm nghĩ rồi nói, “Tôi nghe nói trước đây khi hắn mở tiệm sửa xe ở dưới quê, không kiếm ra được tiền, trên thực tế hắn làm giàu nhờ việc buôn lậu xe hơi… Bất luận dùng cách gì, tôi nhất định phải đích thân đưa hắn vào tù.”

“Vô ích thôi, trước đây cũng có người điều tra hắn vì chuyện này, đến cuối cùng chẳng phải hắn vẫn dẹp yên được đó sao?” Cơ Bình Bình thở dài nói, “Tần Dĩnh tinh thần thất thường bỏ nhà ra đi bị người ta

làm nhục nhiễm bệnh nặng, tôi cầu xin anh trả thù cho con bé, anh nói anh là cảnh sát, không thể bắt người lung tung. Con gái bị tên súc sinh đó xâm hại, tôi vốn trông đợi anh có thể đòi lại công đạo cho con bé, nhưng anh lại lâm trận rút lui, khơi khơi tha cho tên súc sinh đó. Nếu cả cha ruột là anh cũng không thể trả thù cho con bé, vậy tôi cũng không thể trông mong vào ai khác được rồi."

"Không phải tôi không muốn đòi lại công đạo cho Dĩnh Dĩnh, nhưng cho dù muốn đòi lại công đạo, cũng phải sử dụng đúng cách mà. Tôi nghĩ Dĩnh Dĩnh ở thế giới bên kia, cũng không muốn nhìn thấy bố mình trở thành hung thủ giết người…" Tần Hán Xuyên nói đến đây, đầu dây bên kia loáng thoáng có tiếng nói của Âu Dương Chiêu, có lẽ Cơ Bình Bình trốn trong nhà vệ sinh gọi điện thoại, đã khiến Âu Dương Chiêu sinh nghi.

Quả nhiên, Cơ Bình Bình ở đầu dây bên kia vội vàng nói, "Hắn đến rồi, tôi cúp máy đây."

Trong điện thoại nhanh chóng vang lên tiếng tút tút tút.

Tần Hán Xuyên cầm di động ngồi trên sofa, rất lâu cũng chưa đứng dậy.

Ông thấy hơi lo lắng, nếu Âu Dương Chiêu biết được Cơ Bình Bình đã biết sự thật, nếu hắn nghi ngờ, liệu Bình Bình có gặp nguy hiểm không?

3

Tan tầm hôm nay, Văn Lệ mở cửa vào nhà, thấy Văn Lập Anh đang ngồi trên sofa đọc báo, bất giác bĩu môi nói, "Mẹ ơi, sao mẹ còn chưa bắt đầu nấu cơm nữa? Cái bụng này của con, đói muốn xẹp lép luôn rồi."

Văn Lập Anh cười với cô, "Nhà mình vừa mời được một đầu bếp, nên bữa tối hôm nay, không cần mẹ phải phí sức. Mẹ cũng vui vì được nhàn rỗi một bữa."

"Đầu bếp?"

Văn Lệ hít hà, đúng là ngửi thấy mùi thơm từ trong bếp truyền ra, "Rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Cô đi vào phòng bếp, nhìn thấy Kim Nhất Điền đeo tạp dề, đang bận tối mắt trong bếp.

Văn Lệ có chút bất ngờ, "Sao cậu lại ở đây?"

Kim Nhất Điền vừa đảo thịt xé sợi hương cá trong chảo, vừa quay đầu nháy mắt với cô, "Em bấm đốt tay, biết chị tan làm đói bụng, nên vội chạy đến nấu cơm cho chị thôi."

"Bớt ba hoa đi, cái này mà cậu cũng bói ra được thì cậu thành thần tiên sống thật rồi."

Văn Lệ đấm lên vai anh một cái.

"Không phải trước giờ cậu đều rất bận sao? Hôm nay sao lai rảnh rỗi vậy? Vụ án thiếu nữ mất tích kia điều tra đến đâu rồi?

Kim Nhất Điền nói, "Có chút đầu mối rồi. Chị còn nhớ má mì ở hộp đêm Hoàng Triều kia không? Về sau em tìm đến nơi ở của bà ta, dùng

chút mẹo vặt, đã thăm dò được một vài tin tức từ chỗ bà ta. Bà ta nói Uông Tiểu Lộ đúng là đã bị Chu Tứ Xuân bán vào hộp đêm Hoàng Triều, do cô bé vẫn còn trinh trắng, nên ông chủ muốn giữ cô bé lại để nâng 'phí đêm đầu' lên. Sau này bị một khách hàng giàu có nhìn trúng, ra một khoản tiền lớn, đưa Uông Tiểu Lộ ra ngoài chơi trò 'dã chiến'. Không ngờ cô nhóc kia lanh lợi, giữa đường đã nhảy xuống xe chạy mất. Người khách kia không chiếm được lợi, quay về tìm hộp đêm tính sổ, đối phương có thế lực quá lớn, hộp đêm không những phải trả lại toàn bộ 'phí đêm đầu', cuối cùng còn phải trả thêm cho khách hàng một khoản tiền, mới xem như giải quyết xong việc này."

"Nói như vậy, cô bé kia đã thoát ra khỏi hang hùm rồi?"

"Nếu má mì này nói thật, vậy ít nhất cho thấy hiện tại cô bé vẫn an toàn, chẳng qua có thể phải tốn chút thời gian mới tìm ra cô bé."

"Nhưng làm sao cậu biết những gì má mì kia nói là thật?"

"Cái này em đúng là không cách nào chắc chắn, nên mới phải tiếp tục điều tra."

Đang nói chuyện, thịt xé sợi hương cá đã xào chín, Kim Nhất Điền nhanh chóng nhấc chảo lên, đổ chúng vào bát.

Không lâu sau, một bàn thức ăn hội đủ hương vị được dọn lên, có sườn hầm nấm đông cô, thịt xé sợi hương cá, gan lợn xào mộc nhĩ… Phòng ăn lập tức tràn ngập mùi hương thơm phức.

Văn Lệ gắp một miếng thịt xé sợi hương cá cho vào miệng, vừa nếm vừa gật gù, "Ừm, chua ngọt cay vừa đủ, vị hành gừng tỏi đậm đà, mùi vị quả không tệ, có thể sánh với trình độ của đầu bếp nhà hàng ba sao rồi."

Văn Lập Anh cười híp mắt nhìn Kim Nhất Điền nói, "Không ngờ cậu không chỉ viết văn hay, mà nấu ăn cũng giỏi như vậy, sau này Tiểu Lệ nhà tôi gả cho cậu xem như có phúc hưởng rồi."

“Mẹ, đừng có nói linh tinh.”

Văn Lệ đỏ mặt.

Kim Nhất Điền nói, “Trước kia vì viết một bộ tiểu thuyết có liên quan đến đầu bếp, cháu từng ở trong trường dạy nấu ăn để lấy kinh nghiệm sống, kết quả đến khi tiểu thuyết được viết xong, cháu cũng lấy được giấy chứng nhận đầu bếp cấp ba luôn.”

Văn Lập Anh nói, “Xem ra viết văn cũng không dễ dàng nhỉ, còn phải đến trường dạy nấu ăn để lấy kinh nghiệm sống nữa.”

“Vâng, muốn viết một bài văn hay, quả thật không dễ dàng.” Kim Nhất Điền nói, “Gần đây cháu nhận lời mời của một tờ tạp chí trong tỉnh, chuẩn bị viết một tác phẩm lớn, nhưng tác phẩm này có liên quan đến vài vấn đề chính sách, phải phỏng vấn trực tiếp quan chức cấp cao nào đó của thành phố Thanh Dương chúng ta mới được. Nhưng một dân thường như cháu thế này, chỉ có thể nhìn thấy người ta trên truyền hình, chứ ngoài đời muốn tiếp cận, còn khó hơn lên trời.”

“Ồ, cậu muốn phỏng vấn ai?” Văn Lập Anh nói, “Có lẽ tôi giúp được cậu, trong cơ quan chính phủ, tôi quen biết cũng khá nhiều.”

“Vậy phải cảm ơn Chủ nhiệm Văn rồi. Cháu muốn phỏng vấn Phó Thị trưởng Thân của chúng ta một chút.”

“Cậu hỏi đúng người rồi đấy. Phó Thị trưởng Thân là bạn đại học, khá thân với tôi, ngày mai tôi hẹn với anh ta, để hai người gặp nhau một lần.”

“Thật ạ?” Kim Nhất Điền vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Được vậy thì cảm ơn Chủ nhiệm Văn nhiều lắm.”

Văn Lập Anh cười nói, “Cậu đừng có trái một câu Chủ nhiệm Văn, phải một câu Chủ nhiệm Văn nữa, nghe xa lạ quá.”

Kim Nhất Điền hiểu ý, lập tức sửa miệng nói, “Vâng ạ, dì Văn.”

Ăn tối xong, Kim Nhất Điền ngồi trong phòng khách nói chuyện với

Văn Lập Anh một lúc rồi mới đứng dậy ra về.

Khi tiễn anh xuống lầu, Văn Lệ nhéo cánh tay anh một cái, “Rốt cuộc cậu đang làm trò quỷ gì vậy?”

“Trò quỷ gì là sao?” Kim Nhất Điền tỏ vẻ khó hiểu.

Văn Lệ nói, “Cậu lừa được mẹ tôi, nhưng không lừa được tôi. Hôm nay trên bàn ăn, rõ ràng cậu đã gài sẵn, để mẹ tôi đưa đầu vào tròng. Nói mau, cậu muốn gặp Phó Thị trưởng Thân để làm gì?”

“Chẳng phải em đã nói với chị rồi sao, muốn phỏng vấn ông ấy, viết bản thảo thôi.”

“Có ma mới tin cậu.” Văn Lệ kéo áo anh, “Tôi muốn nghe sự thật.”

Kim Nhất Điền nói, “Em tìm Phó Thị trưởng Thân, đúng là có việc rất quan trọng, nhưng bây giờ chưa thể nói cho chị biết được.”

“Với tôi mà còn phải giữ bí mật à?”

“Đây là cơ mật công việc của em. Khi em nghe ngóng tin tức từ chỗ chị, phàm là tin liên quan đến cơ mật của cảnh sát, chẳng phải chị cũng không chịu nói cho em đó sao?”

“Thôi được, bản thân cậu phải cẩn thận nhiều hơn, tôi nghe nói Phó Thị trưởng Thân này không dễ gần đâu.”

“Em biết rồi.” Kim Nhất Điền cười hì hì, sau khi ngồi vào xe, lại hạ cửa sổ xuống, “Cảm ơn sư tỷ đã quan tâm!”

Văn Lệ nhìn chiếc Peugeot màu xám bạc của anh mất hút trên phố, mới quay người trở lên lầu.

4

Ánh mặt trời ban sớm xuyên qua rèm cửa màu trắng gạo, mờ mịt chiếu vào phòng ngủ.

Khi Âu Dương Chiêu thức giấc, thấy hơi đau đầu.

Tối hôm qua, hắn mơ thấy một cơn ác mộng, trong mơ thấy mình đi lạc vào một sơn cốc không người, khi quay đầu lại tìm không được đường cũ, đang hoảng hốt, chợt nghe thấy một tràng tiếng rú bén nhọn, từng cục bóng đen từ bốn phía nhào về phía hắn, nhấn chìm hắn trong nháy mắt. Đến khi những bóng đen kia đã cấu xé và nuốt chửng hắn triệt để, hắn mới nhìn rõ, những bóng đen kia, là vô số những con mèo màu đen. Hắn hét lớn, giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân. Năm hắn 5 tuổi, từng bị mèo của hàng xóm cào trúng tinh hoàn, chuyện này đã để lại cho hắn hai di chứng, một là không thể sinh con, hai là từ đó về sau mắc chứng sợ mèo.

Vì buổi tối ngủ không ngon giấc, sáng thức dậy, đầu hắn có chút chếnh choáng.

Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn 8 giờ sáng, vợ hắn Cơ Bình Bình đã ra cổng tiểu khu lên xe đưa đón của trường học đi làm.

Trên bàn ăn, có bữa sáng mà Cơ Bình Bình chuẩn bị cho hắn.

Hắn ăn hai miếng, cảm thấy đầu càng lúc càng đau, bèn lấy lọ thuốc trong hộc tủ, đổ ra hai viên Aspirin, uống chung với nửa cốc nước lạnh, sau đó ra khỏi nhà, chuẩn bị đi làm.

Hắn ấn điều khiển từ xa của cửa gara tự động, cửa gara đang đóng chặt ở tầng trệt từ từ mở ra, chiếc BMW màu trắng của hắn đậu trong đó.

Hắn mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, đang định nổ máy, bỗng nghe tiếng "meo", một con mèo đen nhảy ra từ hàng ghế sau, đứng trên vô lăng, trừng đôi mắt màu lục bích nhìn hắn.

Âu Dương Chiêu giật mình thét lên một tiếng "á", tay chân nhất thời lạnh cóng, ngồi trên ghế rất lâu không dám nhúc nhích.

Con mèo kia thấy hắn không động đậy, lại kêu "meo" một tiếng, từ từ đi về phía hắn.

Âu Dương Chiêu thở hổn hển, đột nhiên nghiến chặt răng, đưa tay tóm cổ con mèo, ném nó ra khỏi xe. Con mèo đen rít lên một tiếng, hai móng vuốt sắc bén cào lên tay hắn.

Âu Dương Chiêu cảm thấy mu bàn tay đau rát, vội ném con mèo đen ra. Con mèo lăn một vòng trên mặt đất, chui vào bụi hoa, nhanh chóng chạy mất dạng.

Âu Dương Chiêu nhìn mu bàn tay của mình bị con mèo cào xước mấy đường, máu đang từ từ chảy ra.

Hắn dùng khăn giấy lau qua, nghiến răng mắng, "Con mèo chết tiệt, lần sau tao mà thấy mày, không đập chết mày không thôi!"

Hắn bình tĩnh lại, chậm rãi lái xe ra khỏi gara, đi vào lối đi của tiểu khu.

Bảo vệ của tiểu khu nhìn thấy chiếc BMW của hắn chạy đến, vội vàng ấn phím, mở cổng xếp tự động ra, đồng thời đứng bên cổng, đứng nghiêm chào.

Âu Dương Chiêu cảm thấy chỗ khi nãy bị mèo cào đau rát, bèn hạ cửa sổ xe xuống hỏi bảo vệ, "Tiểu Trần, tay tôi bị thương nhẹ, có băng dán cá nhân không?"

Bảo vệ Tiêu Trần hơi sửng sốt, vội nói, "Có ạ." Sau đó xoay người vào phòng trực ban, lấy một nắm băng dán cá nhân ra.

Âu Dương Chiêu lấy ba miếng, dán lên mu bàn tay, trong băng dán

cá nhân có bạc hà, sau khi dán lên có cảm giác mát lạnh, dễ chịu hơn nhiều.

Cửa hàng Toyota 4S của hắn nằm trên đường Giải Phóng ở khu đô thị mới, cách lối vào đường cao tốc bao quanh thành phố không xa, từ nhà hắn đến đó, mất khoảng hai mươi mấy phút lộ trình.

Chạy ra khỏi tiểu khu Kim Bồn Sơn, hơn 10 phút sau, chiếc BMW rẽ vào đường Giải Phóng, ven đường xuất hiện một gian hàng bán điểm tâm sáng, đó là một sạp hàng dựng bằng vải nhựa, bên dưới có bếp lò, vài chiếc bàn nhỏ, tuy vô cùng đơn sơ, nhưng món mì trộn nóng ở đây lại ngon nhất Thanh Dương, trên đường đi làm Âu Dương Chiêu thường thuận đường ghé vào đây ăn sáng.

Hắn nhớ ra khi ở nhà, do đau đầu nên mới ăn sáng được hai miếng, bèn đỗ xe vào ven đường, gọi một tô mì trộn nóng.

Dầu sa tế cho hơi nhiều, nên ăn xong tô mì trán hắn đã đổ đầy mồ hôi.

Khi thanh toán, hắn tiện tay nhéo mông của bà chủ trẻ, bà chủ cũng không nổi giận, còn cười nói, “Lần sau lại đến nhé!”

Lượng xe trên đường Giải Phóng rất nhiều, Âu Dương Chiêu phải giảm tốc độ, chạy chầm chậm mấy phút, hắn bỗng nhiên rùng mình, cảm thấy hơi lạnh.

Hắn nhìn lại, thấy hơi kỳ lạ, trên xe đâu có bật điều hòa!

Đi thêm một đoạn ngắn, hắn cảm thấy người càng lúc càng lạnh, tay chân lạnh cóng, miệng cũng hít vào từng luồng khí lạnh.

Hắn nhìn về phía trước, cách đó không xa, chạy qua một ngã tư là đến cửa hàng của hắn rồi.

Hắn nghĩ chắc tối qua bị cảm lạnh, muốn nhanh đến phòng làm việc để mặc thêm áo.

Chiếc BMW màu trắng chạy đến ngã tư đường, đèn đỏ ở đối diện đã

sáng.

Hắn muốn đạp thắng, dừng lại trước vạch dừng xe, nhưng bỗng phát hiện tay chân mình đã đông cứng không chịu nghe theo điều khiển, tiếp đó toàn thân co giật, trước mắt là một mảng tối đen, sau đó cả người gục xuống vô lăng, một chân đúng lúc đạp xuống chân ga.

Chiếc BMW màu trắng lao ra, một chiếc xe tải chở hàng lớn đang băng qua đường không kịp thắng lại, "ầm" một tiếng, đâm thẳng vào cửa xe BMW.

Âu Dương Chiêu cùng chiếc xe của mình lập tức nhào lộn trên mặt đường…

Nhiều phút sau, cảnh sát giao thông đã đến hiện trường tai nạn.

"Thật sự không liên quan đến tôi."

Tài xế xe tải sợ tái mặt, lắp bắp nói, "Tôi, phía trước là đèn xanh, tôi lái xe bình thường, anh ta đang đợi đèn đỏ, đột nhiên lao ra, tôi muốn thắng lại, nhưng không kịp nữa, thế là…"

Xe cấp cứu 120 đến rất nhanh, bác sĩ tiến lên kiểm tra Âu Dương Chiêu đang bị kẹt trong xe, lắc đầu với cảnh sát giao thông nói, "Không cứu được rồi."

Cảnh sát giao thông hơi kinh ngạc, nhìn vào trong xe, tuy chiếc BMW màu trắng bị đâm đến biến dạng, nhưng phao an toàn trong xe đã được bật ra, theo lý mà nói người lái xe không thể chết ngay tại chỗ được.

"Hơn nữa," cảnh sát giao thông vừa nhìn tình hình bên trong xe, vừa nói, "trên người anh ta nhìn qua hình như không có vết thương chí mạng nào rõ rệt."

Lời cảnh sát giao thông nói, khiến bác sĩ cấp cứu cảnh giác, ông chui nửa người vào trong xe, kiểm tra kĩ càng lần nữa, sắc mặt liền trở nên nặng nề, "Trên người anh ta đúng là không có vết thương chí mạng nào

rõ rệt, tôi nghi ngờ khả năng trước khi xe bị va chạm, anh ta đã xảy ra chuyện rồi. Tôi đề nghị các anh tốt nhất hãy tìm cách gọi người của Trung tâm Pháp y đến xem thử."

Cảnh sát giao thông báo cáo lại tình hình với người trong đội, Đội Giao thông lập tức liên hệ với Trung tâm Pháp y, không lâu sau, hai bác sĩ pháp y trẻ của Trung tâm Pháp y đã có mặt ở hiện trường.

Hai bác sĩ pháp y tỉ mỉ kiểm tra cơ thể nạn nhân một lượt, cuối cùng, ba miếng băng keo dán trên mu bàn tay phải của nạn nhân khiến họ chú ý. Sau khi tháo băng keo xuống, trên mu bàn tay của nạn nhân xuất hiện vài vết cào, vết cào mảnh mà sâu, chắc là bị động vật như chó mèo gì đó cào trúng, chỗ bị cào da rút lại, sắc da chuyển màu đen, mu bàn tay cũng sưng lên.

Một bác sĩ pháp y đưa tay của nạn nhân lên mũi ngửi, nhíu mày nói, "Vết cào này hình như có độc."

Bác sĩ pháp y còn lại liền biến sắc, nói, "Lẽ nào liên quan đến vụ án móng tay độc giết người liên hoàn đang ầm ĩ trong thành phố?" Anh vội lấy điện thoại ra gọi về Trung tâm Pháp y, "A lô, Chủ nhiệm, giao lộ đường Giải Phóng và đại lộ Đông Phương xảy ra một vụ tai nạn giao thông, người lái xe tử vong tại chỗ. Chúng em phát hiện trên mu bàn tay của anh ta có vết cào có độc, chúng em không dám chắc, mời sếp đến xem thử ạ."

Chủ nhiệm Tào Siêu của Trung tâm Pháp y nói qua điện thoại, "Các cậu ở yên đó đợi lệnh, tôi đến ngay."

Khoảng 20 phút sau, di động của Tần Hán Xuyên đổ chuông ông bắt máy lên, là bác sĩ pháp y Tào gọi đến.

Lão Tào ở trong điện thoại nói, "Lão Tần, anh lại có việc làm rồi." Ông nói lại vụ tai nạn giao thông xảy ra trên đường

Giải Phóng, sau đó nói, "Trên mu bàn tay phải của nạn nhân có vết mèo cào rất rõ, bây giờ về cơ bản có thể xác định, trên vết cào có độc,

hơn nữa rất có khả năng là độc rắn hổ mang. Nạn nhân không phải chết vì tai nạn, mà do độc rắn đi vào tim, dẫn đến suy tim mà chết."

Tần Hán Xuyên nói, "Anh bảo Đội Giao thông giữ nguyên hiện trường, chúng tôi đến ngay."

Người của Tổ Trọng án số 2 nhanh chóng đến nơi xảy ra tai nạn trên đường Giải Phóng, Tần Hán Xuyên nhảy xuống khỏi xe cảnh sát, thấy giữa ngã tư được các cọc tiêu giao thông bao vây lại, một chiếc xe màu trắng bị đâm móp méo nằm giữa đường, một chiếc xe tải bị tổn hại phần đầu, đậu cách đó không xa. Cạnh chiếc xe màu trắng có một người phụ nữ đang nói chuyện với cảnh sát giao thông, hai vai người phụ nữ ấy run run, dường như đang nức nở.

Ông đến gần mới phát hiện người phụ nữ đó là Cơ Bình Bình.

Ông kinh ngạc, "Bình Bình, sao em lại ở đây? Có chuyện gì vậy?"

Cơ Bình Bình nghẹn ngào, "Em đang ở trường dạy học, người của Đội Giao thông gọi điện thoại nói chồng em bị tai nạn giao thông, nên em vội chạy đến… "

Sắc mặt Tần Hán Xuyên khẽ biến, vội đến trước chiếc xe bị tai nạn, thò đầu vào xem, trên ghế lái, một thi thể đang bị dây an toàn cố định trên ghế. Cơ thịt trên mặt của thi thể như xoắn vào nhau, có vẻ đến giây phút cận kề cái chết vẫn đang đau đớn co giật. Ngũ quan nhìn qua đã biến dạng, nhưng ông vừa nhìn đã nhận ra, nạn nhân đúng là Âu Dương Chiêu.

Ông đeo găng tay, muốn lật thi thể lại xem thử, lão Tào từ phía sau đi đến nói, "Không cần xem đâu, xe BMW nhập khẩu có tính năng an toàn rất cao, tuy xe bị đâm móp, nhưng người lái xe có thắt dây an toàn, lại được phao an toàn bảo vệ, trên người không có vết thương chí mạng nào. Thứ đưa anh ta vào chỗ chết là vết cào trên mu bàn tay phải."

Tần Hán Xuyên nhìn mu bàn tay phải của Âu Dương Chiêu, quả

nhiên thấy có mấy vết cào tím đen, khác với các vụ án xảy ra trước đó, vết cào lần này mảnh nhỏ, hiển nhiên không phải do móng tay con người cào.

Lão Tào nói, “Đây là mèo cào, trên vết cào có chất kịch độc, đây mới là nguyên nhân tử vong thật sự của anh ta.”

Tần Hán Xuyên nhíu mày, “Anh nói trên vuốt mèo dính chất độc?”

Lão Tào gật đầu, “E là chỉ có thể giải thích như vậy.”

“Lại là độc rắn hổ mang?”

“Bước đầu nhận định là độc rắn hổ mang. Nếu muốn chắc chắn, phải đợi báo cáo khám nghiệm tử thi đã.”

Tần Hán Xuyên quay đầu nhìn chiếc xe tải gây tai nạn, rồi đến chỗ cảnh sát giao thông đang xử lý hiện trường hỏi, “Tài xế gây tai nạn đang ở đâu?”

Cảnh sát giao thông chỉ bên kia đường, “Đang ngồi đằng kia đợi kết quả xử lý.”

Tần Hán Xuyên nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, thấy một người đàn ông da ngăm đen, mặt mày buồn bã ngồi trên hàng rào xi măng ven đường.

Ông đi về phía tài xế kia. Tài xế gây tai nạn thấy cảnh sát đi về phía mình, vội đứng dậy.

Tần Hán Xuyên vừa quay đầu nhìn chiếc xe tải chở hàng vừa nói, “Anh xem xe của anh, đầu xe bị đâm đến móp rồi, tốc độ chắc không chậm nhỉ?”

Tài xế gây tai nạn vội nói, “Tôi chạy đường thẳng, lại gặp đèn xanh, muốn chạy nhanh qua, nên không giảm tốc. Nhưng anh cảnh sát yên tâm, tôi tuyệt đối không vượt tốc độ.”

Tần Hán Xuyên nói, “Nhưng anh tông chiếc BMW của người ta thành sắt vụn đến nơi rồi.”

Tài xế gây tai nạn nhăn nhó nói, “Anh cảnh sát, thật sự không liên quan đến tôi. Khi tôi chạy đến, chiếc xe hơi màu trắng đó rõ ràng đã giảm tốc dừng lại khi gặp đèn đỏ, không biết làm sao mà đột nhiên lại tăng tốc lao ra, giống như tự tìm đường chết vậy. Cũng tại tôi đen đủi, lại lao ra trước xe của tôi, tôi muốn thắng lại, nhưng không kịp nữa. Vụ tai nạn này, đối phương phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, tôi không có chút trách nhiệm gì hết…”

“Khoan đã.” Tần Hán Xuyên cắt ngang lời phủi trách nhiệm của anh ta, “Anh nói, anh nhìn thấy xe của nạn nhân đã dừng trước vạch dừng xe, đúng không?”

Tài xế gây tai nạn nói, “Vẫn chưa dừng hẳn, nhưng đã giảm tốc rồi, rõ ràng là anh ta muốn dừng trước vạch dừng xe. Nên tôi hoàn toàn không hề phòng bị, nhưng không ngờ khi tôi chạy qua ngã tư, anh ta lại đột nhiên tăng tốc nhào đến, chạy ngay đến trước đầu xe của tôi…”

Tần Hán Xuyên nhíu mày nhìn anh ta, “Nếu đã giảm tốc dừng xe, sao đột nhiên lại tăng tốc chứ?”

“Ai mà biết, có thể anh ta muốn tự sát, cũng có thể nhầm chân ga thành chân thắng.” Tài xế gây tai nạn nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Lúc đâm xe là khoảng mấy giờ?”

“Lúc đó tôi không xem đồng hồ, chắc khoảng 9 giờ sáng.”

Tần Hán Xuyên đảo quanh ngã tư đường một vòng, thấy cạnh cột đèn giao thông có gắn máy quay giám sát, vội gọi Văn Lệ đến, “Nhanh liên lạc với Đội Giao thông, nhờ họ gửi băng ghi hình sáng hôm nay của ngã tư này mà máy quay giám sát ghi lại được vào máy tính của chúng ta.”

Không lâu sau, Văn Lệ ngồi trong xe cảnh sát gọi Tần Hán Xuyên. Tần Hán Xuyên nhảy lên xe cảnh sát, băng ghi hình của Đội Giao thông đã gửi đến, Văn Lệ mở tập tin, tua nhanh đến 8 giờ 55 phút, chiếc BMW màu trắng của Âu Dương Chiêu xuất hiện trước ống kính.

Văn Lệ nhấp chuột vào cửa sổ trình chiếu, bắt đầu chiếu với tốc độ bình thường.

Khi chiếc BMW màu trắng chạy đến, đèn tín hiệu trước mặt đã chuyển sang màu đỏ, tốc độ của BMW đã chậm lại, rõ ràng người lái đang muốn dừng xe đúng vạch.

Nhưng khi chiếc xe đang từ từ đến gần vạch dừng, lại đột nhiên tăng tốc, lao nhanh về phía trước, đúng lúc đụng phải chiếc xe tải đang qua đường với vận tốc cao…

Xem ra tài xế xe tải không nói dối.

Tần Hán Xuyên bảo Văn Lệ tua ngược lại, bắt đầu từ lúc chiếc BMW màu trắng xuất hiện trong khung hình, phát chậm từng cảnh một, ngay khoảnh khắc chiếc xe đang chuẩn bị dừng lại đột nhiên tăng tốc, qua kính chắn gió trước xe, Tần Hán Xuyên nhìn thấy rõ cơ thể của Âu Dương Chiêu có động tác ngả người về phía trước, băng ghi hình dừng lại ở cảnh tiếp theo, lúc này cơ thể Âu Dương Chiêu đã hoàn toàn gục xuống vô lăng.

Chính là ngay lúc này, chiếc xe đột ngột tăng tốc lao ra.

Chân mày Tần Hán Xuyên nhíu chặt, hỏi Văn Lệ, “Em thấy sao?”

Văn Lệ nói, “Rất rõ ràng, trước khi tai nạn xảy ra, Âu Dương Chiêu đã gục xuống vô lăng, trúng độc mà chết. Ngoài ra, BMW đột ngột tăng tốc, rất có khả năng là do trước khi chết anh ta đã đạp phải chân ga.”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Tôi cũng nghĩ vậy. Vụ tai nạn này, cứ giao cho bên cảnh sát giao thông xử lý. Còn chúng ta vẫn phải điều tra tiếp, xem Âu Dương Chiêu làm sao lại bị mèo cào dẫn đến bị trúng độc mà chết.”

5

Gara xe của nhà Âu Dương Chiêu nằm bên trái tầng trệt căn nhà, trước cửa gara là lối đi dành cho xe hơi của tiểu khu, cạnh lối đi có gắn một máy quay an ninh, vừa khéo quay thẳng vào gara.

Tần Hán Xuyên xem băng ghi hình quay được vào sáng ngày xảy ra sự việc.

Băng ghi hình hiển thị, ngày xảy ra sự việc, cũng tức là ngày 25 tháng 4, lúc 8 giờ 17 phút sáng, Âu Dương Chiêu ăn mặc chỉnh tề xuất hiện trong khung hình. Hắn dùng điều khiển từ xa mở cửa gara, sau khi đi vào, mở cửa xe, ngồi vào trong chiếc BMW.

Lúc này, qua tấm kính chắn gió trong suốt của xe, có thể thấy rất rõ, không biết từ nơi nào trong xe, bỗng xuất hiện một con mèo đen, nhảy lên chỗ vô lăng.

Âu Dương Chiêu có vẻ giật mình, giơ tay tóm cổ con mèo, nhưng hắn còn chưa tóm chặt, con mèo kia bỗng quay ngược lại, giơ hai chi trước, hung hăng cào lên mu bàn tay của hắn. Âu Dương Chiêu bị đau, ra khỏi xe. tức tốc buông tay, ném con mèo lăn một vòng trên mặt đất, chui vào bụi hoa chạy mất.

Hình như tay của Âu Dương Chiêu bị chảy máu, nhưng hiển nhiên hắn không thể ý thức được đây là vết cào chí mạng chỉ dùng khăn giấy tùy tiện lau đi, sau đó nổ máy xe, lái ra khỏi gara…

8 giờ 17 phút sáng, Âu Dương Chiêu bị một con mèo đen cào trúng trong gara xe nhà mình, 8 giờ 55 phút trước khi xảy ra tai nạn giao thông trúng độc mà chết, nếu trên móng vuốt của con mèo thật sự có bôi độc rắn hổ mang chí mạng, từ khi bị cào cho đến khí độc phát mà

chết, chỉ mất 38 phút.

Bên Pháp y từng nói, sau khi trúng độc rắn hổ mang, từ 10 phút đến một tiếng đồng hồ sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc, thậm chí tử vong. Cái chết của Âu Dương Chiêu rất khớp với quy luật này.

Văn Lệ nói, "Nếu nói như vậy, hung thủ giết chết Âu Dương Chiêu lại là một con mèo đen."

"Không, mèo biết cào người, nhưng không biết bôi chất độc lên trên vuốt của mình." Tần Hán Xuyên nói, "Thế nên, hung thủ giết chết Âu Dương Chiêu là kẻ đã bôi chất độc lên vuốt của con mèo kia."

"Nếu vậy, hung thủ có khi nào có liên quan đến mấy vụ móng tay độc giết người trước? Hoặc chính là cùng một hung thủ?"

"Điều này trước mắt vẫn chưa phán đoán được. Lần gây án này, hung thủ lợi dụng vuốt mèo, thủ pháp gây án lại không giống nhau lắm, không thể loại trừ khả năng là mô phỏng giết người."

"Mặc kệ thế nào, chúng ta phải tìm được con mèo kia trước đã."

"Đúng vậy."

Tần Hán Xuyên gọi Đội trưởng Đội Bảo vệ đến, để anh ta nhìn con mèo trong băng ghi hình.

Đội trưởng Đội Bảo vệ nói, "Tôi biết con mèo này, là con mèo hoang lang thang trong tiểu khu chúng tôi. Anh xem toàn thân nó đều màu đen, nhưng bàn chân trước lại có một chỗ lông màu trắng, rất ít gặp, nên vừa nhìn là nhận ra ngay."

Tần Hán Xuyên nói, "Tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện, triệu tập các bảo vệ trong tiểu khu lại, tìm con mèo này giúp tôi."

Đội trưởng Đội Bảo vệ nói, "Được, không thành vấn đề, chúng tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Cậu ta về phòng bảo vệ, dùng bộ đàm gọi hết mười mấy bảo vệ trong tiểu khu đến, giao nhiệm vụ cho họ, bảo họ chia thành nhóm hai

người, chia nhau ra tìm con mèo hoang màu đen kia.

Mười mấy bảo vệ, giống như một cây lược, chải qua mọi góc lớn ngách nhỏ của tiểu khu Kim Bồn Sơn, nhưng cả bóng của con mèo hoang kia cũng tìm không thấy.

Đội trưởng Đội Bảo vệ áy náy báo cáo lại với Tần Hán Xuyên, nói, "Chuyện này đúng là lạ thật, bình thường con mèo đó cứ loanh quanh trong tiểu khu, không hiểu sao mới đó lại không thấy đâu nữa."

Tần Hán Xuyên lại cho nhân viên bảo vệ ra các con đường bên ngoài gần tiểu khu tìm một lượt, vẫn không thấy con mèo đen tình nghi gây án kia.

"Nếu em là tên hung thủ kia, sau khi gây án, nhất định sẽ rửa sạch độc rắn trên móng vuốt của con mèo, hoặc là dứt khoát giết luôn con mèo đó, rồi tìm nơi chôn, để 'hủy thi diệt tích'*." Văn Lệ nói.

Hủy thi diệt tích: Hủy diệt thi thể để xóa đi dấu vết.

Tần Hán Xuyên "ừ" một tiếng, không nói gì nữa, lấy một điếu thuốc ra, châm lửa ngồi xuống ghế đá bên cạnh bồn hoa, lặng lẽ hút thuốc.

Văn Lệ bị khói thuốc hun nhíu mày, thấy sắc mặt ông dường như ngưng đọng lại, ngẩn người nhìn về ngọn núi giả trong tiểu khu, một lúc lâu vẫn không lên tiếng, bất giác thấy hơi kỳ lạ, "Thầy, thầy sao vậy?"

Tần Hán Xuyên lấy lại tinh thần, thở dài nói, "Không có gì, vụ án này hơi khác lạ, tôi đang suy nghĩ về vụ án."

Đương nhiên ông sẽ không nói cho cô học trò của mình biết, con mèo đen trong vụ án này thật ra mấy hôm trước ông từng nhìn thấy nó.

Lúc đó ông nấp trên ngọn núi giả kia, tận mắt nhìn thấy Cơ Bình Bình cho con mèo đó ăn xương cá, cũng thấy Âu Dương Chiêu mắc chứng sợ mèo nên nổi giận đá con mèo kia hai cái.

Nếu cả cha ruột là anh cũng không thể trả thù cho con bé, vậy tôi cũng không thể trông mong vào ai khác được rồi.

Ông nhớ đến lời Cơ Bình Bình nói với mình đêm đó.

Nghĩ kĩ lại, ý của câu nói này, há chẳng phải là, nếu anh đã không thể trả thù cho con gái, vậy chỉ có thể để người làm mẹ tôi đây tự mình ra tay sao?

Âu Dương Chiêu, Cơ Bình Bình, mèo đen, chứng sợ mèo, còn mối thù con gái vô tội chịu nhục…

Lẽ nào cái chết của Âu Dương Chiêu, thật sự có liên quan đến Cơ Bình Bình?

Trong lòng Tần Hán Xuyên dần trở nên nặng nề, ông cần phải nhanh chóng tra rõ sự việc này, hơn nữa tốt nhất không để người khác phát giác ra ông đang điều tra vợ cũ Cơ Bình Bình của mình.

Tối đến, ông mặc thường phục, đến tiểu khu Kim Bồn Sơn lần nữa, thấy biệt thự 705 vẫn sáng đèn, bèn tiến lên ấn chuông cửa.

Cơ Bình Bình mở cửa rất nhanh, vừa thấy ông, bất giác sửng sốt, “Là anh à?”

Tần Hán Xuyên hơi lúng túng nói, “Ừ, là tôi. Tôi có thể vào nhà không?”

Cơ Bình Bình nghiêng người, để ông vào nhà. “Có chuyện gì sao?” Bà rót cho ông một ly trà, sau đó hỏi.

Tần Hán Xuyên nhìn bà chằm chằm, đi thẳng vào vấn đề, “Âu Dương Chiêu có phải là em giết không?”

Cơ Bình Bình sững sờ, cũng ngẩng đầu lên nhìn ông, “Sao lại hỏi như vậy?”

Tần Hán Xuyên nói, “Vì chuyện của Dĩnh Dĩnh… Em có đủ động cơ để giết người, hơn nữa tôi biết, con mèo cào bị thương hắn, từng được em cho ăn xương cá..”

Cơ Bình Bình cười lạnh, “Nếu người nào có động cơ giết người đều là hung thủ giết chết tên súc sinh đó, vậy hung thủ đáng để anh nghi ngờ có nhiều lắm, chẳng hạn như bản thân anh, chẳng hạn như mấy cổ đông đang tranh quyền đoạt lợi với hắn ở cửa hàng 4S, còn có đối thủ cạnh tranh trong làm ăn của hắn. Còn con mèo đó, tôi không thể chắc chắn nó có đúng là con mèo hoang tôi từng cho ăn hay không, cho dù là thật, người tốt bụng từng cho con mèo đáng thương đó ăn không chỉ có mình tôi, nên người có thể lợi dụng con mèo đó để giết người, chắc cũng không chỉ có mình tôi đâu.”

Tần Hán Xuyên gật đầu, trên mặt không tỏ thái độ gì, đứng dậy khỏi sofa nói, “Tôi có thể nhìn quanh nhà không?”

“Muốn lục soát nhà tôi à? Được chứ, cảnh sát Tần, mời tự nhiên.”

Tần Hán Xuyên không để ý đến giọng điệu mỉa mai của bà, chắp tay sau lưng, đảo một vòng dưới tầng trệt trước, dưới tầng trệt là phòng bếp, phòng ăn và phòng khách, trong nhà trang trí tinh tế, thiết kế sang trọng, khắp nơi đều lộ ra sự khoe khoang và cao ngạo thường thấy của người giàu có.

Cơ Bình Bình đi theo sau ông nói, “Vật dụng trong nhà này, đều do hắn chọn, tuy không phải phong cách mà tôi thích, nhưng cũng chỉ có thể dùng tạm thôi.”

Tần Hán Xuyên hỏi, “Tủ lạnh ở chỗ nào?”

Cơ Bình Bình nói, “Phía sau cửa kính giữa phòng bếp và phòng ăn.”

Tần Hán Xuyên đi đến đó, quả nhiên nhìn thấy phía sau cửa kia có một tủ lạnh ba cánh màu xám.

Ông mở tủ lạnh ra, nhìn kĩ một lúc, không thấy bên trong có dấu vết từng giữ lạnh nọc rắn.

Tất nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng Cơ Bình Bình gây án xong, đã dọn dẹp qua tủ lạnh.

Đi lên lầu hai, cạnh cầu thang là phòng ngủ chính, chiếc giường Simmons cỡ lớn, rèm cửa màu trắng gạo, sofa mềm mại, bài trí khá ấm cúng.

Tần Hán Xuyên để ý thấy, bàn trang điểm đặt cạnh cửa sổ, bên trên không đặt đủ loại mỹ phẩm, mà là một đống lớn thuốc trung, tây.

Cơ Bình Bình cười khổ nói, "Không có cách nào khác, cơ thể này của tôi, từ lâu đã không thể xa rời mấy thứ thuốc này rồi."

Tần Hán Xuyên biết, trong thời gian bà ở cữ sau khi sinh con gái, bản thân ông ở ngoài làm việc không chăm sóc được cho bà, khiến bà từ đó về sau đã mang bệnh trong người.

Ông khẽ thở dài, đầy tự trách trong lòng, *Tôi nợ mẹ con hai người, thật sự quá nhiều rồi!*

Ông cầm từng loại thuốc trên bàn trang điểm lên xem thật kĩ, cả một bình thuốc bột không có nhãn dán cũng không bỏ qua. "Em đang uống cái này sao?"

Cuối cùng, ông cầm một lọ thuốc an thần lên hỏi.

Cơ Bình Bình gật đầu nói, "Từ sau khi Tần Dĩnh xảy ra chuyện, tôi bắt đầu mất ngủ, hằng đêm chỉ có nhờ vào cái này, mới có thể ngủ được ba, bốn tiếng."

Ra khỏi phòng ngủ chính, đi qua hành lang không dài là đến phòng ngủ của con gái Tần Dĩnh.

Trên kệ sách trong phòng ngủ có một vài tài liệu luyện thi đại học, trong tủ quần áo treo những bộ váy áo của thiếu nữ, trên tường dán tranh ảnh của các minh tinh xinh đẹp.

Có thể thấy tuy con gái đã không còn, nhưng Cơ Bình Bình vẫn quét dọn căn phòng này mỗi ngày, để căn phòng giữ nguyên dáng vẻ như khi con gái còn sống.

Tim Tần Hán Xuyên bỗng đau thắt lại, nếu con gái còn sống thì tốt

biết mấy!

Tầng ba là phòng sách và sân thượng. Phòng sách có hai gian, một gian là của Âu Dương Chiêu, bên trong bày một số mô hình xe hơi, một gian của Cơ Bình Bình, ngoài một dàn máy tính, còn có hai kệ đầy các sách tài liệu toán học.

Khi xuống lầu, Cơ Bình Bình hỏi, "Cảnh sát Tần, anh xem xong rồi, có phát hiện gì không?"

Tần Hán Xuyên nghe ra được ý bất mãn trong lời nói của bà, dừng lại nói, "Xin lỗi, Bình Bình, cảnh sát tra án là như vậy, chỉ cần một chút nghi ngờ, đều phải dốc hết sức để điều tra và loại trừ."

Cơ Bình Bình nhướn mày, "Ý của anh là, anh đang dốc hết sức để loại bỏ hiềm nghi của tôi, vì muốn tốt cho tôi, đúng không?"

Tần Hán Xuyên nói, "Đúng vậy, theo tư duy tra án của cảnh sát trước giờ, khi xảy ra án mạng, đầu tiên phải đặt câu hỏi, ai là người được lợi nhiều nhất?"

"Âu Dương Chiêu chết đi, gia tài bạc triệu của hắn sẽ do tôi thừa kế, nên tôi là người được lợi nhiều nhất trong vụ án mạng này, đúng không?"

"Theo tư duy tra án của cảnh sát trước giờ, suy đoán này có thể được thành lập. Nên tôi muốn loại bỏ hiềm nghi về em trước khi người khác điều tra em."

Cơ Bình Bình bỗng nhiên bật cười, nói, "Tôi hiểu ý của anh rồi. Thật ra anh vẫn cảm thấy tôi có hiềm nghi gây án lớn, so với việc để người khác đến điều tra chứng thực tôi là hung thủ giết người, chi bằng để cho chồng trước của tôi nắm được bằng chứng tôi phạm tội, vì chỉ có như vậy, anh mới có thể giúp tôi, giúp tôi thoát tội, thậm chí bao che cho tôi, đúng không?"

Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, "Đó chỉ là suy nghĩ của em, mục đích tôi

đến đây, chỉ là muốn tra rõ chân tướng."

Xuống đến phòng khách ở tầng trệt, sau khi ngồi xuống, ông nói, "Có thể hỏi em vài câu được không?"

Cơ Bình Bình nói, "Tất nhiên là được."

Tần Hán Xuyên nhìn bà, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, "Em có thường xuyên ngồi xe của chồng em không?"

"Không thể nói là thường xuyên ngồi, nhưng thỉnh thoảng có. Trường tôi có xe đưa đón, vừa khéo đi ngang cổng tiểu khu, nên thông thường, tôi đều ngồi xe của trường để đi làm."

"Lần gần đây nhất em ngồi xe của chồng mình là khi nào?"

Cơ Bình Bình nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Chắc là ngày 24 tháng 4, cũng là chiều tối hôm trước ngày hắn xảy ra chuyện, hôm đó sau khi tan học, trường có họp, đến khi tan họp, xe đưa đón đã đi rồi. Đúng lúc hắn có việc ở gần trường, nên tôi đã gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn sẵn đường qua đón tôi về. Khi chúng tôi về đến nhà, đã là khoảng 7 giờ rưỡi tối, ăn tối xong, hơn 8 giờ, hắn ta lái xe ra ngoài gặp khách hàng, trở về lần nữa, đã hơn 12 giờ đêm."

"Đêm hôm đó, xe của anh ta vẫn luôn đậu trong gara à?"

"Chiều tối khi chở tôi về, xe đậu cạnh bồn hoa trước cửa nhà, đến khuya trở về mới khóa trong gara."

"Hôm đó trường em họp gì? Thông báo đột xuất sao?"

"Là một cuộc họp liên quan đến an toàn giáo dục trong trường học, lãnh đạo của Cục Giáo dục cũng đến, thông báo họp được gửi đến các giáo viên dự họp trước đó một ngày qua tin nhắn di động."

"Vậy ngày 24 Âu Dương Chiêu ra ngoài gặp khách hàng, là cuộc hẹn đột xuất à?"

"Cũng không phải, hôm đó là thứ hai, tối thứ hai hàng tuần hắn ta đều phải ra ngoài."

Tần Hán Xuyên nhíu mày, nhìn bà, “Tối thứ hai hàng tuần anh ta đều phải ra ngoài gặp khách sao?”

Cơ Bình Bình im lặng hồi lâu, nói, “Được rồi, thật ra tôi biết, gặp khách hàng bàn chuyện làm ăn, chỉ là cái cớ, hắn bao nuôi một người đàn bà ở bên ngoài, tối thứ hai và thứ tư hàng tuần, đều qua đó mèo mỡ, có khi nửa đêm về, có khi suốt đêm không về.”

Tần Hán Xuyên “ồ” một tiếng, nhất thời không biết phải nói gì.

Có nằm mơ ông cũng không ngờ rằng Cơ Bình Bình sau khi rời khỏi mình, kết hôn với Âu Dương Chiêu, lại phải sống tủi nhục và đau khổ như vậy.

“Kết hôn với hắn ta rồi tôi mới hiểu, sở dĩ hắn ta muốn cưới tôi, chỉ là để hoàn thành giấc mơ tình đầu thời đại học, đặc biệt khi tôi không thể sinh hoạt vợ chồng được với hắn, quan hệ giữa chúng tôi cũng trở nên lãnh đạm.”

Cơ Bình Bình đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình thản đến lạ, như đang nói lại một việc không hề liên quan chút gì đến mình.

Tân Hán Xuyên cảm thấy tim mình đau âm ỉ, bất giác đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay chị ta nói, “Bình Bình, tôi không biết những năm qua, em sống khổ như vậy, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi…”

“Bây giờ nói những thứ này, có ích gì chứ?” Cơ Bình Bình rút tay về, lạnh nhạt nói, “Cảnh sát Tần, anh còn gì muốn hỏi nữa không?”

Tần Hán Xuyên bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi, “Sáng ngày xảy ra vụ án, em ra khỏi nhà lúc mấy giờ?”

Cơ Bình Bình nói, “Hôm đó tôi có tiết dạy buổi sáng nên dậy từ rất sớm, ở nhà ăn sáng xong, khoảng 6 giờ 40 phút, đã ngồi trước cổng tiểu khu đợi xe.”

“Khi em ra khỏi nhà, chồng em đang làm gì?”

“Hắn ta đang ngủ, hắn xưa nay đều dậy rất muộn.”

“Câu cuối cùng, tối ngày 24 đến sáng ngày 25 tháng 4, em có vào gara không?”

Cơ Bình Bình lắc đầu nói, “Không có.”

Tần Hán Xuyên nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ tối, ông ngẫm nghĩ, những gì cần tìm hiểu đã tìm hiểu xong rồi, bèn đứng dậy ra về.

Khi ra khỏi cửa, ông chợt nhớ ra gì đó, quay đầu nói, “Ngày mai có thể đồng nghiệp của tôi sẽ đến xác thực một số chuyện, em chỉ cần phối hợp hết sức là được.”

Cơ Bình Bình gật đầu nói, “Tôi biết rồi.”

Khi đi qua phòng bảo vệ ở cổng tiểu khu, Tần Hán Xuyên thấy Đội trưởng Đội Bảo vệ đang trực ban bên trong, bèn đi vào, nhờ anh ta mở băng ghi hình từ tối ngày 24 đến sáng ngày 25, chứng thực Cơ Bình Bình không nói dối, nửa đêm sau khi chiếc BMW màu trắng của Âu Dương Chiêu chạy vào gara, cửa cuốn tự động của gara liền khóa lại, cho đến sáng hôm sau Âu Dương Chiêu lái xe đi làm, trong thời gian đó không ai từng vào gara.

Chiều hôm sau, Tổ Trọng án số 2 mở cuộc họp phân tích vụ án.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Tần Hán Xuyên, cuộc họp phân tích vừa bắt đầu, đã có người đề nghị, nên liệt Cơ Bình Bình, vợ của nạn nhân Âu Dương Chiêu, vào danh sách tình nghi trọng điểm, nguyên nhân là do bà ấy được hưởng lợi lớn nhất trong cái chết của Âu Dương Chiêu.

Tân Hán Xuyên không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn Văn Lệ.

Buổi sáng Văn Lệ đã tìm Cơ Bình Bình để điều tra, cô nhìn anh chàng cảnh sát trẻ đưa ra đề nghị xem Cơ Bình Bình là kẻ tình nghi trọng điểm, nói, “Theo kết quả trước mắt tôi điều tra được, khả năng Cơ Bình Bình gây án không lớn.”

Cô đưa ra kết luận này, chủ ý bắt nguồn từ hai nguyên nhân.

Thứ nhất, quan hệ vợ chồng của Âu Dương Chiêu và Cơ Bình Bình, tuy không tính là hòa hợp lắm, nhưng cũng không đến mức một mất một còn, nên Cơ Bình Bình không đủ động cơ để gây án.

Thứ hai, trước mắt vẫn chưa phát hiện ra chứng cứ gây án của Cơ Bình Bình.

Lần cuối cùng Cơ Bình Bình tiếp xúc với chiếc BMW màu trắng của chồng, là một ngày trước khi Âu Dương Chiêu chết, cũng tức là chiều tối ngày 24 tháng 4, vì trường có cuộc họp, chị ta đã lỡ chuyến xe đưa đón, nên đã gọi điện thoại cho chồng đang có việc ở gần đó lái xe đến đón mình. Hơn 7 giờ tối, hai vợ chồng về đến nhà, Âu Dương Chiêu đậu xe cạnh bồn hoa trước cửa, Cơ Bình Bình sau khi xuống xe thì không đến gần chiếc xe nữa.

Hơn 8 giờ tối hôm đó, Âu Dương Chiêu lái xe đi gặp khách hàng, đến nửa đêm, anh ta về đến nhà, lái xe vào gara, đồng thời khóa cửa gara lại.

Vậy nên con mèo đen có bộ vuốt bôi độc rắn chí mạng kia, chỉ có thể được hung thủ bỏ vào xe trong khoảng thời gian từ sau đó đến trước khi Âu Dương Chiêu lái xe ra khỏi gara vào sáng hôm sau.

Muốn hoàn thành việc này, ít nhất hung thủ phải lấy được chìa khóa để mở hai cánh cửa, một là cửa gara, hai là cửa xe.

Theo suy luận thông thường, Cơ Bình Bình là người có cơ hội nhân lúc chồng mình say ngủ lén trộm chìa khóa để hoàn thành hai bước này nhất, nhưng trên thực tế, theo hình ảnh mà máy quay an ninh ghi lại được, trong khoảng thời gian đó, chị ta không hề đi vào gara, thậm chí không đến gần gara trong phạm vi 5m, nên hiềm nghi gây án của chị ta, trên cơ bản có thể loại bỏ.

Hung thủ giết hại Âu Dương Chiêu, chỉ có thể là người khác.

Hung thủ này, tối thiểu phải phù hợp với hai yêu cầu, biết Âu Dương Chiêu có chứng sợ mèo, có cơ hội đánh chìa khóa gara và chìa

khóa xe của Âu Dương Chiêu.

Tất nhiên, người phù hợp với hai yêu cầu này, hẳn phải là người có quan hệ tương đối thân thiết với nạn nhân.

“Máy quay an ninh có quay được cảnh hung thủ đi vào gara không?”

Lý Minh hỏi.

Văn Lệ nói, “Đây chính là điểm khiến chúng ta khó hiểu nhất. Máy quay an ninh trước gara hiển thị, trong khoảng thời gian đó, không có bất cứ ai ra vào gara, hơn nữa chúng ta đã xem cả băng ghi hình của các máy quay an ninh khác trong tiểu khu, trong khoảng thời gian đó, cũng không phát hiện ra người nào khả nghi ra vào tiểu khu.”

Lý Minh nhìn cô, “Ý của chị là, con mèo có độc đó, bị hung thủ làm ảo thuật biến vào trong chiếc BMW của Âu Dương Chiêu cách một bức tường hả?”

Các tổ viên khác của Tổ Trọng án số 2 đều bật cười đầy thiện ý.

Văn Lệ nhìn mọi người, mặt liền đỏ lên, trong nhất thời, không tìm ra được lý do vững chắc nào để phản bác lời Lý Minh nói.

Tần Hán Xuyên nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Vụ án này, đến hiện tại, chúng ta vẫn chưa tìm ra được manh mối quan trọng. Nhưng ở đây, tôi cho mọi người hai phương hướng để điều tra, thứ nhất, máy quay an ninh là một cách quan trọng để cảnh sát chúng ta tìm kiếm chứng cứ, nhưng không phải cách duy nhất, chúng ta có thể tin nó, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng vào nó. Thứ hai, lúc nãy đã nhắc đến người hưởng lợi lớn nhất sau khi Âu Dương Chiêu chết, thật ra không chỉ có một mình vợ anh ta là Cơ Bình Bình, chẳng hạn như các cổ đông khác của cửa hàng Toyota 4S, đối thủ cạnh tranh trong làm ăn của anh ta. Chúng ta có thể bắt tay điều tra từ những mặt này. Có tình hình gì mới, lập tức báo cáo với tôi.”

Vì thiếu manh mối mang tính quyết định, cuộc họp phân tích vụ án

lần này, không xác định được phương hướng điều tra kế tiếp, sau khi kết thúc cuộc họp, người của Tổ Trọng án số 2 vẫn phải tiếp tục tiến hành điều tra manh mối vòng ngoài.

Hai ngày sau, Văn Lệ báo cáo với Tần Hán Xuyên một manh mối quan trọng.

Hai ngày nay, cô tập trung điều tra lịch sử cuộc gọi trong di động của Âu Dương Chiêu trước khi xảy ra vụ án, phát hiện đêm hôm trước, vào lúc 8 giờ 33 phút, Âu Dương Chiêu lái xe đi gặp khách hàng. Mốc thời gian này đã được máy quay an ninh trong tiểu khu chứng thực, cho đến 12 giờ đêm hắn ta về đến nhà, trong khoảng thời gian này, tổng cộng hắn ta đã nghe và gọi đi hơn mười cuộc điện thoại.

Văn Lệ tỉ mỉ điều tra từng số điện thoại từng gọi đến hoặc được hắn ta gọi đi, có một người phụ nữ tên Thái Doanh khiến cô chú ý.

Thái Doanh đã gọi cho Âu Dương Chiêu vào lúc 11 giờ 24 phút đêm đó, thời gian gọi chỉ có 53 giây.

Mà Thái Doanh chính là vợ của Liêu Bôn Trì, cổ đông lớn thứ hai của cửa hàng.

Cửa hàng Toyota 4S của Âu Dương Chiêu, có bốn cổ đông lớn góp vốn kinh doanh.

Âu Dương Chiêu chiếm 35% cổ phần, là cổ đông lớn nhất có quyền kiểm soát thực tế, cổ đông lớn thứ hai là Liêu Bôn Trì, chiếm 30% cổ phần, cổ phần của hai cổ đông còn lại bình quân không đến 20%.

Tần Hán Xuyên hỏi, “Thái Doanh này, vì sao lại gọi cho Âu Dương Chiêu?”

Văn Lệ nói, “Rất đơn giản, chị ta gọi để kiểm tra chồng mình.”

Văn Lệ nói, cô đã gặp trực tiếp người phụ nữ tên Thái Doanh này.

Thái Doanh nói với cô, đêm hôm đó, chồng chị ta nói phải đi gặp một khách hàng lớn với Âu Dương Chiêu, đến hơn 11 giờ đêm, chị ta

vẫn chưa thấy chồng về nhà, nghi ngờ có phải chồng mình mượn cớ ra ngoài mèo mỡ rồi không, thế là gọi điện thoại cho Âu Dương Chiêu, hỏi xem Liêu Bôn Trì có phải đang ở cùng hắn hay không?

Lúc đó Âu Dương Chiêu đã trả lời, đúng vậy, còn nói cho chị ta biết có thế lão Liêu phải về hơi muộn, bảo chị ta không cần lo lắng.

Đến khoảng 12 giờ 40 phút, Liêu Bôn Trì về đến nhà. Thái Doanh hỏi anh ta vì sao lại về muộn như vậy, anh ta nói vị khách đêm nay rất khó phục vụ, phải bàn đến tận nửa đêm mới giải quyết xong hợp đồng này. Vì Tổng giám đốc Âu Dương Chiêu của công ty có uống rượu, gần đây cảnh sát giao thông kiểm tra việc say rượu lái xe rất gắt, Âu Dương Chiêu không dám lái xe, nên gọi Liêu Bôn Trì lái xe về. Anh ta lái chiếc BMW màu trắng đưa Âu Dương Chiêu đến ngã rẽ cách cổng tiểu khu Kim Bồn Sơn không xa, sau đó Âu Dương Chiêu mới tự lái xe vào, còn Liêu Bôn Trì đón taxi về nhà.

Cuối cùng Tần Hán Xuyên cũng nhận ra tính quan trọng của manh mối này, “Nói như vậy, đêm hôm đó, người cuối cùng từng tiếp xúc với xe của Âu Dương Chiêu, không phải Cơ Bình Bình, mà là Liêu Bôn Trì, cổ đông lớn thứ hai của cửa hàng Toyota 4S?”

“Nếu những gì Thái Doanh nói là thật thì kết luận này hoàn toàn có thể thành lập.” Văn Lệ ngẫm nghĩ rồi nói, “Hơn nữa em cảm thấy, con mèo đen kia, rất có thể khi Liêu Bôn Trì xuống xe, đã lén bỏ lại trong xe BMW của Âu Dương Chiêu.”

“Ý của em là, Liêu Bôn Trì bôi độc rắn lên móng vuốt của mèo trước, sau đó bỏ nó vào trong túi giấu ở đâu đó, buổi tối khi gặp khách hàng, anh ta cố ý khuyên Âu Dương Chiêu uống rượu, sau đó lấy lý do sợ cảnh sát giao thông kiểm tra, lái xe thay, và nhân cơ hội đó đem con mèo này lên xe. Anh ta lái xe đến trước cổng tiểu khu, khi xuống xe, lén lấy con mèo trong túi ra, bỏ lại trên xe.”

Văn Lệ gật đầu nói, “Em nghĩ chắc là vậy.”

Tần Hán Xuyên sờ cằm nói, “Thôi được, nếu suy luận này của em có thể thành lập, vậy việc xảy ra sau đó, không thể giải thích được rồi. Liêu Bôn Trì bỏ mèo vào xe của Âu Dương Chiêu vào lúc 12 giờ đêm, anh ta làm thế nào để khiến con mèo đó đến ngày hôm sau mới tấn công Âu Dương Chiêu được?”

“Em nghĩ cụ thể khi nào con mèo này tấn công Âu Dương Chiêu, Liêu Bôn Trì không cách nào khống chế được. Sau khi giao xe lại cho Âu Dương Chiêu, quá trình Âu Dương Chiêu tự lái xe về nhà, chắc chỉ có vài phút. Có lẽ Liêu Bôn Trì vốn dự định, vừa bỏ con mèo lên xe, anh ta vừa đi khỏi, liền bị Âu Dương Chiêu phát hiện ngay. Anh ta biết Âu Dương Chiêu có chứng sợ mèo, nhất định sẽ có hành động thô bạo với con mèo, con mèo hoang có tính bạo lực sẽ tấn công Âu Dương Chiêu, thậm chí là cào anh ta bị thương, cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng không biết con mèo bị sợ hãi, hay có nguyên nhân nào khác, sau khi nó bị bỏ vào trong xe, lại không phát ra tiếng động nào, tự nhiên Âu Dương Chiêu cũng không phát hiện ra. Anh ta về đến nhà, lái xe vào gara, khi khóa xe lại, cũng khóa luôn con mèo ở trong xe. Sáng hôm sau, vừa mở cửa xe ra, con mèo bị nhốt suốt một đêm không nhịn được nữa, giương vuốt độc về phía anh ta…”

Tần Hán Xuyên khoanh tay đi qua đi lại trong phòng làm việc, vừa suy nghĩ về khả năng của Văn Lệ đề ra, vừa nói, “Nếu suy đoán của em chính xác, vấn đề khó, vây hãm chúng ta hiện tại đã tìm ra lời giải rồi.”

Văn Lệ hiểu ý ông, nói, “Ý thầy nói là hung thủ làm thế nào bỏ con mèo đen vào trong xe mà không bị máy quay an ninh trước cửa gara ghi lại đúng không ạ?”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Đúng vậy.”

Văn Lệ xin chỉ thị, “Vậy bây giờ chúng ta có cần bắt Liêu Bôn Trì ngay không ạ?”

Tần Hán Xuyên xua tay nói, “Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Tất cả mọi

chứng cứ, đều chỉ là suy đoán logic của chúng ta, trong tay cảnh sát không hề có bằng chứng thật sự, bây giờ bắt anh ta, chỉ là đánh rắn động cỏ, một khi anh ta có tâm lý đề phòng, chúng ta muốn tìm được điểm đột phá từ chỗ anh ta, sẽ càng khó khăn hơn."

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?"

Tần Hán Xuyên suy nghĩ một lúc, "Tôi thấy thế này đi, chúng ta chia thành hai hướng, chia nhau ra hành động, em và Lý Minh đi điều tra chứng cứ củng cố cho suy đoán của em, tôi đi điều tra động cơ gây án của Liêu Bôn Trì. Nhưng hai người phải nhớ, trước khi quyết định tiếp xúc trực tiếp với Liêu Bôn Trì, nhất định phải cẩn thận mà hành sự, đừng kinh động đến anh ta."

Văn Lệ gật đầu nói, "Vâng, em hiểu rồi ạ!"

Chương bảy

1

Cửa hàng Toyota 4S của Âu Dương Chiêu nằm cuối đường Giải Phóng, cách lối vào vào đường cao tốc không đến một cây số, nơi này vốn là một mảnh đất hoang, về sau khi thành phố tiến hành quy hoạch khu đô thị mới, đã đưa nơi này vào phạm vi xây dựng đô thị mới, mấy năm trước nhóm người Âu Dương Chiêu mua lại, mở cửa hàng Toyota 4S có quy mô lớn nhất của thành phố Thanh Dương. Mấy năm qua kinh doanh khá tốt.

Tần Hán Xuyên lấy lý do điều tra nguyên nhân cái chết của Âu Dương Chiêu, đã đến cửa hàng 4S này hai lần, có thể thấy, công việc của cửa hàng không hề bị ảnh hưởng bởi cái chết của ông tổng.

Theo nhân viên phản ánh, Âu Dương Chiêu ngoài tính khí hơi thô bạo ra, các mặt khác xem như không tệ.

Khi hỏi về quan hệ giữa bốn vị cổ đông, các nhân viên được hỏi đều ấp a ấp úng, không dám nhiều lời.

Tần Hán Xuyên cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có vấn đề gì đó.

Lần thứ ba ông đến cửa hàng 4S, đã hóa trang đôi chút, dán hai chòm râu trên mép, tránh cho nhân viên từng gặp ông nhận ra.

Lần này, ông lấy thân phận khách hàng đến cửa hàng.

Ông mượn một chiếc Toyota của đồng nghiệp cơ quan, chạy đến cửa hàng 4S bảo dưỡng.

Người phục vụ ông là một nhân viên kỹ thuật ngoài 40 tuổi, đầu đội chiếc mũ lưỡi trai dính đầy dầu nhớt; thay nhớt xe, làm sạch vòi phun xăng, định vị bốn bánh xe… làm từng việc một, kỹ thuật thành thạo, có bài bản, vừa nhìn đã biết ngay là bậc thầy của cửa hàng.

Bảo dưỡng xe xong, đúng vào giờ tan tầm, Tần Hán Xuyên nói lái xe bao nhiêu năm qua, chưa từng gặp qua người nào kính nghiệp như vậy, muốn mời ông đến quán ăn đối diện uống một ly.

Nhân viên kỹ thuật vui vẻ nhận lời, rửa tay, thay đồng phục, rồi đi với ông vào quán ăn phía trước cửa hàng.

Nhân viên kỹ thuật họ Mạnh, mọi người đều gọi ông là thầy Mạnh, là Trưởng phòng Kỹ thuật bảo trì của cửa hàng Toyota 4S.

Thầy Mạnh là người Toại Ninh, Tứ Xuyên; vợ con đều ở quê, một mình ông ở đây làm công đã được mấy năm rồi, bình thường tan làm liền về nhà trọ, hiếm khi có người nói chuyện với ông.

Lần này Tần Hán Xuyên mời ông uống rượu, ba ly vào bụng, bắt đầu mở lời.

Tần Hán Xuyên nhân cơ hội này hỏi thăm một số chuyện của cửa hàng 4S, ông đều nói cả.

Tần Hán Xuyên rót thêm cho ông một ly, dùng giọng điệu vô cùng tùy ý hỏi, “Nghe nói bốn cổ đông của cửa hàng các anh, quan hệ không được tốt lắm à?”

Thầy Mạnh uống một hớp rượu rồi nói, “Phải đấy, chủ yếu là mâu thuẫn giữa ông chủ lớn và ông chủ hai khá lớn.”

Đương nhiên Tân Hán Xuyên biết, ông chủ lớn chính là cổ đông lớn nhất của cửa hàng Âu Dương Chiêu, ông chủ hai chính là cổ đông lớn thứ hai Liêu Bôn Trì.

Ông ăn một chút thức ăn, lại hỏi, “Họ có mâu thuẫn gì vậy?”

Thầy Mạnh nhả ra hơi men nói, “Ôi dào, còn chẳng phải vì tiền bạc

sao. Ông chủ hai chê ông chủ lớn chia hoa hồng cho anh ta ít quá, liên hợp với hai cổ đông còn lại tìm ông chủ lớn gây chuyện. Ông chủ lớn không chịu nhượng bộ, nói anh mà chê ít thì rút cổ phần đi. Giờ cửa hàng đang kinh doanh tốt thế này, rút vốn vào lúc này, chẳng phải tự chặt đường tiền tài của mình sao? Nên đánh chết ông chủ hai cũng không chịu rút cổ phần. Ngoài mặt hai người hòa thuận, nhưng sau lưng ngấm ngầm chống đối ghê lắm. Nhưng tình hình này, nhân viên thông thường nhìn không ra đâu, dù gì tôi cũng là nhân viên quản lý của cửa hàng, nên ít nhiều cũng biết chút chút. Anh đừng có nói ra ngoài đấy, nói ra cũng được, nhưng đừng bảo là tôi nói cho anh biết."

Thầy Mạnh nói xong, tự mình cười ha hả, giống như biết được bí mật giữa các ông chủ với nhau là chuyện rất nở mặt vậy.

Tần Hán Xuyên hỏi tiếp, "Đối với cái chết của ông chủ lớn, người trong công ty các anh thấy thế nào?"

Thầy Mạnh nói, "Ông chủ lớn chết rồi, người được lợi nhiều nhất, tất nhiên là ông chủ hai rồi."

"Ồ, sao lại nói vậy?"

"Anh nghĩ thử đi, vợ của ông chủ lớn là giáo viên, không biết làm ăn, chắc chắn sẽ rút vốn, dù cô ta không chịu, một người đàn bà như cô ta sao đấu lại được cao thủ chốn thương trường như ông chủ hai chứ? Chắc chắn ông chủ hai sẽ dùng ít thủ đoạn ép cô ta phải rút vốn, hoặc giảm cổ phần, như vậy, ông chủ hai sẽ thành cổ đông lớn nhất, thành ông chủ lớn của cửa hàng, cửa hàng 4S này chính là của anh ta rồi."

"Nói vậy cũng có lý." Tần Hán Xuyên giả vờ như chuyện này không liên quan gì đến mình, "Mặc kệ anh ta, nào, uống rượu, uống rượu thôi!"

Sáng hôm sau, Tần Hán Xuyên gặp Văn Lệ và Lý Minh trong phòng làm việc của Tổ Trọng án số 2, nói lại tình hình mình tìm hiểu được

với họ.

Văn Lệ nói, “Như vậy xem ra, Liêu Bôn Trì đúng là có động cơ giết người thật.”

Lý Minh lại có vẻ hơi chán nản, “Nhưng sao cả một chút đầu mối chúng ta cũng không tìm ra được?”

Mấy ngày nay, cậu và Văn Lệ vẫn không ngừng điều tra chứng cứ gây án của Liêu Bôn Trì, nhưng không có chút thu hoạch nào.

Đầu tiên, đêm hôm đó, Âu Dương Chiêu và Liêu Bôn Trì cùng đi gặp khách hàng, địa điểm không ngoài nhà hàng, câu lạc bộ hoặc những nơi vui chơi, nhưng họ đã hỏi hết tất cả những nơi như vậy, không tìm được nơi từng đón tiếp họ vào tối ngày 24 tháng 4.

Thứ hai, họ đã điều tra kỹ những khách hàng qua lại với cửa hàng Toyota 4S Thanh Dương, không tìm được khách hàng mà họ tiếp đãi đêm hôm đó.

Thứ ba, họ đã hỏi kỹ bảo vệ trực ban trước cổng tiểu khu Kim Bồn Sơn vào đêm 24 tháng 4, bảo vệ trực ban không để ý, đêm hôm đó khi Âu Dương Chiêu trở về, có phải từng dừng xe cách cổng tiểu khu không xa và có người xuống khỏi xe hay không.

Tóm lại một câu, đêm hôm đó, hành tung của Âu Dương Chiêu và Liên Bôn Trì, hoàn toàn không có chút dấu vết nào có thể điều tra.

Tần Hán Xuyên nhìn Văn Lệ, “Chẳng lẽ tình báo của em đã sai?”

Văn Lệ nói, “Em đã hỏi đi hỏi lại Thái Doanh, vợ Liêu Bôn Trì, em tin tình báo của em không sai, hơn nữa cuộc gọi lúc nửa đêm của chị ta cho Âu Dương Chiêu có ghi âm lại, em cũng nghe qua. Âu Dương Chiêu thật sự đã nói trong điện thoại là mình đang ở cùng Liêu Bôn Trì. Âu Dương Chiêu đâu có cần thiết phải nói dối Thái Doanh chứ?”

“Nhưng đêm hôm đó, Âu Dương Chiêu và Liêu Bôn Trì, cộng thêm khách hàng, ít nhất có ba người, bất luận đi đâu tiêu phí, đến đâu bàn

chuyện làm ăn, đều không thể không để lại chút dấu vết nào mà?" Lý Minh nêu ra thắc mắc.

Văn Lệ cũng có chút khó hiểu, đưa mắt nhìn Tần Hán Xuyên, "Thầy, thầy nói manh mối này, chúng ta có cần phải theo tiếp hay không?"

Tần Hán Xuyên nói, "Nếu những gì cần điều tra đã điều tra rồi, tiếp tục điều tra, chắc cũng khó có được phát hiện mới. Tôi thấy vẫn nên điều chỉnh lại phương hướng điều tra, tìm điểm đột phá thôi."

"Vậy theo thầy chúng ta nên điều tra từ chỗ nào mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc này ạ?"

Tần Hán Xuyên đến bên cửa sổ, nhìn cây ngô đồng đang lay động theo gió bên ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi một lúc rồi nói, "Nếu đã đi vào bế tắc, vậy chúng ta chỉ có thể dùng cách cuối cùng thôi."

"Ý thầy là trực tiếp gặp mặt Liêu Bôn Trì?"

Tần Hán Xuyên quay đầu lại, "Đúng vậy, hai người đi cùng với tôi, chúng ta xem thử hắn nói thế nào."

Ông dẫn theo Văn Lệ và Lý Minh, đến cửa hàng Toyota 4S Thanh Dương, bên cạnh sảnh bán hàng, có một tòa nhà văn phòng rất sang trọng, trong sảnh lớn ở tầng trệt, nhân viên lễ tân xinh đẹp đang nghe điện thoại.

Đợi cô nghe điện thoại xong, Tần Hán Xuyên nói, "Chúng tôi muốn tìm Liêu Bôn Trì."

Nhân viên lễ tân nói, "Xin hỏi các anh có hẹn trước với Liêu tổng không ạ?"

"Không có."

"Thật ngại quá, nếu không có hẹn trước, các anh không thể vào được."

Tần Hán Xuyên đưa thẻ công tác ra cho cô xem, "Chúng tôi là người của Cục Cảnh sát thành phố, muốn tìm anh ta tìm hiểu ít chuyện."

Nhân viên lễ tân sửng sốt, vội nhấc điện thoại lên nói, “Vậy để tôi gọi điện thoại cho Liêu tổng.”

Tần Hán Xuyên giữ điện thoại lại, “Không cần, cô chỉ cần nói cho chúng tôi biết phòng làm việc của anh ta ở đâu là được rồi.”

Nhân viên lễ tân nói, “Ở tầng bốn, phòng đầu tiên, bên phải thang máy.”

Tần Hán Xuyên nói cảm ơn, cùng Văn Lệ và Lý Minh đi thang máy lên tầng bốn, tìm được phòng làm việc đầu tiên bên tay phải, đang định gõ cửa thì cửa đã mở ra, một người đàn ông trung niên da dẻ trắng trẻo, dáng người nhỏ gầy đứng trong phòng, hiển nhiên đối phương đã nhận được điện thoại từ nhân viên tiếp tân, không hề ngạc nhiên khi ba cảnh sát tìm đến.

Anh ta bắt tay với Tần Hán Xuyên, nói, “Chào ba vị cảnh sát, tôi là Liêu Bôn Trì.”

Sau khi mời ba người Tần Hán Xuyên ngồi xuống sofa, anh ta lại nói, “Không biết ba vị đến đây, là có việc gì?”

Tần Hán Xuyên nhìn khuôn mặt dài trắng bóc của anh ta, ánh mắt láo liên không yên, vừa nhìn đã biết là người giỏi toan tính, cũng không vòng vo với nữa, hỏi thẳng vào vấn đề, “Đêm trước ngày Âu Dương Chiêu xảy ra chuyện, anh ở cùng anh ta, đúng không?”

Liêu Bôn Trì sửng sốt, chớp mắt hai cái, “Đúng vậy.”

Tần Hán Xuyên hỏi tiếp, “Vậy khoảng 12 giờ đêm đó, anh đã lái xe thay anh ta, chở anh ta về đến trước cổng tiểu khu, đúng không?”

Liêu Bôn Trì ngước mắt nhìn ông, vẻ mặt có vẻ kinh ngạc, như đang muốn nói, chuyện này mà anh cũng tra ra được sao?

Anh ta gật đầu nói, “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Tần Hán Xuyên nói, “Âu Dương Chiêu bị một con mèo đen có bôi chất độc trên móng vuốt cào bị thương, sau đó trúng độc mà chết,

chuyện này, chắc anh cũng biết rồi nhỉ?"

"Phải, tôi có nghe nói rồi."

Văn Lệ nhìn chằm chằm anh ta, "Chúng tôi nghi ngờ, con mèo đó là do người cuối cùng tiếp xúc với xe của Âu Dương Chiêu bỏ vào xe anh ta. Theo chúng tôi điều tra được, đêm đó người lái xe thay anh ta, chính là người cuối cùng tiếp xúc với chiếc xe."

Lúc này Liêu Bôn Trì mới hiểu ra, "Hóa ra các vị nghi ngờ tôi là hung thủ giết người?" Thấy ba cảnh sát đều nhìn chằm chằm mình không lên tiếng, anh ta có chút ngồi không yên nữa, đứng dậy nói, "Các anh có nhầm đối tượng không vậy? Sao tôi có thể là hung thủ giết người được?"

Tần Hán Xuyên lạnh lùng nói, "Vậy anh hãy cho chúng tôi biết, đêm đó, anh và Âu Dương Chiêu rốt cuộc đã đi đâu, gặp khách hàng nào? Anh có giết người hay không, chúng tôi phải tiến hành điều tra bước nữa."

"Không được, chuyện này tôi không thể nói, đầy là bí mật thương nghiệp, các vị hiểu không?" Giọng Liêu Bôn Trì hơi bén nhọn, động tác cơ thể cũng rất khoa trương, dùng cách nói thời nay mà nói, chính là có cảm giác hơi "ẻo lả", "Tôi chỉ có thể nói tôi không giết người, Âu Dương Chiêu tuyệt đối không phải do tôi giết."

Văn Lệ cười lạnh nói, "Nếu anh không chịu nói, sẽ không cách nào gột sạch hiềm nghi trên người mình, bây giờ anh là đối tượng nghi ngờ hàng đầu của cảnh sát,"

"Các người càng nói càng khó tin rồi đấy, tôi mà lại thành đối tượng nghi ngờ hàng đầu? Tôi hỏi các người, dựa vào đâu mà nghi ngờ tôi? Âu Dương Chiêu là người hợp tác làm ăn với tôi, sao tôi phải giết anh ta?"

Tần Hán Xuyên cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh ta, "Anh muốn giết anh ta, vì giữa hai người có mâu thuẫn không hòa giải được,

anh thấy anh ta chia quá ít hoa hồng cho mình, còn anh ta lại muốn ép anh rút vốn rút cổ phần. Là bạn hợp tác làm ăn, còn mâu thuẫn nào lớn hơn việc này sao? Chỉ khi anh diệt trừ anh ta, mới có thể làm cổ đông lớn nhất, mới thành người nắm quyền thực tế của cửa hàng 4S này, cũng chỉ có như vậy, anh mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn."

Liêu Bôn Trì đột nhiên bật cười, "Anh cảnh sát, xem ra anh chỉ biết một mà không biết hai."

"Có ý gì?"

"Tôi từng mâu thuẫn với Âu Dương Chiêu vì chuyện chia hoa hồng, chuyện này không sai, nhưng đây không phải mâu thuẫn không thể hòa giải. Trên thương trường có câu, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Trong chuyện làm ăn, Âu Dương Chiêu quả thật rất thủ đoạn, so với ba cổ đông còn lại chúng tôi, thì cao minh hơn nhiều. Trước đây có người tố cáo chúng tôi dính líu đến buôn lậu xe hơi, Âu Dương Chiêu có thể mắc nối quan hệ với một vị sếp của thành phố, ngoài biếu tiền biếu thẻ ra, cả khi vị này đi hộp đêm cũng đều do chúng tôi thanh toán. Kết quả chuyện này như chuyện lớn hóa nhỏ, nhanh chóng qua đi. Việc này cho thấy điều gì? Cho thấy anh ta biết kinh doanh, biết làm ăn. Không hề nói quá, cửa hàng của chúng tôi chủ yếu là do một mình anh ta chống đỡ. Anh ta mà chết, việc làm ăn của cửa hàng ít nhất sẽ hỏng mất một nửa. Cho dù tôi là cổ đông lớn nhất cũng không cứu vãn được, với cá nhân tôi mà nói, cũng không kiếm được nhiều hơn khi anh ta còn sống. Anh nói xem, tôi hy vọng anh ta sống, hay hy vọng anh ta chết đây?"

Tần Hán Xuyên không ngờ giữa các cổ đông này, lại còn một tầng quan hệ lợi ích thiệt hại như vậy. Ông nói, "Nếu anh đã nói vậy, thì đâu cần phải lo lắng gì nữa, chỉ cần nói rõ đêm đó các anh ở đâu, gặp khách hàng nào, là có thể gột sạch hiềm nghi trên người mình rồi."

"Tôi nói rồi, đây là bí mật thương nghiệp."

Văn Lệ đứng dậy nói, “Thầy, em thấy anh ta có tật giật mình, hay là cứ bắt về Cục trước rồi nói.”

Tần Hán Xuyên không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Liêu Bôn Trì.

Trán Liêu Bôn Trì bắt đầu lấm tấm mồ hôi, mắt chớp nháy không ngừng, hiển nhiên trong lòng có điều mờ ám, một lúc sau, anh ta mới thở dài nói, “Được rồi, tôi nói thật, nhưng tôi có một yêu cầu, các anh phải hứa là không được tiết lộ chuyện này ra ngoài, càng không được nói cho vợ tôi biết.”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Anh yên tâm, chúng tôi chỉ quan tâm đến chuyện liên quan đến vụ án, nếu anh thật sự có thể chứng minh mình vô tội, chúng tôi sẽ giữ bí mật giúp anh.”

Liêu Bôn Trì ngồi xuống sofa nói, “Thật ra đêm đó, tôi vốn không ở cùng với Âu Dương Chiêu, mà ở trong một câu lạc bộ, tôi có bồ nhí ở câu lạc bộ đó, chơi đến nửa đêm tôi mới về nhà.”

“Sao vợ anh lại nói là anh đi chung với Âu Dương Chiêu? Hơn nữa khi chị ta gọi điện cho Âu Dương Chiêu, anh ta cũng đích thân thừa nhận chuyện này.”

“Các người không biết thôi, vợ tôi có tiếng là cọp cái, hơn nữa nhà mẹ của cô ấy thế lực cũng lớn, tôi không thể đắc tội được, không thể cho cô ấy biết chuyện này, nên khi ra ngoài tôi đều lừa cô ấy là đi gặp khách hàng với ông chủ lớn. Tôi đã hẹn trước với Âu Dương Chiêu từ lâu rồi, nếu vợ tôi gọi điện thoại kiểm tra thì anh ta sẽ nói là tôi đang ở cùng anh ta. Tất nhiên, Âu Dương Chiêu cũng có bồ nhí ở ngoài, hơn nữa không chỉ một người, có lúc bà vợ giáo viên của anh ta cũng gọi điện thoại qua hỏi, anh ta cũng cần tôi nói dối giúp. Chúng tôi xem như giúp đỡ lẫn nhau thôi. Tôi vẫn luôn ở chung với bồ nhí, cho đến nửa đêm mới về nhà, thế nên đêm đó, tôi không hề gặp Âu Dương Chiêu, càng không lái xe thay anh ta.”

Ba người Tần Hán Xuyên, Văn Lệ và Lý Minh nhìn nhau, đều cảm

thấy tên này không giống như đang nói dối.

Văn Lệ hỏi, “Anh đến câu lạc bộ nào? Bạn gái của anh là ai? Chúng tôi cần phải xác thực sự việc.”

Liên Bôn Trì do dự một lúc lâu mới nhỏ giọng nói, “Câu lạc bộ đó rất kín đáo trong một khu dân cư cao cấp phía sau phố Văn Hoa, bồ của tôi tên là Trình Long, biệt hiệu là A Long.”

“A Long?” Ba người Tần Hán Xuyên đều ngẩn ra, “Hóa ra bồ của anh là đàn ông?”

Liêu Bôn Trì thẹn thùng, bẽn lẽn nói, “Các anh đừng nói cho vợ tôi biết nha!”

Ba vị cảnh sát hoàn toàn không còn lời nào để nói.

2

Văn Lệ và Lý Minh đến phố Văn Hoa, tìm thấy câu lạc bộ "đồng tính nam" ẩn giấu trong khu dân cư mà Liêu Bôn Trì nói. Sau khi điều tra cho thấy, những gì Liêu Bôn Trì nói là thật. Tối ngày 24 tháng 4, từ 8 giờ đến nửa đêm, anh ta đều ở trong câu lạc bộ này.

Thời gian anh ta rời khỏi là khoảng 12 giờ 20 phút khuya, lúc này Âu Dương Chiêu đã về nhà, chiếc BMW của anh ta đã nằm trong gara khóa kín. Nên Liêu Bôn Trì không có cơ hội để bỏ con mèo có độc kia lên xe của Âu Dương Chiêu.

Hai người quay lại phòng làm việc của Tổ Trọng án số 2, báo cáo lại tình hình cho Tần Hán Xuyên xong, Lý Minh ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển nói, "Tên Liêu Bôn Trì hại chúng ta lãng phí thời gian mấy ngày."

Văn Lệ nhìn anh nói, "Thật ra cũng không thể nói là đã lãng phí thời gian của chúng ta, ít nhất qua mấy ngày điều tra Liêu Bôn Trì đã có một manh mối vốn chỉ như ẩn như hiện, giờ đã hoàn toàn rõ ràng."

"Manh mối gì?"

"Khách hàng kia."

Lý Minh vỗ tay, "Đúng rồi, nếu đêm đó Liêu Bôn Trì không ở cùng với Âu Dương Chiêu, vậy là một mình Âu Dương Chiêu đi gặp người khách kia. Nếu vậy, người khách hàng này có hiềm nghi rất lớn."

Nhưng anh nhanh chóng nhíu mày lại, "Chúng ta đã điều tra qua tất cả các nhà hàng, địa điểm ăn chơi và những nơi liên quan, nhưng không tìm được nơi mà đêm đó Âu Dương Chiêu tiếp đãi khách hàng. Nơi tiếp khách bàn chuyện làm ăn, đâu có chỗ nào ngoài những chỗ

này, bây giờ các nhà hàng đều gắn máy quay an ninh, sao có thể hoàn toàn tìm không ra dấu vết chứ?"

"Tôi nghĩ đêm đó, có lẽ Âu Dương Chiêu không phải đi gặp khách hàng, mà đi làm chuyện khác, nên hai người không thể tìm được đầu mối ở nhà hàng từng tiếp đãi anh ta. Giống như Liêu Bôn Trì vậy, anh ta ra ngoài gặp tình nhân, nhưng tình nhân của anh ta, chắc chắn là phụ nữ. Quỹ đạo hoạt động của anh ta không nằm ở chỗ nhà hàng khách sạn, mà ở 'kim ốc tàng Kiều'*, đương nhiên hai người tìm không ra rồi." Tần Hán Xuyên suy tư nói, "Lần trước tôi hỏi Cơ Bình Bình, cô ấy cho tôi biết, đêm hôm đó, lúc Âu Dương Chiêu ra khỏi nhà, đúng là đã nói rằng mình có hẹn gặp khách hàng ở bên ngoài để bàn chuyện làm ăn. Nhưng là một người phụ nữ nhạy cảm, cô ấy lại nghi ngờ anh ta ra ngoài mèo mỡ với tình nhân, hơn nữa còn nói Âu Dương Chiêu bao nuôi một người đàn bà khác ở ngoài."

Kim Ốc tàng Kiều: Nói tới việc xây một nơi đẹp, lộng lẫy như nhà bằng vàng để cất giấu mỹ nhân.

"Gặp tình nhân? Có thể lắm." Văn Lệ nhìn thầy mình, ánh mắt có chút bất mãn, như đang trách ông manh mối quan trọng như vậy mà sao đến bây giờ mới nói ra.

Tần Hán Xuyên cười khổ nói, "Lúc đó tôi nghĩ đây chỉ là tính đa nghi của phụ nữ, hơn nữa về sau tra ra được Liêu Bôn Trì và Âu Dương Chiêu cùng đi gặp khách hàng, tôi càng không xem trọng sự nghi ngờ của Cơ Bình Bình về chồng mình. Bây giờ Liêu Bôn Trì đã lộ tẩy rồi, manh mối tình nhân của Âu Dương Chiêu mà Cơ Bình Bình cung cấp, mới nảy ra trong đầu tôi."

"Nếu thật sự là thế thì tình nhân này, rất có khả năng là người cuối cùng tiếp xúc với xe của Âu Dương Chiêu vào đêm đó, vậy cô ta càng đáng để nghi ngờ rồi." Lý Minh phân tích.

Văn Lệ gật đầu nói, “Bây giờ, việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là điều tra rõ tình nhân của Âu Dương Chiêu có tồn tại thật hay không, cô ta là ai, sống ở đâu.”

Lý Minh nói, “Em thấy nếu chúng ta đi hỏi vợ anh ta, có thể sẽ có càng nhiều manh mối hơn.”

Tần Hán Xuyên nói, “Được, để tôi gọi điện thoại cho cô ấy.”

Văn Lệ nhìn ông, biết trong lòng ông có chỗ khó xử, bèn nói, “Thầy, hay để em tự qua đó một chuyến đi, dù sao phụ nữ với nhau dễ nói chuyện hơn, nhất là loại chuyện này.”

Tần Hán Xuyên cảm kích nhìn cô, gật đầu nói, “Cũng được, vất vả cho em rồi.”

Đến chiều, Văn Lệ trở lại Tổ Trọng án số 2, báo cáo với Tần Hán Xuyên, buổi trưa cô đã tìm Cơ Bình Bình để nói chuyện, thật ra Cơ Bình Bình biết chồng mình có người đàn bà khác ở bên ngoài lâu rồi, hơn nữa không chỉ có một người, người khá cố định tên là Phùng Vũ Hân. Âu Dương Chiêu mua một căn hộ trong tiểu khu Phường Thái Bình, bao nuôi cô ta ở đó.

Tần Hán Xuyên nói, “Đi, chúng ta lập tức đi gặp người phụ nữ này.”

Văn Lệ và Lý Minh nhảy lên xe cảnh sát theo ông.

Tiểu khu Phường Thái Bình cách chợ Thanh Long Chủy không xa, xe cảnh sát chỉ cần rẽ một lần trên đường Phường Thái Bình là vào đến tiểu khu. Theo địa chỉ mà Cơ Bình Bình cung cấp, họ đã tìm được người cô gái tên Phùng Vũ Hân.

Cô gái này ước chừng chỉ ngoài hai mươi tuổi, dáng người không cao, làn da trắng mịn, tóc uốn gợn sóng, trông có vẻ rất thời thượng. Thấy ba cảnh sát đến, cô ta mở to mắt, vẻ mặt rất căng thẳng.

Tần Hán Xuyên nhìn Văn Lệ, tỏ ý để cô hỏi.

Văn Lệ hỏi cô gái, “Cô là Phùng Vũ Hân đúng không? Âu Dương

Chiêu có quan hệ gì với cô?”

Đối phương gật đầu, “Tôi đúng là Phùng Vũ Hân, anh ấy… anh ấy là bạn trai của tôi.” Khi nói lời này, giọng cô ta rất nhỏ, mặt ửng đỏ, xem ra cô ta cũng biết nói chồng của người khác thành bạn trai của mình chẳng phải chuyện vẻ vang gì.

“Gần đây anh ta đã xảy ra chuyện, cô biết không?”

“Tôi biết, nghe nói là bị tai nạn xe.”

“Không, anh ta bị một con mèo mà người khác giấu trên xe anh ta cào bị thương, trúng độc mà chết, trên móng vuốt của con mèo đó, bị người ta bôi chất độc chết người. Chúng tôi nghi ngờ đêm 24 tháng 4, người cuối cùng tiếp xúc với xe của anh ta, có hiềm nghi gây án rất lớn.”

Phùng Vũ Hân “ồ” một tiếng, mở to mắt nhìn họ, im lặng đợi Văn Lệ nói tiếp.

Văn Lệ hỏi, “Đêm 24 tháng 4, Âu Dương Chiêu ở chỗ của cô đúng không?”

“Đúng vậy, khoảng 9 giờ tối anh ấy đến, chưa đến 12 giờ thì đi rồi.”

“Vậy đêm đó, cô có từng ngồi lên xe của anh ta không?”

“Không có.”

“Có từng đến gần xe của anh ta không?”

“Cũng không có. Lúc anh ấy đến, vì tránh gây chú ý với người khác, thường để xe lại bãi giữ xe có thu phí ở ngoài tiểu khu, đi bộ vào đây. Đêm đó sau khi anh ấy đến, tôi luôn ở trong nhà với anh ấy, chưa từng xuống dưới, càng không đến bãi giữ xe.”

Tần Hán Xuyên nói, “Nếu là bãi giữ xe có thu phí, chắc sẽ có lắp máy quay chống trộm. Tiểu Lý, cậu lập tức đến bãi giữ xe đó tra thử, có tin gì thì gọi điện thoại qua, chúng tôi ở đây đợi.”

Lý Minh nhận lệnh rồi đi.

Khoảng 15 phút sau, cậu ta gọi điện thoại về, nói đã xem băng ghi hình ở bãi giữ xe đêm đó, trong đó hiển thị 8 giờ 54 phút, Âu Dương Chiêu đã gửi chiếc BMW màu trắng tại bãi giữ xe, thời gian rời khỏi là 11 giờ 46 phút. Trong thời gian xe đậu ở đây, không có người nào đến gần.

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ đều vô cùng bất ngờ, nếu vậy, hiềm nghi của Phùng Vũ Hân cũng đã được loại trừ.

Khi ra về, Phùng Vũ Hân tiễn họ đến cửa, hỏi, "Anh ấy thật sự bị người ta hại chết sao? Các anh có thể tìm ra hung thủ không?"

Văn Lệ nói, "Chúng tôi đã nắm được một vài manh mối, nhất định có thể bắt được hung thủ."

Hốc mắt Phùng Vũ Hân đỏ lên, liền chảy nước mắt, "Người ta đều nói tôi vì tiền mới đến với anh ấy, thật ra, tôi thật lòng yêu anh ấy…"

Văn Lệ nhìn dáng vẻ vừa đáng thương vừa đáng buồn của cô ta, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ âm thầm thở dài.

Khi ra khỏi tiểu khu Phường Thái Bình, mây đen giăng kín, sắc trời ảm đạm, Tần Hán Xuyên dẫn Văn Lệ và Lý Minh vừa về đến cổng Cục Cảnh sát thành phố, một tia sét lóe lên giữa trời, cơn mưa như trút nước đổ ào xuống.

Văn Lệ nhìn thấy ngoài cổng Cục có một chiếc Peugeot màu xám bạc đang đậu, một người đang đứng cạnh chiếc xe, cầm ô đứng trong cơn mưa lớn, như đang đợi người. Mưa quá lớn, Văn Lệ nhìn không được rõ, chỉ thấy hơi quen mắt, Tần Hán Xuyên ở cạnh đột nhiên bật cười ha hả.

Khi xe cảnh sát chạy đến gần cổng, Văn Lệ mới hiểu vì sao thầy lại cười mình, thì ra người cầm ô đứng trong mưa đó chính là Kim Nhất Điền.

Tần Hán Xuyên nhìn đồng hồ, cười nói, "Sắp đến giờ tan tầm rồi,

em tan làm trước đi, đừng để người ta dầm mưa đợi lâu."

Văn Lệ đỏ mặt, bước xuống xe, vừa cúi đầu, đã đứng dưới ô của Kim Nhất Điền, đợi xe cảnh sát của Tần Hán Xuyên chạy vào cổng, cô mới hỏi Kim Nhất Điền, "Mưa lớn thế này, cậu khờ khạo đứng ở đây làm gì vậy?"

Kim Nhất Điền nhìn cô nói, "Đợi chị đó."

Văn Lệ vuốt tóc bên tai bị mưa làm ướt, hỏi, "Đợi tôi làm gì?" '

"Mấy ngày rồi không gặp sư tỷ, nhớ chị thôi." Kim Nhất Điền mở cửa xe nói, "Lên xe đi, mẹ chị đi công tác, chị về nhà cũng không có cơm nóng ăn đâu, để em mời chị ăn tối."

Văn Lệ ngồi vào trong xe, hơi bất ngờ, "Sao cậu biết mẹ tôi đi công tác rồi?"

Kim Nhất Điền vừa khởi động xe vừa nói, "Mẹ chị gọi điện thoại nói với em, bác ấy còn bảo em mấy ngày này phải chăm sóc chị cho tốt."

"Hai người quan hệ tốt quá nhỉ."

"Điều đó là cần thiết mà."

Lúc ăn cơm, Kim Nhất Điền gọi một chai rượu trắng.

Lúc này Văn Lệ mới nhận ra hôm nay anh có vẻ hơi khác thường, bình thường trong thời gian làm việc, anh đều không uống rượu, vậy mà hôm nay từ lúc gặp nhau đến giờ, nụ cười hình thức chưa từng xuất hiện trên mặt anh lần nào. Sắc mặt của anh có vẻ hơi nặng nề.

"Cậu sao vậy?" Cô bất giác thắc mắc, "Xảy ra chuyện gì à?"

Kim Nhất Điền rót một ly, ngửa cổ uống cạn, sau đó lại rót thêm ly nữa, đang định uống, chợt bị Văn Lệ đưa tay ngăn lại. Văn Lệ hỏi, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kim Nhất Điền thở dài, "Em đã tra được tung tích của thiếu nữ mất tích Uông Tiểu Lộ rồi."

"Vậy thì tốt rồi."

“Nhưng đã quá muộn…” Giọng Kim Nhất Điền hơi trầm thấp, “Cô ấy đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Văn Lệ giật mình, “Lần trước chẳng phải cậu nói, khi cô ấy được một khách hàng giàu có đưa ra ngoài, đã thừa dịp bỏ trốn rồi sao?”

“Không, khách hàng kia đã lừa người của hộp đêm Hoàng Triều, Uông Tiểu Lộ đã bị khách hàng kia giết hại.” Sắc mặt Kim Nhất Điền hiện lên vẻ bi phẫn, “Chị biết khách hàng dẫn cô ấy ra ngoài giao dịch là ai không?”

Văn Lệ lắc đầu, chợt nhớ đến chuyện lần trước anh nói với mẹ cô muốn phỏng vấn Phó Thị trưởng Thân, trong lòng khẽ động, “Chẳng lẽ là Phó Thị trưởng Thân?”

Kim Nhất Điền gật đầu, “Chính là tên súc sinh dó.”

Sau lần Kim Nhất Điền và Văn Lệ đến gây chuyện ở hộp đêm Hoàng Triều, anh lại cải trang trà trộn vào hộp đêm vài lần, âm thầm tìm kiếm thiếu nữ mất tích Uông Tiểu Lộ, cuối cùng xác nhận cô không còn ở hộp đêm nữa.

Anh lại nhờ người tìm bảo an của hộp đêm để nghe ngóng, bảo an nói hộp đêm của họ quản lý các tiếp viên rất nghiêm ngặt, đối với người mới vào nghề hay chưa được huấn luyện phục vụ, cho dù là đi vệ sinh cũng có người đi cùng và trông chừng, bao nhiêu năm qua, hộp đêm của họ chưa bao giờ xảy ra chuyện tiếp viên nhảy cửa sổ chạy trốn gì đó.

Cũng tức là, Tổng giám đốc đầu hói kia nói Uông Tiểu Lộ chạy trốn từ cửa sổ lầu hai là nói dối.

Vì sao Tổng giám đốc đầu hói lại nói dối? Uông Tiểu Lộ rốt cuộc rời khỏi hộp đêm Hoàng Triều như thế nào?

Sau khi rời khỏi, cô ấy đã đi đâu?

Kim Nhất Điền thề phải tìm ra lời giải cho câu đố này.

Anh nghĩ má mì đẫy đà kia là người trực tiếp quản lý tất cả các tiếp viên trong hộp đêm, chắc chắn biết rõ Uông Tiểu Lộ đã đi đâu.

Anh quyết định tìm kẽ hở từ chỗ của má mì này.

Anh dò la được má mì kia quê ở vùng nông thôn Giang Tây, có chồng và hai đứa con đang học trung học, người nhà không hề hay biết chị ta ở bên ngoài làm nghề này, chị ta nói với họ rằng, mình làm công việc văn phòng trong thành phố lớn.

Thế là anh dùng di động quay lại cảnh chị ta đưa đẩy với khách hàng trong hộp đêm, mở cho chị ta xem, nói với chị ta, nếu không nói tung tích của Uông Tiểu Lộ ra, anh sẽ gửi đoạn phim này cho chồng chị ta ở Giang Tây.

Má mì sợ hãi, bèn nói thật với anh.

Thì ra Uông Tiểu Lộ không phải nhảy cửa sổ của hộp đêm bỏ trốn. Sau khi cô bị bán vào hộp đêm không lâu, có một khách hàng có sở thích đặc biệt đã nhìn trúng cơ thể còn trinh trắng của cô, bỏ ra một khoản "phí đêm đầu" lớn, định lái xe đưa cô lên núi Thanh Dương đánh "dã chiến". Không ngờ xe chạy đến con đường xi măng ở lưng chừng núi thì Uông Tiểu Lộ nhân lúc khách hàng giảm tốc bẻ lái, đột nhiên mở cửa, nhảy khỏi xe, trốn mất.

Vì chuyện này, về sau khách hàng đó còn chạy về gây gổ với hộp đêm.

Kim Nhất Điền hỏi khách hàng này là ai?

Má mì kia lúc đầu không chịu nói, nhưng không thể cưỡng lại sự bức bách của anh, cuối cùng đã tiết lộ, khách hàng này thật ra chính là Phó Thị trưởng Thân. Ông ta quyền cao chức trọng, không những bản thân lái xe sang, ở nhà đẹp, ngay cả đến hộp đêm tìm gái cũng không phải bỏ tiền túi ra, những người có việc cầu cạnh đã nạp đầy tiền vào

thẻ thành viên vàng của ông ta từ lâu, ông muốn chơi đùa cô gái nào cũng không thành vấn đề. Đừng thấy Phó Thị trưởng Thân đã năm mươi mấy tuổi, lại mập như heo, nhưng "khoản kia" rất tốt, cứ vài ba hôm lại đến hộp đêm, hơn nữa ông ta còn có hai sở thích đặc biệt, một là thích các cô gái còn trinh trắng, hai là thích dẫn họ ra ngoài chơi trò "dã chiến".

Để điều tra lời má mì nói, Kim Nhất Điền đã cố ý lên núi Thanh Dương một chuyến.

Núi Thanh Dương nằm ở vùng ngoại ô phía Đông Bắc thành phố, một con đường quanh co từ chân núi dẫn lên đỉnh núi.

Ở lưng chừng núi, có một hồ chứa nước, đó là nguồn nước uống của cư dân thành phố.

Để phòng có người phá hoại hồ chứa và làm ô nhiễm nguồn nước, phòng quản lý hồ chứa nước đã gắn máy quay giám sát ở cạnh hồ.

Kim Nhất Điền nhét cho nhân viên quản lý hồ chứa hai điếu thuốc, anh ta liền dẫn anh đến phòng quản lý, để anh tự do xem băng ghi hình.

Qua băng ghi hình, Kim Nhất Điền phát hiện, ngày 16 tháng 3, ngày thứ năm Uông Tiểu Lộ bị bán vào hộp đêm, vào lúc hơn 10 giờ tối, một chiếc xe Audi màu đen mang biển số xe công vụ đi qua con đường cạnh hồ chứa, khi đi qua ngọn đèn đường cạnh hồ chứa, qua tấm kính chắn gió trước xe, có thể thấy rõ ràng người lái xe chính là Phó Thị trưởng Thân thường xuất hiện trên truyền hình, ghế phụ lái bên cạnh ông ta có một thiếu nữ, chính là Uông Tiểu Lộ mất tích đã lâu.

Khoảng một tiếng sau, Phó Thị trưởng Thân lại lái chiếc Audi màu đen xuống núi, nhưng lần này thấy rất rõ, trong xe chỉ có một mình ông ta.

Nếu những gì má mì nói là thật, vậy tức là khi Phó Thị trưởng Thân lái xe xuống núi, Uông Tiểu Lộ đã nhảy khỏi xe bỏ trốn rồi.

Nhưng Kim Nhất Điền đã xem qua tất cả những băng ghi hình sau khi Phó Thị trưởng Thân xuống núi, không hề thấy Uông Tiểu Lộ đi qua trước ống kính.

Phải biết rằng núi Thanh Dương địa thế hiểm trở, con đường kia là đường lên xuống núi duy nhất, nếu Uông Tiểu Lộ muốn bỏ trốn, không thể không đi qua con đường này.

Nhưng Kim Nhất Điền không hề thấy cô gái xuất hiện trên con đường đó.

Lúc này Kim Nhất Điền mới nhận ra Phó Thị trưởng Thân đã nói dối với người của hộp đêm, Uông Tiểu Lộ không phải tự mình bỏ trốn, cô ấy chưa từng xuống núi.

Đêm hôm đó, trên núi Thanh Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Uông Tiểu Lộ rốt cuộc đang ở đâu?

Vấn đề này, chỉ có Phó Thị trưởng Thân mới có câu trả lời.

“Cho nên cậu lấy lý do phỏng vấn, nhờ mẹ tôi giới thiệu cho cậu gặp Phó Thị trưởng Thân?” Văn Lệ hỏi Kim Nhất Điền.

Kim Nhất Điền gật đầu nói, “Đúng vậy, một dân thường như em, muốn gặp Phó Thị trưởng Thân hơi khó, đành phải tìm cách từ chỗ mẹ của chị.”

Một hôm gần đến giờ tan tầm, Kim Nhất Điền đến phòng làm việc của Phó Thị trưởng Thân để gặp ông ta.

Lúc này trong phòng làm việc chỉ còn hai người là anh và Phó Thị trưởng Thân.

Phó Thị trưởng Thân không hề nhìn thẳng vào anh, vừa nhìn đồng hồ vừa thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, “Tác giả Kim phải không? Tôi cho anh 10 phút, anh muốn phỏng vấn những gì?”

“Nếu Phó Thị trưởng Thân bận rộn như thế, vậy tôi không lãng phí thời gian nữa.” Kim Nhất Điền đặt ảnh Uông Tiểu Lộ lên bàn làm việc

của ông ta, “Tôi muốn Phó Thị trưởng cho tôi biết, cô gái trong tấm ảnh này, đã đi đâu?”

Phó Thị trưởng sững người, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn anh từ trên xuống dưới, sau đó mới từ từ chuyên ánh mắt lên tấm ảnh trên mặt bàn, vừa nhìn tấm ảnh, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng ông ta nhanh chóng bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế, ngả người ra sau, nói, “Cô gái này là ai? Trông xinh đẹp thật đấy, tiếc là tôi không quen.”

Kim Nhất Điền tiến lên một bước, nhìn ông ta đăm đăm, “Cô gái này tên là Uông Tiểu Lộ, người Giang Bắc, ngày 11 tháng trước bị người của xã hội đen bán vào hộp đêm Hoàng Triều làm tiếp viên, tối ngày 16 tháng trước, cô ấy bị một khách hàng dẫn lên núi Thanh Dương, sau đó đã mất tích.”

Phó Thị trưởng Thân khoanh tay trước ngực, lạnh lùng hỏi, “Chuyện này có liên quan đến tôi sao?”

“Theo tôi được biết, người đưa cô ấy ra ngoài khiến cô ấy mất tích, chính là Phó Thị trưởng Thân.”

“Láo toét! Có người nào nói chuyện như anh không hả?”

Phó Thị trưởng đập bàn, khiến tách trà nảy lên, “Tôi đường đường là một Phó Thị trưởng, sao có thể làm ra loại chuyện này?”

Kim Nhất Điền biết ông ta chỉ là ngoài mạnh trong yếu, bèn lấy điện thoại ra, mở băng ghi âm má mì của hộp đêm Hoàng Triều vạch tội Phó Thị trưởng Thân, sau đó lại mở ảnh chụp Phó Thị trưởng Thân và Uông Tiểu Lộ ngồi chung xe mà máy quay giám sát hồ chứa nước trên núi Thanh Dương ghi lại được, cho ông ta xem.

“Anh muốn thế nào?” Phó Thị trưởng Thân thấp giọng lại, ánh mắt trở nên hung ác, “Có tin tôi cho anh chết không?”

Kim Nhất Điền nói, “Tôi là người viết tiểu thuyết, còn là thám tử tư, tôi nhận được ủy thác tìm kiếm tung tích của cô gái này, sống phải

thấy người, chết phải thấy xác. Ông chỉ cần cho tôi biết tung tích của cô gái này, tôi sẽ đi ngay lập tức, chỉ cần ông nói thật, tôi đảm bảo sau này tuyệt đối không làm khó ông.

Nhưng nếu muốn giở trò, vậy tôi cho ông biết, mọi chứng cứ phạm tội của ông, tôi đều đã sao chép lại và lưu trong hộp thư điện tử, trong vòng 24 tiếng tôi mà không đăng nhập vào hộp thư, băng ghi âm và hình ảnh sẽ được tự động gửi đến hộp thư tố giác của tỉnh, thành, Ủy ban Kiểm tra và Kỷ luật Trung ương."

Phó Thị trưởng đứng bật dậy khỏi ghế, hung hăng trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt lộ ra sát khí đáng sợ.

Kim Nhất Điền đứng đối diện trước bàn làm việc, không chút nao núng mà nhìn lại ông ta.

Một lúc sau, cuối cùng Phó Thị trưởng Thân cúi đầu, ngồi xuống ghế, "Anh chỉ muốn biết tung tích của cô ta thật sao?"

"Phải. Tôi nhận ủy thác của người khác, cần phải hoàn thành việc cho người ta."

"Được, vậy tôi nói cho anh biết, cô gái đó đã chết rồi."

"Cái gì? Đã chết?" Kim Nhất Điền rùng mình.

Phó Thị trưởng Thân gật đầu, "Đúng vậy. Trên đỉnh núi Thanh Dương có một ngôi nhà nhỏ, đó là nơi cao nhất thành phố, đứng trên đó nhìn xuống có thể thấy được cảnh thành phố lên đèn. Tôi thích đưa đàn bà lên đó. Đêm đó, tôi dẫn cô gái này đến ngôi nhà kia, không ngờ tính tình cô ta lại quyết liệt như vậy, liều mạng phản kháng, còn đạp vào hạ bộ tôi một cú. Tôi thẹn quá hóa giận, xô mạnh cô ta một cái, không ngờ cô ta đứng không vững, ngả người ra sau, ngã xuống vách núi. Vách núi đó cao mấy chục mét, ngã xuống còn sống được sao? Tôi gọi vài tiếng, không có hồi âm, biết cô ta không xong rồi, thấy hơi sợ, nên vội vàng lái xe xuống núi. Sợ hộp đêm tìm tôi đòi người, nên dứt khoát cắn ngược lại, nói cô gái của họ không giữ quy củ, nửa đường đã

nhảy khỏi xe bỏ trốn…”

“Ông là đồ súc sinh, hóa ra cô ấy bị ông giết hại!”

Kim Nhất Điền không nén được phẫn nộ trong lòng, lao lên bàn làm việc, tóm lấy cổ áo của Phó Thị trưởng Thân, trừng mắt tức giận, trong mắt có sát ý lay động.

Phó Thị trưởng Thân sợ đến tái mặt, “Anh… anh muốn làm gì? Chúng ta đã nói rồi, chỉ cần tôi nói thật, anh sẽ không gây rắc rối cho tôi mà.”

“Súc sinh, ông đi chết đi!”

Kim Nhất Điền không nhịn được, người xưa nay không bao giờ sử dụng bạo lực, lần đầu tiên vung nắm đấm lên, “bịch” một cái, giáng mạnh xuống mặt của Phó Thị trưởng Thân.

Phó Thị trưởng Thân nhất thời hoa mắt, máu mũi chảy ra.

Kim Nhất Điền xô ông ta ngã ngồi lên ghế, tức giận bỏ về.

Anh lái xe lên đỉnh núi Thanh Dương, trên đó quả nhiên có một ngôi nhà dạng đình nghỉ mát, bên dưới là vách núi dốc.

Anh dùng dây thừng buộc mình với cột đá của đình nghỉ mát, men theo vách núi từ từ trượt xuống, trong bụi cỏ sum suê trên vách núi, không thấy thi thể của Uông Tiểu Lộ. Khi xuống đến đáy của vách núi, nhìn thấy trên đá có một mảng vết máu lớn loang lổ, đã bị khô thành màu đen. Cách đó không xa, có vài con chó hoang như sói đói, trừng đôi mắt tham ăn nhìn về phía anh.

Đừng nói là thi thể ngã từ trên đỉnh núi xuống, dù là người sống ở đây một lúc, sợ là sẽ bị mấy con chó đói này ăn mất.

“Kết quả này, cậu đã nói cho người ủy thác, bà lão Trình ở thành phố Giang Bắc biết hay chưa?” Văn Lệ đợi Kim Nhất Điền nói xong, im lặng một hồi, lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa, kết quả thế này, em không biết phải làm sao mở miệng

nói với bà ấy.” Kim Nhất Điền nốc một ly rượu xuống cổ họng như đang muốn dập đi ngọn lửa phẫn nộ trong lòng.

“Chứng cứ phạm tội của Phó Thị trưởng Thân, cậu vẫn còn giữ chứ?”

“Tất nhiên rồi, mỗi một câu ông ta nói, em đều ghi âm lại.”

“Vậy cậu định làm gì?” Văn Lệ nhìn chằm chằm anh hỏi, “Giao nộp bằng chứng phạm tội của ông ta cho Ủy ban Kỷ luật hả?”

Kim Nhất Điền lắc đầu, “Chống lại tội phạm, là việc của cảnh sát các chị. Em chỉ là một thám tử tư nhỏ, chỉ có trách nhiệm với người ủy thác, có câu ‘không có lợi thì không dậy sớm’*, việc không ai ủy thác em làm, em nhất định sẽ không chạy đi làm không công.”

Không có lợi thì không dậy sớm (thành ngữ Trung Quốc): Việc dậy sớm thường rất khổ, nếu không phải vì công việc làm ăn sinh ra nhiều lợi nhuận thì chẳng ai muốn dậy sớm cả.

Văn Lệ nhìn anh tức tối nói, “Chẳng lẽ cậu định cứ thế bỏ qua cho ông ta?”

“Em đã hứa với Phó Thị trưởng Thân, chỉ cần ông ta nói thật, nói chân tướng mà em muốn biết ra, em sẽ không làm khó ông ta nữa.” Kim Nhất Điền nói, “Sở dĩ em giữ lại những chứng cứ kia, là đảm bảo cho an toàn bản thân thôi. Nếu sau này ông ta không trả thù em, tự nhiên em sẽ không sử dụng đến những chứng cứ này, nếu ông ta giở trò, vậy em cũng chừa cho mình một con đường lui. Nhưng tục ngữ có câu rất hay, trời tạo nghiệt có thể tha, người tạo nghiệt không thể sống. Bây giờ chính phủ ra sức chống tham nhũng như thế, người không hề biết chừng mực như ông ta, mất chức vào tù chỉ là chuyện sớm muộn.”

Kim Nhất Điền muốn rót rượu tiếp, phát hiện chai rượu đã bị Văn Lệ giấu đi.

Anh cười khổ nói, “Còn chưa kết hôn mà, sao đã bắt đầu quản lý em rồi?”

“Cái đầu cậu, ai thèm quản lý cậu?” Văn Lệ cười nói, “Tôi sợ cậu uống nhiều, không lái xe về được thôi.” Còn chưa dứt lời, di động đã đổ chuông.

Mặt Kim Nhất Điền tái mét, “Đừng có nói với em, lại là thầy của chị gọi đấy!”

Văn Lệ nhìn qua, đúng thật là điện thoại của thầy, áy náy cười với Kim Nhất Điền, sau đó đi sang một bên nhận cuộc gọi.

Trong điện thoại Tần Hán Xuyên nói, lúc nãy phòng trực ban của Đội Hình sự nhận được cuộc gọi báo án của người dân, nói là dưới chân Cầu Sắt ở đường Y Phố, phát hiện một cô gái điên ngã trên mặt đường, không động đậy, không biết có phải chết rồi không. Trên cổ và mặt của cô ta đều có vết cào, người báo án nghi ngờ có liên quan đến ác ma móng tay độc giết người đang khiến lòng người hoang mang thời gian gần đây. Đúng lúc Tần Hán Xuyên có công chuyện chạy xe đến đường Y Phố, nên đã qua đó trước.

Ông gọi Văn Lệ nhanh chóng đến hiện trường vụ án, đồng thời thông báo Lý Minh dẫn theo nhân viên điều tra dấu vết và bác sĩ pháp y cùng đến.

Văn Lệ cúp máy, lấy áo khoác trên lưng ghế mặc vào, nói với Kim Nhất Điền, “Dưới chân Cầu Sắt ở đường Y Phố, nghi là xảy ra án mạng, thầy gọi tôi đến hiện trường ngay.”

“Không phải chứ!” Kim Nhất Điền nhăn nhó nói, “Sao lần nào em ở cùng chị, cũng có vụ án xảy ra vậy?”

Văn Lệ nói, “Đây chỉ là ảo giác của cậu thôi, thật ra khi cậu không ở cùng với tôi, càng có nhiều vụ án xảy ra hơn.”

Kim Nhất Điền đứng dậy thanh toán, nói, “Đi thôi, em lái xe chở chị

qua đó.”

Văn Lệ nhìn anh, nói, “Thôi đi, cậu vừa uống rượu mà đòi lái xe, để tôi lái cho.”

Kim Nhất Điền đành phải ngồi vào vị trí phụ lái, Văn Lệ vừa gọi điện thoại cho Lý Minh vừa khởi động xe, phóng đến đường Y Phố.

Trời vẫn mưa lâm râm, người qua lại trên phố rất ít.

Khi Văn Lệ lái chiếc Peugeot đến đường Y Phố đã là 8 giờ 50 phút tối.

Dưới chân Cầu sắt nối liền đường Y Phố và đập Trường Giang, có một chiếc xe hơi màu đen, Văn Lệ nhìn biển số xe, nhận ra đó là xe của thầy.

Cô bước xuống xe, thấy Tần Hán Xuyên đang đứng đầu cầu gần đập Trường Giang, ở đó có Cầu Sắt che chắn, nên không bị ướt mưa.

Một cô gái đang nằm trên mặt sàn xi măng trước mặt Tần Hán Xuyên, tuổi tác không lớn, trên người mặc chiếc váy không rõ là màu gì, đi chân trần, toàn thân dơ dáy, cơ thể cuộn lại, hai tay giơ về phía trước, trên mặt và cổ bẩn thỉu có vết cào còn mới, rất rõ.

Văn Lệ đi qua hỏi, “Thầy, tình hình thế nào ạ?”

Tần Hán Xuyên lắc đầu nói, “Đã chết rồi. Nhìn qua thì nguyên nhân tử vong không khác các vụ án trước là mấy. Tôi đã hỏi người xung quanh, cô ấy là một người điên, lang thang quanh khu này hơn một tháng rồi.”

Văn Lệ đến gần thi thể của cô gái nhìn thử, hai bàn tay của cô ấy, vì giơ về phía lối đi, không biết bị xe cộ qua lại cán qua, không nhìn ra được hình dạng nữa.

Kim Nhất Điền cũng đi theo, nhìn mặt của cô gái kia, bỗng giật mình “a” lên một tiếng.

Văn Lệ hỏi, “Sao vậy?”

Kim Nhất Điền lấy ảnh thiếu nữ mất tích Uông Tiểu Lộ ra đặt cạnh thi thể, "Đây… đây không phải Uông Tiểu Lộ sao?"

Tần Hán Xuyên và Văn Lệ ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú, tuy nạn nhân lôi thôi, nhếch nhác, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, đúng là thiếu nữ trong ảnh.

Kim Nhất Điền ngẫm nghĩ rồi nói, "Chắc là sau khi bị Phó Thị trưởng Thân đẩy xuống núi, cô ấy không chết, nhưng phần đầu va trúng đá, bị thương, cộng thêm kinh sợ quá độ, dẫn đến tinh thần thất thường, trở thành người điên, sau đó lang thang đến đây…"

Văn Lệ gật đầu, "Chắc là vậy."

Tần Hán Xuyên nhíu mày hỏi, "Hai người biết cô gái này ư?"

Văn Lệ nhìn Kim Nhất Điền, thấy anh khẽ gật đầu, bèn nói lại chuyện Kim Nhất Điền nhận được ủy thác điều tra tung tích của thiếu nữ Uông Tiểu Lộ ra.

Tần Hán Xuyên nghe xong, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, nhìn thi thể trên mặt đất trầm ngâm nói, "Chẳng lẽ cái chết của cô gái này, lại có liên quan đến Phó Thị trưởng Thân?"

Văn Lệ nói, "Không phải không có khả năng này, dù sao cô gái này mà còn sống, lỡ như tỉnh táo lại, sẽ trở thành người uy hiếp lớn nhất đến ông ta. Ông ta vốn cho rằng cô gái mất tích này đã ngã xuống vách núi chết rồi, nhưng lại vô tình phát hiện ra cô ấy vẫn còn sống, hiển nhiên sẽ muốn hạ độc thủ với cô ấy…"

Kim Nhất Điền vẫn im lặng từ nãy đến giờ, anh ngồi xổm trước thi thể Uông Tiểu Lộ, nhìn hai tay bị bánh xe cán nát, chân mày nhíu chặt, dường như gặp phải vấn đề nan giải nào đó.

Anh nhìn rất lâu, còn muốn đưa tay động vào ngón tay bị cán của Uông Tiểu Lộ, nhưng bị Tần Hán Xuyên ngăn lại.

"Đừng đụng vào thi thể!" Tần Hán Xuyên nghiêm mặt nói, "Trước

khi nhân viên điều tra dấu vết và bác sĩ pháp y đến, những người không liên quan không được đụng vào thi thể, tránh phá hỏng hiện trường, gây rắc rối cho công tác điều tra của cảnh sát."

Ông cố ý nhấn mạnh bốn chữ "người không liên quan", Kim Nhất Điền hiểu ý của ông, không nói gì cả, gật đầu, lui ra cách xa thi thể vài mét.

Không lâu sau, hai chiếc xe cảnh sát và một chiếc xe pháp y hú còi chạy đến, Lý Minh nhảy xuống xe, phía sau là hai người của Tổ Trọng án và bác sĩ pháp y Tào Siêu, công tác khám xét hiện trường bắt đầu được triển khai.

Nơi thi thể ngã xuống là chân Cầu Sắt ở đầu đập Trường Giang, cách đường Y Phố khá xa, cộng thêm từ trưa đến giờ trời vẫn luôn đổ mưa, người qua lại trên phố rất ít, nên không nhiều người để ý đến cô gái điên này.

Văn Lệ đi hỏi xung quanh, đều nói không biết cô gái này ngã xuống chết vào lúc nào. Cô gái điên đấy thường đi lang thang quanh khu này, có lúc sẽ nằm ngủ trên đường lớn, nên khi cô ấy nằm dưới Cầu Sắt, mọi người đều tưởng cô ấy đang ngủ, không để ý nhiều. Nếu không phải có xe cảnh sát chạy đến, cả đám người cũng không biết ở đây có người chết.

Đã tìm được người gọi điện thoại báo án, là nhân viên giao than của một nhà máy sản xuất than tổ ong trên đập Trường Giang. Nhân viên giao than nói, khoảng 8 giờ tối, anh ta vừa giao xong một xe than, đang kéo xe đội mưa trở về, đi ngay qua dưới chân Cầu Sắt, phát hiện một cô gái nằm bất động ở đó.

Anh ta biết cô gái này bị điên, cho rằng cô đang ngủ, cũng không để ý nhiều, nhưng khi đi ngang qua người cô gái, liếc thấy trên mặt và cổ của cô ấy có mấy vết cào rướm máu, chợt nhớ đến ác ma móng tay độc giết người trong lời đồn, cảm thấy sờ sợ, bèn lấy di động ra báo cảnh

sát.

Đợi cảnh sát hỏi nhân viên giao than xong, Kim Nhất Điền chen lên hỏi, “Khi anh phát hiện cô gái này nằm ở đây, có phải cô ấy nằm với tư thế như bây giờ không? Hai tay giơ về phía trước phải không?”

Nhân viên giao than quay đầu lại nhìn thi thể, lắc đầu nói, “Cái này thì tôi không nhớ rõ.”

Kim Nhất Điền hỏi, “Vậy khi anh phát hiện ra thi thể, hai bàn tay của cô ấy, đã bị xe hơi cán nát chưa?”

Nhân viên giao than lắc đầu nói, “Cái này, chắc là không, nếu lúc đó thấy tay của cô ấy bị cán ra thế này, tôi sẽ biết chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, sẽ không do dự lâu như thế mới gọi điện thoại báo án. Anh nhìn tay của cô ấy đưa ra đường thế kia, chắc là sau đó bị xe qua lại cán thành ra vậy.”

Bác sĩ pháp y Tào Siêu bận rộn một hồi, vừa tháo găng tay vừa báo cáo với Tần Hán Xuyên, kiểm tra ra được dịch độc rắn hổ mang trong vết cào trên người nạn nhân. Nguyên nhân tử vong giống với các vụ án trước, đều là sau khi độc rắn hổ mang đi vào hệ tuần hoàn máu, suy tim mà chết. Thời gian tử vong, ước chừng từ 6 giờ đến 7 giờ tối. Độc rắn hổ mang sau khi đi vào hệ tuần hoàn máu của con người, thường trong khoảng một tiếng sẽ khiến người đó tử vong. Từ đó có thể suy đoán, thời gian cô gái này bị cào, nằm trong khoảng từ 5 giờ đến 6 giờ chiều hôm nay.

Cuối cùng lão Tào nói, “Trước mắt thông tin tôi có được từ thi thể chỉ có bấy nhiêu.”

Tần Hán Xuyên nói với Tào Siêu, “Lão Tào, vất vả rồi!” Sau đó gọi Lý Minh đến, nói, “Cậu đi xung quanh hỏi thử, xem từ 5 giờ đến 6 giờ chiều hôm nay, có ai nhìn thấy cô gái điên này có hành vi giằng co cào cấu với người khác hay không.”

Lý Minh đi hỏi một lúc, quay về báo cáo nói, người ở các cửa hàng

xung quanh đều nói không để ý đến chuyện này. Vì từ 5 giờ đến 6 giờ chiều, trời đang mưa rất lớn, những người đi trên phố đều bị ướt mưa, chạy tán loạn, đâu có tâm tư để ý đến động tĩnh của một người điên.

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, "Vậy cũng phải, hung thủ chọn thời gian này để gây án, xem ra đã có dự tính từ trước. Nếu chọn lúc bình thường để gây án, ban ngày ban mặt mà vô duyên vô cớ cào bị thương một cô gái điên, nhất định sẽ khiến người qua đường nghi ngờ. Chọn lúc trời mưa xối xả, mọi người đang chạy tán loạn tìm nơi trú mưa, tự nhiên sẽ không ai chú ý đến."

Văn Lệ bận rộn ở hiện trường một hồi, chợt nhớ đến Kim Nhất Điền, khi quay đầu lại nhìn, thấy anh đang ngồi trên bậc thềm của một tiệm sửa điện thoại đã đóng cửa, bên ngoài dây cách ly của cảnh sát, ngẩn người nhìn cảnh sát đang làm việc ở hiện trường.

Văn Lệ biết anh đang đợi mình tan làm, trong lòng thấy ấm áp, đi đến ngồi xuống cạnh anh, thở hắt ra nói, "Đã khuya lắm rồi, cậu không cần đợi tôi, về trước đi, tôi không biết phải ở đây đến khi nào nữa."

Kim Nhất Điền bỗng nhiên đứng dậy, không hề nhìn cô, ánh mắt dán chặt vào thi thể đang nằm trong vòng dây cách ly của cảnh sát.

"Có một nghi điểm, cảnh sát các chị có chú ý thấy không?" Anh nói.

"Nghi điểm gì?" Văn Lệ sững sờ.

Kim Nhất Điền nói, "Tay của Uông Tiểu Lộ."

"Tay cô ấy làm sao?"

"Bị xe cán nát rồi."

"Đúng vậy, khi cô ấy chết, giơ tay ra mặt đường, nên mới bị xe chạy qua cán thành thế kia."

"Chị không thấy sao, thi thể của cô ấy co lại, cho thấy trước khi chết, chắc chắn đã bị co giật đau đớn, vậy khi cô ấy chết, hai tay đáng ra phải ôm ngực, hoặc ôm chặt cơ thể, tóm lại, nên dán chặt vào người

mới phải, chứ không phải đưa ra phía trước một cách kỳ lạ thế này. Còn nữa, bàn tay của cô ấy chỉ đưa ra mặt đường có một chút, xe chạy bình thường không thể nào cán trúng tay cô ấy được, trừ phi có người cố ý lái xe cán qua tay cô ấy."

"Ý của cậu là, khi cô ấy chết, tay vốn dán chặt vào người, sau khi chết có người cố ý kéo tay cô ấy đặt lên mặt đường, sau đó lái xe cán qua?"

"Chính là ý này."

"Vì sao người ta phải làm vậy?"

"Nguyên nhân trong đó, em đã nghĩ ra rồi, nhưng bây giờ chưa thể nói."

Văn Lệ bật cười, "Cố ý ra vẻ thần bí cơ đấy."

Kim Nhất Điền nói, "Chị có thể dẫn em đi gặp bác sĩ pháp y một chút không, em có vài câu muốn hỏi ông ấy."

"Không được." Văn Lệ lắc đầu, cô quay dầu nhìn Tần Hán Xuyên đang bận rộn ở hiện trường, cảm thấy hôm nay thầy hơi nóng tính, lúc nãy đã nói người không liên quan không được vào hiện trường, nếu dẫn Kim Nhất Điền đi gặp bác sĩ pháp y, cô sợ thầy sẽ nổi giận tại chỗ mất.

Kim Nhất Điền nói, "Vậy cũng không sao. Chị đi hỏi bác sĩ pháp y giúp em, nọc rắn hổ mang sau khi bôi lên móng tay, phải làm sao mới có thể rửa sạch sẽ?"

Văn Lệ không biết anh đang muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu, nói, "Tôi qua đó hỏi thử."

Cô đến cạnh bác sĩ pháp y Tào, hỏi ông câu Kim Nhất Điền vừa nói.

Tào Siêu nói, "Chất cực độc như nọc rắn hổ mang mà bôi lên móng tay, muốn rửa sạch sẽ là việc rất rắc rối, tốt nhất là đến hiệu thuốc mua nước tẩy trùng chuyên dụng mà rửa."

“Vâng, em hiểu rồi.” Kim Nhất Điền nghe Văn Lệ thuật lại lời của bác sĩ pháp y xong, gật đầu nói, “Tốt nhất chị hãy bảo bác sĩ pháp y hóa nghiệm móng tay của nạn nhân xem sao.”

Văn Lệ nói, “Cậu nói vậy khác nào không nói, mười đầu ngón tay của nạn nhân đã bị cán rồi, tìm đâu ra móng tay nữa.”

Kim Nhất Điền nhìn về phía Tần Hán Xuyên, thò tay vào túi quần jeans của mình, lấy ra một cục khăn giấy nhỏ, mở ra, bên trong là nửa mẩu móng tay dính máu.

“Cái này, lúc nãy ở hiện trường, nhân lúc thầy của chị không chú ý, em lấy ở chỗ thi thể, là móng tay của Uông Tiểu Lộ. Chị đem cho bác sĩ pháp y, trên xe pháp y có thiết bị, chắc sẽ kiểm tra ra nhanh thôi.”

“Cậu làm vậy là phá hoại hiện trường đấy, biết không?”

Văn Lệ trừng mắt nhìn anh, nhưng vẫn nhận lấy mẩu móng tay bọc trong khăn giấy kia, đem giao cho lão Tào, chỉ nói mình lấy được trên thi thể của Uông Tiểu Lộ.

Hơn 11 giờ đêm, mưa cuối cùng cũng tạnh, ánh đèn đường tối mờ, lạnh lẽo, không thấy người nào trên đường. Công tác kiểm tra hiện trường án mạng dưới Cầu Sắt cũng sắp kết thúc.

Tần Hán Xuyên gọi người của Tổ Trọng án số 2 tập trung lại, nghiêm mặt nói, “Ngày 11 tháng 3 Hà Khánh Quốc bị móng tay độc cào chết, đến ngày 27 tháng 3 Dương Như Thành cũng bỏ mạng vì móng tay độc, ngày 17 tháng 4 ăn mày Mũi Loét phát độc chết ở chợ Thanh Long Chủy, đến ngày 25 tháng 4 Âu Dương Chiêu chết dưới vuốt mèo dính độc, giờ lại thêm cô gái tên Uông Tiểu Lộ này chết vì độc rắn hổ mang, tổng cộng đã chết bao nhiêu người rồi? Đã chết năm người rồi! Đều là trúng cùng một loại độc rắn, thủ pháp gây án tương tự nhau, người dân cũng bị tên ma vương móng độc này làm cho hoang mang, tin đồn tứ phía, lãnh đạo thành phố cũng mấy lần đưa ra chỉ thị quan trọng, yêu cầu nhanh chóng phá án, trả lại cho người dân thành phố

Thanh Dương chúng ta môi trường sống yên ổn và an toàn. Vụ án này, nếu không phá được trước khi xuất hiện nạn nhân tiếp theo, vậy thì chúng ta không cần phải mặc cảnh phục nữa, về nhà chăm con hết đi."

Lời Tổ trưởng nói, khiến mọi người đều rơi vào im lặng.

Các vụ án tưởng chừng như không liên quan gì đến nhau trên thực tế lại là vụ giết người liên hoàn có quan hệ chặt chẽ, cộng thêm cô gái nằm dưới chân Cầu Sắt này, đã là người thứ năm mất mạng dưới móng vuốt độc, còn Tổ Trọng án bận rộn suốt hai tháng, nhưng vẫn không có chút đột phá nào, chỉ có thể nhìn số người bị hại tăng lên, công tác điều tra của cảnh sát vẫn không có đầu mối.

Đây là việc chưa từng xảy ra từ khi thành lập Tổ Trọng án số 2, cũng là việc khiến toàn thể tổ viên cảm thấy nhục nhã.

Tần Hán Xuyên nhìn mọi người, giọng điệu ôn hòa nói, "Bây giờ vụ án Uông Tiểu Lộ này, chúng ta đã nắm được vài manh mối, tình hình cụ thể, để Văn Lệ nói với mọi người."

Văn Lệ đứng dậy, kể lại từ đầu đến cuối việc Kim Nhất Điền được bà lão Trình ủy thác tìm kiếm tung tích của thiếu nữ Uông Tiểu Lộ.

Nghe xong, Lý Minh là người đầu tiên phát biểu, "Vụ án này, chắc không liên quan đến Phó Thị trưởng Thân đấy chứ?"

Tần Hán Xuyên không trả lời, chỉ hỏi, "Mọi người thấy sao?"

Các tổ viên nghĩ ngợi một lúc, đều tán đồng với lời Lý Minh nói.

Lý Minh lại nói tiếp, "Tất nhiên, người ta là Phó Thị trưởng, không thể đích thân ra tay giết người diệt khẩu được, nhưng thuê kẻ giết người, tôi thấy có khả năng lắm."

Văn Lệ cũng thấy có lý, "Thầy, hay là chúng ta bắt đầu điều tra từ chỗ Phó Thị trưởng Thân đi."

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, "Đây có thể là một hướng điều tra. Nhưng Phó Thị trưởng Thân là ủy viên thường trực của Đảng ủy thành

phố, có vị trí quan trọng ở thành phố Thanh Dương, không phải người mà chúng ta muốn điều tra là có thể điều tra được. Tôi phải báo cáo với Đội trưởng và Cục trưởng trước, xem lãnh đạo sắp xếp thế nào. Trước khi trên chưa hạ lệnh xuống, nghi ngờ với Phó Thị trưởng Thân, mọi người không được truyền ra ngoài. Ngày mai đi làm, Văn Lệ phụ trách thông báo cho người nhà nạn nhân, các đồng chí khác đi điều tra vòng ngoài trước, đợi bên trên có chỉ thị rõ ràng, chúng ta mới hành động tiếp."

"Lão Tần, có phát hiện mới!"

Bác sĩ pháp y Tào đột nhiên nhảy từ trên xe pháp y xuống, "Lúc nãy Văn Lệ lấy được nửa mẩu móng tay trên người nạn nhân, tôi đem lên xe pháp y tức tốc hóa nghiệm và kiểm tra, phát hiện trên móng tay này có nọc rắn hổ mang, hơn nữa qua đối chiếu bước đầu, vết cào trên người nạn nhân, đồng nhất với chiều rộng của móng tay cô ấy, và mặt trong của móng tay phát hiện ra một ít tổ chức da mặt của nạn nhân, nên kết luận cuối cùng của tôi là, cô ấy đã bị móng tay của chính mình cào thương dẫn đến tử vong."

"Cái gì?" Người của Tổ Trọng án số 2 nghe xong, đều ngẩn ra. Lý Minh không tin được nói, "Chẳng lẽ cô ấy tự sát?" "Không, không thể là tự sát." Người nói câu này là Kim Nhất Điền.

Không biết từ lúc nào, anh đã đứng phía sau mọi người, "Người điên không thể có nọc rắn được, càng không thể bôi chất cực độc như nọc rắn hổ mang lên móng tay của mình, có người bôi độc rắn lên móng tay của cô ấy, vì trên người cô ấy có chấy, rất ngứa, tự mình giơ tay gãi, kết quả gãi rách da, trúng phải độc rắn. Hơn nữa tôi biết, sau khi cô ấy chết, hung thủ từng xuất hiện ở hiện trường."

Tần Hán Xuyên hỏi, "Sao cậu biết được?"

"Uông Tiểu Lộ co giật mà chết, khi chết toàn thân co lại, theo lý mà nói, hai tay của cô ấy nên co lại trước ngực, hoặc ôm lấy thần mình, có

phải vậy không bác sĩ pháp y Tào?"

Bác sĩ pháp y Tào gật đầu nói, "Thông thường là như vậy, hai tay của cô ấy nên dán lên người mới bình thường."

Kim Nhất Điền nói, "Nhưng khi chúng ta nhìn thấy nạn nhân, hai tay của cô ấy lại giơ về phía trước, cho thấy điều gì? Chỉ có thể cho thấy, sau khi cô ấy chết, có người từng đụng vào thi thể, kéo tay cô ấy giơ về phía trước, để bàn tay lên mặt đường."

Lý Minh hỏi, "Vì sao hung thủ phải làm vậy?"

"Rất đơn giản, hung thủ muốn lái xe cán qua, cán nát hai bàn tay của nạn nhân, hành động này vốn sẽ khiến cảnh sát nghi ngờ, nhưng nếu hung thủ kéo tay của nạn nhân đến đường xe cơ giới bên ngoài lối dành cho người đi bộ, thì sẽ tạo cho người khác một ảo giác, nghĩ rằng tay của nạn nhân giơ ra khỏi lối cho người đi bộ nên mới bị xe cộ qua lại cán trúng."

Lý Minh vẫn không hiểu, "Vậy mục đích hung thủ làm vậy là gì?"

"Vì hung thủ không muốn cảnh sát biết trên ngón tay của cô gái này có bôi độc rắn, cũng không muốn để cho cảnh sát biết cô ấy tự cào chết mình. Muốn đạt được mục đích này, thật ra còn một cách đơn giản hơn, chính là rửa sạch độc rắn trên móng tay của nạn nhân, nhưng muốn rửa sạch chất cực độc này một cách triệt để, phải đến hiệu thuốc mua dung dịch tẩy rửa chuyên dụng, hung thủ không có thời gian đến hiệu thuốc mua những thứ này, trong lúc cấp bách, chỉ có thể nghĩ ra cách cán nát mười ngón tay của nạn nhân, để cảnh sát không cách nào tìm ra dấu vết từ ngón tay của cô ấy. Nhưng thật không may, mười ngón tay của Uông Tiểu Lộ vẫn chưa bị cán nát hoàn toàn, tôi vẫn tìm ra được nửa mẩu móng tay còn sót lại trên ngón tay máu thịt mơ hồ kia, chính là nửa mẩu móng tay mà Văn Lệ đưa cho bác sĩ pháp y Tào đi làm hóa nghiệm."

Mọi người đều bị suy luận chặt chẽ đặc sắc của anh thuyết phục,

vừa nghe vừa âm thầm gật đầu. Văn Lệ hỏi, “Nhưng vì sao hung thủ lại phải làm vậy? Chẳng lẽ chỉ để che giấu việc Uông Tiểu Lộ tự cào thương mình dẫn đến tử vong?”

“Không, hẳn là không đơn giản như thế. Nếu mục đích thật sự của hung thủ là giết chết Uông Tiểu Lộ, vậy thì mục đích của hắn đã đạt được rồi, việc cô ấy tự cào mình hay bị người khác cào chết, không ảnh hưởng nhiều đến hung thủ. Sở dĩ hung thủ mạo hiểm như vậy, làm ra hành động không hợp lẽ thường, chắc chắn có nguyên nhân quan trọng. Theo tôi suy đoán, nếu kế hoạch của hắn thành công, nhất định sẽ che giấu được manh mối quan trọng nào đó trước mặt cảnh sát.”

“Đó là manh mối gì?”

Kim Nhất Điền lắc đầu, “Cái này tôi cũng không biết. Nhưng tôi đề nghị cảnh sát ngày mai hãy tập trung hỏi thăm các cửa hàng xung quanh Cầu Sắt, vì hung thủ muốn kéo hai tay của thi thể ra ngoài, lại còn lái xe cán qua, tôi đoán ít nhất phải mất vài phút hoặc lâu hơn, mới có thể hoàn thành, nên rất có thể bị người xung quanh nhìn thấy.”

Văn Lệ nhìn thầy, thấy gương mặt ông căng ra, cô bất giác hơi căng thẳng, sợ thầy sẽ trách Kim Nhất Điền nhiều chuyện. Nhưng sắc mặt của Tần Hán Xuyên dịu xuống rất nhanh, vỗ vai Kim Nhất Điền nói, “Tốt lắm, cảm ơn tác giả Kim đã nhắc nhở, ngày mai chúng tôi nhất định sẽ đi hỏi thăm người dân xung quanh, hy vọng tìm được nhân chứng mục kích.”

12 giờ đêm, công tác điều tra hiện trường kết thúc, dây cách ly dưới Cầu Sắt đều gỡ bỏ, thi thể của Uông Tiểu Lộ được khiêng lên xe pháp y, đưa đến Trung tâm Pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi. Hai chiếc xe cảnh sát lần lượt rời đi.

Tần Hán Xuyên đứng dưới Cầu Sắt nhìn xe cảnh sát lần lượt biến mất dưới ánh đèn đường u ám, lúc sau quay lại, nhìn Văn Lệ, ánh mắt

tối tăm, như có điều suy tư, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả, lái chiếc xe của mình, lặng lẽ rời đi.

Con đường bỗng chốc trở nên yên ắng.

Văn Lệ nghiêng đầu, thấy Kim Nhất Điền đứng ở chỗ cảnh sát giăng dây cách ly khi nãy, ánh mắt không ngừng nhìn chỗ thi thể của Uông Tiểu Lộ nằm khi nãy.

Nơi đó gần với con đập, trên đỉnh đầu là Cầu Sắt, không bị ướt mưa, trở thành chỗ khô ráo duy nhất trên con đường lớn.

Văn Lệ bước qua, vỗ vai anh, "Đừng tìm nữa, đại thám tử, người của Tổ Trọng án số 2 không phải kẻ vô dụng, manh mối có thể tìm được ở hiện trường, đều bị họ thu thập hết rồi."

Kim Nhất Điền thở dài nói, "Chỉ sợ có người cố ý che giấu manh mối thôi."

Văn Lệ cười nói, "Cậu yên tâm đi, chúng tôi làm cảnh sát hình sự mà, tố chất chuyên nghiệp này vẫn có, trừ phi không phát hiện ra manh mối, một khi phát hiện ra chút dấu vết nào, chắc chắn sẽ báo cáo không che giấu, dù sao vụ án này mà không phá được, chúng tôi cũng không vẻ vang gì."

"Mong là vậy." Kim Nhất Điền liếc nhìn cô, "Lên xe đi, em đưa chị về nhà."

Văn Lệ chui vào xe của anh, ngồi vào vị trí phụ lái. Kim Nhất Điền khởi động xe, chậm rãi chạy ra khỏi đường Y Phố.

Do lúc nãy trời đổ mưa, khắp con đường đều ướt nhẹp, không thấy người đi đường, cũng có rất ít xe cộ.

Kim Nhất Điền chạy rất chậm.

Văn Lệ nghiêng đầu qua nhìn anh, thấy anh mím môi, hai hàng chân mày nhíu chặt, vẻ mặt thoải mái cười đùa thường ngày không thấy đâu nữa, thay vào đó là vẻ mặt suy tư nặng nề, cô biết vị đại thám tử này

đang nghĩ ngợi, tuy cô rất mệt, muốn nhanh chóng về nhà tắm nước nóng, sau đó thoải mái nằm trên giường, nhưng không mở miệng thúc giục anh tăng tốc.

20 phút sau, chiếc Peugeot của Kim Nhất Điền dừng dưới lầu nhà Văn Lệ.

Văn Lệ nói "tạm biệt" với anh, mở cửa xe, một chân đặt xuống mặt đất, nhịn không được quay lại hỏi, "Có thể cho tôi biết, vừa rồi cậu đang nghĩ gì không?"

"Em vẫn đang nghĩ vấn đề kia thôi."

"Vấn đề nào?"

"Vì sao hung thủ lại mạo hiểm có khả năng bị người khác nhìn thấy, lái xe cán nát tay Uông Tiểu Lộ. Dù sao người hung thủ muốn giết đã chết rồi, là bị người khác cào chết, hay bị chính Uông Tiểu Lộ tự cào chết mình, có gì khác nhau sao?"

Lời Kim Nhất Điền nói, như chạm đến sợi dây thần kinh nào đó trong đầu Văn Lệ.

"Hung thủ, người điên, móng tay độc…" Cô khẽ nhíu mày, miệng lặp đi lặp lại những từ này, khi cô nhẩm đến lần thứ năm, đột nhiên nhướng mày, rút bàn chân đã chạm đất trở lên xe, "Hình như tôi đã hiểu hung thủ muốn che giấu cảnh sát điều gì rồi."

"Che giấu gì?"

"Hung thủ muốn ngăn cản cảnh sát sau khi nhìn thấy thi thể của Uông Tiểu Lộ, sẽ liên tưởng đến 'người đàn bà điên móng tay bôi đầy độc rắn hổ mang'."

"Sao lại thế?"

"Bởi vì…" Văn Lệ suy tư nói, "Vì người giết chết Hà Khánh Quốc, Dương Như Thành và ăn mày Mũi Loét, chính là những người điên có bôi độc rắn trên móng tay."

“Hả?”

Văn Lệ nói, “Khi điều tra mấy vụ án này, tôi phát hiện, trước khi Hà Khánh Quốc chết, từng đi qua nhà vệ sinh công cộng gần nhà anh ta, mà trong đống rác bên ngoài nhà vệ sinh công cộng, có một bà điên sống ở đó; bên cạnh con đường đất mà nạn nhân thứ hai Dương Như Thành đến tản bộ trước khi chết có một căn nhà hoang, theo các dấu vết cho thấy, từng có một bà điên sống trong căn nhà hoang đó; nạn nhân thứ ba là một kẻ ăn mày, hắn sống ở trong ống cống dưới đường cao tốc ngoại ô, ở đó cũng có một người điên suốt ngày ôm đứa bé giả hát ru. Chỉ có cái chết của Âu Dương Chiêu là ngoại lệ.”

“Ý của chị là, hung thủ đã bôi độc rắn hổ mang lên móng tay của những người phụ nữ điên này, sau đó thông qua móng tay độc của họ, giết chết những người kia?”

“Đúng vậy. Hung thủ chắc chắn cũng bôi độc rắn lên móng tay của Uông Tiểu Lộ, vốn định biến cô ấy thành công cụ giết người, nhưng Uông Tiểu Lộ vì bị ngứa mà gãi rách da mình, cuối cùng trúng độc mà chết. Kết quả này, chắc chắn nằm ngoài dự liệu của hung thủ. Cảnh sát và bác sĩ pháp y mà đến hiện trường, sẽ biết chuyện trên móng tay của cô gái điên này có dính độc, cũng rất có khả năng sẽ liên tưởng đến việc ở gần hiện trường của mấy vụ án trước đều có người điên xuất hiện, như vậy, kế hoạch giết người của hắn có thể sẽ bại lộ, nên hung thủ trong lúc cấp bách không tìm được dung dịch tẩy rửa để rửa sạch độc trên móng tay Uông Tiểu Lộ, đành phải mạo hiểm lớn, phá hủy mười ngón tay của cô ấy, ngăn cản cảnh sát liên tưởng các vụ án này đến người điên.”

“Được, em thừa nhận suy luận của chị có tính hợp lý nhất định. Nhưng trong đó có một sơ hở chí mạng, đó là, người điên không giống người bình thường, họ không thể nghe theo lệnh được, vậy hung thủ làm thế nào để thao túng họ giết nhân vật mục tiêu mà mình muốn giết

chứ?”

“Có lẽ hung thủ vốn không hề muốn thao túng những người điên này. Đây là hung thủ gây án không có mục tiêu cụ thể, một vụ án giết người ngẫu nhiên không có nhân vật mục tiêu cụ thể. Hung thủ bôi chất độc lên móng tay của tất cả những người phụ nữ điên trong khắp thành phố, họ cào trúng ai thì xem như người đó xui xẻo, cào trúng ai thì người đó phải chết, mấy người này số đen, đúng lúc gặp phải thôi.”

Kim Nhất Điền vẫn hoài nghi về suy luận của cô, “Vậy động cơ để hung thủ làm vậy là gì? Bày ra một bố cục lớn như thế, chẳng lẽ chỉ vì muốn dùng người điên giết người để gây rối, khiêu khích cảnh sát thôi sao?”

Văn Lệ lắc đầu nói, “Không, động cơ gây án của hung thủ tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tôi nghĩ chắc không đơn giản thế đâu.”

Kim Nhất Điền nghĩ ngợi rồi nói, “Muốn kiểm chứng suy đoán của chị có chính xác hay không, thật ra rất đơn giản, chỉ cần cảnh sát các chị dẫn theo bác sĩ pháp y, kiểm tra móng tay của những người phụ nữ điên khắp thành phố, vậy không phải sẽ biết ngay sao?”

“Có lý, bây giờ tôi gọi cho thầy ngay.”

Văn Lệ hưng phấn lấy di động ra, gọi vào số máy của Tần Hán Xuyên, nói lại suy luận ban nãy của mình với ông.

Tần Hán Xuyên nói, “Suy luận của em có lý lắm. Em muốn gọi anh em trong Tổ Trọng án số 2 xuất phát ngay bây giờ, chia nhau ra tìm những người phụ nữ điên à?”

Văn Lệ nói, “Tất nhiên càng nhanh càng tốt ạ.”

Tần Hán Xuyên im lặng một lúc, nói, “Vừa rồi Lý Minh gọi điện cho tôi, nói các anh em đã về nhà nghỉ ngơi, lúc này sợ là có người đã ngủ say rồi. Hay là thế này, em về nhà nghỉ ngơi trước, sáng mai đi làm, chúng ta triệu tập nhân lực chia ra hành động, tra rõ chuyện này.”

“Dạ,” Văn Lệ sững sờ, chỉ có thể nói, “Vậy cũng được, chào thầy, ngày mai gặp.”

Cô cúp máy, thuật lại lời Tần Hán Xuyên cho Kim Nhất Điền nghe.

Kim Nhất Điền gật đầu nói, “Thầy của chị nói có lý, mọi người vất vả cả đêm rồi, vì suy nghĩ chị vừa bất chợt nghĩ ra, bắt mọi người rời giường đúng là hơi quá. Ngày mai điều tra thì để mai đi, dù sao mấy người điên kia cũng không chạy mất được.”

“Nhưng tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng.”

“Thầy chị không tức tốc tiếp nhận đề nghị của chị, chị liền thấy không đúng?”

Văn Lệ nói, “Không phải vì chuyện đó. Tôi chỉ thấy tối nay hình như thầy không đúng lắm, nhưng chỗ nào không đúng, tôi lại không nói ra được.”

Kim Nhất Điền bật cười, nói, “Em thấy chính chị có chút không đúng thì có, vì phá vụ án này mà sắp thành bệnh thần kinh rồi, việc gì cũng nảy sinh nghi ngờ. Được rồi, chị về ngủ một giấc thật ngon đi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Văn Lệ nhìn anh, như còn muốn nói gì nữa, do dự một lúc, vẫn không nói ra, gật đầu, mở cửa, xuống xe rồi lên lầu.

Chương tám

1

Hai giờ sáng, bỗng nhiên nổi gió, trời lại bắt đầu mưa lâm râm, nhiệt độ ban đêm vốn đã thấp, cộng thêm gió mát mưa lạnh, khắp nơi đều có chút lạnh lẽo.

Đường Thành Quan gồ ghề, vốn đã tích tụ không ít ước mưa, lúc này lại càng thêm trơn trượt.

Gió mưa mịt mù, trên đường không có bóng người hay xe cộ, cả con chuột qua đường cũng run rẩy trốn đi, dãy nhà hoang viết chữ *"dỡ bỏ"* ở hai bên vắng lặng như đã chết.

Số 179 đường Thành Quan, nơi ở của Dương Như Thành, nạn nhân thứ hai trong vụ án mạng móng tay độc giết người liên hoàn chấn động toàn thành phố.

Đối diện nơi đó, băng qua đường cách đấy không xa, có một căn nhà đổ nát, cạnh con đường đất nhỏ, xung quanh mọc đầy cây và cỏ dại cao hơn cả người, căn nhà ấy cao tám tầng đứng sừng sững, trong đêm nhìn qua, hệt như một căn nhà ma đen ngòm.

Trong góc tầng trệt cuối căn nhà đổ nát kia, có một người đàn bà điên tóc tai bù xù, quần áo rách rưới đang ngủ, người đàn bà điên ấy đã nhặt hết chăn vụn áo rách có thể tìm được trong căn nhà, đắp lên người.

Gió lạnh từ những lỗ trên vách tường ở bốn phương tám hướng thổi vào, người đàn bà điên lạnh đến run cầm cập, toàn thân cuộn chặt tấm

chăn cũ vừa đen vừa hôi thối kia, lầm bầm một lúc lâu mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, một chiếc đèn pin rọi đến, một bóng người màu đen giống như bóng ma giữa đêm mưa, chậm rãi đi vào căn nhà đổ nát.

Bóng ma mặc chiếc áo mưa màu đen, đội mũ rộng vành chống mưa, vành mũ kéo rất thấp, gần như che khuất hơn nửa gương mặt, cộng thêm đôi ủng đi mưa dưới chân, toàn thân đều được bao bọc kín mít, không những nhìn không rõ tướng mạo, ngay cả là nam hay nữ, cũng nhìn không ra.

Trong tay bóng ma kia xách một túi da màu đen, dừng chân trước cửa, đèn pin quét một vòng qua bên trong căn nhà, rất nhanh đã nhìn thấy người đàn bà điên đang ngủ trong góc.

Bóng ma đi về phía cô ta.

Người đàn bà điên kia đang say ngủ, hoàn toàn không hay biết có người lạ đến gần.

Bóng ma đến bên cạnh cô ta, lật mở một góc chăn bẩn thỉu, hai bàn tay đen đúa của người đàn bà điên lộ ra ngoài.

Bóng ma lấy một chiếc bàn chải từ trong túi da ra, cho vào một chiếc lọ, trong lọ là một ít chất lỏng không rõ tên, sau đó nhẹ nhàng chà lên mười đầu ngón tay của người đàn bà điên.

Bỗng nhiên, một tiếng sấm vang lên giữa trời, một ánh điện trắng như lưỡi kiếm sắc bén, xé toạc màn đêm yên ắng.

Người đàn bà điên như bị giật mình, toàn thân khẽ rung, mơ màng lầm bầm một câu không rõ là tiếng địa phương của tỉnh nào, sau đó lại vùi đầu vào trong đống cỏ khô rối loạn, say ngủ.

Bóng ma cầm bàn chải lên lần nữa, cẩn thận chà lên mười đầu ngón tay của cô ta, sau đó đắp lại chăn cho cô ta, cầm túi lên, ra khỏi căn

nhà nát.

Bóng người kì lạ đó, nhanh chóng biến mất vào màn mưa đêm.

Cũng ngay lúc này, một bóng người khác nhảy ra từ cửa sổ căn nhà đổ nát, trong tay anh ta là chiếc máy quay hồng ngoại, đã quay lại nhất cử nhất động của bóng ma kia.

20 phút sau, bóng ma thần bí khoác áo mưa màu đen này, lại xuất hiện ở ngõ Thanh Vân.

Hà Khánh Quốc, nạn nhân đầu tiên trong vụ án mạng móng tay độc giết người liên hoàn chấn động, sống tại ngõ Thanh Vân.

Con đường cuối cùng Hà Khánh Quốc đi qua trước khi chết, chính là ngõ Thanh Vân.

Đi từ đầu ngõ Thanh Vân vào không xa, có một nhà vệ sinh công cộng.

Bên ngoài nhà vệ sinh công cộng chất đầy rác, bình thường nước bẩn đã chảy ra khắp nơi, mùi hôi nồng nặc, lúc này bị nước mưa xối qua, nước bẩn đen ngòm từ trong đống rác không ngừng chảy ra ngoài, nhuốm đen nửa con hẻm.

Bóng ma đứng cạnh đống rác, nhìn quanh tứ phía, những căn nhà kiểu cũ ở hai bên ngõ đều đen thui, không một hộ nào còn sáng đèn.

Trong ngõ ngoài tiếng gió mưa ra, không nghe thấy chút âm thanh nào khác, dường như cả ngõ đều đã lẳng lặng chết đi trong giấc ngủ.

Bóng ma bò lên đống rác, nhấc từng túi rác ra, có vẻ như đang tìm gì đó.

Nhưng hắn lục mở hơn nửa đống rác cao như núi này cũng không tìm được thứ mình muốn, đang thấy hơi thất vọng, chợt nghe một giọng nói vang lên bên cạnh, “Anh, anh đang làm gì đó?”

Giọng nói không lớn, nhưng trong đêm mưa vắng lạnh và ở hoàn cảnh khác thường này nghe thấy, lại như một tiếng sấm rền vang, cả

bóng ma kia cũng giật nảy mình, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy một người đàn bà điên toàn thân ướt đẫm, đang ngồi sát tường trên bậc thềm của nhà vệ sinh công cộng, miễn cưỡng có thể dùng để trú mưa.

Mắt cô ta bị mái tóc đen ướt nhẹp che khuất, không biết đang mở hay đang nhắm, không biết đang ngủ hay vẫn còn thức.

“Anh tìm tôi hả?” Cô ta lại hỏi, “Bình thường tôi đều ngủ trong đống rác, hôm nay vì tránh mưa mới…”

Lúc này bóng ma mới chắc chắn cô ta không phải đang nói mớ, cô ta đang tỉnh. Bóng ma xoay người đi về phía cô ta, người đàn bà điên đột nhiên sợ hãi, toàn thân run rẩy, co thành một cục, há miệng muốn hô lên.

Bóng ma vội đặt một ngón tay lên môi, “suỵt” một tiếng, làm động tác đừng lên tiếng.

Người đàn bà điên mở to đôi mắt sợ hãi nhìn đối phương, quả nhiên không lên tiếng nữa.

Bóng ma đến gần, lấy một ổ bánh mì đưa cho cô ta.

Người đàn bà điên không biết đã đói mấy ngày lập tức sáng mắt, giơ tay giật lấy ổ bánh mì, há miệng ăn ngấu nghiến.

Bóng ma ngồi xổm trước mặt cô ta, cầm một tay cô ta lên, đặt trên đầu gối của mình.

Người đàn bà điên đang ngấu nghiến ổ bánh mì, mặc cho đối phương chạm vào ngón tay của mình. Bóng ma lại lấy chiếc bàn chải kia ra, nhúng vào thuốc, chà lên móng tay cô ta. Người đàn bà điên cười hì hì, không hề phản kháng…

Lại thêm 30 phút sau, bóng ma xuất hiện dưới lòng đường cao tốc ngoại ô.

Đường cao tốc bắt qua một con sông nhỏ, dưới mặt đường, trong con sông cạn khô, có mấy ống cống.

Nơi này không có đèn đường, bốn bề âm u tối đen, thỉnh thoảng có một chiếc xe hơi chạy qua đường cao tốc, hai ngọn đèn xe chiếu rọi về phương xa không bờ bến, ống cống cũng trở nên lúc sáng lúc tối.

Bóng ma men theo bờ sông đi đến chỗ ống cống.

Từ xa truyền đến tiếng hát của một người phụ nữ, nghe kĩ lại, đó là một khúc hát ru,

Trăng sáng trong gió vắng lặng

Lá cây che khuất ô cửa sổ

Dế kêu o e

Hay hơn cả tiếng đàn

Tiếng đàn khe khẽ

Điệu nhạc êm tai

Chiếc nôi nhẹ nhàng đong đưa

Con cưng của mẹ nhắm mắt lại

Say ngủ trong giấc mơ

…

Bóng ma ngẩn người một hồi, cầm đèn pin lên, rọi về phía trước.

Nhìn thấy trước ống cống, có một người đàn bà tóc tai rối bù ánh mắt ngây dại, ôm một chiếc gối rách trong lòng, giọng hát như đang nức nở kia chính là phát ra từ miệng của cô ta.

Ánh mắt trống rỗng của cô ta nhìn bầu trời tối đen, như đang chìm đắm trong hồi ức đau khổ bi thương nào đó, sự có mặt của bóng ma kia, cũng không khiến cô ta chú ý.

Bóng ma nhìn xung quanh, trong các ống cống khác có vài người đang ngủ, đang phát ra tiếng nói mớ ú ớ không rõ.

Bóng ma đến bên cạnh người đàn bà điên, lấy chiếc bàn chải kia ra, nhẹ nhàng chà lên mười đầu ngón tay của cô ta…

15 phút sau, bóng ma trở về thành phố, xuất hiện ở cửa sau một tiệm trái cây, ở đó vứt không ít trái cây hư thối trên mặt đất, một người đàn bà điên đeo đầy túi nilon đủ màu trên người, đang tham lam ăn chỗ trái cây thối trên mặt đất. Bóng ma đến gần người đàn bà điên, lấy chiếc bàn chải ra…

2

Sáng sớm, cơn mưa phùn tí tách suốt đêm cuối cùng cũng tạnh hẳn, mặt đất bị nước mưa gột rửa, không khí trở nên trong lành, khắp nơi đều sạch sẽ.

Nhưng Văn Lệ lại thấy mình hơi choáng váng. Giống như vừa chợp mắt đã bị tiếng chuông báo thức gọi dậy, khi bò dậy khỏi giường, vẫn còn đang ngáp.

Cô ăn sáng xong, chạy xe gắn máy đến cơ quan.

Xe gắn máy chạy không nhanh, cô như có tâm sự, đi nửa đường, cô do dự rất lâu, cuối cùng dừng xe lại, lấy di động ra gọi cho Kim Nhất Điền.

“A lô, tôi có một chuyện vô cùng quan trọng muốn bàn với cậu.” Cô hỏi, “Giờ cậu đang ở đâu?”

Kim Nhất Điền nói qua điện thoại, “Em đang ở bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Văn Lệ giật mình, “Cậu bị bệnh hả?”

“Không, em ở bệnh viện làm một việc quan trọng.” Kim Nhất Điền có chút gấp gáp nói, “Có thời gian em gọi lại cho chị.”

Văn Lệ còn định nói gì đó, điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút tút, đối phương đã cúp máy.

“Cái tên này, đang làm trò quỷ gì vậy, không bị bệnh, mà mới sáng ra đã chạy đến bệnh viện, không phải lừa mình đó chứ?” Văn Lệ bĩu môi, lại nổ máy xe.

Kim Nhất Điền không lừa cô, khi nhận điện thoại của cô, anh đúng thật đang ở trước cổng Bệnh viện Nhân dân thành phố.

Anh đang đợi một người, Nghiêm Trung Tô - Phó Viện trưởng Bệnh viện Nhân dân thành phố.

Khoảng 8 giờ hơn, một chiếc Mercedes-Benz màu trắng dừng lại trong bãi đậu xe chuyên dụng của khu hành chính bệnh viện, một người đàn ông ngoài 50 tuổi, đầu hói thành một mảng "Địa Trung Hải" bước xuống xe.

Người này chính là Phó Viện trưởng Nghiêm Trung Tô.

Nghiêm Trung Tô khóa cửa xe xong, ngẩng đầu nhìn thấy Kim Nhất Điền, có vẻ khá vui mừng, "Tác giả Kim, sao cậu lại đến đây?"

Ông vừa bắt tay Kim Nhất Điền, vừa kéo anh vào phòng làm việc.

Vị Phó Viện trưởng Nghiêm này ngoài công việc ra, thích viết vài bài thơ, tham gia vào hiệp hội tác giả thành phố, trong một lần hoạt động đã quen với Kim Nhất Điền.

Hơn một năm trước, Kim Nhất Điền từng giúp ông giải quyết một việc rất gay go.

Lúc đó, Phó Viện trưởng Nghiêm quen với một cô gái nhỏ hơn ông hai mươi mấy tuổi qua *WeChat**, nhưng khi hai người hẹn nhau đến khách sạn thuê phòng, chồng của cô gái đó đột nhiên xông vào, bắt gian tại giường, còn chụp ảnh nhạy cảm của hai người, đòi Nghiêm Trung Tô đưa 5 triệu nhân dân tệ, nếu không sẽ đăng chuyện này lên mạng.

WeChat: ứng dụng nhắn tin và gọi điện phổ biến tại Trung Quốc.

Nghiêm Trung Tô lúc đó chỉ là một Chủ nhiệm ở bệnh viện, đang trong giai đoạn cấp trên tuyên bố xem xét đề bạt lên chức Phó Viện trưởng, nếu chuyện này lộ ra ngoài, không những tiền đồ của ông bị hủy hoại, người vợ có bố mẹ rất có thế lực cũng sẽ bỏ ông.

Gặp phải loại chuyện này, ông không thể báo cảnh sát, lại không lấy được ra nhiều tiền như vậy, trong lúc tuyệt vọng chợt nhớ có quen một

tác giả tên là Kim Nhất Điền trong một lần hoạt động văn học, hình như trên danh thiếp còn làm công việc thám tử tư, thế là tìm đến Kim Nhất Điền nhờ giúp đỡ.

Sau này Kim Nhất Điền điều tra được, đôi nam nữ kia vốn không phải vợ chồng chính thức gì, mà là một đôi lừa đảo, chuyên gài bẫy, để cô gái có vài phần nhan sắc lên QQ hoặc WeChat dụ dỗ những người đàn ông có địa vị hoặc giàu có đó ra ngoài thuê phòng, sau đó người nam sẽ chụp ảnh trộm để tống tiền.

Kim Nhất Điền sau khi nắm được và chụp lại chứng cứ gây án của đôi nam nữ này, đã trực tiếp đến tìm họ, cho họ hai lựa chọn, thứ nhất, để anh giao những chứng cứ phạm tội này cho cảnh sát; thứ hai, để họ xóa ảnh của Nghiêm Trung Tô, đảm bảo sau này không làm khó Nghiêm Trung Tô nữa, anh sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên đôi nam nữ kia đã chọn vế sau, quả nhiên từ đó về sau, họ không quấy rầy Nghiêm Trung Tô nữa.

Nghiêm Trung Tô vô cùng cảm kích Kim Nhất Điền, đưa ra thù lao 100.000 tệ để cảm ơn anh.

Tất nhiên Kim Nhất Điền biết sở dĩ ông ta đưa nhiều tiền như vậy, thật ra là sợ mình tiết lộ chuyện này ra ngoài, số tiền này có chút ý "phí bịt miệng".

Kim Nhất Điền chỉ lấy 10.000 tệ, chỗ còn lại trả lại cho ông ta, 10.000 tệ này là tiền thù lao hai người thỏa thuận lúc đầu.

Kim Nhất Điền nói với ông, "Trên đầu chữ sắc có con dao, chỉ cần ông không phạm cùng một sai lầm này, tôi đảm bảo sẽ không nói với bất cứ ai về chuyện này."

Nghiêm Trung Tô lại càng thêm kính trọng anh.

Để cho vị Phó Viện trưởng Nghiêm này yên tâm, hơn một năm qua, Kim Nhất Điền thậm chí còn chưa từng chủ động gọi điện cho ông.

Lần này anh đột nhiên tìm đến cửa, Nghiêm Trung Tô rất nhiệt tình, châm trà rót nước, cười ha hả nói, “Hôm nay ngọn gió nào thổi đại tác gia đến chỗ tôi thế này?”

Kim Nhất Điền nói, “Có một chuyện, tôi muốn nhờ ông giúp đỡ.”

Nghiêm Trung Tô nói, “Có chuyện gì, cứ nói.”

“Tôi muốn tìm bệnh án của một bệnh nhân từng nằm viện trị liệu ở bệnh viện này.”

Nghiêm Trung Tô sửng sốt, có vẻ khó xử, “Chuyện này… bệnh án của bệnh nhân ở bệnh viện là hồ sơ mật, người ngoài muốn xem bệnh án của bệnh viện chúng tôi, phải có thư giới thiệu của cơ quan, và phải được phòng quản lý chất lượng của bệnh viện phê duyệt mới lấy ra xem được…”

Kim Nhất Điền cười nói, “Nếu tôi có thư giới thiệu của cơ quan, thì đâu cần tìm đến ông giúp đỡ nữa. Ông yên tâm, tôi chỉ muốn tìm chút manh mối trong bệnh án đó, tuyệt đối không mang đi làm việc xấu đâu.”

“Thôi được, tôi cũng tin cậu không phải người sẽ làm việc xấu. Tôi nghĩ cách dẫn cậu vào phòng hồ sơ, nhưng có điều kiện, thứ nhất, hồ sơ bên trong không được mang ra ngoài, thứ hai, không được sao chép, chỉ được đọc trong phòng hồ sơ.”

“Được.”

“Vậy cậu muốn xem hồ sơ bệnh án của ai?”

“Tần Dĩnh, một cô gái khi đó đang học trung học, chắc là nằm viện trị liệu vào khoảng tháng 8 hoặc tháng 9 năm ngoái, sau đó chết trong bệnh viện.”

Nghiêm Trung Tô “ồ” một tiếng, không hỏi nhiều, dẫn anh đi thang máy lên lầu 5, ra khỏi thang máy, Kim Nhất Điền thấy ngay tấm bảng phòng hồ sơ, hai phụ nữ trung niên đeo kính đang ở phòng đăng ký

trước cửa sắp xếp lại các thùng hồ sơ tài liệu.

Nghiêm Trung Tô đi qua, nói với hai người phụ nữ kia vài câu, lúc đầu hai người đều lắc đầu, còn lườm Kim Nhất Điền, sau đó không biết Nghiêm Trung Tô nói gì, hai người đều bật cười, đánh lên người ông một cái, gật đầu, xem như đồng ý.

Nghiêm Trung Tô quay đầu lại vẫy tay với Kim Nhất Điền, hai người cùng vào phòng hồ sơ.

Phòng hồ sơ có diện tích khoảng 300-400m², bên trong chất đầy các kệ hồ sơ cao ngất, giữa hai kệ chỉ chừa lại một lối đi nhỏ hẹp cho một người, trên kệ hồ sơ cao tám tầng, chất kín hộp giấy màu da bò, trên hộp có dán nhãn ghi chú tên họ và thời gian nhập viện của bệnh nhân.

Nghiêm Trung Tô dẫn Kim Nhất Điền đến nơi để hồ sơ bệnh án của năm ngoái, sau đó mới tìm hồ sơ của tháng 8 và tháng 9, rồi hỏi Kim Nhất Điền khi đó bệnh nhân nằm ở khoa nào?

Kim Nhất Điền nói, “Cô ấy nhập viện vì bệnh thần kinh.” Nghiêm Trung Tô nói, “Vậy chắc là Khoa Thần kinh.” Ông giẫm lên một chiếc ghế nhỏ, tìm qua hồ sơ bệnh án của Khoa Thần kinh trong tháng 8 và tháng 9 năm ngoái, không thấy hồ sơ của bệnh nhân nào tên Tần Dĩnh.

“Cậu có nhớ nhầm không?” Ông hỏi.

Kim Nhất Điền gãi đầu, “Chắc không nhớ nhầm đâu.” Anh tự mình tìm qua một lượt, đúng là không có.

Anh bất giác nhíu mày, cuối cùng hai người xắn tay áo, kiểm tra tất cả hồ sơ bệnh án của tháng 8 và tháng 9 năm ngoái, cuối cùng đã tìm được một hộp có viết tên Tần Dĩnh ở gáy, nhưng được đặt ở Khoa Phụ khoa.

Kim Nhất Điền phủi lớp bụi trên hộp rồi mở ra, lấy tờ bệnh án viết tay bên trong ra, xem một lúc, phát hiện trên đó ghi nguyên nhân bệnh nhân nhập viện là mang thai chín tuần và nhiễm bệnh tình dục nghiêm

trọng, phía sau còn ghi cụ thể tên của bệnh tình dục kia.

Kim Nhất Điền nhìn tờ bệnh án hồi lâu, dụi mắt nói, “Trong này tối quá, nhìn không rõ, có thể mở đèn một chút không?”

Nghiêm Trung Tô nói, “Được.” Xoay người đi qua một dãy kệ hồ sơ, tìm công tắc đèn.

Kim Nhất Điền nhân cơ hội này lấy di động ra, chụp lại tờ bệnh án.

Nghiêm Trung Tô mở đèn xong quay lại, Kim Nhất Điền giả vờ xem qua bệnh án, sau đó đóng hộp lại, trả về chỗ cũ.

3

Lúc Văn Lệ cúi đầu đi vào phòng làm việc, đã là 8 giờ rưỡi sáng, qua giờ vào làm từ lâu.

Lý Minh đứng trước cửa phòng làm việc cười cô, “Chị Lệ, làm cảnh sát bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu chị đi làm trễ nha.”

Văn Lệ phủi bùn đất dính trên đùi nói, “Trên đường đâu đâu cũng ướt nhẹp, tôi chạy xe máy bất cẩn trượt ngã, may mà không bị thương, chỉ bị bẩn quần áo, cũng chậm trễ không ít thời gian.”

“Cái này không trách đường mưa trơn trượt, chỉ trách chị vừa lái xe vừa có tâm sự, không tập trung chú ý, kết quả thất thần một chút, cả người lẫn xe đều nằm dài trên phố.”

Văn Lệ khựng lại, “Sao cậu biết?”

“Tất nhiên em biết rồi, hơn nữa em còn biết lúc lái xe, trong lòng chị đang nhớ đến ai nữa kìa.”

“Nhớ ai?”

“Còn ai được nữa, tất nhiên là đại tác gia Kim rồi.”

Lý Minh cười ha hả, đã chuẩn bị tinh thần bị Văn Lệ đuổi đánh.

Ai ngờ Văn Lệ chỉ thản nhiên cười, cúi đầu đi đến bàn làm việc.

Lý Minh thấy hơi lạ, bình thường mà đùa với cô kiểu này, chắc chắn không khỏi bị cô đấm vài cái lên lưng.

Lần này, Văn Lệ lại không có phản ứng gì.

Trên đường đi làm, cô chạy xe rất chậm, trong lòng đúng là đang nghĩ đến Kim Nhất Điền, nhưng không phải loại “nhớ” mà Lý Minh nói, mà là đang đợi điện thoại của anh. Nhưng cô vào đến cửa cơ quan, Kim

Nhất Điền vẫn chưa gọi điện thoại lại cho cô.

Lý Minh còn muốn trêu cô thêm vài câu, đột nhiên nghe thấy đồng nghiệp ở bên cạnh ho lên một tiếng, quay đầu lại nhìn, thấy Tần Hán Xuyên cầm một tập tài liệu, nghiêm mặt đi ra từ phòng làm việc phía sau.

Lý Minh vội thu lại nụ cười trên mặt, đứng thẳng người.

Không khí trong phòng làm việc bỗng chốc trở nên nghiêm túc và nặng nề.

Tần Hán Xuyên ném tập tài liệu lên một bàn làm việc, nói, "Đây là báo cáo khám nghiệm tử thi mà bác sĩ pháp y Tào gửi qua, hôm qua họ đã tăng ca suốt buổi tối, theo báo cáo khám nghiệm tử thi, thiếu nữ chết dưới Cầu sắt đường Y Phố đích thực là bị móng tay của chính mình cào trúng rồi trúng độc mà chết, trên móng tay của cô ấy đúng là có nọc rắn hổ mang."

Kết quả khám nghiệm tử thi này, đã nằm trong dự liệu của mọi người từ sớm, nên cả tổ nghe kết luận của bác sĩ pháp y xong, không hề cảm thấy bất ngờ.

Tần Hán Xuyên nêu ra vài trọng điểm trong vụ án này với mọi người, sau đó nói, "Bây giờ chúng ta nghi ngờ, cái chết của cô gái này, rất có thể liên quan đến một lãnh đạo cấp cao trong thành phố. Nguyên nhân là, khoảng thời gian trước khi cô gái này chết, từng bị xã hội đen bán vào hộp đêm, mà khách hàng đầu tiên cô ấy tiếp, chính là một vị lãnh đạo của thành phố của chúng ta. Nhưng sau khi vị lãnh đạo này đưa cô ấy ra ngoài, cô ấy bỗng nhiên mất tích. Nên bây giờ chúng ta có lý do liên hệ cái chết của cô gái này với vị lãnh đạo kia. Nhưng bên lãnh đạo thành phố, không phải chúng ta muốn điều tra là điều tra được, đầu mối này phải lần theo thế nào, vẫn phải đợi Đội trưởng và lãnh đạo Cục báo cáo lên trên, mới có thể quyết định. Trước đó, mọi người cứ nghiêm túc làm cho tốt việc của mình là được."

Ông quay đầu sang Văn Lệ, "Cô gái này là người thành phố Giang Bắc, em phụ trách liên hệ với người nhà nạn nhân, đồng thời theo dõi xem, ở quê nhà cô ấy có manh mối gì không."

Nhận nhiệm vụ xong, mọi người đứng dậy nói "Rõ", riêng Văn Lệ có vẻ hơi chần chừ nói, "Thầy, chuyện tối qua em nói với thầy…"

Lúc này Tần Hán Xuyên mới nhớ ra, "à" lên một tiếng, "Đúng rồi, tối qua Văn Lệ nói với tôi về cách nghĩ của cô ấy về vụ án này. Từ cái chết của thiếu nữ đêm qua, cô ấy đã liên hệ đến móng tay độc của người điên, cô ấy nói, ở hiện trường hoặc gần nơi ở của Hà Khánh Quốc, Dương Như Thành và gã ăn mày Mũi Loét, đều từng xuất hiện dấu vết của những người đàn bà điên, nên cô ấy nghi ngờ có phải có người đã bôi nọc rắn hổ mang lên ngón tay của những người đàn bà điên này, sau đó khống chế họ đi giết người hay không…"

"Khống chế người điên đi giết người?"

Mọi người đều thấy có chút khó tin.

Tần Hán Xuyên nói, "Tuy tôi cảm thấy có người điên xuất hiện gần hiện trường, có nhân tố trùng hợp tương đối lớn, nhưng Văn Lệ đã đề xuất, chúng ta vẫn phải tra thử, dù sao cũng là một phương hướng điều tra. Lý Minh, cậu dẫn theo hai người, nhờ lão Tào cử hai nhân viên hóa nghiệm từ Trung tâm Pháp y, chia thành hai nhóm, tìm hết những người đàn bà điên có thể tìm được trong thành phố và khu ngoại ô, làm hóa nghiệm móng tay của họ, xem trên đó có bôi nọc rắn hay không."

Mọi người tiếp nhận nhiệm vụ, sau đó chia ra làm việc.

Văn Lệ liên lạc được với bà lão Trình, bà nội của Uông Tiểu Lộ, khi cô báo hung tin này, bà lão Trình nhất thời không có phản ứng, đến khi Văn Lệ lặp lại lần nữa, đầu dây bên kia mới truyền đến tiếng gào khóc đầy đau đớn của bà lão.

Hơn 10 giờ, Lý Minh gọi điện thoại về Tổ Trọng án số 2, nói hai

nhóm đã tìm được một số người đàn bà điên ở ngõ Thanh Vân và các nơi khác, qua kiểm tra, trên móng tay của họ không phát hiện dấu vết từng bôi nọc rắn hổ mang, trước mắt họ vẫn đang tiếp tục tra tìm những người đàn bà điên trong phạm vi toàn thành phố.

Người nhận điện thoại là Văn Lệ, sau khi cô báo cáo lại tình hình với Tần Hán Xuyên, ông ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Vậy đã chứng minh suy luận của em không thành lập được, trên móng tay của những người điên kia không phát hiện ra nọc độc, em gọi điện bảo Lý Minh quay về đi, đừng lãng phí thời gian nữa, còn rất nhiều việc đang đợi họ đi làm."

Đến chiều, nhóm người Lý Minh trở về Tổ Trọng án số 2, việc đầu tiên là chạy vào nhà vệ sinh, dùng nước rửa tay rửa qua mấy lần.

Lý Minh vừa lấy khăn giấy lau tay, vừa đi vào phòng làm việc nói, "Chị Lệ, chị giỏi thật đấy, một câu nói của chị, cả đám chúng em phải đi chào hỏi tất cả các bà điên trong thành phố rồi, chị ngửi thử người em xem, toàn là mùi hôi nhiễm từ người họ qua."

Văn Lệ nghe ra ý than vãn và châm chọc trong lời cậu ta nói, nhưng không có tâm trạng lý luận với cậu ta.

Cô vùi đầu trước máy tính, trông như đang đọc tài liệu, thật ra con trỏ chuột lại không hề chuyển động.

Chân mày cô nhíu chặt, sắc mặt nặng nề, như đang có tâm sự. Chiếc di động nằm trong tay cô, đã cầm đến nóng lên, nhưng vẫn không chịu buông xuống, sợ bỏ lỡ cuộc gọi, không, chính xác mà nói, là sợ bỏ lỡ cuộc gọi của Kim Nhất Điền.

Nhưng tên Kim Nhất Điền này, không biết đang làm trò quỷ gì, đã nói làm xong việc sẽ gọi lại cho cô, mà mãi không thấy gọi, phải biết cô đang suy nghĩ một chuyện rất quan trọng, gấp rút muốn bàn bạc với cậu ta đấy!

Cô mở màn hình điện thoại, muốn gọi cho Kim Nhất Điền lần nữa,

nhưng nghĩ lại, vẫn nhẫn nhịn.

Đúng lúc này, bỗng nghe tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hành lang truyền đến, ngẩng đầu lên xem, là Đội trưởng Đội Hình sự Phạm Trạch Thiên đang bước vội vào.

Phía sau ông còn một người nữa, là Kim Nhất Điền.

Văn Lệ kinh ngạc, bất giác đứng bật dậy, nhìn chằm chằm Kim Nhất Điền, như đang hỏi sao cậu lại đến đây, còn đi chung với Đội trưởng? Rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Kim Nhất Điền chỉ thản nhiên cười với cô, nụ cười như chứa đựng ý nghĩa nào đó.

Phạm Trạch Thiên vỗ tay nói, "Các vị đồng nghiệp, mọi người qua đây một chút."

Người của Tổ Trọng án số 2 nghe thấy giọng của Đội trưởng, liền bỏ công việc trong tay xuống, tập trung lại.

Tần Hán Xuyên cũng đi ra từ phòng làm việc phía sau, thấy Kim Nhất Điền đi cùng Đội trưởng, bất giác sửng sốt, hỏi, "Đội trưởng Phạm, chuyện gì thế này?"

Phạm Trạch Thiên nói, "Tác gia Kim đây, là bạn học của Phó Cục trưởng Lê quản lý công tác tuyên truyền của Cục Cảnh sát thành phố chúng ta trong thời gian ông ấy đến Hiệp hội nhà văn của tỉnh học, sáng nay Phó Cục trưởng Lê giới thiệu cậu ấy với tôi, chắc mọi người không lạ gì với cậu ấy đâu nhỉ?"

Người của Tổ Trọng án số 2 vừa gật đầu, vừa đưa mắt nhìn Văn Lệ.

Lý Minh nói, "Anh ta là bạn trai của chị Lệ, trước đây từng đến chỗ chúng ta, vả lại sách của anh ta viết, tôi cũng đọc qua vài quyển."

Phạm Trạch Thiên nói, "Nếu mọi người đều quen biết nhau, vậy thì dễ làm việc rồi. Tôi có nghe một vài cách nhìn của cậu ấy về vụ án móng tay độc giết người liên hoàn đang gây xôn xao trong thành phố

chúng ta, cảm thấy rất có lý. Tuy cậu ấy không phải người trong nội bộ cảnh sát, nhưng chính vì thân phận khác, cậu ấy đã thoát ra khỏi thói quen tư duy của cảnh sát chúng ta, nhìn nhận, xem xét vụ án này theo góc độ của bản thân. Tôi muốn mọi người cùng nghe suy luận của cậu ấy, cũng xem như cho chúng ta tham khảo một chút."

Tần Hán Xuyên "ồ" một tiếng, ngước mắt nhìn Kim Nhất Điền, mặt không có biểu hiện gì, khoanh tay ngồi xuống, ra vẻ đang rửa tai lắng nghe.

Phạm Trạch Thiên nhìn qua mọi người, thấy người của Tổ Trọng án số 2 đã có mặt đông đủ, bèn nghiêng đầu qua nói với Kim Nhất Điền, "Tác gia Kim, cậu nói đi."

"Là thế này, các vị, thật ngại quá, tôi đây múa rìu qua mắt thợ vậy. Những gì tôi biết về vụ án này, đều lấy từ nguồn tin báo chí, bản thân tôi cũng thu thập được ít tin tức nội bộ của cảnh sát và tự mình điều tra thêm, nếu có chỗ nào nói sai, mong mọi người phê bình và sửa lại."

Kim Nhất Điền chưa từng đứng trước mặt nhiều cảnh sát như thế nói về một vụ án, cảm thấy hơi sợ, khiêm nhường nhìn qua mọi người, cọ xát hai bàn tay nói, "Hay là, chúng ta bắt đầu nói từ vụ án mạng đêm qua đi. Cô gái chết vào hôm qua, cũng tức là đêm ngày 5 tháng 5, tên là Uông Tiểu Lộ, năm nay mới 17 tuổi, là người thành phố Giang Bắc. Người ở đường Y Phố nói, cô ấy trở thành người điên, ngơ ngơ ngẩn ngẩn lang thang ở vùng đó đã hơn một tháng…"

Tần Hán Xuyên ho một tiếng, ngắt lời anh, "Chuyện này chúng tôi đều đã biết, cậu nói ngắn gọn thôi."

Kim Nhất Điền lúng túng cười, "Được thôi, tôi viết tiểu thuyết đã quen, trước khi bắt đầu câu chuyện phải nói một đoạn mở đầu, nếu mọi người không thích nghe, vậy chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính vậy. Tối hôm qua, sau khi Uông Tiểu Lộ chết dưới Cầu Sắt ở đường Y Phố, được một nhân viên giao than phát hiện, báo cảnh sát. Thời gian

báo án cụ thể, tôi đã nhờ Đội trưởng Phạm tra qua, theo ghi chép trực ban của cảnh sát, là 8 giờ 3 phút tối qua. Nhân viên trực ban sau khi xin chỉ thị của lãnh đạo trực ban, đã lập tức gọi điện cho Tổ trưởng Tần Hán Xuyên của Tổ Trọng án số 2 nhanh chóng đến hiện trường vụ án, thời gian mà nhân viên trực ban gọi điện cho ông là 8 giờ 8 phút tối. Theo như Tổ trưởng Tần nói, lúc đó đúng lúc ông đang có việc, lái xe đến đường Y Phố, sau khi nhận được điện thoại của nhân viên trực ban, đã lập tức đến hiện trường. Chúng ta đều biết, đường Y Phố không dài, mà đường đi cũng khá rộng rãi, trên cơ bản sẽ không xuất hiện tình trạng kẹt xe, bất luận từ đoạn đường nào của đường Y Phố chạy đến dưới Cầu sắt, tôi nghĩ thời gian cũng không vượt quá 10 phút."

Mọi người lũ lượt gật đầu, cảm thấy những gì anh nói, về mặt lý thuyết có thể thành lập.

Kim Nhất Điền nhìn Tần Hán Xuyên, "Cũng tức là Tổ trưởng Tần sau khi nhận được thông báo, muộn nhất là 8 giờ 18 phút đã có mặt ở hiện trường."

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, "Đúng vậy. Vì nhân viên trực ban nói với tôi, người báo án chỉ thấy cô gái điên nằm dưới Cầu Sắt, trên mặt và cổ có vết cào, không biết đã chết hay chưa. Nên sau khi đến hiện trường, việc đầu tiên tôi làm là xác nhận người này đã tử vong hay chưa. Sau khi xác nhận nạn nhân đã tử vong, tôi mới gọi điện cho Văn Lệ, bảo cô ấy thông báo cho Lý Minh và bên pháp y đến."

Kim Nhất Điền nói, "Trùng hợp là, khi Văn Lệ nhận cuộc gọi của ông, lại đang ăn cơm với tôi. Lúc đó tôi có nhìn đồng hồ, 8 giờ 38 phút. Mốc thời gian này, có thể kiểm chứng từ nhật ký cuộc gọi trong điện thoại Văn Lệ. Cũng tức là nói, Tổ trưởng Tần sau khi đến hiện trường, ít nhất gần 20 phút sau mới gọi điện thoại cho Văn Lệ. Tôi nghĩ với kinh nghiệm tra án của ông, không thể mất gần 20 phút để kiểm tra

nạn nhân, mới xác định được cô ấy đã chết đâu nhỉ?"

Tần Hán Xuyên nhíu chặt chân mày, nhìn chằm chằm anh hỏi, "Cậu nói như vậy, là có ý gì?"

"Tôi không có ý nhắm vào ai cả, chỉ có sao nói vậy, căn cứ theo chứng cứ nắm được trước mắt, đưa ra suy đoán hợp lý." Kim Nhất Điền nói, "Bây giờ tôi có lý do để tin rằng, Tổ trưởng Tần sau khi đến hiện trường phát hiện Uông Tiểu Lộ đã tử vong, từng di chuyển thi thể của cô ấy, ít nhất là từng kéo hai tay của nạn nhân về phía trước, để bàn tay giơ ra mặt đường, sau đó lái xe cán nát bàn tay của cô ấy, rồi mới gọi điện thoại cho Văn Lệ, thông báo cho lực lượng cảnh sát đến hiện trường."

"Nghe anh nói cứ như tận mắt chứng kiến vậy." Lý Minh cười khẩy, "Anh có chứng cứ không? Có nhân chứng mục kích không?"

"Lúc đó trời mưa to, nhiều cửa hàng xung quanh Cầu sắt đã đóng cửa, rất ít người lái xe qua lại, cộng thêm dưới Cầu sắt không có đèn đường, nơi Uông Tiểu Lộ nằm xuống lại khuất ánh sáng, nên khi Tổ trưởng Tần làm chuyện này, ông đã tin chắc sẽ không bị ai nhìn thấy, mà thực tế, đúng là tôi không tìm được nhân chứng mục kích."

Lý Mình "hừ" một tiếng, "Nói vậy, tất cả đều là anh thêu dệt ra rồi?"

Kim Nhất Điền nghiêng đầu nhìn Đội trưởng Phạm Trạch Thiên, ánh mắt như đang hỏi ý, Phạm Trạch Thiên gật đầu, "Cậu muốn nói gì, cứ nói thẳng đi, không cần cố kỵ gì cả."

Kim Nhất Điền nói, "Được. Sáng nay, tôi đã nhờ Đội trưởng Phạm để nhân viên điều tra dấu vết của Đội Hình sự đối chiếu qua, vết bánh xe cán qua bàn tay của Uông Tiểu Lộ, trùng khớp với vết bánh xe của chiếc BYD S6 của Tổ trưởng Tần."

Lời vừa nói ra khiến mọi người đều sững sờ.

4

Theo phân tích của Kim Nhất Điền, sỡ dĩ Tần Hán Xuyên làm vậy, là không muốn để cảnh sát phát hiện ra Uông Tiểu Lộ tự mình cào chết, càng không muốn để cảnh sát biết được trên móng tay của cô gái này có độc rắn hổ mang, nên ông mới phải cán nát mười đầu ngón tay của Uông Tiểu Lộ, hủy diệt chứng cứ.

Sở dĩ ông làm tất cả những việc này, chỉ có một mục đích, chính là ngăn cản đội cảnh sát đang dốc toàn lực điều tra vụ án móng tay độc giết người liên hoàn, liên hệ móng tay độc với nhóm người đặc biệt là các cô gái điên, vì một khi cảnh sát liên hệ móng tay độc và các cô gái điên với nhau, rồi bắt tay vào điều tra, vậy âm mưu giết người của ông ta, rất có khả năng sẽ bại lộ.

“Nhưng Tổ trưởng Tần không ngờ được, trong lúc ông vội vã lái xe cán qua ngón tay của Uông Tiểu Lộ, đã không hoàn toàn cán nát cả mười đầu ngón tay của cô ấy,” Kim Nhất Điền nói, “Không biết có phải là ông trời có mắt không, lại để tôi tìm được nửa mẩu móng tay chưa bị cán nát trên mười ngón tay của Uông Tiểu Lộ. Sau đó bác sĩ pháp y đã chứng minh, trên nửa mẩu móng tay này có nọc rắn hổ mang, hơn nữa sau khi đối chiếu, bác sĩ pháp y cũng xác nhận, cô ấy bị móng tay của chính mình cào rồi trúng độc mà chết.”

Tần Hán Xuyên hiển nhiên không đồng tình với suy luận này, nhìn anh đăm đăm nói, “Đại tác gia Kim, rốt cuộc cậu đang thêu dệt câu chuyện, hay đang viết tiểu thuyết vậy?”

“Tôi không thêu dệt câu chuyện, cũng không phải đang viết tiểu thuyết.” Vẻ mặt của Kim Nhất Điền bỗng trở nên nghiêm túc, không

chút nao núng mà nhìn thẳng vào mắt ông, “Từng câu mà tôi nói, từng suy luận và phán đoán mà tôi đưa ra, đều có nền tảng chứng cứ vững chắc. Tôi nói đều là sự thật.”

Gân xanh trên trán Tần Hán Xuyên khẽ động, thẹn quá hóa cười, “Được thôi, tôi muốn nghe thử, trong miệng của cậu, Tổ trưởng Tổ Trọng án số 2 vẫn luôn tích cực phá án là tôi đây, làm thế nào lại trở thành hung thủ có âm mưu giết người?”

Mọi người đều trừng mắt nhìn Kim Nhất Điền với vẻ mặt khó tin, trong lòng mỗi người đều cảm thấy, tên này nói mình đang phân tích vụ án, chỉ bằng nói hắn đang hư cấu ra một bộ tiểu thuyết trinh thám hấp dẫn dựa theo vụ án giết người liên hoàn này, Tổ trưởng Tổ Trọng án dẫn dắt cả đội điều tra, chắc chắn là nhân vật chính diện, cuối cùng lại trở thành hung thủ giết người thật sự nấp sau bức màn.

Câu chuyện thế này hấp dẫn biết mấy.

Vả lại tiểu thuyết trinh thám bây giờ đều như vậy, người không có khả năng phạm tội nhất, mới là hung thủ cuối cùng, nhân vật chính diện trông có vẻ là người tốt, đến cuối cùng bị điều tra ra, lại là nhân vật phản diện lớn nhất của bộ tiểu thuyết.

Kim Nhất Điền nhìn ra được sự phẫn nộ từ vẻ mặt của mọi người, mình đã chọc giận họ rồi, nếu tiếp theo đây mà không nói được cho ra ngô ra khoai, cho mọi người một đáp án thuyết phục, thì hôm nay có thể anh sẽ bị cả đám cấp dưới thân hình vạm vỡ này của Tần Hán Xuyên đánh cho tàn phế mất.

Nhưng cục diện đối đầu căng thẳng này, lại càng kích thích ý chí chiến đấu của anh, anh đứng thẳng lưng, hắng giọng, dùng ngữ điệu nghiêm túc và thận trọng nói, “Vì sao Tổ trưởng Tần lại sợ cảnh sát biết Uông Tiểu Lộ bị móng tay độc của chính mình cào chết? Vì sao lại sợ cảnh sát liên hệ từ ‘cô gái điên’ này đến vụ án giết người liên hoàn như vậy? Đó là vì, độc rắn hổ mang trên móng tay Uông Tiểu Lộ, chính

là do ông ta bôi lên. Hơn nữa, không chỉ có Uông Tiểu Lộ, trên móng tay của tất cả những người đàn bà điên có thể tìm thấy trong thành phố, ông ta đều đã bôi chất độc chí mạng này lên đó. Mục đích ông ta làm vậy, chính là muốn biến những người đàn bà điên khắp thành phố thành công cụ giết người, giúp ông ta giết chết người mà ông ta muốn giết."

Còn chưa dứt lời, bên cạnh đã có người cất tiếng cười nhạo.

Lý Minh hất cằm lên, khiêu khích nói, "Anh nói vậy, đúng là mâu thuẫn quá, đã là người điên, sao có thể bị khống chế, giúp hung thủ mưu sát mục tiêu định sẵn được? Nếu Tổ trưởng của chúng tôi thần thông đến vậy, ông đã không làm cảnh sát, mà đi làm phù thủy rồi."

Người bên cạnh cậu ta nghe xong, đều không nhịn được mà bật cười.

Lý Minh có chút đắc ý, nhưng được khích lệ nói tiếp, "Vả lại sau khi mỗi vụ án xảy ra, chúng tôi đều đã điều tra tường tận quan hệ xã hội của nạn nhân, trong số những người chết, ngoài Âu Dương Chiêu ra, những người khác đều không có chút quan hệ nào với Tổ trưởng của chúng tôi, vì sao ông ấy lại phải hao tâm phí sức đi mưu sát họ? Phiền anh hãy cho tôi một lý do trước đã."

Kim Nhất Điền quay sang nhìn cậu ta, "Đầu tiên, tôi thừa nhận anh nói hoàn toàn chính xác, năm nạn nhân trong vụ án mạng liên hoàn này, ngoài Âu Dương Chiêu là chồng hiện tại của vợ cũ Tổ trưởng Tần ra, bốn người còn lại, không hề quen biết với ông ta, thậm chí như cậu nói, giữa họ không có chút quan hệ nào. Thứ hai, Tổ trưởng Tần không cách nào thao túng những người điên kia giết một người cụ thể, nhưng ông ta có thể khống chế họ giết chết một loại người."

Lý Minh gãi đầu, "Đại tác gia, tôi bị anh làm cho hồ đồ rồi."

Kim Nhất Điền mỉm cười, "Vấn đề này, thật ra liên quan đến động cơ gây án của hung thủ, cho phép tôi được nói sau, bây giờ hãy để tôi

thuật lại quá trình gây án của hung thủ, để các vị nắm rõ."

Đầu tiên, hung thủ dùng cách đặc biệt nào đó, lấy được nọc rắn hổ mang cực độc, sau đó, hắn bắt đầu từng bước thực thi kế hoạch của mình.

Ban ngày, hung thủ giống như một người bình thường, đi làm tan ca, làm việc, sinh hoạt, hoàn toàn không có gì khác thường, nhưng tối đến, hắn như một bóng ma, mang theo nọc độc chí mạng này, đi khắp đường lớn phố nhỏ trong thành phố, thậm chí là khu ngoại ô, mỗi khi phát hiện một người đàn bà điên, hắn sẽ dùng đồ ăn, hoặc tặng quần áo để dụ dỗ, để họ buông lỏng cảnh giác, sau đó thừa cơ bôi nọc rắn lên móng tay của họ.

Tất nhiên, nọc rắn hổ mang ở trong không khí, không duy trì được độc tính trong thời gian dài, nên hung thủ thường phải ra ngoài vào ban đêm để lặp đi lặp lại công việc đó.

Cứ thế, hung thủ đã biến từng người đàn bà điên thành công cụ giết người, hoặc có thể nói là công cụ trả thù của hắn.

Nhưng, lần gần đây nhất hung thủ bôi nọc độc lên móng tay của Uông Tiểu Lộ ở đường Y Phố, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Uông Tiểu Lộ dùng móng tay dính độc để gãi ngứa, kết quả gãi rách da, tự mình trúng độc mà chết.

Vì người báo án có nói, người chết là nữ, trên mặt và cổ có vết cào rướm máu, nghi ngờ có liên quan đến vụ án móng tay độc giết người gần đây, nên vụ án này do Tổ Trọng án số 2 ra quân.

Hung thủ sau khi nhận được thông báo của nhân viên trực ban, lập tức cảm thấy tình hình bất ổn, hắn không thông báo cho các đồng nghiệp khác đến hiện trường ngay, mà một mình đó trước, nhìn thấy trong móng tay của nạn nhân Uông Tiểu Lộ có da và vết máu, biết cô ấy tự cào mình bị thương rồi trúng độc mà chết, để ngăn cản cảnh sát liên hệ hung thủ với người điên, hắn đành phải mạo hiểm xử lý hiện

trường, cho đến khi không nhìn ra được dấu vết mới gọi điện cho Văn Lệ và các đồng nghiệp khác đến hiện trường.

Nhưng hung thủ không ngờ được, trong lúc vội vàng, hắn xử lý hiện trường không được triệt để, có người đã tìm thấy nửa mẩu móng tay còn sót lại trong chỗ ngón tay bị cán nát của Uông Tiểu Lộ, hơn nữa sau khi bác sĩ pháp y kiểm tra đã xác nhận hai điểm, thứ nhất, trên móng tay có độc rắn hổ mang; thứ hai, vết cào trên người Uông Tiểu Lộ, do chính tay cô ấy cào.

Rất nhanh sau đó, Văn Lệ lần theo đầu mối này, liên hệ hung thủ dùng móng tay độc giết người với người đàn bà điên.

Cô đã đề nghị Tổ trưởng Tổ Trọng án số 2 Tần Hán Xuyên kiểm tra những người đàn bà điên trong toàn thành phố ngay trong đêm, nhưng Tần Hán Xuyên lấy lý do đã quá khuya mà từ chối. Tần Hán Xuyên nói, chỉ có thể đợi sáng hôm sau mới cử người đi điều tra manh mối này.

“Đúng vậy.” Lý Minh nghe đến đây, liền nói, “Sáng hôm nay Tổ trưởng Tần đúng là đã bảo tôi dẫn người đi kiểm tra kĩ móng tay của những người đàn bà điên trong toàn thành phố, nhưng không tìm thấy móng tay độc gì đó mà anh nói.”

Kim Nhất Điền nói, “Hôm nay tất nhiên các người không thể kiểm tra ra chất độc trên móng tay của những người đàn bà điên đó rồi, vì tối qua hung thủ đã dầm mưa, dùng nước khử trùng rửa sạch chất độc trên móng tay của họ rồi, mà đây cũng là nguyên nhân đêm qua ông ta cự tuyệt đề nghị của Văn Lệ, hung thủ muốn tranh thủ thời gian sau nửa đêm để hủy diệt tội chứng, như vậy, cho dù cảnh sát liên tưởng được quan hệ giữa người điên và hung thủ, cũng không tìm được chứng cứ thực tế nào.”

Nói đến đây, anh đưa mắt nhìn qua Văn Lệ.

Văn Lệ cũng đang im lặng nhìn anh, trong mắt có chút bất an, hy vọng anh nói ra chân tướng, nhưng lại sợ chân tướng bại lộ.

Từ đầu đến cuối, cô chưa hé môi nói ra chữ nào.

“Tác gia Kim, tôi không thể không bội phục trí tưởng tượng phi thường của một tác gia như cậu.”

Tần Hán Xuyên im lặng đã lâu rốt cuộc cũng lạnh lùng đáp trả.

Kim Nhất Điền lắc đầu nói, “Tổ trưởng Tần, ông sai rồi, những gì tôi nói, không phải do tôi tưởng tượng ra, càng không phải hư cấu, đây là suy luận của tôi.”

“Nếu đã là suy luận, vậy phải nói đến chứng cứ, tôi xin hỏi, cậu có chứng cứ gì chứng minh đêm qua tôi đã rửa sạch móng tay của những người đàn bà điên kia?”

Kim Nhất Điền như đã biết trước ông sẽ hỏi như vậy, mỉm cười nói, “Tục ngữ có câu, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng, chính vì đêm qua tôi đã có ý nghi ngờ hung thủ, nên sau khi rời khỏi hiện trường Cầu sắt, vẫn một mực theo dõi ông, hơn nữa còn dùng máy quay hồng ngoại, quay lại toàn bộ quá trình ông nửa đêm nửa hôm đi khắp phố lớn ngõ nhỏ rửa sạch chất độc trên ngón tay của những người đàn bà điên.”

Anh lấy máy tính bảng ra, mở một tệp hình ảnh.

Ánh sáng trong đoạn phim hơi tối, nhưng miễn cưỡng vẫn nhìn được rõ cảnh vật.

Đêm mưa, trước một căn nhà đổ nát đơn độc, có một bóng người mặc áo mưa đội mũ như một bóng ma xuất hiện. Bóng ma kia đi vào căn nhà, tìm thấy một người đàn bà điên đang cuộn mình ngủ ở trong góc, lấy một chiếc bàn chải ra, nhúng một ít nước khử trùng, tỉ mỉ chà lên mười đầu ngón tay của cô ta.

Đột nhiên, một tia sét lóe qua bầu trời, không gian bỗng trắng xóa, bóng ma vô thức quay đầu nhìn ra bên ngoài, giống như cảnh quay đặc tả trong phim điện ảnh, mượn ánh sáng của tia chớp, gương mặt của

bóng ma kia đã bị máy quay bắt được một cách chính xác và rõ ràng.

Mọi người đều nhận ra gương mặt kia chính là Tổ trưởng Tần Hán Xuyên của Tổ Trọng án số 2.

Đoạn phim vẫn tiếp tục, sau đó, bóng ma lại xuất hiện trước nhà vệ sinh công cộng ở ngõ Thanh Vân, cạnh ống cống dưới đường cao tốc ngoại ô…

Khi đoạn phim kết thúc, phòng làm việc bỗng chốc trở nên yên ắng, không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Hán Xuyên, mang theo vẻ mặt hoài nghi và kinh sợ.

Lý Minh vốn đứng cạnh Tần Hán Xuyên, bất giác nhích sang bên cạnh hai bước.

Bầu không khí trong phòng làm việc bỗng trở nên nặng nề.

Chỉ có Văn Lệ vẫn đứng cạnh thầy mình, dáng vẻ như có điều suy ngẫm.

5

Kim Nhất Điền tiện tay mở vài tấm ảnh trên máy tính bảng. Tấm đầu tiên, là ảnh chụp toàn cảnh một căn nhà, kính cửa sổ tối đen, một chiếc bàn kiểu cũ và vài chiếc ghế, dưới cửa sổ có một bàn sách màu đen, trên bàn sách có vài quyển sách vứt bừa bãi, còn có ly, khung ảnh và một lọ thủy tinh nhỏ.

Tấm ảnh thứ hai, là ảnh chụp cận cảnh bàn sách, có thể thấy rõ trang bìa của những quyển sách trên bàn, tấm ảnh trong khung, màu của ly trà và một ít bột đựng trong lọ thủy tinh nhỏ.

Tấm ảnh thứ ba, là ảnh đặc tả lọ thủy tinh nhỏ bên cạnh ly trà kia, bên trong lọ thủy tinh trong suốt, đựng một ít phấn bột màu vàng nhạt, miệng lọ được nút gỗ nhét chặt.

Văn Lệ nhíu mày, cô đã nhìn thấy, trong tấm ảnh kia, chính là phòng khách nhà Tần Hán Xuyên.

Kim Nhất Điền chỉ tấm ảnh đầu tiên hỏi, “Tổ trưởng Tần, nơi này chắc ông không lạ nhỉ?”

Tần Hán Xuyên gật đầu nói, “Đây là phòng khách nhà tôi, cậu chụp lúc nào vậy?”

Kim Nhất Điền nói, “Lúc ông không ở nhà, tôi đã lẻn vào, chụp vài tấm ảnh tôi cần. Tất nhiên, tôi không phải cảnh sát, nên trước khi vào nhà không xin lệnh khám xét, có chỗ mạo phạm, mong ông lượng thứ.”

“Tấm ảnh thứ hai này, chụp những gì?” Anh chỉ tấm ảnh thứ hai.

Tần Hán Xuyên nói, “Đó là bàn sách của tôi.”

Kim Nhất Điền chỉ lọ thủy tinh trong tấm ảnh thứ ba, “Cái này được đặt trên bàn sách của ông, không sai chứ?”

Tần Hán Xuyên nói, “Đúng vậy, bây giờ vẫn đặt ở đó.”

Kim Nhất Điền gặng hỏi, “Có thể cho chúng tôi biết, chất bột màu vàng nhạt trong lọ này là gì không?”

Tần Hán Xuyên nhìn anh, chần chừ một lúc, nói, “Đó là bột độc rắn.”

“Là bột độc rắn gì?”

“Bột độc rắn hổ mang.”

Mọi người nhất thời nghe không hiểu, đều đưa ánh nhìn thắc mắc về phía Kim Nhất Điền.

Kim Nhất Điền không sốt ruột, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đi qua đi lại vài bước, bắt đầu chậm rãi giải thích, “Thật ra ngay từ lúc bắt đầu, cảnh sát đã bị bác sĩ pháp y dẫn dắt sai, cứ nghĩ hung thủ bôi dịch độc rắn hổ mang lên móng tay, vậy thì trong nhà hung thủ, chắc chắn cũng cất giấu dịch độc, mà dịch độc này nhất định phải để trong tủ lạnh mới có thể giữ được lâu, nên mỗi lần cảnh sát lục soát nhà kẻ tình nghi, đều sẽ tập trung lục soát tủ lạnh của người đó. Thật ra đây là một hướng điều tra sai lầm. Nọc rắn sau khi được thu thập, ngoài tồn tại được ở thể lỏng, còn có thể dùng kỹ thuật chế tạo thành dạng bột, như vậy bột độc rắn không cần phải giữ lạnh trong tủ lạnh, ở nhiệt độ thường cũng có thể bảo quản trong thời gian rất dài. Khi sử dụng chỉ cần pha với nước là có thể tạo ra nọc rắn ngay, độc tính của nó không thua gì nọc rắn vừa được lấy ra. Thứ mà hung thủ trong vụ án giết người liên hoàn này sử dụng, chính là bột độc rắn hổ mang.”

Nói đến đây, anh cố ý dừng lại một lúc, nghiêng đầu nhìn Tần Hán Xuyên, “Tổ trưởng Tần, ông thấy tôi nói đúng chứ?” “Cậu nói rất đúng.” Tần Hán Xuyên cúi đầu, giọng nói cũng thấp xuống.

“Tốt, bây giờ, bắt đầu nói vào trọng điểm của vụ án này, chính là động cơ gây án của hung thủ.”

Kim Nhất Điền nhìn qua mọi người, thấy ai nấy đều nhìn chằm chằm vào anh, nín thở tập trung, đợi anh tiếp tục nói, anh bất giác thấy hơi đắc ý, cố ý ra vẻ thần bí, hắng giọng một tiếng, nhìn Văn Lệ chớp chớp mắt, "Sư tỷ, chị thấy em nói đến cổ họng bốc khói đến nơi rồi, có thể rót cho em ly nước không?"

Văn Lệ gật đầu, xoay người đến máy lọc nước rót một ly nước ấm cho anh.

Kim Nhất Điền uống một ngụm, thấm giọng, tiếp tục nói, "Bây giờ, chúng ta sẽ phân tích động cơ gây án của hung thủ, nhìn từ bề mặt, Tổ trưởng Tần của chúng ta hình như không có chút quan hệ nào với những người đàn bà điên kia, đúng không?"

Mọi người gật đầu.

Kim Nhất Điền lập tức đổi giọng, "Không, mọi người sai hết rồi, thật ra Tổ trưởng Tần có quan hệ với với người điên. Mong mọi người đừng quên, Tổ trưởng Tần có một cô con gái tên là Tần Dĩnh, năm ngoái vì áp lực thi cử quá lớn, suy sụp tinh thần, trở thành người điên, bỏ nhà ra đi ba tháng, hơn nữa trong thời gian Tần Dĩnh bỏ nhà đi đã nhiễm bệnh nặng, về nhà chưa được bao lâu thì bệnh viện không cứu chữa được mà qua đời."

Mọi người cúi đầu ngẫm nghĩ, có thể mắc nối Tần Hán Xuyên với từ "người điên", cũng chỉ có mỗi chuyện này. Nhưng ai nấy đều không hiểu, chuyện này có liên quan gì đến vụ án trước mắt chứ?

Kim Nhất Điền nói, "Sáng nay, tôi đã đến Bệnh viện Nhân dân để xem qua bệnh án của Tần Dĩnh khi nhập viện, nguyên nhân nhập viện trong bệnh án ghi là, 'có thai chín tuần và nhiễm bệnh tình dục nguy hiểm'."

Vừa dứt lời, ai nấy đều ngỡ ngàng.

Chuyện gia đình của Tần Hán Xuyên, mọi người đều biết, vẫn luôn cho rằng con gái ông vì nhiễm bệnh nặng trong thời gian mất tích, sau

khi về nhà không cứu chữa được mà qua đời, nhưng có nằm mơ họ cũng không ngờ được, trong đó lại còn có ẩn tình như vậy.

Cô bé ấy sau khi tinh thần thất thường, bỏ nhà đi ba tháng, khi trở về lại mang thai chín tuần và nhiễm bệnh tình dục, cho thấy trong thời gian bỏ nhà ra đi, cô ấy đã bị người ta cưỡng bức, hơn nữa có khả năng không chỉ một lần!

Lời Kim Nhất Điền nói, giống như một thanh dao găm, đột nhiên đâm vào tim Tần Hán Xuyên.

Ông lùi về phía sau, dán lưng lên tường, từ từ trượt xuống.

Ông ngồi xổm trên mặt đất, mười đầu ngón tay luồn vào trong mái tóc, khi ông ngẩng đầu lên, trên mặt đã giàn giụa nước mắt.

“Đám người đó, vốn không phải con người, là súc sinh… cả một cô bé tinh thần thất thường chúng cũng không buông tha, chúng là súc sinh…”

Tần Hán Xuyên ra sức kéo tóc mình, tiếng nói đó, giống như tiếng gầm phát ra từ trong cuống họng.

Văn Lệ gọi một tiếng “Thầy”, hốc mắt đỏ ửng, đỡ ông ngồi lên ghế.

Kim Nhất Điền nhìn Tần Hán Xuyên, đợi cảm xúc của ông dần bình tĩnh lại, mới bắt đầu nói tiếp suy đoán của mình.

Từ sau khi cô con gái ông yêu xảy ra chuyện, tuy ngoài mặt Tần Hán Xuyên đã chấp nhận sự việc bất hạnh này, nhưng trong lòng lại âm thầm lập lời thề, nhất định phải trả thù cho con gái, những kẻ từng làm nhục con gái ông, nhất định phải trả giá.

Tuy ông là một cảnh sát, cũng từng dốc sức điều tra, nhưng vì thời gian đã qua quá lâu, lại thêm con gái đã qua đời, không thể đích thân nói cho ông biết ai đã làm nhục cô bé, nên ông không thể điều tra được cụ thể là ai đã từng làm tổn hại con gái mình.

Song, lẽ nào cứ thế bỏ qua cho đám súc sinh kia dễ dàng như thế

thật sao? Ông tự hỏi mình.

Không, tuyệt đối không thể! Ông hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể buông tha cho đám súc sinh đó, bất luận thế nào, cũng phải tìm ra chúng, nhất định phải bắt chúng trả giá cho tội ác của mình!

Nhưng phải làm sao mới tìm ra được đám súc sinh kia?

Ông suy nghĩ, muốn thông qua manh mối bây giờ có được để tìm ra hung phạm cụ thể là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng ông nghĩ, đám súc sinh kia nếu đã làm nhục Tiểu Dĩnh, chắc chắn cũng sẽ làm nhục những người điên khác, tuy ông không tìm được người cụ thể, nhưng có thể tìm được "loại người đó", những kẻ chuyên môn lợi dụng làm nhục người điên.

Chỉ cần tìm ra được "loại người đó", giết sạch hết chúng, mối thù của Tiểu Dĩnh tự nhiên cũng trả được rồi.

Thế là, kế hoạch lợi dụng những người đàn bà điên trên phố để trả thù, dần dần hình thành trong lòng ông.

Ông tìm cách lấy được độc rắn chí mạng, sau đó lợi dụng thời gian ban đêm, đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố, thậm chí cả khu ngoại ô, tìm kiếm những người đàn bà điên lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, mỗi khi tìm được một người, ông liền bôi độc rắn lên trên móng tay của họ.

Nếu đám súc sinh kia muốn xâm hại họ, trong lúc họ phản kháng lại, chắc chắn sẽ dùng móng tay cào đối phương bị thương, như vậy, phàm là những tên súc sinh từng xâm hại họ đều không thể chạy thoát kết cục trúng độc mà chết.

Trong loạt vụ án này, nạn nhân đầu tiên là Hà Khánh Quốc sống ở ngõ Thanh Vân, đêm đó trên đường về nhà, nhìn thấy trước cửa nhà vệ sinh công cộng có một người đàn bà điên có vài phần nhan sắc liền nổi lên sắc tâm, kéo cô ta vào trong nhà vệ sinh, hoặc một nơi tối tăm nào đó, cưỡng bức cô ta. Trong quá trình phản kháng, cô ta đã dùng móng

tay cào Hà Khánh Quốc bị thương, nhưng lúc đó anh ta không để ý, kết quả về đến nhà chưa bao lâu, đã phát độc mà chết. Diêu Y Yến, vợ của Hà Khánh Quốc từng nói, vào đêm xảy ra vụ án, chồng mình say rượu về đến nhà, khóa quần còn đang mở, lúc đó chị ta cho rằng anh ta uống rượu vào buồn tiểu, không nhịn được mà tiểu bậy giữa đường, thật ra không phải Hà Khánh Quốc đi tiểu xong quên kéo khóa, mà là sau khi cưỡng bức người đàn bà điên kia, trong lúc hoảng loạn quên chỉnh trang lại quần áo.

Nạn nhân thứ hai, nhân viên về hưu của công ty đầu tư nông thôn Dương Như Thành, cũng vì cưỡng bức người đàn bà điên trong căn nhà đổ nát, bị cô ta cào bị thương, chết tại nhà.

Nạn nhân thứ ba, kẻ ăn mày có biệt danh là Mũi Loét, cũng vì sáng sớm đã cưỡng bức người đàn bà điên sống trong ống cống ngày ngày hát ru kia, bị cào mà trúng độc. Thật ra khi cảnh sát điều tra cái chết của Mũi Loét, đã từng tập trung những người vô gia cư sống trong cống lại, để bác sĩ pháp y kiểm tra móng tay của từng người, nhưng không biết là ý của Tần Hán Xuyên, hay nhất thời sơ sót, lại bỏ qua người đàn bà điên đáng thương kia, do đó không tra ra được kết quả. Nếu không, bây giờ vụ án này có lẽ đã có cục diện khác rồi.

“Về nạn nhân cuối cùng của loạt vụ án này, Uông Tiểu Lộ, cái chết của cô ấy với hung thủ mà nói, đơn giản chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Kim Nhất Điền nói, “Nhưng chính vì xuất hiện chuyện ngoài ý muốn này, đã làm rối kế hoạch của hung thủ một cách triệt để, cũng chính vì vậy, mới khiến cho Văn Lệ nghi ngờ, cũng khiến tôi nghi ngờ. Tất nhiên, tôi từng được người nhờ vả, tìm kiếm tung tích của Uông Tiểu Lộ, sau khi thấy cô ấy chết dưới Cầu Sắt, mục đích ban đầu của tôi là muốn tra rõ nguyên nhân cô ấy chết, để giao phó với người ủy thác của tôi. Nhưng đi sâu vào điều tra, tôi mới phát hiện cái chết của cô ấy, không phải một vụ án độc lập, tiếp tục điều tra, cuối cùng đã tra đến

chỗ Tổ trưởng Tần.”

“Vậy cái chết của Âu Dương Chiêu, có phải cũng liên quan đến Tổ trưởng Tần không?”

Người hỏi câu này, là Đội trưởng Phạm Trạch Thiên từ nãy đến giờ vẫn đang khoanh tay đứng bên cạnh tập trung lắng nghe.

“Tất nhiên, cái chết của Âu Dương Chiêu, có liên quan rất lớn đến ông ấy.”

Kim Nhất Điền gật đầu, nhìn về phía Văn Lệ, “Mọi người đều biết, Văn Lệ là bạn gái của tôi, nhưng tôi phát hiện người trong lòng cô ấy thích, hình như không phải tôi, mà là người thầy luôn quan tâm đến cô ấy như cha anh, nên tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng. Tôi vẫn luôn để ý đến quan hệ giữa Tổ trưởng Tần và vợ cũ của ông - Cơ Bình Bình, rất mong có thể tìm được chứng cứ hai người họ tình cũ chưa dứt thường xuyên qua lại, sau đó đưa cho Văn Lệ xem, để cô ấy đừng hy vọng gì ở thầy mình nữa. Kết quả có một hôm, tôi phát hiện Tổ trưởng Tần và Cơ Bình Bình hẹn nhau ở tiệm cà phê Cổ Thụ cạnh Cầu sắt thật, bèn lấy máy ảnh ra chụp lại, kết quả phát hiện ra họ không phải đang hẹn hò, mà đang bàn bạc một chuyện gì đó rất bí mật. Sau đó Cơ Bình Bình lấy một chiếc USB ra đưa cho Tổ trưởng Tần, ông ấy dùng máy tính trong tiệm mở nó ra, thì ra trong USB đó chứa nhật ký điện tử của con gái họ - Tần Dĩnh - viết khi còn sống. Tôi dùng máy ảnh chụp lại được nội dung hiển thị trên màn hình máy tính, đọc qua, đó là trang nhật ký cuối cùng của Tần Dĩnh, lúc đó tôi mới biết, sở dĩ cô bé suy sụp tinh thần, trở thành người điên, không phải vì áp lực thi cử, mà là… Mà là do, cô ấy từng bị bố dượng Âu Dương Chiêu… cưỡng bức.”

Anh mở một tấm ảnh trong máy tính bảng ra, ảnh chụp cảnh bên trong tiệm cà phê Cổ Thụ, Tần Hán Xuyên và Cơ Bình Bình ngồi trước máy tính, ảnh có độ phân giải rất cao, sau khi phóng lớn, có thể thấy rõ nội dung trang nhật ký trên màn hình máy tính…

Mọi người không ai ngờ được, nguyên nhân thật sự khiến Tần Dĩnh trở nên điên loạn bỏ nhà ra đi, lại có liên quan đến gã bố dượng cầm thú của cô bé.

Ai nấy đều bất giác cúi đầu xuống, trong lòng mọi người thấy đau âm ỉ.

Kim Nhất Điền mở tấm ảnh tiếp theo, là ảnh anh theo dõi chụp lén được trong đêm Tần Hán Xuyên mai phục trên ngọn núi giả, giơ súng nhắm thẳng vào Âu Dương Chiêu bên trong cửa sổ của căn nhà kiểu Tây.

"Đây là tình cảnh buổi tối sau khi Tổ trưởng Tần biết được chân tướng, đã lẻn vào tiểu khu Kim Bồn Sơn, định dùng súng cảnh sát để trả thù, nhưng không biết vì sao, đêm đó, ông lại không nổ súng bắn Âu Dương Chiêu."

Phạm Trạch Thiên nhớ đến chuyện tối hôm đó Tần Hán Xuyên xin được cấp súng, âm thầm gật đầu, chứng thực lời Kim Nhất Điền nói là thật.

Tuy Tần Hán Xuyên không nổ súng, nhưng không có nghĩa là sẽ ngừng kế hoạch trả thù Âu Dương Chiêu.

Chẳng qua ông ta đang đợi thời cơ, đợi một thời cơ tốt nhất có thể giết chết Âu Dương Chiêu để trả thù cho con gái, lại không để người khác nghi ngờ mình.

Sau đó có một đêm, ông ta theo dõi được Âu Dương Chiêu lái chiếc BMW của hắn đến tiểu khu Phường Thái Bình gặp tình nhân Phùng Vũ Hân, thế là khi giữa đêm hắn đang trên đường về nhà, ông đã chặn xe hắn lại, vờ như có việc muốn thương lượng, ngồi lên xe của hắn, khi xuống xe, lén để lại một con mèo đen có bôi độc rắn hổ mang.

Ông biết Âu Dương Chiêu có chứng sợ mèo, cũng từng thấy Âu Dương Chiêu đá con mèo hoang đó và suýt bị nó cào trúng.

Ông biết sau khi Âu Dương Chiêu nhìn thấy con mèo, chắc chắn sẽ có hành vi quá khích, cũng rất có khả năng sẽ bị con mèo hung ác kia cào bị thương.

Kim Nhất Điền nói đến đây, Tần Hán Xuyên bỗng bật dậy khỏi ghế.

"Nếu không tại tên súc sinh Âu Dương Chiêu đó, Tiểu Dĩnh sẽ không bị điên, cũng sẽ không chết. Tôi không giết hắn, các người nói còn có thiên lí* sao?" Gương mặt Tần Hán Xuyên vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, hai tay nắm chặt, như một con dã thú đang chờ chết, khàn giọng gầm gừ nói, "Còn đám súc sinh làm nhục Tiểu Dĩnh kia nữa, tuy tôi là một cảnh sát hình sự, nhưng chỉ có thể để cho chúng tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, không cách nào đưa chúng ra pháp trường, tôi không cam tâm, nếu pháp luật không thể trừng phạt chúng, vậy tôi đành phải tự mình ra tay thôi…"

Thiên lí: Lẽ trời mà con người phải tuân theo.

Tần Hán Xuyên nói ra những lời này, không khác nào chính miệng thừa nhận cáo buộc của Kim Nhất Điền về ông.

Không ai ngờ được, Tổ trưởng Tổ Trọng án số 2 Tần Hán Xuyên dẫn dắt mọi người chạy Đông chạy Tây, dốc hết sức điều tra vụ án này, lại chính là hung thủ thật sự đứng sau vụ án móng tay độc giết người liên hoàn chấn động toàn thành phố.

Mà câu chuyện phía sau vụ án này, lại khiến người ta cảm thấy xót xa và bi phẫn đến vậy.

Vụ án tuy đã được phá giải, nhưng tâm trạng mọi người đều không thấy thoải mái, không ai nói được tiếng nào, chỉ lặng lẽ nhìn Phạm Trạch Thiên đích thân còng tay Tần Hán Xuyên, cùng một cảnh sát hình sự khác đưa ông đi.

Ngay lúc này, phòng làm việc yên ắng bỗng vang lên một tiếng "chát" giòn giã. Văn Lệ đến trước mặt Kim Nhất Điền, mắt ngấn nước,

cắn chặt răng, tát cho anh một bạt tai thật mạnh.

Chương chín

1

Sau khi thẩm vấn xong, Tần Hán Xuyên nhanh chóng được chuyển đến trại giam.

Chiều hôm đó, Văn Lệ ở trong phòng làm việc sắp xếp lại hồ sơ, điện thoại trên bàn làm việc bỗng đổ chuông, bắt máy lên, trong điện thoại truyền đến giọng nói của một người phụ nữ.

"Xin chào, tôi muốn tìm cảnh sát Văn Lệ."

Văn Lệ khựng lại, thấy giọng nói của người này có vẻ hơi quen, nhưng nhất thời không nhớ được đối phương là ai, đành nói, "Tôi chính là Văn Lệ, xin hỏi ai đấy ạ?"

Đối phương nói, "Tôi là Cơ Bình Bình."

Văn Lệ "Ồ" lên một tiếng, thấy hơi đột ngột, trong nhất thời không biết phải xưng hô như thế nào, ngập ngừng một lúc mới nói, "Chị tìm tôi có việc gì sao?"

Cơ Bình Bình do dự một lúc, "Tôi muốn đi thăm Hán Xuyên một chút, nhưng người của trại giam nói, phạm nhân chưa phán quyết không được vào thăm."

Văn Lệ hiểu ý của chị ta, nói, "Trại giam đúng là có quy định này, phạm nhân chưa có phán quyết, ngoài luật sư ra, những người khác không được vào thăm nom. Vì vụ án của thầy vẫn còn trong giai đoạn điều tra, chưa có phán quyết của tòa, nên không được thăm nom. Nhưng tôi khá thân với Đồn trưởng Trịnh ở trại giam, nếu chị muốn

gặp thầy, tôi có thể dẫn chị vào."

Cơ Bình Bình nói, "Vậy thì cảm ơn cô quá."

Văn Lệ nói, "Không cần phải khách sáo, thật ra tôi cũng muốn đi gặp thầy."

Cơ Bình Bình nói tiếp, "Tôi đang ở dưới lầu của Đội Hình sự các cô."

Văn Lệ nói, "Vậy tôi xuống ngay."

Cô vội vàng dọn dẹp đồ đạc trên bàn làm việc, chạy xuống lầu, quả nhiên thấy Cơ Bình Bình đang đeo túi xách, đứng dưới chân cầu thang, sắc mặt chị ta nhợt nhạt, vẻ mặt tiều tụy, dáng người cũng gầy đi nhiều. Ánh hoàng hôn chiếu lên người chị ta, kéo chiếc bóng ưu thương cô độc của chị ta ra thật dài.

Văn Lệ tiến đến, gọi một tiếng "Chị Bình." Cơ Bình Bình áy náy cười với cô, "Xin lỗi, làm phiền cô rồi."

Trại giam nằm ở Cửa Bắc, gần đập Trường Giang, bên cạnh là trường dạy lái xe Thanh Dương.

Văn Lệ dắt chiếc xe gắn máy của mình ra, chở Cơ Bình Bình, chạy dọc theo đường ven sông, nửa tiếng sau, đã đến Cửa Bắc.

Cô đậu xe máy trước cửa trại giam, lấy di động ra, gọi cho Đồn trưởng Trịnh.

Đồn trưởng Trịnh nói, "Tôi đã sắp xếp xong rồi, các cô cứ đi thẳng vào phòng thăm gặp là được."

Văn Lệ dẫn Cơ Bình Bình vào phòng thăm gặp, đợi khoảng 3 phút, chợt nghe bên ngoài có tiếng dây xích kéo lê trên mặt sàn xi măng, không lâu sau, hai cảnh sát trại giam đã áp giải Tần Hán Xuyên đi vào từ một cánh cửa khác.

Vì là tội phạm hình sự, Tần Hán Xuyên không những phải còng tay, cả chân cũng bị xích lại, trên người mặc bộ quần áo tù nhân bẩn thỉu, tóc cũng cạo sạch, chỉ vài ngày không gặp, đã gầy đến mức Văn Lệ suýt

không nhận ra.

“Thầy…”

Văn Lệ bật dậy khỏi ghế, gọi một tiếng “Thầy”, giọng nói nghẹn ngào, không thốt nên lời được nữa.

Tần Hán Xuyên gật đầu với cô, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót. Cơ Bình Bình đưa tay ra, nắm lấy bàn tay bị còng của ông, bỗng nhiên bật khóc, “Hán Xuyên, sao anh lại làm vậy? Anh khờ quá, sao lại phải làm vậy chứ? Không đáng chút nào..”

Tần Hán Xuyên ngước mắt lên nhìn chị ta, vẻ mặt có chút hờ hững, mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng nhìn sang Văn Lệ, lại không lên tiếng.

Văn Lệ đúng dậy nói, “Chị Bình, tôi đợi chị ở ngoài.”

Cô đi ra ngoài, ở hành lang có vài chiếc ghế dài, cô ngồi xuống nhìn bức tường cao gắn đầy lưới điện cách đó không xa, trong lòng không ngừng nghĩ về câu nói vừa rồi Cơ Bình Bình nói với Tần Hán Xuyên.

Anh khờ quá, sao lại phải làm vậy chứ? Không đáng chút nào…

Cô biết, từ sau khi Tần Dĩnh xảy ra chuyện, Cơ Bình Bình vẫn luôn oán trách người chồng trước Tần Hán Xuyên thân là cảnh sát, là cha ruột nhưng không thể trả thù cho con gái.

Bây giờ, Tần Hán Xuyên dùng cách không ai ngờ đến để trả thù cho con gái, sao chị ta lại hỏi ông “Vì sao lại làm vậy?” Sao lại nói “Không đáng chút nào”?

Chẳng lẽ cái chị ta đang nói, không phải việc này, mà có ý khác?

Cô đứng dậy, vừa đi qua đi lại trước băng ghế dài, vừa nhớ lại từ đầu đến cuối vụ án này, rồi lại nhớ thêm một lần nữa…

Khi cô nghĩ về vụ án này đến lần thứ ba, Cơ Bình Bình đã từ phòng thăm gặp bước ra.

Mắt chị ta đỏ au, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cơ thể hơi lảo đảo,

như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Văn Lệ bước đến dìu chị ta, “Chị Bình, chị sao vậy?”

“Tôi không sao,” Cơ Bình Bình lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào, “chỉ là tôi nhìn thấy dáng vẻ của anh ấy bây giờ, trong lòng rất đau…”

Văn Lệ hiểu ra, thật ra người phụ nữ này vẫn còn yêu Tần Hán Xuyên.

Sau khi ra khỏi trại giam, cô nói với Cơ Bình Bình, “Giờ đang là giờ cao điểm tan tầm, rất khó bắt xe, để tôi chở chị về nhé.”

“Không,” Cơ Bình Bình nói, “cô chở tôi đến nhà của Hán Xuyên đi.”

Thấy Văn Lệ tỏ ra khó hiểu, chị ta nói tiếp, “Lúc nãy thầy của cô nói với tôi, trong nhà anh ấy có một ít đồ, muốn tôi qua đó dọn dẹp một chút.”

Văn Lệ nói, “Được, vậy tôi chở chị qua đó.”

Cô nổ máy, chở Cơ Bình Bình đi về phía đường Thành Quan.

Đến dãy nhà Tần Hán Xuyên ở, leo lên tầng bốn, Cơ Bình Bình nói, “Thầy cô nói chìa khóa nhà để phía sau hòm thư.”

Văn Lệ thò tay vào khe hở phía sau hòm thư mò mẫm một lúc, quả nhiên mò được một chiếc chìa khóa.

2

Sau khi mở cửa vào nhà, một cơn gió thổi vào, khiến cho bụi bay khắp nơi. Căn nhà vốn không được xem là ngăn nắp, cộng thêm bị cảnh sát lục soát qua mấy lần, càng bừa bộn hơn.

Cơ Bình Bình nhìn quanh, nói, “Cô đợi tôi một lát, tôi giúp anh ấy dọn dẹp một chút.” Sau đó đi đến trước bàn sách, bắt đầu dọn dẹp sách vở, tạp chí và các thứ trên bàn.

Chiếc bàn này từng bị Kim Nhất Điền chụp lại. Lọ thủy tinh đựng bột độc rắn vốn để bên cạnh ly trà, đã bị cảnh sát lấy đi, khung ảnh bên cạnh cũng trống không, ảnh chụp chung của Tần Hán Xuyên và con gái cũng đã được ông mang vào trại giam.

Nhìn căn nhà bừa bộn này, Văn Lệ bất giác nhớ lại tình cảnh lần trước mình đến nhà thầy, nhớ đến tấm chăn ấm áp thầy lẳng lặng đắp khi cô ngủ thiếp đi trong lúc xem tivi, lòng bỗng thấy chua xót. Lúc đó, cô vẫn đang bôn ba vì vụ án này, thật sự có nằm mơ cũng không thể ngờ được, vụ án mà mình nỗ lực điều tra lại kết thúc bằng cách này.

Cô ra hành lang bên ngoài hít thở ít không khí, muốn lấy chổi quét dọn căn nhà, khi quay trở lại, phát hiện Cơ Bình Bình đang nhanh tay lục lọi hộc tủ bàn sách, hình như tìm được một tờ giấy gì đó, vừa xem qua, liền nhét vào trong túi xách.

Từ vẻ mặt “cuối cùng cũng tìm thấy” của chị ta, Văn Lệ chợt hiểu, Cơ Bình Bình đến nhà thầy, không phải để dọn dẹp gì, mà để tìm tờ giấy đó.

Quả nhiên, Cơ Bình Bình kéo khóa túi xách lại xong, liền đòi ra về.

Văn Lệ quét sạch căn nhà xong nói, “Chị Bình, có thể ngồi xuống

một chút không? Tôi có chút chuyện muốn hỏi chị."

Cơ Bình Bình nghi hoặc nhìn cô, ngồi xuống sofa, hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

Văn Lệ hỏi, "Đối với chuyện của thầy, chị thấy thế nào?"

Cơ Bình Bình buồn bã buông một tiếng thở dài nói, "Anh ấy đã thừa nhận tất cả với cảnh sát rồi, tôi còn nói được gì nữa? Bây giờ việc duy nhất có thể làm, chính là nhanh chóng mời cho anh ấy một luật sư tốt."

Văn Lệ nhìn chị ta, rồi chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, như đang suy nghĩ xem những lời tiếp theo nên nói thế nào. Một lúc sau, cô mới thu ánh mắt về, "Thật ra vụ án này, vẫn còn rất nhiều nghi điểm, mấy ngày nay tôi cũng đang âm thầm điều tra."

Cơ Bình Bình sững người, "Còn có nghi điểm sao?"

Văn Lệ gật đầu, "Đúng vậy, thật ra khi Uông Tiểu Lộ trúng độc chết dưới Cầu sắt, tôi đã phát hiện thầy ở hiện trường có chút khác thường, tôi cũng từng nghi ngờ thầy, nhất là khi thầy ấy cự tuyệt đề xuất kiểm tra móng tay của những người điên toàn thành phố trong đêm, tôi lại càng cảm thấy lạ. Thầy tra án, xưa nay đều có tác phong nhanh gọn, cho dù chỉ có một chút xíu manh mối, cũng sẽ hành động ngay lập tức, nhưng lần này, lại lấy cớ khuya quá rồi để kéo dài thời gian điều tra, đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Tôi quyết định làm chút gì đó, nên đã cải trang thành một người điên, ngủ trong căn nhà đổ nát đối diện nơi ở của nạn nhân thứ hai trong loạt vụ án này, Dương Như Thành, thật ra người đàn bà điên thật sự sống ở đó, sau khi bị Dương Như Thành cưỡng bức, vì sợ hãi mà đã bỏ đi rồi. Đêm mưa đó, thầy xuất hiện ở trên đường như một bóng ma, người điên đầu tiên bị thầy ấy rửa sạch móng tay, thật ra chính là tôi. Hành động của thầy thật sự quá đáng nghi, nên lúc đó tôi gần như đã nhận định thầy chính là hung thủ."

Cơ Bình Bình không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Văn Lệ nói, “Về sau tôi nghe Kim Nhất Điền nói kết quả mà cậu ấy điều tra thầy có được, lại khiến tôi thấy nghi ngờ chuyện này. Vì lọ thủy tinh đựng bột độc rắn hổ mang thầy để trên bàn sách mà cậu ta nhìn thấy, sau khi Âu Dương Chiêu, chồng chị chết, tôi có đến nhà chị điều tra, cũng từng thấy nó trên bàn trang điểm của chị. Lúc đó lọ thủy tinh của chị để lẫn lộn với rất nhiều lọ thuốc khác, trông qua không có gì đặc biệt, nên tôi không nghi ngờ gì. Bây giờ nghĩ lại mới biết mình đã bỏ qua manh mối quan trọng nhất. Nếu tôi đoán không nhầm, trong lọ thủy tinh đó đựng bột độc rắn đúng không? Có câu nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chị biết sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ đến nhà chị lục soát, thay vì giấu nó vào nơi kín đáo bị cảnh sát tìm ra khó mà giải thích được, chi bằng cứ thoải mái đặt chung một chỗ với cả đống thuốc thang, ngược lại sẽ không gây chú ý. Mà đối với bột độc rắn này, trong lòng tôi còn có một mối nghi ngờ lớn hơn.”

“Nghi ngờ gì?”

“Tôi từng hỏi bác sĩ pháp y hóa nghiệm chỗ bột độc rắn này, họ nói độ tinh khiết của chúng rất cao, gần như không có tạp chất, với trình độ sản xuất ở trong nước, vốn không thể chiết xuất ra được nọc rắn có độ tinh khiết cao như thế, chỗ bột độc rắn này chắc được lấy từ nước ngoài về, mà giá thành vô cùng đắt đỏ, mỗi gram đều có giá tương đương với giá vàng. Vì nọc rắn sau khi bôi lên móng tay, thời gian duy trì được độc tính không dài, nếu hung thủ muốn lợi dụng móng tay độc của người điên để giết người, phải thường xuyên bôi lại nọc độc, nên số lượng sử dụng chắc chắn không ít, ước chừng lọ thủy tinh kia phải đầy mới đủ dùng. Nếu lọ thủy tinh được đựng đầy, chắc phải có một, hai trăm gram. Năng lực kinh tế của thầy thế nào tôi biết, bình thường tiền lương ngoài phí sinh hoạt ra, còn phải gửi về tiếp tế cho chị gái thầy ấy ở dưới quê, nên tôi không nghĩ thầy ấy có số tiền lớn như vậy để mua thứ công cụ trả thù đắt đỏ thế này từ nước ngoài về.”

“Đây chỉ là cách nghĩ của cá nhân cô.” Ánh mắt trống rỗng của Cơ Bình Bình dán chặt vào bài trí trên bàn sách, “Dù sao thì cảnh sát cũng đã tìm được bột độc rắn trong nhà anh ấy, đây là sự thật.”

“Phải, sở dĩ cảnh sát nhận định thầy là hung thủ thật sự đứng sau, chứng cứ trực tiếp nhất chính là tìm thấy bột độc rắn trong nhà của thầy. Nhưng tôi cho rằng, chỗ độc này, không phải của thầy, cũng không phải thầy đem nó đi gây án.”

“Không phải anh ấy, thì là ai chứ?”

“Còn nhớ lần trước tôi đến nhà thầy, là sau khi Hà Khánh Quốc chết, khi đó tôi giúp thầy dọn dẹp nhà cửa, không hề nhìn thấy lọ bột màu vàng nhạt này, cho thấy lọ thủy tinh này về sau mới được đặt ở đây.” Văn Lệ nhìn chằm chằm Cơ Bình Bình nói, “Sau khi Âu Dương Chiêu chết, thầy từng một mình đến nhà chị điều tra, đúng không?”

“Vậy thì sao?”

Văn Lệ nói, “Tôi nghĩ chính vào lúc đó, thầy đã nhìn thấy lọ bột màu vàng nhạt chị để trên bàn trang điểm, thầy đã bắt đầu nghi ngờ lọ thuốc bột không có dán nhãn này, nhân lúc chị không để ý, lén đổ ra một ít, sau đó thầy đã tự mình đem một ít bột lấy được đi hóa nghiệm và giám định, chỗ còn lại đựng vào một lọ thủy tinh, để trên bàn sách, không may lại bị Kim Nhất Điền lẻn vào chụp lại được, lọ bột độc rắn này, đã trở thành chứng cứ đanh thép chứng minh thầy giết người liên hoàn. Sau khi có được kết quả hóa nghiệm, thầy đã đoán được hung thủ đứng sau dùng độc rắn giết người chính là chị, thầy cũng biết chị làm vậy để trả thù thay Tần Dĩnh, nhưng thầy không biết rốt cuộc chị đã dùng cách gì, nên vẫn luôn âm thầm điều tra. Cho đến khi thầy nhìn thấy Uông Tiểu Lộ bị móng tay dính độc của chính mình cào chết dưới Cầu sắt, thầy mới hiểu ra, biết phương pháp gây án của chị. Tôi nghĩ lúc đó thầy đứng dưới Cầu sắt, đã phải trải qua một phen đấu tranh tâm lý dữ dội. Nhưng cuối cùng, sự áy náy dành cho chị, tình cảm dành

cho chị vẫn chưa dứt, đã khiến thầy lựa chọn thay chị che giấu chân tướng của sự việc, nên thầy đã lái xe cán nát tay Uông Tiểu Lộ. Đồng thời đội mưa đi rửa sạch móng tay có khả năng bị chị bôi độc lên của tất cả những người đàn bà điên ngay trong đêm đó, làm như vậy, cảnh sát sẽ không tra ra được chân tướng. Nhưng chắc chắn thầy không thể ngờ được rằng, những gì thầy làm đêm đó, đều bị Kim Nhất Điền theo dõi và quay lại, càng khiến hiềm nghi về thầy thêm nặng."

Cơ Bình Bình lạnh lùng nói, "Bản thân cô cũng là cảnh sát, cô thấy cảnh sát sẽ vu oan cho một người vô tội sao? Nếu những người kia không phải do anh ấy giết, sao anh ấy lại phải thừa nhận?"

"Đúng vậy, sao thầy lại ngốc nghếch như thế, những người kia rõ ràng không phải do thầy giết, vì sao thầy lại thừa nhận chứ?" Văn Lệ thở dài, "Từ sau khi hai người ly hôn, tuy ngoài mặt thầy luôn lạnh nhạt với chị, thật ra sâu trong đáy lòng của thầy, chứa đầy áy náy với chị, nhất là sau khi Tần Dĩnh xảy ra chuyện, thầy đau đớn và khổ sở hơn ai hết, nhưng thầy là một cảnh sát nhân dân, là một người chấp pháp, không thể biết pháp phạm pháp, càng không thể tự mình đi tìm người ta báo thù khi không có bất cứ chứng cứ nào, đối mặt với lời oán trách là cha ruột nhưng lại không muốn báo thù rửa hận cho con gái chút nào, tôi nghĩ nỗi đau và khó chịu trong lòng thầy, không ai có thể hiểu được. Khi thầy biết hành vì điên cuồng để trả thù cho con gái của chị, việc đầu tiên thầy nghĩ đến, chính là dùng hết mọi cách để che giấu cho chị, dù sao những người bị các cô gái điên kia cào chết, đều đáng tội. Đối mặt với những chứng cứ của Kim Nhất Điền đưa ra, suy nghĩ duy nhất trong lòng thầy, chính là phải bảo vệ chị. Trong mười mấy năm hôn nhân, thầy cảm thấy mình đã nợ chị quá nhiều. Duyên phận cha con mười mấy năm, thầy cảm thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha với Tần Dĩnh, thầy nợ con gái mình cũng quá nhiều. Thế nên thầy đã quyết định dùng tính mạng của chính mình để chuộc lại món nợ ân tình đã nợ hai mẹ con chị, nên trước lời cáo buộc

của Kim Nhất Điền, thầy không đưa ra bất cứ lời giải thích nào, chỉ thừa nhận mình chính là hung thủ thật sự gây ra vụ án móng tay độc giết người liên hoàn này."

Cô nhìn Cơ Bình Bình, tiếp tục nói, "Cuối cùng, chúng ta hãy nói về cái chết của chồng chị, Âu Dương Chiêu. Tất nhiên, hắn ta cũng là chết dưới tay của chị. Sau khi hai người kết hôn, tình cảm vợ chồng không hề tốt đẹp như người ngoài nhìn thấy, chị đã có lòng oán hận anh ta từ lâu, lại thêm từ nhật ký của con gái biết được hành vi cầm thú của hắn, lại càng khiến chị nảy sinh ý định giết hắn. Đầu tiên chị kích động thầy đi giết hắn để trả thù cho con gái, nhưng đến cuối cùng, thầy mai phục trên ngọn núi giả lại không nổ súng bắn Âu Dương Chiêu. Thế là, chị tự mình ra tay. Tôi đã điều tra, một đêm trước khi Âu Dương Chiêu chết, không có bất cứ người nào từng đến gần chiếc BMW của hắn, người cuối cùng từng ngồi lên chiếc xe đó, chỉ có chị. Hắn đến trường học đón chị về nhà, ăn tối xong, lại lái xe ra ngoài. Chính trong lúc hắn đón chị về nhà, chị đã lén bỏ con mèo có bôi độc rắn trên móng vuốt vào xe. Vì sao đêm đó khi hắn lái xe ra ngoài lại không phát hiện ra, mà phải đến sáng hôm sau, khi chị có đầy đủ chứng cứ vắng mặt ở hiện trường, con mèo kia mới nhảy ra cào hắn? Đây là một vấn đề rất quan trọng, có thể nói cả Kim Nhất Điền cũng không tìm được đáp án. Nhưng hôm nay, sau khi tôi sắp xếp lại vụ án này trong đầu một lần nữa, cuối cùng đã phát hiện ra huyền cơ trong đó. Tôi nhớ trên bàn trang điểm của chị, tôi không chỉ nhìn thấy lọ thuốc bột màu vàng không nhãn dán, mà còn thấy một lọ thuốc an thần. Nên bí ẩn cuối cùng của vụ án này, cũng đã được phá giải. Đầu tiên chị cho con mèo đen kia uống thuốc an thần, rồi lén bỏ con mèo đang say ngủ đó vào dưới băng ghế sau trong xe của Âu Dương Chiêu. Đến sau nửa đêm, hoặc rạng sáng hôm sau con mèo kia mới tỉnh dậy. Như vậy, vì sao con mèo lại xuất hiện trong xe, mà máy quay an ninh trước cửa gara lại không quay được cảnh hung thủ đến gần chiếc xe, đã có thể giải thích

được rồi.”

“Tôi hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.” Cơ Bình Bình nhìn đồng hồ đeo tay, đeo túi xách lên vai, đứng dậy khỏi sofa nói, “Tối nay tôi còn phải đến trường trực ban, tôi phải đi đây, nếu không sẽ đến muộn mất.”

“Cần tôi nói rõ hơn một chút không?” Văn Lệ đứng dậy chắn trước mặt chị ta, “Bóng ma xuất hiện trong đêm tối, đi khắp mọi ngóc ngách trong thành phố tìm những người đàn bà điên, sau đó bôi độc rắn lên móng tay của họ, biến họ thành công cụ giết người, hung thủ thật sự hại chết năm mạng người, vốn không phải là thầy, mà là chị. Thầy đang gánh tội thay chị!”

“Những gì cô nói, đều chỉ là suy đoán trong lòng cô.” Cơ Bình Bình bỗng trở nên kích động, lồng ngực phập phồng lên xuống, cơ thể lảo đảo, như đứng không vững, ngồi trở xuống sofa, “Cô nói tôi là hung thủ, xin hỏi cô có chứng cứ trực tiếp nào không?”

“Tạm thời chưa có.” Văn Lệ lắc đầu, ánh mắt lộ ra nét kiên định, “Nhưng tôi nhất định sẽ đưa vụ án này ra ánh sáng.”

Cơ Bình Bình nhìn cô, bỗng cười khẩy, “Thật ra tôi biết trong chuyện này, cô có nỗi lòng riêng, tôi cũng biết trong lòng cô đang nghĩ gì.”

Văn Lệ sững người, “Tôi có nỗi lòng riêng gì?”

“Đừng tưởng tôi ngốc, tôi biết trong lòng cô thích thầy của mình, giờ anh ấy biến thành hung thủ giết người ngồi tù, trong lòng cô rất đau khổ, cô muốn nghĩ mọi cách để gỡ tội cho anh ấy, cứu anh ấy ra ngoài, đúng không?”

Văn Lệ đỏ mặt, ánh mắt sắc bén bỗng chốc dịu xuống, “Thầy vẫn luôn quan tâm tôi như bậc cha anh, thậm chí còn từng đỡ đạn cho tôi, từ nhỏ tôi đã không có cha và anh trai, việc làm của thầy quả thật khiến tôi có cảm giác rất gần gũi với thầy, thậm chí có thể nói là…

thích thầy ấy…” Hai tay cô vô thức vò góc áo của mình, đây là lần đầu tiên trong đời cô thổ lộ tâm ý của mình, tuy người trước mặt cô không phải Tần Hán Xuyên, nhưng tim cô vẫn đột ngột gia tăng nhịp đập.

“Nhưng…”, vẻ mặt của cô đột nhiên trở nên nặng nề và nghiêm túc, “nhưng đây chỉ là việc của cá nhân tôi, không liên quan gì đến vụ án này. Tôi là một cảnh sát hình sự, công việc của tôi là tra rõ chân tướng, tuyệt đối không được để một người tốt chịu hàm oan, cũng không thể để một người xấu tiêu diêu ngoài vòng pháp luật. Bất luận đương sự là thầy của tôi, hay là người nào khác, tôi cũng phải làm như vậy, đây là chức trách của tôi khi là một cảnh sát nhân dân.”

“Được thôi, nếu đã là chức trách của cô, vậy cô cứ từ từ điều tra đi, tôi không thể ở đây lãng phí thời gian với cô được.”

Cơ Bình Bình nhìn đồng hồ, đứng dậy, vội vàng đi về phía cửa.

Lần này Văn Lệ không cản chị ta, nhưng ngay khi chị ta bước ra khỏi cánh cửa, Văn Lệ đột nhiên nói lớn với bóng lưng của chị ta, “Chị tự mình phạm tội, nhưng lại bắt một người đàn ông yêu chị sâu đậm thay chị gánh vác, chị thật sự có thể an lòng sao? Thầy ấy vì chị mà hy sinh nhiều như thế, chị đã từng làm được gì cho thầy ấy? Chị không thấy mình quá ích kỷ sao?”

Cơ Bình Bình như bị một mũi tên vô hình bắn thẳng vào tim, thân người khựng lại, bước chân đang bỏ đi bỗng dừng lại bên cửa lớn.

Văn Lệ nói, “Dáng vẻ bây giờ của thầy ấy, chị cũng thấy rồi, nếu tôi là chị, tôi nhất định sẽ không làm như vậy.”

Cơ Bình Bình cứng ngắc đứng tại đó, buông một tiếng thở dài thật khẽ.

“Hôm nay đến trại giam, tôi nghe thấy câu đầu tiên chị nói với thầy, tôi biết đây không phải kết cục mà chị muốn thấy.” Văn Lệ buồn bã nói với bóng lưng của chị ta, “Tôi nhìn ra được, hôm nay chị đến tìm tôi, thật ra đã đưa ra quyết định rồi, chị vốn định sau khi đến trại giam

thăm thầy xong, sẽ đến Cục Cảnh sát tự thú, đúng không?”

Cơ Bình Bình vẫn không quay đầu lại, hai bờ vai gầy gò của chị ta khẽ động.

Văn Lệ đi đến phía sau, nhẹ nhàng đỡ lấy hai vai chị ta,

“Chị Bình, nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến chị sau khi ra khỏi trại giam lại thay đổi suy nghĩ?”

Toàn thân Cơ Bình Bình bắt đầu run rẩy, từ từ xoay người lại, gò má nhợt nhạt đã ướt đẫm nước mắt, cánh môi mấp máy, nhưng lại không thốt nên lời.

“Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Văn Lệ nhẹ nhàng nắm lấy tay chị ta.

Cơ Bình Bình im lặng hồi lâu, mới mở túi xách ra, vừa rơi nước mắt, vừa lấy một tờ giấy ở trong ra.

Văn Lệ nhận ra, đó là tờ giấy lúc nãy chị ta lén lấy ra từ trong hộc tủ bàn sách.

Cơ Bình Bình nức nở nói, “Ở trại giam, tôi nói mình muốn đi tự thú, tôi muốn đổi anh ấy ra ngoài, anh ấy nói với tôi, trong hộc tủ giữa bàn sách có một tờ giấy, anh ấy muốn tôi bất luận thế nào, cũng phải xem qua tờ giấy đó rồi hãy quyết định.”

Văn Lệ nhận lấy tờ giấy từ trong tay chị ta, cúi đầu xem, chợt sững người.

Đó là giấy chẩn đoán của bệnh viện, ở ô tên họ điền tên của Tần Hán Xuyên, kết quả chẩn đoán phía sau viết, “Ung thư trực tràng giai đoạn ba”.

Xem tiếp thời gian ở phía sau, là một ngày của tháng ba.

Văn Lệ nhớ lại, đó chính là ngày Tần Hán Xuyên bị tiêu chảy phải đến bệnh viện kiểm tra.

Lòng cô đau nhói, chỉ thấy đất trời bỗng tối đen, chầm chậm ngồi

xổm xuống đất, nước mắt không ngừng tuôn ra…

3

Một tuần sau.

Ánh chiều tà đang rọi khắp lối đi, giữa đất trời một mảng yên ắng.

Văn Lệ và Kim Nhất Điền ngồi trong tiệm cà phê Cổ Thụ, hai người vừa uống cà phê, vừa nhìn Cầu sắt ở bên ngoài qua lớp cửa kính.

Mười mấy ngày trước, Uông Tiểu Lộ trúng độc ngã xuống dưới Cầu Sắt, cũng chính cái chết của Uông Tiểu Lộ, đã khiến chân tướng của vụ án móng tay độc giết người đầy nghi hoặc dần lộ ra ngoài sáng.

"Sư tỷ, em thành thật xin lỗi."

Kim Nhất Điền ngại ngùng gãi sau gáy mình, "Hôm đó em chạy đến Tổ Trọng án số 2 phát biểu cả bài luận văn dài, vốn là muốn giúp cảnh sát nhanh chóng tìm ra hung thủ thật sự, em tự cho rằng mình đã điều tra đầy đủ, không ngờ đến cuối cùng lại thành ra vu oan cho thầy của chị."

"Không sao, chúng ta điều tra án, vốn chính là quá trình không ngừng phủ định và khẳng định. Thật ra, lúc đó tôi cũng nghi ngờ thầy mình, nếu không đã không cải trang thành bà điên ngủ trong căn nhà đổ nát kia để thăm dò thầy ấy. Sáng hôm sau tôi gọi điện cho cậu, vốn là muốn nói với cậu nghi ngờ của tôi, nhưng không ngờ lúc đó cậu lại đang ở bệnh viện điều tra bệnh án của Tần Dĩnh, không rảnh tiếp tôi." Văn Lệ nhìn anh nói, "Tuy cậu không tìm ra hung thủ thật sự, nhưng điều tra và suy luận của cậu, đã mở lối tư duy cho tôi, nếu không có suy luận của cậu làm nền tảng, tôi cũng không tra ra được Cơ Bình Bình mới là hung thủ thật sự."

Kim Nhất Điền khuấy cà phê trong ly, hỏi, "Vụ án này, bây giờ thế

nào rồi?”

“Vẫn chưa kết án, nhưng viện kiểm sát đã phê chuẩn bắt giữ Cơ Bình Bình rồi.”

“Nghe nói Cơ Bình Bình tự mình đến Cục Cảnh sát tự thú?”

“Đúng vậy.”

“Lúc đầu ở trước mặt chị, chẳng phải chị ta vẫn luôn phủ nhận mình là hung thủ sao? Thái độ của chị ta, sao đột nhiên lại thay đổi 180 độ thế này?”

“Tôi cũng không biết, có lẽ chị ta đột nhiên nghĩ thông suốt, nhưng cũng có tin nói, đêm đó chị ta mang tờ giấy chẩn đoán kia đến bệnh viện để kiểm chứng, chứng thực tờ giấy chẩn đoán ung thư kia, là thầy ngụy tạo ra…”

“Vậy bột độc rắn mà chị ta sử dụng từ đâu mà có?”

“Chị ta có một bạn học làm nghiên cứu hóa học ở nước ngoài, bột độc rắn là chị ta trả giá cao nhờ người bạn học đó mua ở nước ngoài về.”

Kim Nhất Điền “ồ” lên một tiếng, im lặng hồi lâu.

Uống hết ly cà phê, anh bỗng ngẩng đầu lên, nhìn Văn Lệ cười hì hì, “Sư tỷ, em có một món quà muốn tặng chị.”

Văn Lệ sửng sốt, “Quà gì?”

Kim Nhất Điền hơi đỏ mặt, rề rà lấy một chiếc hộp nhung nhỏ màu đỏ ra, đưa đến trước mặt cô.

Văn Lệ nghi hoặc nhận lấy hộp nhung, mở ra xem, tim liền đập thình thịch, trong hộp nhung là một chiếc nhẫn xinh đẹp.

Cô nhớ lại tên nhóc này mấy lần trước tặng nhẫn tỏ tình cho mình, đều vì đủ thứ nguyên nhân mà mình không kịp nhận, trong lòng khó tránh có chút áy náy, chủ động tự đeo chiếc nhẫn lên ngón tay, ngắm nghía một lúc rồi nói, “Ừm, lớn nhỏ vừa vặn, kiểu dáng cũng xem như

đẹp, chiếc nhẫn tỏ tình này của cậu, bổn tiểu thư nhận vậy.”

“Sư tỷ, mắt nhìn của chị bị sao vậy hả?” Kim Nhất Điền hô lên, “Chị nhìn kỹ lại xem, đây có phải chiếc nhẫn lần trước đâu?”

“Ồ, vậy chứ đây là nhẫn gì?”

“Nhẫn cầu hôn đó!”

“Cái gì?” Văn Lệ suýt phun ngụm cà phê vừa uống trong miệng ra ngoài, “Sao cậu không nói sớm?”

Kim Nhất Điền cười gian manh, “Anh mà nói ra, em có nhận một cách sảng khoái thế này không?”

Văn Lệ đầy vẻ tiếc nuối, đang định tháo nhẫn ra, đúng lúc này, di động trong túi xách cô lại không thức thời mà đổ chuông.

Cô lấy di động ra, thấy vẻ mặt nhăn nhó của Kim Nhất Điền, không nhịn được mà cười nói, “Yên tâm đi, không phải thầy, là mẹ em…”